

КЛАЙВ КЪСЛЪР

И ДЖЪСТИН СКОТ

САБОТЪОРЪТ

Приключенията на Айзък Бел

PRO
BOOK

**КЛАЙВ КЪСЛЪР, ДЖЪСТИН
СКОТ
САБОТЪОРЪТ**

Превод: Валерий Русинов

chitanka.info

Клайв Къслър е израснал в Аламбра, Калифорния. Мобилизиран е в армията по време на войната с Корея, като механик и авиационен инженер. Клайв Къслър започва да пише през 1965 г. и издава първия си роман от поредицата за Дърк Пит през 1973 г. Той е създател на Националната агенция за морско и подводно дело (National Underwater & Marine Agency). С неговия екипаж от военноморски експерти и доброволци към агенцията, са открили над 60 значими останки от корабокрушения. Известен колекционер на класически автомобили. Клайв притежава около 100 от най-добрите модели от 50-те години. Книгите на Къслър са преведени и издадени на повече от 40 езика в над 100 различни държави по света, с читателска аудитория от над 125 милиона жадни за приключения фенове.

Динамично действие — яростно и огнедишащо...

Зрелищни ситуации...

Сложен заговор...

1907 г. е година на Паниката, финансов стрес и икономически вълнения. Нападения на влакове, пожари и експлозии саботират строежа на южно тихоокеанската експресна железопътна линия.

Интелигентен и чаровен, елегантен и комбинативен детективът Айзък Бел трябва да се справи с опасен, изключителна умен и безцеремонен до извратеност алчен човек, чието намерение е да унищожи най-успешния жп магнат на епохата. Саботьорът действа безмилостно, за да запази своята самоличност скрита.

Ако Бел не успее да го спре на време, много повече от съдбата на железницата ще бъде изложено на риск — може би бъдещето на цялата страна...

Новият роман на Клайв Къслър е като посещение от най-добрия ти приятел.

Том Кланси

„Саботьорът“ е дързък исторически трилър — вторият роман от серията за детектив Айзък Бел след „Преследваното“.

НЕДОВЪРШЕН БИЗНЕС

*12 декември, 1934 г.
Гармиш-Партенкирхен*

Германските Алпи разсипаха небесата над снежната линия като челюсти на древен хищник. Буреносните облаци се виеха край обрулените върхове, чиито назъбените скали като че се движеха, сякаш звярът се пробуждаше. Двама мъже, нито един от тях в първата си младост, и двамата добре сложени, стояха на балкона на ски хотела и наблюдаваха с нарастващо очакване.

Ханс Грандцау беше водач, чието обветрено лице бе насечено като планинските върхове. В главата му имаше спомени за шейсет години кръстосване по зимните склонове. Предната вечер бе обещал, че вятърът ще задуха от източна посока. А хапещият сибирски студ ще превърне влажния въздух от Средиземноморието в гъст сняг.

Мъжът, на когото Ханс бе обещал сняг, беше висок американец с посребрени по краищата руси коса и мустаци. Носеше норфолкски костюм от туид, топла филцова шапка и шал от Йейлския университет, украсен с щита на колежа „Бранфорд“. Облеклото му бе типично за заможните туристи, посещаващи Алпите заради зимните спортове. Но очите му си оставаха вторачени с ледниково синя напрегнатост към уединения каменен замък на около петнайсет километра от другата страна на пресечената долина.

Замъкът бе властвал над усамотените си владения в продължение на хиляда години. Беше почти напълно затрупан от зимните снегове и в голямата си част скрит в сенките на върховете, издигащи се над него. На километри под замъка, отдалечено и защитено от трудно превземаемите стръмнини, бе разположено село, към което, под погледа на американеца, полека пълзеше димен стълб. Намираха се прекалено далеч, за да различат локомотива, който го изпускаше, но мъжът знаеше, че пушекът отбелязва маршрута на железницата, пресичаща границата за Инсбрук. Кръгът се затваря, помисли си мрачно той. Преди двайсет и седем години престъплението бе започнало до една железопътна линия в планините. Тази вечер щеше да приключи, по един или друг начин, пак до железопътна линия и отново в планините.

— Сигурен ли сте, че ще се справите? — попита го водачът му.
— Склоновете са стръмни. Вятърът реже като нож.

— Бива ме поне колкото теб, старче.

За да увери допълнително Ханс, той му обясни, че се е подготвял в продължение на месец за престой на открито заедно с норвежки

специални части, трениращи в зимни условия, след като си бе издействал неформална препоръка от страна на щатско армейско подразделение, изпратено на тренировъчна мисия в планините.

— Нямах представа, че американските военни части преминават обучение в Норвегия — каза сковано немецът.

Сините очи на американеца придобиха леко виолетов цвят и по устните му трепна намек за усмивка:

— За всеки случай, ако ни се наложи да се върнем, за да сложим край на още някоя и друга война.

Ханс на свой ред му отвърна с непроницаема усмивка. Американецът знаеше, че мъжът е горд ветеран от „Алпенкорпс“, елитната германска планинска дивизия, сформирана от кайзер Вилхелм по време на Световната война от 1914–1918 година. Но не симпатизираше на нацистите, които съвсем наскоро бяха установили контрол върху германското правителство и заплашваха да потопят Европа в поредната война.

Американецът се огледа, за да бъде напълно сигурен, че са сами. Зад вратите на верандата една възрастна камериерка в черна рокля и бяла престилка почистваше килимите. Изчака жената да се отдалечи, след което в ръката му се появи кесия, пълна със златни двайсетфранкови швейцарски монети, която подаде на водача:

— Пълното заплащане в аванс. Споразумяваме се, че ако изостана, можеш да ме изоставиш и да се прибереш у дома. Отиди да донесеш ските, ще се срещнем при влека.

Джефри Денис почука и влезе. Беше спокоен на вид млад оперативен работник от берлинския отдел. Носеше тиролска шапка — от онези, които обикновено си купуваха туристите. Джефри бе съобразителен, изпълнен с готовност и добре организиран. Но определено нямаше представа как да се грижи за себе си на открито.

— Все още ли нямаме сняг?

— Кажи на всички да се подготвят — отговори по-възрастният мъж. — След час няма да можеш да видиш и протегнатата си ръка.

Денис му подаде малка раница:

— Документите за вас и вашия, хм, „багаж“. Влакът ще премине на австрийска територия в полунощ. Ще ви посрещнат в Инсбрук. Паспортът би трябвало да върши работа поне до утре.

Възрастният мъж се загледа през прозореца към замъка в далечината.

— Жена ми?

— В безопасност в Париж. В „Джордж V“.

— Какво е съобщението?

Младият мъж му подаде пощенски плик.

— Прочети ми го.

Денис зачете с монотонен глас.

Благодаря ти, мили мой, за най-прекрасната два̀йсет и пета годишнина, която можех да си представя.

По-възрастният мъж се успокои видимо. Това беше шифърът, която самата тя бе избрала с намигване онзи ден. Беше подсигурила прикритие, романтичен втори меден месец, в случай че някой го разпознаеше и започнеше да задава въпроси, като например дали пътува по работа. Ето че сега тя бе в безопасност. Времето за прокраждане беше отминало. Бурята се усилваше. Поднесе плика към пламъците на огъня в камината. Разгледа внимателно паспорта, визите и разрешителните за преминаване на границата.

— Лично оръжие?

Пистолетът беше компактен и лек.

— Новият автоматичен модел. На въоръжение е в немските полицейски части под прикритие. Но мога да ви намеря и армейски револвер, ако ще се чувствате по-удобно с нещо по-старо — каза Денис.

Сините очи, които отново се бяха върнали към замъка отвъд обрулената долина, се завъртяха към младия мъж. Без да гледа в ръцете си американецът извади пълнителя провери дали патронникът е празен и продължи да разглобява малкия „Валтер ППК“, като освободи предпазителя и извади възвратната пружина от дулото. Отне му дванайсет секунди. Без да отмества очи от лицето на куриера, той сглоби пистолета за десет.

— Ще свърши работа.

Младият мъж постепенно бе започнал да си дава сметка, че се намира в присъствието на величие. И преди да е успял да се съдържи,

попита като момче:

— Колко време трябва да се упражнява човек, за да постигне нещо подобно?

Суровото лице на възрастния мъж се проряза от изненадващо топла усмивка и той отговори — не грубо, но не и без известна доза хумор:

— Упражнявай се нощем, Джеф, в дъжда, докато някой стреля по теб, и преди да се усетиш, ще постигнеш съвършенство.

* * *

Когато стигнаха до ски влека, снежната виелица вече брулеше немилостиво, а хребетът в края на склона почти не се виждаше. Скалистите върхари, които се издигаха отвъд, оставаха невидими. Другите скиори развълнувано се тълпяха, за да се уловят за движещото се въже за последен път, преди налитащата вихрушка да е принудила водачите да затворят достъпа до планината от съображения за безопасност. Ханс бе донесъл чисто нови ски последен модел, със стоманени кантове по дървените ръбове.

— Вятърът се усилва — обясни той. — Образува се лед.

Двамата стъпиха в гъвкавите каиши на скиите и ги прехвърлиха през петите си, сложиха си ръкавиците, взеха щеките и си проправиха път през оредяващата тълпа към въжетото, което преминаваше през барабан, задвижван от шумен двигател на трактор. Щом се хванаха въжетото дръпна рязко ръцете им и двамата поеха нагоре, предоставяйки на зяпачите типичната гледка на всеки шикозен зимен курорт: заможен американец, търсещ малко приключения в късната си средна възраст и личният му инструктор, достатъчно възрастен и помъдрял, че да го върне в безопасност в хотела навреме, за да успее да се преоблече за вечеря.

Вятърът на хребета беше силен и променлив. Навяваше снега на неравномерни преспи. В един момент човек не виждаше друго, освен групи скиори, чакащи реда си, за да се спуснат надолу по склона. В следващия миг пред погледа се разкриваше хотелът, малък като куклен дом в края на пистата, с издигащите се планински върхове над него. Американецът и Ханс се отдалечиха на известно разстояние по

хребета встрани от тълпата. Подбраха момент, в който никой не гледаше към тях и внезапно се спуснаха надолу под гърба на склона.

Ските им изрязваха пресни следи по недокоснатия ситен снежен пращец по повърхността му.

В същия момент виковете на скиорите и боботенето на двигателя на влека секнаха. Снегът се сипеше тихо върху вълнените им дрехи. Цареше такова безмълвие, че можеха да чуят съскането на металните кантове на ските по финия сняг, собствения си дъх, ударите на сърцата си. В продължение на километър и половина Ханс водеше надолу по склона, след което двамата се озоваха в завета на естествен заслон, образуван от някакви издадени скали. Отвътре водачът извлече на открито лека импровизирана шейна.

Беше сглобена набързо от военноморска носилка, направена от ясен, бук и платнище така, че пострадалият моряк да бъде обездвижен и пренесен в безопасност през тесните корабни коридори. Беше съоръжена с чифт ски и Ханс щеше да я тегли с помощта на въже, привързано за кръста му. Същото въже бе усукано около щека, която германецът използваше, за да спира устрема си надолу по склона. В подножието на едно възвишение двамата спряха и прикачиха към ските си тюленова кожа. Мъхестата повърхност на кожата, обърната наопаки, щеше да им осигури необходимото сцепление по снега, за да продължат с изкачването.

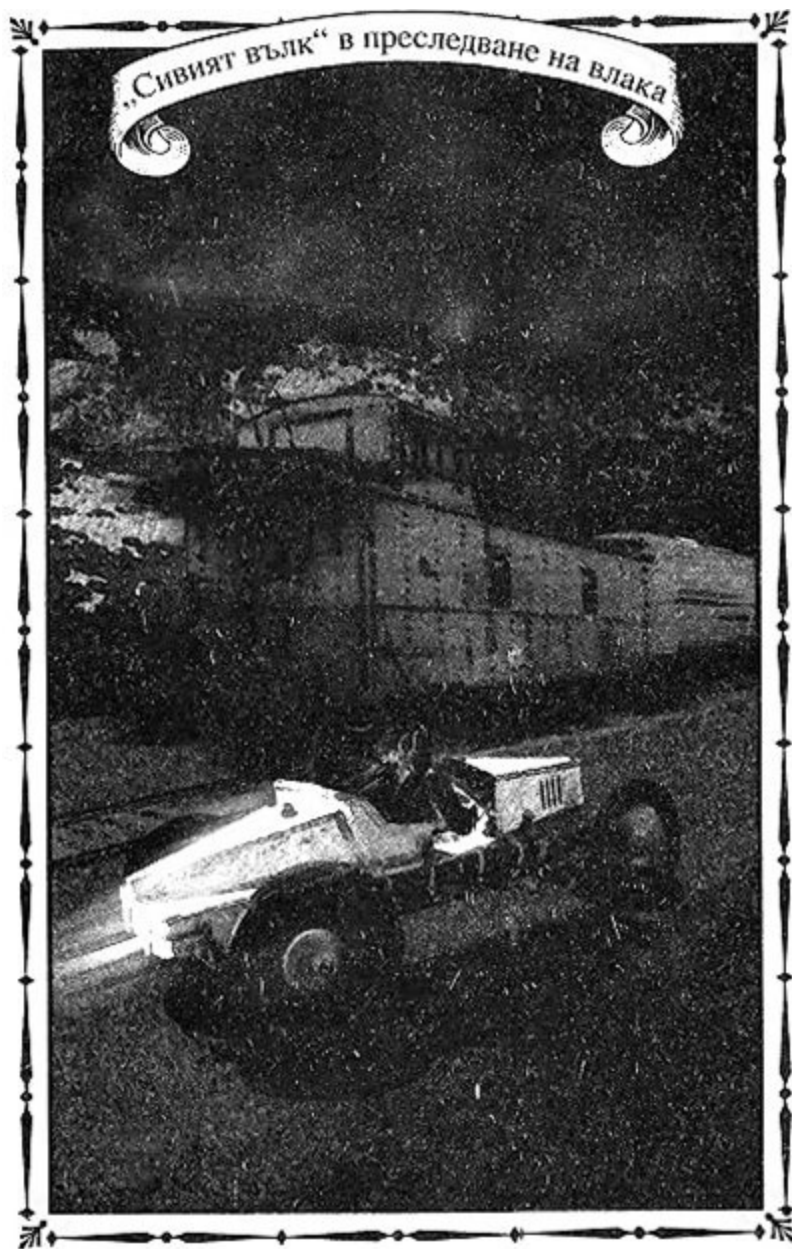
Снегът налиташе по-гъст от всякога. Тук вече Ханс трябваше да заслужи златните си франкове. Разбира се, американецът можеше да се ориентира и с помощта на компас. Но нито един компас не му гарантираше, че няма да се отклони от пътя, без да забележи, блъскан от вятъра, объркан от налудничавия хаос от стърчащи скални ръбове. Ханс Грандцау, който кръстосваше тези планини още от момче, можеше да съобрази местоположението си само по специфичния ъгъл на съответния склон и начина, по които хапещият вятър го е оформил.

Изкачваха се в продължение на километри, отново се спуснаха със ските и отново започнаха да се изкачват. Често им се налагаше да спират, за да отпочиват или за да почистват тюленовата кожа от леда. Когато на върха на поредния хребет снегът внезапно спря, почти се беше мръкнало. През разстоянието на последната долина американецът видя, че в замъка свети само един-единствен прозорец.

— Дай ми шейната — каза той. — Оттук ще продължа сам.

Германецът долови стоманените нотки в гласа му. Въпросът не подлежеше на обсъждане. Подаде му въжето на шейната, стисна ръката му, пожела му успех и проряза дълбока дия през снега в тъмното, насочвайки се към някакво село далеч под тях. Американецът тръгна към светлината.

АРТИЛЕРИЯТА НА ПРОЛЕТАРИАТА

21 септември 1907 г.

Каскейд Рейндж, Орегон

Детективът от железопътната компания, загледан към работника от нощната смяна в назъбеното устие на тунела, се зачуди каква ли полза можеше да има „Южен Пасифик“ от едноок, твърд като скала миньор със сакат крак. Омърляните му дочени дрехи и меката вълнена риза бяха протъркани, а ботушите му — износени до крайност. Периферията на измачканата му филцова шапка се беше отпуснала като на цирков клоун, а стоманеният чук на нещастника висеше от ръкавицата му така, сякаш го носеше със сетни усилия. Работата намирисваше.

Детективът от железопътната компания обичаше да си сръбва. Лицето му бе толкова подуто от нискокачествена пиячка, че очите се губеха в гънките на бузите му. Но си оставаше нащрек, а погледът му, все така буден, беше като по чудо оживен от надежда и веселие — при все факта, че бе изпаднал дотам, да, заема една от най-презираните длъжности в занаята. Направи крачка напред, готов да започне да задава въпроси. Точно в този момент обаче отнякъде се появи младолик момък, сякаш току-що излязъл от фермата на баща си, взе чука от ръката на миньора и го понесе вместо него. Този жест на загриженост в добавка с накуцването и превръзката на окото изведнъж като че състариха миньора и го направиха безопасен. Какъвто в никакъв случай не беше.

Пред тях имаше два отвора, проправени в склона на планината — главният железопътен тунел и непосредствено до него по-малък, сервизен тунел, прокопан с цел трасето да бъде проучено, за да бъде осигурен достъп на свеж въздух и за отводняване. И двата тунела бяха укрепени с дървени скелета, за да не може планината да рухне върху главите на хората и върху вагонетките, които влизаха и излизаха с грохот.

Мъжете от дневната смяна вече излизаха със залитане и се насочваха към работническия влак, който щеше да ги отведе обратно

до походната кухня в лагера. Наблизо пухтеше локомотив, теглец вагони, натоварени с траверси. Виждаха се и каруци, теглени от по десетина мулета. Хора бутаха ръчни колички, но пътека с лека настилка. Над всичко това се стелеха облаци прах. Участъкът беше отдалечен на поне два дни от Сан Франциско, а пътят бе изпълнен с трудности и безкрайни завойи. Но мястото не беше изолирано.

Телеграфните жици, които вървяха по протежението на редиците от несигурни стълбове, свързваха Уолстрийт със самото устие на тунела. По линията непрестанно долитаха мрачни доклади за финансовата паника, разтърсваща Ню Йорк на пет хиляди километра оттук. Източните банкери, благодетелите на железопътната компания, бяха изплашени. Старецът знаеше, че по телеграфа пристигат противоречиви искания. Ускоряване на работата по прекия път през Каскейд — жизненоважна експресна линия между Сан Франциско и севера. Или незабавното прекратяване на строежа, самото начало на тунела старецът спря и се загледа към планината с едното си здраво око. Под лъчите на залязващото слънце бастияните на Каскейд Рейндж грееха в огненочервено. Известно време се вира в тях, сякаш искаше да запомни как изглежда светът, преди тъмният тунел да го е погълнал дълбоко в скалите. Мъжете, идващи зад гърба му, го блъскаха немилостиво и той потърка превръзката на окото си, като че внезапно си бе припомнил неприятните събития, довели до загубата му. Ръката му съвсем леко разкри пролука в превръзката, през която второто му око погледна дори още по-остро от другото. Детективът, чийто външен вид го отличаваше съвсем малко от обикновените бавно схващащи ченгета, които работеха за железопътната компания, продължаваше да го наблюдава недоверчиво.

Миньорът бе човек с необятни резерви от хладнокръвие. Нищо не му пречеше да остане на мястото си и с изумителна безочливост да отхвърли всяко съмнение от себе си, демонстрирайки спокойствие и увереност. Без да обръща внимание на работниците, които се блъскаха около него, той се огледа, сякаш внезапно запленил от магията на грандиозното постижение на човешките същества, проправящи пътя си през планините.

И наистина се възхищаваше от вложените усилия. Цялото начинание, координиращо труда на хиляди работници, лежеше върху основите в краката му. Двете стоманени релси бяха закрепени за

траверсите на разстояние метър и половина една от друга. Траверсите бяха положени сигурно върху насип от натрошен баласт. Тази комбинация постигаше стабилна опора, способна да удържи стотонни локомотиви, гърмящи по нея със скорост километър и половина в минута. През разстояние една миля — две хиляди и седемстотин траверси, триста петдесет и две дължини релси, шейсет бурета клинове превръщаше линията в гладък, почти безпрепятствен път, стоманено шосе, което можеше да продължава до безкрай. Линиите се виеха над насечени местности, крепяха се над тесни проходи прорязани през стръмнините на едва ли не вертикални склонове, прехвърляха се през клисури върху настръхналите конструкции на рамкови мостове, влизаха и излизаха от тунели в скалите.

Но дори това чудо на модерната инженерна мисъл и съблюдаваното с часовникарска точност управление на хора и машини, бледнееше, изглеждаше едва ли не смехотворно, в сравнение със самите планини. И никой не знаеше по-добре от него колко крехко е чудото.

Той хвърли бърз поглед на копия, който междуременно бе насочил вниманието си в друга посока.

Нощната смяна изчезваше в грубо изкопания тунел. Водата клокочеше в краката на мъжете, докато газеха из безкрайните галерии, образувани сред дървените подпори. Куцащият изостана, придружен от младежа, който носеше чука му. Спряха пред едно отклонение в тунела на стотина метра по-навътре и приглушиха светлината от ацетиленовите си лампи. Останали сами в мрака, двамата загледаха как светлинките от лампите на останалите мъже постепенно изтляха в далечината. След това тръгнаха опипом по отбивката, прокарана през двайсет стъпки скала по посока на сервизния тунел. Беше тесен, прокопан далеч по-грубо в сравнение с главния, и на места тавана се спускаше съвсем ниско. На няколко пъти им се наложи да се придвижват наведени, докато напредваха все по-навътре в планината, и едва когато никой не можеше да ги види отново запалиха лампите.

Сега старецът накуцваше малко по-забързано, като шареше със светлината от лампата си по стената. Внезапно се закова и прокара ръка по една назъбена цепнатина в камъка. Младежът го наблюдаваше, като за пореден път се питаше какво ли го поддържа така изпълнен с желание за борба, при положение че повечето мъже в неговото

състояние вероятно биха прекарвали времето си, приковани към някой люлеещ се стол. Но човек лесно можеше да си изпати, ако задава прекалено много въпроси в средите на скитниците, така че предпочете да запази тези мисли за себе си.

— Копай тук.

Старецът се разкриваше само дотам, че да вдъхне увереност в доброволците, които набираше. Селското момче си мислеше, че помага на дърводелец от Пюджит Саунд, където профсъюзът беше обявил обща стачка и напълно бе задушил търговията с кедров материал, в резултат на което кръвопийците производители бяха решили въпроса, наемайки стачкоизменници на безценица. Чисто и просто отговор, какъвто всеки начеващ анархист жадуваше да чуе.

Предишният човек, с когото беше работил, вярваше, че старецът е от Айдахо, беглец от миньорските войни в Къор д'Алейн^[1]. В очите изследващия щеше да се представя за организатор, борил се на страната на доброто за стачниците в Чикаго. Как беше ослепял с едното око? По същия начин, както беше и окуцял, в стълкновения със силите на реда в Колорадо Сити, или като личен бодигард на Големия Бил Хейуърд от Западната миньорска федерация, или от огнестрелна рана, след като губернатори бе повикал на помощ Националната гвардия. Позлатените лаври на онези, които повече от всичко искаха да направят света едно по-добро място и имаха куража да се борят за убежденията си.

Едрият мъж извади еднометрово стоманено длето и го задържа, а старецът го почука няколко пъти, докато длетото се вклини здраво в гранита. След това му върна чука.

— Заповядай. Кевин. А сега побързай.

— Сигурен ли сте, че ако взривим тунела, момчетата в главния проход няма да пострадат?

— Залагам си живота. Между нас и тях има поне двацет стъпки солиден гранит.

Историята на Кевин се повтаряше отново и отново из целия Запад. Роден беше за фермер. Родителите му бяха изгубили земята си благодарение на банката, така че се бе отправил към сребърните мини и бе работил там, докато не го бяха уволнили заради изказвания в защита на профсъюза. Оттам бе започнал да обикаля из страната с товарните влакове в търсене на препитание и неведнъж си беше патил

от силите на реда в железопътните компании. В борбата си за високи надници му се бе случвало полицията да го напада и удря с тояги. Имаше дни, в които главата го болеше толкова силно, че едва успяваше да мисли. Но по-зле беше в нощите, когато го налягаше отчаянието, че никога няма да си намери постоянна работа, нито дори покрив над главата си, какво остава за момиче, с което да създаде семейство. Тъкмо в една от тези нощи мечтата на анархиста бе успяла да го изкуши.

Динамитът „артилерията на пролетариата“, щеше да направи светът едно по-добро място.

Кевин замахна с чука, като го държеше с две ръце. Наби длетото на поне трийсет сантиметра навътре.

Спря да си поеме дъх и да се оплаче от инструмента:

— Не мога да ги въртя тези стоманени чукове. Прекалено много отскачат. Ти ми дай на мен един добър чугунен чук.

— Използвай отскачането. — Сакатият грабна чука с изненадваща пъргавина, замахна леко, използва яките си китки, за да издигне стоманата едновременно с отскачането, замахна още веднъж с едно-единствено грациозно движение и отново удари длетото. — Накарай го да работи за теб. Ето, довърши ти... Добре. Много добре.

Изсякоха еднометрова дупка в камъка.

— Динамит — каза старецът, който бе оставил Кевин да носи всичко уличаващо в себе си, в случай че копоят на железопътната компания проявеше желанието да ги претърси. Кевин извади трите бледо червени пръчки изпод ризата си. Върху всяка от тях с черно мастило беше отпечатано името на производителя: ВУЛКАН. Сакатият ги натика една след друга в дупката.

— Детонатор.

— И сте абсолютно сигурен, че нито един работник няма да пострада?

— Гарантирано.

— Нямам нищо против да гръмнем големите клечки право в ада, но онези мъже там — те са на наша страна.

— Макар още да не го знаят — отговори цинично сакатият старец.

Прикачи детонатора, който щеше да избухне с достатъчна сила, за да накара самия динамит да избухне на свой ред.

— Фитил.

Кевин внимателно размота бавно горящия фитил, който бе скрил в шапката си. Метър от конопената прежда, напоена с фин барут, щеше да изгори за около деветдесет секунди — трийсет сантиметра за половин минута. За да им подсигури поне пет минути, докато се изтеглят на безопасно разстояние, старецът размота три и половина метра от фитила. Допълнителният метър щеше да покрие евентуалните разлики в консистенцията и нивото на влажността.

— Искаш ли ти да драснеш клечката? — подметна небрежно. Очите на Кевин горяха като на момченце по Коледа:

— Може ли?

— Ще проверя дали теренът е чист. Само не забравяй, имаш пет минути да се изтеглиш. Не се размотавай. Палиш и тръгваш... *Чакай!* Какво беше това?

Преструвайки се, че е чул нещо, той се извъртя светкавично и изтегли наполовина острието от ботуша си.

Кевин се хвана на измамата и приближи ръка до ухото си. Но всичко, което успя да чуе, беше далечният грохот на пробивните машини в главния тунел и воя на вентилаторите, изхвърлящи спарения въздух от сервизната отсечка и вкарващи пресен отвън.

— Какво? Какво чухте?

— Изтичай дотам! Виж дали не идва някой. Кевин се хвърли нататък, а сенките около него подскочиха по стените заедно с клатушкация се фенер. Старецът изтръгна фитила от детонатора и го захвърли в мрака. След това го замени със същия на вид канап, но напоен с тринитротолуен, който се използваше при едновременното взривяване на няколко заряда, защото изгаряше изключително бързо. Действаше без бавене и с вещина. По времето, когато чу, че Кевин се връща от фалшивата заръка, коварството бе извършено. Щом вдигна очи обаче, смаяно видя, че момчето държи и двете си ръце високо вдигнати над глава. Зад него стоеше копоят от железопътната компания, детективът, който ги бе огледал, преди да влязат в тунела. Подозренията бяха преобразили на киснатото му в уиски лице в маска, изтъкана от студена бдителност. Държеше револвера си неподвижно и уверено.

— Вдигай! — изкомандва той. — Горе ръцете!

Един бърз поглед на детектива към фитила и детонатора явно му изясни ситуацията светкавично. Прибра оръжието по-близо до тялото си — очевидно беше наясно как да борави с него.

Старецът се движеше съвсем бавно. Ала вместо да се подчини на заповедта да вдигне ръце, посегна към ботуша си и измъкна от него дълъг нож.

Копоят се усмихна. В гласа му имаше музикална нотка и произнасяше думите с вещината на самоук читател, изпитващ безкрайно уважение към английския език:

— Внимавай, старче. Въпреки че си носиш, вероятно останал с погрешно впечатление, нож вместо пистолет, ще ме принудиш да те застрелям на място, ако незабавно не го пуснеш на земята.

Китката на стареца потрепна. Ножът му се отвори телескопично напред, като утрои дължината си и се превърна в тънка рапира. В същото време старецът пристъпи грациозно и втъкна острието в гърлото на копоя. Детективът посегна с една ръка към шията си и направи опит да насочи пистолета. Старецът заби ножа по-дълбоко и извъртя острието, прекъсна гръбначния стълб на противника си и едновременно с това накара върха на рапирата да излезе от другата страна на врата му. Револверът изтрака на пода в тунела, а когато старецът изтегли обратно рапирата, детективът просто се прегъна и рухна на камъка до собственото си оръжие.

Нещо изклокочи в гърлото на Кевин. Очите му бяха станали кръгли от страха и шока и отскачаха ту към мъртвеца, тук към изникналия от нищото меч, ту обратно към мъртвия човек на пода.

— Как... какво?

Старецът докосна пружината и накара рапирата да се прибере обратно, след което върна ножа в ботуша си.

— Работи на същия принцип като при театралния реквизит — обясни той. — Със съвсем леки модификации. Да ти се намира кибрит?

Кевин натика треперещите си ръце в джобовете, започна да рови из тях на сляпо и накрая извади неголяма подплатена бутилка.

— Ще проверя дали входът на тунела е чист — каза му старецът. — Изчакай сигнала ми. Не забравяй, пет минути. Увери се два пъти, че фитилът е запален и гори, а после си плюй на петите! Пет минути.

Пет минути за изтегляне на безопасно място. Но не и ако бързо горящият тринитротолуен, който щеше да изгори със скорост три метра само докато мигнеш, не беше заменил бавно горящия фитил с фин барут.

Старецът прекрачи през трупа на детектива и забърза към изхода на сервизния тунел. Не видя никого наоколо, така че почука силно с длетото, два пъти. В отговор отекнаха три почуквания. Теренът беше чист. Старецът извади един служебен джобен часовник „Уолтъм“, какъвто не можеше да си позволи кой обикновен миньор. Всеки кондуктор, диспечер и машинист по закон бе длъжен да носи инкрустирания прецизен джобен часовник. Гарантирано не изоставаше с повече от половин минута за една седмица работа, без значение дали го подмяташе клатушкащ се сгорещен локомотив или го използваша на затрупан от снеговете перон на върха на планините Хай Сиера. Белият циферблат с арабски цифри се виждаше едва-едва в сумрака. Той загледа как вътрешната стрелка отброява секундите, вместо минутите, които Кевин вярваше, че ще му предостави бавно горящия барутен фитил, за да се измъкне навреме.

Пет секунди, в които Кевин трябваше измъкне запушалката на серния си кибрит, да извади клечка, да запуши подплатената бутилка, да коленичи до фитила. Три секунди, докато изнервените му пръсти драснат клечката в стоманата на каменарски чук. Една секунда, за да загори ярко и силно.

И за да докосне с пламъка напоения с тринитротолуен фитил.

По лицето на стареца като милувка полъхна лек ветрец.

Сетне от отвора на тунела излетя мощен порив, изтласкан от кухия бумтеж на експлодирания дълбоко в скалите динамит. Разнесе се зловещ тътнеж, последван от нов полъх, които му дадоха да разбере, че сервизният тунел е рухнал.

Главният тунел беше следващият.

Мъжът се скри между подпорните греди в началото на тунела и зачака. Беше самата истина, че между сервизния тунел и хората, копаещи в главния до него, имаше поне двайсет стъпки гранитна скала. Но в точката, където бе заложил динамита, планината далеч не бе така непоклатима, насечена от цепнатини и напукани скали.

Стените се разтърсиха и разлюляха като при земетресение.

Старецът си позволи една мрачна усмивка. Потрепването под краката му говореше повече и от виковете на ужасените миньори и прахта излизаща на талази от главния тунел. Повече и от паникьосаните гласове на стичащите се пред тунела работници, прииждащи да разберат какво се е случило.

На стотици стъпки под планината таванът на галерията се беше срутил. Моментът беше съобразен така, че да погребее товарния влак, да премаже двайсет вагона, локомотива и тендера. Не изпитваше угризения, че заедно с влака ще погребее и хората. Самите те бяха толкова маловажни, колкото и детективът от железопътната компания, когото току-що бе убил. Не изпитваше каквото и да е съчувствие и към ранените, уловени в капан в мрака зад стената от срутени скали. Колкото повече смърт, разрушение и объркване имаше, колкото по-дълго им се наложеше да разчистват, толкова по-голямо щеше да бъде забавянето.

Махна превръзката от окоето си и я прибра в джоба. Свали измачканата шапка, обърна периферията ѝ отвътре навън и отново я нахлупи на главата си, превръщайки я в миньорски каскет. След това бързо развърза шала, който обездвижваше коляното му, за да създаде илюзията, че накуцва и излезе от тъмнината, крачейки уверено, право сред бъркотията от изплашени мъже. Затича заедно с тях, препъвайки се по траверсите, падайки на релсите, без да престава да се бори да се отдалечи от разрушенията. По някое време бягащите мъже забавяха устрема си, посрещнати от любопитните, тичащи по посока на случилото се нещастие. Човекът известен като Саботьора, не спря — вместо това се спусна в канавката до линията, като с лекота избегна спасителните екипи и железопътната полиция по добре обмисления си маршрут за бягство. Заобиколи един страничен коловоз, където бе композиран частен влак със специално предназначение, закачен за лъскав черен локомотив. Гигантската машина съскаше тихо, за да поддържа налягането на парата за електричество и отопление. В нощта грееха редици от прозорци с пердета. В студения въздух се носеше музика, а вътре се забелязваха прислужници с ливреи, които подреждаха маса за вечеря. На идване покрай този влак, преди да достигнат тунела, Кевин се бе възмутил от „малцината избраници“, пътуващи в разкош и изобилие, докато в същото време отрудените миньори получаваха по два долара на ден.

Саботьора се усмихна. Това беше частният влак на президента на железопътната компания. Когато научеше, че планината се е сгромолясала върху тунела му, в луксозните вагони щеше да завилнее самият ад и със сигурност можеше да се предположи, че „малцината избраници“ на Кевин тази вечер нямаше да се чувстват чак толкова избрани.

На километър и половина надолу по положените релси, остриите светлини на електрическите лампи бележеха разхвърляна строителна площадка, спални отделения за работниците, складове, работилници, както и ремонтно депо, където обръщаха и поправяха локомотивите. Под тях дълбоко в котловината, блещукаха маслените лампи на лагера, разположен в края на линията, временен град от палатки и изоставени товарни вагони, побрал в себе си набързо сковани танцувални зали, кръчми и бардаци, които следваха неспирно изместващи я се железопътен парк.

Сега вече нямаше да се мести толкова бързо.

Щеше да им отнеме дни, преди напълно да разчистят рухналите скали от тунела. Най-малко седмица, преди да укрепят отслабените галерии, да поправят пораженията и да подновят работа. Този път беше саботирал железницата по доста задоволителен начин, най-добрата му работа досега. И ако изобщо някога успееш да разпознаят останките на Кевин, единственият свидетел, който можеше да го свърже с престъплението, за младежа се знаеше, че е гореща глава и все някой щеше да се сети, че често го е чувал да сипе радикални закани и ругатни сред скитниците, пътуващи с товарните влакове, преди по невнимание да взриви сам себе си и да се прати на оня свят.

[1] Град в щата Айдахо. — Б.пр. ↑

До 1907 година влаковете със „специално“ предназначение бяха символ на богатството и властта в Америка. Обикновените милионери с по една къщичка в Нюпорт и градска къща на Паркс авеню, или дори имение на река Хъдсън, се придвижваха между палатите си с частни вагони, прикачени към пътнически влакови композиции. Но титаните — хората, които притежаваха железните пътища — пътуваха със своите специални, лични влакове, със собствени парни локомотиви, които във всеки един момент можеха да отнесат навсякъде из континента притежателите си. Най-бързият и най-люксовият специален влак в Съединените щати принадлежеше на президента на железниците „Южен Пасифик“, Озгуд Хенеси.

Влакът на Хенеси бе боядисан в гланцов яркочервен цвят и се теглеше от мощен локомотив „Боудуин Пасифик 4-6-2“, черен като въглищата в тендера му. Частните му вагони, кръстени „Нанси №1“ и „Нанси №2“ в памет на отдавна починалата му съпруга, се простираха на двадесет и пет метра дължина и три метра ширина. Бяха изработени от стомана, съгласно личните му инструкции, от компанията „Пулман“ и оборудвани от европейски производители на вътрешно обзавеждане.

В „Нанси №1“ се намираха кабинетът на Хенеси, гостна и самостоятелни купета, снабдени с мраморни вани, месингови легла и телефон, който можеше да се свърже към коя да е телефонна система из градовете, през които минаваха. В „Нанси №2“ имаше модерна кухня, складови отделения, които можеха да поберат провизии за месец напред, трапезария и купета за прислугата. Вагонът за багаж имаше специално отделено място за пакарда „Сив вълк“, автомобила на дъщеря му Лилиан. Вагонът столова и луксозно обзаведения спален вагон бяха предназначени за инженерите, банкерите и адвокатите работещи по прокарването на линията през Каскейд.

Щом веднъж се озовеше на главната железопътна линия, специалния влак на Хенеси можеше да го изстреля до Сан Франциско в рамките на половин ден, до Чикаго за три и до Ню Йорк за четири дни, със смяна на локомотивите, за да компенсират условията по пътя.

А когато и това не бе достатъчно, за да послужи на дългогодишната му амбиция да контролира всяка влакова линия в страната, разработената за него „телеграфна система скакалец“, електромагнитна индукционна система, патентована от Томас Едисон, с чиято помощ между летящия влак и телеграфните жици, простиращи се паралелно на железопътната линия, можеха да прескачат съобщения.

Самият Хенеси бе съсухрен старец, нисък, оплешивял, с измамно крехък вид. Притежаваше бдителни черни очи на пор и студен взор, който обезкуражаваше лъжата и караше всяка напразна надежда да угасне, и сърце, както се кълняха ограбените му врагове, на изгладнял отровен гущер. Часове след срутването на тунела той все още беше по риза по километър и половина на минута на телеграфиста, когато най-после въведоха първия от гостите за тази вечер.

Спокойният и изискан щатски сенатор Чарлз Кинкейд пристигна в безупречното си вечерно облекло. Беше висок и поразително красив мъж. Косата му бе пригладена, а мустаците — внимателно оформени. По лицето му нямаше и намек за мислите, които го занимаваха — ако изобщо имаше такива и кафяви те му очи си оставаха непроницаеми. Но пък сладникавата му усмивка винаги показваше готовност.

Хенеси поздрави политика с едва прикрито презрение.

— Ако случайно не сте разбрали, Кинкейд, се случи още една злополука. И кълна се в бога, този път със сигурност е саботаж.

— Всемогъщи боже! Сигурен ли сте?

— Толкова дяволски сигурен, че току-що телеграфирах на детективската агенция Ван Дорн.

— Отличен избор, сър! Саботажът ще се опре на местните шерифи, ако ми позволите, дори и да успеете да откриете такива тук горе из пущинаците. Бих казал, че би затруднил дори собствената ви железопътна полиция. — Бандити в мръсни униформи, можеше да добави Кинкейд, но сенаторът си оставаше в служба на железницата и предпочиташе да внимава какво говори в присъствието на човека, който го бе издигнал и също толкова лесно можеше да го унищожи. — Как беше мотото на Ван Дорн? — попита угоднически той. — „Никога не се отказваме, никога!“ Сър, тъй като аз съм човекът с най-добра подготовка, чувствам за свой дълг да поема координацията на екипите по разчистването на тунела.

Лицето на Хенеси се набръчка от пренебрежение. Това конте беше работило по строежа на мостове за Отоманската империя и нейната Багдадска железница, докато вестниците не бяха започнали да го наричат „Героя инженер“ заради предполагаемото му участие в спасяването на няколко американски медицински сестри и мисионери от турско пленничество.

Хенеси предпочиташе да тълкува тези сведения с известна предпазливост. Но Кинкейд бе успял по един или друг начин да осребри тази своя мнима слава в назначение от корумпираната щатска законодателна власт за представител на „интересите“ на железниците в „Клуба на милионерите“ в Щатския Сенат, и никой по-добре от Хенеси не бе наясно колко приятно забогатяваше Кинкейд от подкупи, свързани с работата на железниците.

— Трима души мъртви, само с щракване на пръстите — изръмжа той. — Петнайсет са уловени в капан. Не ми трябва повече инженери. В този момент ще ми свърши работа гробар. И един първокласен детектив.

Хенеси се извъртя стремглаво към телеграфиста:

— Отговориха ли от Ван Дорн?

— Още не, сър. Току-що изпратихме...

— Джо ван Дорн разполага с представители във всеки град на континента. Телеграфирай на всички!

Откъм личните им покои забързано се появи и дъщеря му Лилиан. Очите на Кинкейд се разшириха и усмивката му се изпълни с още по-голяма готовност. Въпреки че се намираха на пращен страничен коловоз дълбоко в планинската верига на Каскейд, беше облечена така, че след нея биха се обръщали и в най-изисканите нюйоркски приемни. Вечерната рокля от бял шифон бе пристегната в стройния ѝ кръст. Дълбокото деколте отчасти се прикриваше от копринена роза. Около грациозната си шия носеше перлена огърлица с диаманти, а косата ѝ бе вдигната високо в златист облак, чиито къдрици украсяваха високото ѝ чело. Ярките обеци „Перуци“ от тройно шлифовани брилянти привличаха вниманието към лицето ѝ. Перушина, помисли си цинично Кинкейд, която демонстрираше какво предлага тази жена, а то не беше никак малко.

Лилиан Хенеси беше зашеметяващо красива, изключително млада и изключително, изключително богата. Достойна за крал. Или за

сенатор, хвърлил око на Белия дом. Проблемът бе яростната светлина в изумително бледосините ѝ очи, която оповестяваше, че е повече, отколкото човек би могъл да опитоми сам. А сега баща ѝ, който така и не бе успял да я обуздае, я бе назначил за своя доверена секретарка, което ѝ предоставяше допълнителна независимост.

— Татко — каза тя, — току-що разговарях по телеграфона с главния инженер. Уверен е, че могат да влязат в сервизната галерия от другата страна и да си проправят път до главния тунел. Спасителните екипи работят. Телеграмите ти са изпратени. Време е да се преоблечеш за вечеря.

— Нямам намерение да вечерям, докато хората ми са затрупани някъде там.

— Няма да им помогнеш, ако умреш от глад. — Тя се обърна към Кинкейд: — Здравей, Чарлз — произнесе студено. — Госпожа Комдън ни очаква в приемната. Можем да изпием по един коктейл, докато баща ми се преоблича.

По времето, когато довършваха питиетата си, Хенеси все още не се беше появил. Госпожа Комдън, пищна чернокоса жена на около четиридесет години, облечена с вталена рокля от зелена коприна и диаманти, обработени по европейски образец, заяви:

— Аз ще го доведа.

Влезе в кабинета. Без да обръща внимание на телеграфиста, който, подобно на всички останали телеграфисти, беше положил клетва никога да не разкрива съдържанието на съобщенията, които изпращаше или получаваше, тя постави нежно ръка на кокалестото рамо на Хенеси и каза:

— Всички са гладни. — На устните ѝ имаше покоряваща усмивка. — Да сядаме да вечеряме. Господин Ван Дорн ще ви отговори съвсем скоро.

Още докато произнасяше последното, локомотивът изсвири на два пъти сигнала за „пълен напред“ и влакът потегли съвсем леко.

— Къде отиваме? — попита тя без особена изненада, че отново поемат на път.

— Сакраменто. Сиатъл и Спокен.

3

Четири дни след експлозията в тунела Джоузеф ван Дорн успя да настигне летящия неспирно Озгуд Хенеси в Голямото северно железопътно депо в Хенесивил. Чисто новият град в покрайнините на Спокен, щата Вашингтон, близо до границата с Айдахо, се пръскаше по шевовете от пресен дървен материал, креозот и горящи въглища. Вече бяха започнали да го наричат „Минеаполис на Северозапада“. Ван Дорн знаеше, че Хенеси е решил да издигне града на това място като част от плана си да удвои линиите на „Южен Пасифик“, поглъщайки северните трансконтинентални пътища.

Основателят на знаменитата детективска агенция Ван Дорн бе едър, оплешивяващ, добре облечен мъж в четиридесетте си години, който приличаше по-скоро на проспериращ търговски пътник, отколкото на бич за обитателите на подземния свят. Изглеждаше общителен, с волеви римски нос, винаги готов да се усмихне, макар това впечатление леко да се заглаждаше от намека за меланхолия в ирландските му очи, с великолепни червеникави бакенбарди, които се спускаха чак до още по-великолепната му, също червеникава брада. Докато приближаваше специалният влак на Хенеси, мелодията на рагтайм, която долиташе от един грамофон, успя да изтръгне от него въздишка на одобрително облекчение. Веднага разпозна живата изпълнена с нежност мелодия на чисто новото изпълнение на Скот Джоуплин „Музика в прожектора“^[1] и тази музика веднага му даде да разбере, че Лилиан, дъщерята на Хенеси, със сигурност е някъде наоколо. Свадливият президент на компанията „Южен Пасифик“ винаги беше в по-благоклонно настроение, когато тя се намираще наблизо.

Изчака на междинната платформа, доловил раздвижване от вътрешността на вагона. И наистина, в същия момент се появи Хенеси, който тъкмо изхвърляше през вратата кмета на Спокен — Напусни влака ми! Хенесивил никога няма да бъде част от града ви. Не възнамерявам железопътното ми депо да плаща данъци на Спокен!

А на Ван Дорн се сопна:

— Доста време ви отне да се появите.

Ван Дорн отвърна на тази безцеремонност с топла усмивка. Силните му бели зъби блеснаха в гнездото от червеникави бакенбарди, докато малката ръка на Хенеси изчезваше напълно в неговата, а самият той избоботи приветливо:

— Бях в Чикаго, а вие се появявате навсякъде по картата. Изглеждате добре, Озгуд, макар и леко раздразнен. Как е прелестната Лилиан? — попита, докато Хенеси го въвеждаше във вагона.

— Както обикновено — създава повече проблеми от цяла каруца ай-талианци.

— А, ето я и нея! Мили боже, как само сте пораснали млада госпожице, не съм ви виждал от...

— От Ню Йорк, когато татко ви нае, за да ме върнете в школата на госпожица Портър?

— Не — поправи я Ван Дорн — струва ми се, че последния път беше, когато ви освободихме под гаранция от затвора в Бостън след онзи злощастен парад на суфражетките.

— Лилиан! — каза Хенеси. — Искам бележките от тази среща да бъдат напечатани и приложени към договора ни с агенцията Ван Дорн.

Немирната светлинка в бледосините ѝ очи внезапно се замени от интелигентен, делови поглед:

— Договорът е подготвен за подписите ви, татко.

— Джо, допускам, че вече си научил за нападенията.

— Доколкото разбирам — каза уклончиво Ван Дорн, — строежът на експресната линия през Каскейд, който е предприела компанията „Южен Пасифик“, е възпрепятстван от ужасяващи инциденти. Загинали са няколко ваши работници, както и неколцина пътници.

— Няма начин всички инциденти да са случайни — отвърна сурово Хенеси. — Някой полага значителни усилия да съсипе тази компания. Наемам хората ти, за да заловите саботьорите, без значение дали са анархисти, чужденци или стачници. Застреляйте ги, обесете ги, направете каквото е необходимо, но ги накарайте да престанат незабавно.

— В минутата, в която ми телеграфирахте, назначих най-добрия си оперативен работник по случая. Ако ситуацията се окаже от такъв характер, ще го направя главен разследващ по случая.

— Не! — каза Хенеси. — Искам ти да ръководиш нещата Джо. Лично.

— Айзък Бел е най-добрият човек, с когото разполагам. Само можех да си мечтая да притежавам неговите способности, когато бях на неговата възраст.

Хенеси го прекъсна:

— Изясни нещата, Джо. Влакът ми е спрял само на шестстотин километра северно от саботирания тунел, но трябваше да изминем най-малко хиляда, докато дойдем дотук, с връщането назад, изкачването и прехвърлянията. Прекият път през планините ще съкрати това разстояние с цял ден. Успехът на строежа и бъдещето на цялата компания са прекалено важни, за да ги оставим в ръцете на наемници.

Ван Дорн знаеше, че Хенеси е свикнал да получава каквото иска. В края на краищата беше успял да изкове транс континентални железопътни линии от Атлантическия до Тихия океан, прегазвайки конкурентите си, комодор Вандербил и Дж. П. Морган, надхитряйки Междущатската търговска комисия и Конгреса на Съединените щати, побеждавайки с неумолимата си воля дори самия президент Теди Рузвелт. Така че когато внезапната поява на кондуктора на Хенеси ги прекъсна, Ван Дорн отправи мълчалива благодарствена молитва. Началникът на влака застана на вратата в безупречната си тъмносиня униформа, обсипана с блестящи пиринчени копчета и червените ширити на „Южен Пасифик“.

— Съжалявам за безпокойството, сър. Заловили са скитник, направил опит да се качи във влака ви.

— За какво изобщо ме тревожиш? Имам си достатъчно работа, че да управлявам и железницата. Предай го на шерифа.

— Той твърди, че господин Ван Дорн ще гарантира за него.

В частния вагон на Хенеси влезе висок мъж, охраняван от двама набити железопътни полицаи.

Носеше груби дрехи на скитник, който пътува с влаковете в търсене на работа. Дочените му панталони и палто бяха покрити с прах. Ботушите му бяха оръфани. Широкополата му шапка, омачкан

каубойски Стетсън, очевидно го бе предпазвала неведнъж и два пъти от проливния дъжд.

Лилиан Хенеси забеляза първо очите му, сини с виолетова отсянка, които обгърнаха приемната с пронизващ, търсецъ взор, който проникваше във всяка цепнатина и пролука. Колкото и бързо да се стрелкаше този поглед обаче, като че ли успяваше да се спре върху лицето на всеки един от присъстващите — баща ѝ, Ван Дорн, а накрая и нея самата — и да разгадае и най-съкровениите им мисли. Реши да отвърне смело на този поглед, но откри, че ефектът беше по-скоро хипнотизиращ.

На височина непознатият беше над метър и осемдесет, жилест като чистокръвен арабски жребец. Горните му устни бяха скрити зад гъсти мустаци, златисторуси като косата му и наболата четина по бузите му. Ръцете му стояха отпуснати отстрани до тялото. Имаше дълги и изящни пръсти. Лилиан огледа решителното изражение, отпечатано върху брадичката и устните на мъжа и прецени, че пред нея стои около тридесетгодишен човек с невероятна решителност.

Придружителите му стояха наблизко, но не го докосваха. Едва когато тя успя да откъсне поглед от лицето на високия мъж, забеляза, че един от железопътните полицаи притиска окървавена кърпичка към носа си. Другият примигваше с едно подуто и насинено око.

Джоузеф Ван Дорн си позволи една леко снизходителна усмивка:

— Озгуд, ще ми позволите ли да ви представя Айзък Бел, човекът, който ще проведе разследването от мое име?

— Добро утро — каза Айзък Бел. Пристъпи напред с протегнатата ръка. Пазачите понечиха да тръгнат след него. Хенеси ги освободи рязко:

— Вън!

Пазачът, който попиваше кръвта от носа си с кърпичка, прошушна нещо на кондуктора, докато ги съпровождаше до вратата.

— Извинете, сър — каза кондукторът, — но тези мъже искат вещите си обратно.

Айзък Бел извади от джоба си кожената палка с накрайник от оловни сачми:

— Как се казваш?

— Били — дойде мрачният отговор.

Бел му подхвърли палката и произнесе студено, с едва сдържан гняв в гласа си:

— Били, следващия път, когато някой ти предложи да те последва, без да създава проблеми, най-добре приеми думата му. — После се обърна към мъжа с насинено око: — А ти?

— Ед.

Бел извади един револвер и го подаде на Ед с дръжката напред. След това изсипа петте патрона в ръката му с думите:

— Съветвам те повече да не вадиш оръжие, преди да си се научил да си служиш с него.

— Мислех, че съм — промърмори Ед и нещо в засраменото му изражение изглежда накара високия детектив да се смили:

— Бил си каубой, преди да постъпиш на работа в железниците? — попита Бел.

— Да, сър, трябваше ми работа.

Очите на Бел се смекчиха до по-топъл оттенък на синьото и устните му се раздалечиха в приятелска усмивка. Извади една златна монета от джоба, скрит във вътрешността на колана му:

— Заповядай, Ед. Намери си пържола за насиненото око и си вземете нещо за пиене.

Пазачите кимнаха.

— Благодаря, господин Бел.

Бел най-сетне насочи вниманието си към президента на „Южен Пасифик“, който не отделяше от него намръщения си изпълнен с очакване поглед:

— Господин Хенеси, ще ви докладвам веднага щом получа възможност да се изкъпя и да сменя тези дрехи.

— Носачът ще ти донесе багажа — каза Ван Дорн с усмивка.

Детективът се върна след двайсетина минути, с подстригани мустаци, заменил дрехите на скитник със сребристо сив триреден костюм, ушит от фина, дебела английска вълна, подходяща за есенните студове. Носеше бледосиня риза, а около врата му имаше виолетова вратовръзка, която подчертаваше цвета на очите му.

Айзък Бел бе напълно наясно, че трябва да подхване случая по възможно най-подходящия начин, като преди всичко изясни, че той, а

не властният президент на железопътната компания, ще дава тон в разследването. На първо време отвърна на топлата усмивка на Лилиан Хенеси. След това се поклони учтиво на чувствената тъмноока жена, която бе влязла съвсем тихо и бе седнала на коженото кресло. Най-накрая се обърна към Озгуд Хенеси:

— Не съм напълно убеден, че инцидентите са саботаж.

— Са и още как, по дяволите! Стачниците вилнеят из целия Запад. А сега и паниката на Уолстрийт разпалва още повече радикалите и агитаторите.

— Истина е — отвърна Бел, — че стачката на трамвайните работници в Сан Франциско и тази на телеграфистите от „Уестърн Юниън“ успяха да вгорчат живота на профсъюзните работници. И дори водачите на Западната миньорска федерация, които в момента са по съдилищата, наистина да са организирали заговор за убийството на губернатора Стюненбърг — обвинение, в което изпитвам съмнения, понеже детективската работа по този случай беше наистина немарлива, — е очевидно, че няма недостиг от радикалисти, готови да заложат динамита в портала на губернатора. А и убиецът, който извърши атентата срещу президента Маккинли, едва ли е единственият анархист по тези земи. Но... — Айзък Бел направи пауза, за да насочи втренчения си поглед с пълна сила към Хенеси. — Господин Ван Дорн ми плаща да залавям убийци и банкови обирджии из целия континент. Всеки месец ми се налага да се возя в повече специални влакове, експреси и „летящи“ локомотиви, отколкото на някои хора им се събира за цял живот.

— Какво общо имат вашите пътувания с нападенията срещу моята компания?

— Влаковите катастрофи са често срещано нещо. Миналата година от „Южен Пасифик“ са изплатили два милиона долара в компенсации за ранените по време на такива инциденти. Преди да е изтекла 1907 година, ще са се случили *десет хиляди* катастрофи, *осем хиляди* дерайлирования и над *пет хиляди* смъртни случая. Като чест клиент на железниците приемам по-скоро лично събития, при които вагоните се наблъскват едни в други като телескоп.

Озгуд Хенеси придобиваше все по-розов цвят, докато гневът започваше да клоkochи в него.

— Ще ви кажа същото, което бих казал на някой анти реформист, решил, че железниците са корена на всяко зло. Линиите „Южен Пасифик“ имат над сто хиляди служители. Работим като луди, за да превозим *сто милиони пътници и триста милиона тона* в товари всяка година!

— По една случайност обожавам влаковете — каза меко Бел. — Но железопътните работници не преувеличават, когато твърдят, че тънкият стоманен фланец, който удържа колелото върху релсата, е на „два сантиметра между нас и вечността“.

Хенеси стовари ръка върху масата.

— Тези убийци радикали са заслепени от собствената си омраза! Не виждат ли, че скоростта, която им предоставят железниците, е *божи дар* за всеки мъж и жена на този свят? Америка е огромна! По-голяма от потъналата в разногласия Европа. По-широка от разединен Китай. Железниците ни обединяват. Как ще се придвижват хората без нашите влакове? С дилижанси? Кой ще откара реколтата им на пазара? Биволите? Мулетата? Само един от моите локомотиви тегли повече товар от всички каруци на заселниците, които някога са имали късмет да прекосят равнините... Господин Бел, чували ли сте за „Летящия Томас“?

— Разбира се. Летящият Томас е четири цилиндров автомобил с мощност шейсет конски сили, модел 35. Произвеждат ги в Бъфало. Възлагам големи надежди, че компанията „Томас“ ще спечели състезанието от Ню Йорк до Париж следващата година.

— Защо според вас са кръстили автомобил на железопътен влак? — изрева Хенеси. — Скорост! *Летящият влак* е мощен влак, известен с невероятната си скорост! И...

— Скоростта е нещо прекрасно — прекъсна го Бел. — Ето защо...

Фактът, че Хенеси използваше тази секция от частния вагон за личен кабинет бе очевиден от графиките окачени на тавана от лакирано дърво. Високият жълтокос детектив огледа набързо месинговите им табелки и разви една железопътна карта, изобразяваща влаковите линии в Калифорния, Орегон, Невада, Айдахо

и Вашингтон. После посочи планинската граница между Калифорния и Невада:

— Преди шейсет години група заселници, нарекли себе си Групата на Донър, са направили опит да пресекат тези планини с помощта на каруци. Целта им била Сан Франциско, но подранилите снегове блокирали прохода, който били избрали, за да преодолеят Сиера Невада. Групата на Донър остава в капан в продължение на цялата зима. Храната им свършила. Онези, които не умрели от глад, оцелели, като се хранели с телата на мъртвите.

— Какво общо имат канибалите заселници с железницата ми, по дяволите?

Айзък Бел се усмихна широко:

— В днешно време, ако огладнеете някъде около Прохода Донър, от отличните ресторанти на Сан Франциско ви делят само четири часа път с влак.

Строгото лице на Озгуд Хенеси не предлагаше голям избор в израженията между намръщване и усмивка, но все пак нещо в него бе омекнало, когато се обърна към Джоузеф Ван Дорн и каза:

— Печелиш, Джо. Давай, Бел. Да те чуем.

Бел отново посочи картата:

— През последните три седмици сте имали подозрителни дерайлирания тук в Роузвил и при Дънсмюър. Да не забравяме и срутването на тунела, което ви е принудило да се свържете с господин Ван Дорн.

— Не ми съобщаваш нищо, което вече не знам — отсече Хенеси. — Загинаха четирима железопътни строители и един машинист. Още десет ранени с изпотрошени крайници. Строежът изостава с осем дни.

— И един детектив на служба в железопътната компания, премазан до смърт в сервизния тунел.

— Какво? А, да. Забравих. Един от копоите.

— Името му е Кларк. Алойшъс Кларк. Приятелите му са го наричали Уши.

— Познавахме го — обясни Джоузеф ван Дорн. — Работеше за фирмата. Огън детектив. Но си имаше трески за дялане.

Бел погледна всеки един от присъстващите в лицето и съвсем ясно произнесе най-големия комплимент, който човек можеше да чуе на Запад:

— С Уши Кларк всеки би тръгнал на път.

След което се обърна към Хенеси:

— Минах през няколко сборища на скитници на път за насам. В покрайнините на Кресънт Сити, по линията за Сискию — той посочи северния край на Калифорния на картата — се натъкнах на слухове за радикалист или анархист, когото скитниците наричат Саботьора.

— Радикалист! Не ви ли казах?

— Скитниците знаеха малко за него, но се бояха. Хората, които се присъединяват към каузата му, никога повече не се появяват. От оскъдните сведения, с които разполагам до този момент, заключих, че е възможно да е вербувал съучастник за работата по тунела. Млад агитатор, миньор на име Кевин Бътлър, когото са забелязали да взема един от товарните влакове южно от Кресънт Сити.

— За Юрика! — намеси се Хенеси. — От Санта Роса е можел да се насочи към Рединг и Уийд, а оттам за Каскейд. Какво ви повтарям през цялото време? Радикалисти, чужденци, анархисти. Агитаторът направи ли самопризнания.

Кевин Бътлър в момента прави самопризнания пред дявола сър. Тялото му е било открито до това на детектив Кларк в сервизния тунел. Независимо от това обаче, нищо от миналото му не навежда на мисълта, че е бил способен да извърши подобно нападение без чужда помощ. Саботьорът, както го наричат, все още е на свобода.

В съседната стая затрака телеграфен ключ. Лилиан Хенеси наостри уши. Когато тракането престана, телеграфистът влезе забързано със записа. Бел забеляза, че Лилиан не си направи труда да прочете написаното на хартията, преди да каже на баща си:

— От Рединг. Сблъсък северно от Рийд. Влак с работници не е спазил сигнализацията. От товарния влак след него не са знаели, че първият е в същата отсечка и са се сблъскали. Служебният вагон е навлязъл в товарна платформа. Има двама убити.

Хенеси скочи на крака с почервеняло лице:

— И отново нямаме саботаж? Не е спазил сигнализацията, ама друг път. Тези влакове трябваше да пристигнат в Каскейд. Което означава още по-голямо забавяне.

Джоузеф Ван Дорн пристъпи напред, за да успокои изпадналия в бяс президент.

Бел приближи Лилиан.

— Можете да дешифрирате морзовата азбука? — попита тихо.

— Наблюдателно око имате господин Бел. Пътувам с баща си от съвсем малка. Никога не се е отдалечавал на повече от няколко крачки от телеграфен апарат.

Бел прецени младата жена с малко по други очи.

Дали пък Лилиан не беше нещо повече от разглезеното твърдоглаво дете, каквото изглеждаше на пръв поглед? Можеше да се окаже източник на безценна информация за вътрешния кръг на баща си.

— Коя е дамата, която преди малко се присъедини към нас?

— Ема Комдън е добра семейна приятелка. От нея научих френски и немски. Освен това положи невероятни усилия да подобри взаимоотношенията ми — Лилиан мигна няколко пъти с дълги мигли над бледосините си очи — с пианото.

Ема Комдън носеше спретната рокля с благопристойна кръгла якичка и елегантна брошка на шията. До голяма степен бе пълна противоположност на Лилиан — закръглена там, където младата жена бе слаба, с тъмнокафяви очи, почти черни, с тъмна коса, сияйно кестенява с лек намек за червеникаво, прихваната по френски маниер.

— Искате да кажете, че сте учили у дома, за да помагате на баща си?

— Искам да кажа, че ме изключиха от толкова много източни училища, че баща ми нае госпожа Комдън, за да завърши обучението ми.

Бел отвърна на усмивката ѝ:

— Как ви остава време за френски, немски и пиано, ако едновременно с това работите и като лична секретарка на баща си?

— Надраснах домашната си учителка.

— Но независимо от това госпожа Комдън е останала...?

Лилиан отговори хладно:

— Ако наистина имате очи, господин детектив, вероятно ще забележите, че баща ми е много привързан към нашата „семейна приятелка“.

Хенеси обърна внимание, че двамата разговарят.

— Какво? Какво?

Тъкмо казвах, че съм чувал да се говори за невероятната красота на госпожица Хенеси.

— Лилиан не е наследила това лице откъм моята страна на семейството. Колко ви плащат, за да бъдете детектив, господин Бел?

— Горната граница на стандартния ценоразпис.

— В такъв случай без съмнение ще ме разберете, ако като баща на тази невинна млада дама изпълня задължението си и попитам кой ви е купил хубавите дрехи?

Дядо ми, Айзая Бел.

Озгуд Хенеси се вторачи изпитателно в него. Едва можеше да бъде по-изненадан, дори ако Бел му бе отговорил, че произлиза от слабините на крал Мидас.

— *Айзая Бел* е бил ваш дядо? Което прави Ебънизър Бел *ваш баща*? Президентът на Американската държавна банка в Бостън? Всемогъщи боже, банкиер?

— Баща ми е банкиерът. Аз съм детектив.

— *Моят* баща никога не беше срещал банкиер през живота си.

Работеше по железните трасета, набиваше клинове. Разговаряте със син на железопътен работник, Бел. Започнах също като него, набивах клинове по релсите. Знаем как да си вадя хляба. Изработил съм си десетте часа на ден нагоре по стълбицата: спирач, машинист, кондуктор, телеграфист, диспечер — нагоре по линията от релсите през гарите до кабинета на директора.

— Онова, което баща ми иска да каже — намеси се Лилиан, — е, че се е издигнал от набиването на клинове под горещото слънце до набиването на позлатени клинове под слънчобран.

— Не ми се подигравай, млада госпожице. — Хенеси свали още една карта от тавана. Бяха планове, подробно копие с множество детайли върху бледосиня хартия, изобразяващо инженерните планове за мост с конструкция от свободно носещи греди, прехвърлящ дълбока клисура с помощта на две подпори от камък и стомана.

— Ето накъде сме се упътили, господин Бел. Мостът при Каскейд Кениън. Изнамерих най-добрия инженер и го накарах да излезе от пенсия, Франклин Мауъри, за да ми построи най-здравия железопътен мост западно от Мисисипи. Сега Мауъри почти е приключил.

За да спестим време, строим предварително, като пренасочваме влакове по изоставена дървена линия, която се изкачва из теснините от пустинята Невада.

— Той посочи картата. — Когато най-сетне пробием оттук — Тунел № 13 — мостът ще ни чака. Скорост, господин Бел. Всичко опира до скоростта.

— Имате ли краен срок? — запита Бел. Хенеси погледна остро към Джоузеф ван Дорн.

— Джо, мога ли да допусна, че доверителната информация е в също толкова сигурни ръце с твоите детективи, колкото и в тези на моите адвокати?

— В по-сигурни — отговори Ван Дорн.

— Имаме краен срок — призна Хенеси на Бел.

— Наложено от вашите банкери?

— Не от онези дяволи. От майката природа. Зимата е на прага ни, а когато стигне до Каскейд, спираме със строежа на железния път чак до пролетта. Разполагам с най-добрия кредит в железопътния бизнес, но ако не свържа прохода при Каскейд с моста при Каскейд Кениън, преди зимата да ни е принудила да излезем в почивка, дори моят кредит ще пресъхне. Между нас казано господин Бел, ако това разширяване се забави, ще изгубя всякакви шансове да завърша тунела още в деня след първата зимна буря.

— Бедете сигурен, Озгуд, ще го хванем — увери го Джоузеф Ван Дорн.

Хенеси не се успокояваше толкова лесно. Той разтърси плановете, сякаш искаше да ги накара да се превърнат в реалност:

— Ако тези саботьори успеят да ме спрат, преди да сме се разправили с Каскейд, ще изминат най-малко двайсет години, докато се намери друг, който да се справи със задачата. Там е последното препятствие, което възпира прогреса на запад, а аз съм последният останал жив с достатъчно кураж, за да го преодолее.

Айзък Бел не се съмняваше, че старецът обожава своята железница. Нито си позволяваше да забрави за възмущението в собственото си сърце при мисълта колко ли още хора щяха да загинат или да бъдат ранени по вина на Саботьора. Невинните бяха неприкосновени. Но в този момент съзнанието му преди всичко бе заето от спомена за това как Уиш Кларк пристъпва по обичайния си отпуснат и безгрижен начин пред нож, предназначен не за друг, а за самия Бел.

— Обещавам, ви, че ще го хванем — увери той президента на компанията.

Хенеси се взира известно време в него, сякаш се опитваше да го прецени. След това бавно се отпусна в едно кресло.

— Господин Бел, изпитвам облекчение, че разполагам с помощник от вашия калибър.

Когато Хенеси се обърна към дъщеря си, за да я попита дали е съгласна, забеляза, че тя също наблюдава богатия обигран детектив като че пред нея имаше нова състезателна кола, която се канеше да поиска като подарък от баща си за следващия си рожден ден.

— Синко? — запита той. — Има ли госпожа Бел?

Бел вече беше обърнал внимание на заинтересования поглед на красивата млада дама. Ласкателно, дори изкушаващо, но не го приемаше лично. Лесно можеше да се отгатне защо привлича вниманието ѝ. Със сигурност за нея беше първият мъж, когото баща ѝ не бе успял да сплаши. Но между внезапното ѝ очарование от него и внезапния интерес на баща ѝ да я види задомена с подходяща партия бе настъпил моментът джентълменът да изтъкне намеренията си по най-правилния начин.

— Сгоден съм, скоро ще се оженим — каза той.

— Сгоден, а? Къде е тя?

— Живее в Сан Франциско.

— Как е преживяла земетресението?

— Изгуби дома си — отговори Бел, без да дава допълнителни подробности, въпреки че все още беше жив споменът за внезапно приключилата им първа нощ, когато земетръсът бе запратил леглото през стаята, а пианото на Марион беше паднало през предната стена право на улицата. — Марион остана да се грижи за сираците. Сега, след като за повечето от тях е намерен дом, работи за един от местните вестници.

— Насрочили ли сте дата за сватбата? — попита Хенеси.

— Скоро — отговори Бел.

Лилиан Хенеси изглежда прие „скоро“ като предизвикателство.

— Доста далеч сме от Сан Франциско.

— Хиляда и шестстотин километра — отвърна Бел.

— По-голямата част от пътя е бавно пълзене из стръмни склонове и безкрайни завои из планините Сискию...

Причината за строежа на тунела при Каскейд, който ще съкрати пътуването дотам с цял ден — прибави, променяйки темата на разговора от дъщери за женене обратно към саботажа. — Което ми напомня, че ще бъде по-удобно, ако разполагам с пропуск за железниците.

— Ще направя нещо повече! — заяви Хенеси и скочи на крака. — Ще си получите пропуски — безусловен пропуск за всеки един влак в страната. Освен това ще ви предоставя собственоръчно написано от мен писмо, с което ви упълномощавам в случай на нужда по всяко време да се снабдите с влак със специално предназначение. Вече работите за железниците.

— Не, сър, работя за господин Ван Дорн. Но обещавам да оползотворя добре пълномощията ви.

— Господин Хенеси ви снабди с криле — каза госпожа Комдън.

— Само ако знаехте накъде да отлетите — Красивата Лилиан се усмихна. — Или при кого.

Когато телеграфният апарат отново започна да трака, Бел кимна на Ван Дорн и двамата тихо излязоха на външната платформа на вагона. През влаковото депо бръснеше студен северен вятър, който вдигаше облаци прах и пепел.

— Ще ми трябват доста от нашите хора — каза Бел.

— Само кажи кога. Някои по-специално.

Айзък Бел изреди дълъг списък от имена. Ван Дорн го изслуша, като кимаше одобрително. Когато приключи Бел каза:

— Искане ми се да пренеса управлението на операцията в Сакраменто.

— Можех да се обзаложа, че би желал да я преместим в Сан Франциско.

— По лични причини, да. Предпочитам да се възползвам от възможността да бъда в един и същи град с годеницата си. Но Сакраменто разполага с най-бързите железопътни връзки по тихоокеанския бряг и към вътрешността на страната. Възможно ли е да направим първата среща в „Госпожица Ан“?

Ван Дорн не скри изненадата си:

— Защо ти е притрябвало да се срещате в бардак?

— Ако така нареченият Саботьор е решил да се разправи с цялата континентална железница, следователно е престъпник с широки възможности. Не искам силите ни да бъдат забелязвани на публично място, преди да съм разбрал какво знае и откъде го е научил.

— Сигурен съм, че Ан Паунд ще намери местенце за нас в някоя от задните приемни — произнесе сковано Ван Дорн. — Щом смяташ, че това е най-добрият възможен вариант. Каж ми обаче, знаеш ли нещо повече, освен онова, което току-що докладва на Хенеси?

— Не, сър. Но имам усещането, че Саботьора е изключително бдителен.

Ван Дорн отвърна с мълчаливо кимване. Опитът му подсказваше, че когато детектив като Айзък Бел има „усещане“, усещането обикновено е резултат от натрупването на дребни подробности, каквито обикновените хора никога не биха забелязали. После каза:

— Ужасно съжалявам за Алойшъс.

— Дойде ми малко изневиделица. Човекът ми спаси живота в Чикаго.

— А ти спаси неговия в Ню Орлиънс — отговори Ван Дорн. — И още веднъж в Куба.

— Беше забележителен детектив.

— Когато беше трезвен. Но се напиваше до смърт. И дори ти не можа да го спасиш от това. Не, че не опита.

— Беше най-добрият — повтори упорито Бел.

— Как е бил убит?

— Тялото му е премазано под скалите. Очевидно Уиш е бил точно на мястото, където е избухнал динамитът.

Ван Дорн поклати натъжено глава:

Инстинктите на този мъж бяха златни. Дори когато беше пиян. Мразех мисълта, че ми се налага да го освободя.

Гласът на Бел залази неутралния си тон:

— Личното му оръжие е било на няколко стъпки от тялото, което показва, че преди експлозията го е извадил от кобура.

— Може да е било изхвърлено дотам от самата експлозия.

— Беше старият ръчен армейски пистолет, който много обичаше. Носеше го в кобур с капак. Не е паднал. Трябва да го е държал в ръка.

За да оспори предположението на Бел, че Алойшъс Кларк е опитал да предотврати нападението, Ван Дорн попита хладнокръвно:

— Къде е била манерката му?

— Все така във вътрешния джоб на самото му.

Ван Дорн кимна и понечи да промени темата, но Айзък Бел не беше приключил:

— Трябваше да знам как се е озовал в тунела. Дали е умрял преди или по време на експлозията. Така че натовариха тялото му на влака и го откарах при лекар в Каламат Фолс. Присъствах лично на огледа. Докторът ми показа, че преди върху него да рухнат скалните отломъци, в гърлото му е бил забит нож.

Лицето на Ван Дорн потрепна.

— Прерязали са му гърлото?

— Не прерязали. *Пронизали*. Ножът е преминал през гърлото му, плъзнал се е между два шийни прешлена, прекъснал е гръбначния стълб и е излязъл през врата му. Докторът твърдеше, че е било извършено чисто, като от хирург или касапин.

— Или просто са имали късмет.

— Ако е така, убиецът е имал късмет на два пъти.

— Какво искаш да кажеш?

— За да изненадаш Уиш Кларк, поначало се искаше солидна доза късмет, не мислиш ли?

Ван Дорн извърна очи:

— Манерката празна ли беше?

Бел се усмихна едва-едва и донякъде тъжно:

— Не се тревожи, Джо, на твое място и аз бих го уволнил. Беше суха като барут.

— Нападнали са го отпред.

— По всичко изглежда.

— Но твърдиш, че Уиш вече е бил извадил пистолета.

— Точно така. Тъй че как е успял Саботьора да стигне до него с нож?

— Хвърлил го е? — попита колебливо Ван Дорн. Ръката на Бел се стрелна към ботуша и извади оттам собствения си нож за хвърляне. Подметна тънкото парче стомана между пръстите си, преценявайки тежестта му.

— Нужен ти е катапулт, за да хвърлиш с нож с такава сила, че да прониже напълно шията на възрастен мъж.

— Разбира се... Внимавай, Айзък. Както сам каза, Саботьора трябва да е някой бърз като светкавица омбре^[2], за да успее да изненада Уиш Кларк. Дори в пияно състояние.

— Ще получи възможност — закле се Бел — да ми покаже колко точно е бърз.

[1] SearchLight Rag. — Б.пр. ↑

[2] Nombre (исп.) — мъж. — Б.пр. ↑

Електрическите светлини на Венецианския кей в Санта Моника огряваха такелажата на тримачтовия кораб на постоянен док до него и линиите по покрива на огромен павилион. Духовият оркестър свиреше непрестанно „Марша на гладиатора“ от Джон Филип Суза.

Скитникът обърна гръб на сладко-горчивата музика и тръгна към тъмнината по твърдия отгъпан пясък.

Светлините блещукаха по вълните и хвърляха пенеста сянка пред него, докато хладният тихоокеански бриз развяваше дрипавите му дрехи. Отливът беше настъпил и скитникът бе излязъл на лов за котва, която би могъл да открадне.

Заобиколи някакво село от колиби. Японските селяни, които живееха там, бяха изтеглили лодките си на плажа, близо до колибите, за да ги държат под око. Откри каквото търсеше малко след като ги подмина — една от плоскодънните лодки, пръснати по брега от Обществото на спасителите в Съединените щати, с които спасяваха изпаднали в беда моряци или давящи се туристи. Лодките бяха напълно оборудвани за спускане на вода от екипи от доброволци. Отметна платницето и опипа в тъмното — гребла, черпаци и най-накрая студения метал на котвата.

Понесе я със себе си към кея. Преди обаче да стигне до него, заора нагоре по дълбокия пясък и тръгна към града. Улиците бяха тъмни, къщите — смълчани. Успя да избегне един нощен пазач, тръгнал пеша на обход, и се озова, без никой да може да го спре, пред конюшня, която, подобно на повечето конюшни в областта понастоящем се преустройваше, за да посрещне нуждите на новите автомобили. Между каруците, двуколките и файтоните бяха паркирани безредно камиони и коли в ремонт. Дъхът на бензин се смесваше с този на слама и конска тор.

През деня мястото беше оживено. Посещаваха го коняри, файтонджии, каруцари и механици, пушещи, дъвчещи, говорещи един през друг. Но единственият буден човек тази вечер беше ковачът, който изненада скитника, давайки му цял долар в замяна на котвата. Беше му

обещал петдесет цента, но беше пийнал и бе от онези хора, чиято кесия се разтваряше щедро под влияние на уискито.

Ковачът се хвана на работа, за да преправи котвата, преди някой да е забелязал, че е била открадната. Започна, като отрязва една от чугунените лапи, удряйки по нея отново и отново с чук и студено длето, докато най-сетне не се отчупи. Използва пила, за да заглади грубите краища. Когато вдигна котвата към светлината, онова, което бе останало от нея, приличаше на кука.

Без да престава да се поти дори в хладния нощен въздух, той довърши една бутилка бира и отпи голяма глътка от шишето с „Келогс Олд Бърбън“, преди да се заеме да пробие дупка в тялото на котвата, както бе пожелал клиентът. Пробиването на чугун не беше лесна работа. Почина малко, за да си поеме дъх, и изпи още една бутилка бира. Най-сетне успя да приключи, почти без да си дава сметка, че ако отпие още една глътка „Келогс“, може да пробие дупка в собствена си ръка вместо в дръжката.

Уви котвата в одеялото, предоставено от клиента, и я прибра в пътната чанта на мъжа. Вдигна лапата паднала в пясъка до наковалнята, усещайки как в главата му всичко се върти. Тъкмо се чудеше какво ли може да измайстори от нея, когато клиента почука на вратата.

— Изкарай я навън.

Мъжът стоеше в тъмното и тази вечер ковачът още по-малко различаваше острите му черти. Но разпозна силният му глас, прецизната му източна дикция и надменния му, придаващ му важност маниер. Забеляза колко е висок и видя дългия до коленете едноредов редингот.

— Казах, изкарай я навън.

Ковачът изнесе пътната чанта през вратата.

— Затвори вратата!

Той я затвори след себе си, преграждайки пътя на светлината, а клиентът му взе чантата с безцеремонното:

— Благодаря ти, добри човече.

— Пак заповядайте — измърмори ковачът, чудейки се за какво, дявол го взел, щеше да послужи половин котва на едно конте в редингот.

През сенките проблесна десетдоларова златна монета — едноседмична надница в тези трудни времена. Ковачът посегна непохватно, не успя да я улови и се наложи да коленичи на пясъка. Почувства как мъжът надвисна малко по-близо до него. Дигна несигурно поглед и видя как непознатия посяга към оръфания си ботуш, който никак не съответстваше на изисканите му дрехи. Точно тогава вратата зад него се разтвори широко и върху лицето на мъжа се разля светлина. Ковачът си помисли, че го е виждал някъде. През вратата със залитане излязоха трима коняри и един автомобилен монтьор, пияни като скунксове. Щом го забелязаха коленичил в пясъка, тримата избухнаха в дружен смях.

— Проклет да съм! — извика монтьорът. — Май Джим също е привършил бутилката.

Клиентът се завъртя рязко и изчезна надолу по уличката, оставяйки ковача в пълното неведение, че се е разминал на косъм със смъртта от ръката на човек, който убиваше просто за да бъде сигурен, че е в пълна безопасност.

В продължение на голяма част от четиридесет и седемте години, през които щатската столица се намиреше в Сакраменто, бялото имение на Ан Паунд беше предоставяло нещо повече от гостоприемство на законодателите и лобистите, работещи на не повече от три преки от него. Имението беше просторно и красиво, построено в изискан ранновикториански стил с величествени бели дървени кули, фронтони, веранди и балюстради. Зад намазаната с восък орехова врата предното фоайе беше украсено с маслена картина на господарката на дома в младите ѝ години. Покритото с червен килим стълбище на тази жена беше толкова популярно в политическите кръгове, че за връзките на щатско ниво, с които даден човек разполагаше, можеше да се съди по многозначителната му усмивка при споменаването на „Стъпалата към Рая“.

В осем часа същата вечер господарката на дома значително по-възрастна и забележимо наедряла, с гъсти и побелели като дървенията на къщата някога руси коси, забавляваше официалните си гости, седнала на кушетката в бургундско червено в задната приемна, настанена сред вълни и вълни зелена коприна. В помещението имаше

много подобни кушетки, обширни кресла, излъскани месингови плювалници, картини с позлатени рамки, изобразяващи зрели жени в различни степени на разсъблеченост, както и доста добре запасен бар, натъпкан с кристал. Тази вечер барът за по-сигурно бе отделен от предния салон зад плъзгащи се махагонови врати с дебелина осем сантиметра. Наблизо охраняваше елегантен бияч с цилиндър — бивш боксьор, за когото се носеха слухове, че в разцвета на силите си е нокаутирал „Джентълмена Джим“ Корсет и някак е оцелял след това, за да разказва историята.

На Айзък Бел се наложи да прикрие усмивката си, щом си даде сметка доколко всъщност бе изгубил присъствие на духа Джоузеф Ван Дорн при вида на все така красивата собственица на имението. Изпод брадата му полека започваше да се разпространява силно изчервяване, не по-малко огнено от цвета на бакенбардите му. Въпреки че неведнъж бе имал случая да докаже куража си в лицето на брутални нападения Ван Дорн чисто и просто си оставаше непоправим пуритан, като се стигнеше до жените като цяло и интимните отношения с тях и частност. Беше очевидно, че в този момент би предпочел да се намира, където и да е другаде, но не и в задната приемна на най-изискания публичен дом в Калифорния.

— Ще започваме ли? — попита Ван Дорн.

— Госпожице Ан — обади се Бел, като протегна вежливо ръка, за да ѝ помогне да се изправи от кушетката — Благодарим ви за гостоприемството.

Докато Бел я съпровождаше до вратата тя промърмори с мекия си провлачен вирджински акцент каква голяма благодарност продължава да изпитва към детективската агенция Ван Дорн, задето е успяла да залови по-възможно най-безшумния начин свирепия убиец, който бе дебнал най-трудолюбивите ѝ момичета. Чудовището, извратен звяр, когото оперативните работници на агенцията бяха свързали с едно от най-високоуважаваните семейства в Сакраменто, беше заключен до живот в приют за криминално проявени луди, а до клиентите на заведението така и не бе достигнал и намек, за какъвто и да е скандал.

Джоузеф Ван Дорн се изправи и заговори с нисък, но отчетлив глас:

— Да се захващаме за работа. Начело на разследването е Айзък Бел. Когато той говори, говоря аз. Айзък, разкажи им какво си научил.

Преди да започне, Бел огледа присъстващите един по един. Беше работил или се познаваше с всички началници на агенциите в западните градове: Финикс, Солт Лейк, Бойзи, Сиатъл, Спокен, Портланд, Сакраменто, Сан Франциско, Лос Анджелис, Денвър, както и другите агенти, които Ван Дорн бе привикал.

Сред онези, които се отличаваха най-силно, бяха необятният, могъщо скроен директор на кантората в Сан Франциско, Хорас Бронсън, и niskият тлъст Артър Къртис, с когото Бел бе работил по случая с Бандита Касапин, в който и двамата бяха изгубили общ приятел, партньора на Къртис, Глен Ървайн.

„Тексас“ — Уолт Хатфийлд, съсухрен като бодлива тел бивш рейнджър, специализиран в предотвратяването на влакови грабежи, щеше да им бъде от особена полза по време на този случай. Както и Еди Едуардс от Канзас Сити, преждевременно побелял джентълмен, експерт по изритването на градски банди направо от обиталищата им в депата, в чиито странични коловози влаковете бяха особено уязвими на грабежи и саботажи.

Най-възрастният в стаята беше Мак Фултън от Бостън, с очи като лед, който познаваше всеки касоразбивач в страната, и партньорът му Уоли Кейси, експерт по експлозивите, облечен в неговата запазена марка — триреден костюм на търговски пътник с натрапчива, ярка шахматна шарка. Мак и Уоли бяха партньори от ранните си дни в Чикаго. Никога не пропускаха да се пошегуват или да скроят номер, поради което и бяха популярни в агенцията като „Уебър и Фийлдс“ по имената на известните водевилни комици и продуценти на музикални бурлески на Бродуей.

Последен беше скъпият приятел на Бел, Арчи Абът от Ню Йорк, едва ли не невидим агент под прикритие, който тъкмо се промъкваше през кухненската врата на Госпожица Ан, преоблечен като скитник, решил да си изпроси подаяние.

Бел каза:

— Ако някой хвърли бомба тук, всеки престъпник на континента ще има повод за празник.

Смехът им бе сдържан. Тексас Уолт Хатфийлд зададе въпроса, който се въртеше в главите на всички:

— Айзък, нещо против да ни посветиш защо сме се скупчили в публичен дом като подбран добитък в каньон?

— Защото си имаме работа със саботьор, който планира на едро, обмисля добре и не дава и пет пари коя ще е следващата му жертва.

— Е, щом, поставяш нещата по този начин...

— Той е свиреп безмилостен убиец. Вече е нанесъл толкова щети и е убил толкова невинни хора, че дори влаковите скитници са го забелязали и са му лепнали прякора „Саботьора“. Целта, по всички личи, е железопътният тунел при Каскейд Рейндж, който се строи от железниците „Южен Пасифик“. Нашата цел е Саботьора. Детективската агенция Ван Дорн има две задачи: да защити клиента, като попречим на Саботьора да продължи разрушенията, и да го заловим с достатъчно доказателства, че да увисне на въжето.

Бел кимна бързо. Един секретар без сако скочи чевръсто и разстели железопътна карта върху една от картините с къпеци се нимфи. Картата изобразяваше западните влакови линии от Солт Лейк Сити до Сан Франциско, обслужващи Калифорния, Орегон, Вашингтон, Айдахо, Юта, Невада и Аризона.

— За да означим най-уязвимите места, поканих Джетро Уат, началник влакова полиция, който ще ни даде допълнителни сведения.

Детективите отвърнаха с неодобрително мърморене Айзък Бел ги смълча със студен поглед:

— Всички сме наясно с недостатъците на копоите в железниците. Но Ван Дорн не разполага с живата сила, за да покрие влакова линия с дължина тринайсет хиляди километра. Така че ако някой в тази стая си позволи да каже каквото и да е, достатъчно да охлади ентузиазма на началник Уат, ще отговаря лично пред мен.

При тези думи даде знак на секретаря да въведе Уат, чийто външен вид като че ли само затвърди занижените очаквания на детективите за началника на влаковата полиция. От мазната коса, полепнала по челото над необръснатото раздразнително лице, през кирливата яка, омачканите сако и панталони, разкривените ботуши и издутините по дрехите му, говорещи за лични оръжия с размерите на оръдие и полицейски палки от всякакъв вид. Джетро Уат, които бе почти толкова висок, колкото Айзък Бел и два пъти по-широк, изглеждаше като прототипа на всеки бияч и влаков копой в страната. След това обаче си отвори устата и изненада всички:

— Има една стара приказка: „За «Южен Пасифик» няма невъзможни неща“. Онова, което всъщност искаме да кажем ние, хората от железниците е, че вършим всичко. Полагаме собствените си пътища и релси. Сглобяваме собствените си локомотиви и вагони. Строим мостовете си — четиридесет на брой при последното разрастване, плюс Каскейд Кениън.

Копаем тунелите си — преди да приключим, ще наброяват петдесет. Поддържаме собствените си машини. Изобретяваме специално пригодени снегорини за придвижване в Хай Сиера за зимата и огнени влакове за през лятото. Ние сме предприятие с възможности.

И без да смекчава тон, нито дори с намек за усмивка, прибави:

— В залива Сан Франциско пътниците, които превозваме от Оукланд Мол до града, твърдят, че в работилниците ни дори печем поничките, които продаваме на фериботите. Без значение дали им харесват, или не, ги ядат. „Южен Пасифик“ е могъщо бизнес начинание. Без значение дали ни харесват, или не.

С кървясали очи Джетро Уат огледа орнаментирания бар, отрупан с кристални гарафи и облиза устни.

— Могъщите бизнес начинания имат много врагове. Ако някой има нещастieto да стане наопаки от леглото сутрин, нищо чудно да обвини железниците за това. Ако реколтата му не сполучи, ще обвини железниците. Ако изгуби фермата си, ще обвини железниците. Ако профсъюзът му не може да увеличи надниците, ще обвини железниците. Ако го уволнят по време на финансовата паника, ще обвини железниците. Ако банката му затвори врати и не може да изплати вложенията му, ще обвини железниците. Понякога полудява дотам, че да използва експресния влак за някой и друг дребен превоз. Някой и друг обир. Но по-лошо от обирите са саботажите, по-неприятни и по-трудни за предотвратяване, защото всеки могъщ бизнес рано или късно се превръща в огромна мишена... Саботажите от името на разни разгневени типове са и причината, поради която компанията поддържа армия от полицаи, които да я защитават. Огромна армия. И подобно на всяка една армия, нашата също не подбира своите войници — понякога наемаме и хора, които по-привилегированите формирования биха нарекли остатъци...

Той огледа намръщено присъстващите в помещението. Половината от детективите вече очакваха да извади полицейската си палка и да я размаха. Вместо това той завърши със студена, насмешлива усмивка:

— Господа детективи, от едно много високо място ми съобщиха, че нашата армия трябва да ви окаже подкрепа. На вашите услуги сме и на момчетата ми е наредено да изпълняват заповедите ви, джентълмени... С господин Бел вече разговаряхме надълго и нашироко с главните инженери и началници в компанията. На господин Бел му е известно всичко, което знаем и ние. И по-специално, ако този така наречен Саботьор поиска да разстрои строежа на тунела при Каскейд, от неделя нататък може да ни нападне по шест възможни начина: може да дерайлира влак, като саботира железопътните стрелки, с чиято помощ маневрират влаковете. Или може да манипулира телеграфа, с чиято помощ областните началници контролират придвижването на влаковете... Може да опожари мост. Вече взриви с динамит един тунел, не е изключено да повтори и с друг... Може да организира нападение срещу работилниците и депата, които обслужват строежа на Каскейд. Най-вероятно в Сакраменто. Или Ред Блъф, където произвеждат подпорни греди за моста над Каскейд Кениън... Може да организира палежи в ремонтните ни депа точно когато са претъпкани с локомотиви за поправка... Може да минира релсите... И всеки път, когато постига успех, ще умират хора, а паниката сред работниците ще нараства... По молба на господин Бел сме разпръснали „армията“ си по местата, където железницата е подложена на най-голям риск. Войниците ни са на позиция и очакват заповедите ви, джентълмени. А сега, докато аз си наливам нещо силно, господин Бел ще ви разкрие точното местоположение на рисковите точки.

Уат буквално прелетя разстоянието, което го делеше от претрупания със стъклария бар.

Айзък Бел каза:

— Слушайте внимателно. Чака ни работа.

До полунощ смехът на млади жени бе заменил сериозните разисквания в приемната на госпожица Ан. Детективите на Ван Дорн се бяха пръснали, тръгнали си тихомълком един по един или по двойки

към хотелите, където бяха отседнали, като в края на краищата в библиотеката на госпожица Ан останаха единствено Айзък и Арчи Абът. Библиотеката беше помещение без прозорци, разположено дълбоко в имението, където двамата продължиха да разучават железопътните карти.

Арчи Абът не беше пропуснал да подложи автентичността на скитническата си дегизировка на изпитание, като си сипа двайсетгодишно бренди „Наполеон“ в една кристална тумбеста чаша и вдъхна аромата му с удовлетворено изражение.

— Уебър и Фийлдс бяха прави, че не е зле да проверим за скорошни кражби от барутни погребни и цехове. Липсите са безпогрешен знак за нещо нередно.

— Освен ако не е закупил всичко необходимо от местния магазин.

Арчи вдигна чашата си за тост:

— За унищожението на Саботьора! Дано вятърът духа в лицето му, а изпепеляващото слънце го ослепи!

Внимателно обиграният акцент на Арчи звучеше така, сякаш произлизаше от Кухнята на ада^[1] в Ню Йорк. Но пък Арчи разполагаше с безброй акценти, които използваше в съответствие с дегизировките си. Беше се заловил със занаята на детектив едва след като семейството му, със синя кръв, но изпаднало в бедност след Паниката през 93-а, му беше забранило да последва попрището на актьор. Бяха се запознали за пръв път по времето, когато Айзък Бел се боксираше за Йейл, а незавидната задача да защити честта на Принстън се бе паднала на Арчибалд Ейнджъл Абът IV.

— Покриваме ли всички бази?

— Така ми се струва.

— Защо тогава не ми изглеждаш особено щастлив, Айзък?

— Както спомена и самият Уат, железницата е голяма.

— О, да. — Абът отпи от брендито си и отново се надвеси над картата. Високото му чело се навъси: Кой наблюдава депата в Рединг?

— Люис и Миналго бяха най-близо — отвърна Бел, недоволен от отговора си.

— Но първият бе късметлия — отбеляза Арчи, цитирайки любимата на всички бейзболна поема „Кейси и бухалката“, — „а вторият слабак“.

Бел кимна в знак на съгласие и след като отново прегледа списъка с хора, каза:

— Ще ги прехвърля в Глендейл, а начело в Рединг ще назнача Хатфийлд.

— Глендейл, как не. Аз бих ги прехвърлил направо в Мексико.

— И аз, стига да можех да си позволя да работя с по-малко хора. Но и Глендейл е достатъчно далеч. Мисля, че няма какво толкова да се тревожим за Глендейл. На хиляда километра от маршрута през Каскейд е... — Той извади златния си часовник. — Тази вечер направихме всичко по силите си. В апартамента ми в хотела има допълнителна стая. Стига да успеем да те промъкнем покрай хотелския детектив, какъвто си преоблечен.

Абът поклати глава:

— Благодаря, но на минаване по-рано тази вечер през кухнята на госпожица Ан готвачът ѝ ми обеща среднощна вечеря.

Бел също поклати глава:

— Арчи ти си единственият човек, който е в състояние да прекара нощта в публичен дом, но да спи с готвача.

— Проверих влаковото разписание — каза Абът — Предай поздравите ми на госпожица Марион. Имаш време да хванеш нощния бърз влак за Сан Франциско.

— Точно такъв бе планът ми — отвърна Бел. Излезе забързано в нощта и потегли към гарата.

[1] Hell's Kitchen (англ.) — бедняшки квартал в Манхатън, първоначално населен основно с ирландски емигранти, в началото на миналия век със скандалната слава на гнездо на организирани престъпни групи. — Б.пр. ↑

В полунощ, под звездното небе, един мъж, облечен в костюм и мека широкопола шапка на служител на железниците, работеше усилено с лостовете за крака и ръце, за да задвижи триколесната дрезина „Каламазу“ — превозно средство за инспекция на релсовите пътища — по линията между Бърбанк и Глендейл. Релсите по наскоро завършената линия Сан Франциско — Лос Анджелис бяха гладки. Дрезината развиваше скорост от най-малко трийсет километра в час, като мъжът не преставаше да върти педалите и лостовете в зловещата тишина, нарушавана единствено от тракането на колелата при преминаването им през снадките между релсите.

Дрезината беше предназначена за наблюдение на регионалните бригади, които подменяха износените или изгнили траверси, трамбоваха баласт, подменяха релси, набиваха разместени клинове и затягаха болтове. Рамката на превозното средство, двете главни колела и гредата, която ги свързваше към страничното колело, бяха направени от лек и здрав ясен, подсилен с чугунени скоби. Всичко това тежеше по-малко от седемдесет килограма, така че и сам човек можеше да се справи със задачата да вдигне цялата дрезина и да я обърне в противоположната посока или да я отмести от пътя на приближаващ влак. Саботьора, здрав мъж, освен в случаите, когато дегизировката му изискваше да се преструва на сакат, нямаше да срещне трудности да я претърколи надолу по насипа, когато приключеше с нея.

Към празната седалка до него бяха привързани щанга, гаечен ключ, лост за вадене на клинове и устройство, което никой работник не би посмял да остави след себе си на релсите. Беше кука, дълга почти шейсет сантиметра, изработена от чугунена котва за лодка с една отрязана лапа.

Беше откраднал дрезината, като бе проникнал в дъсчената сграда в покрайнините на влаковото депо в Бърбанк, където я съхраняваше инспекторът на „Южен Пасифик“. Макар да беше слабо вероятно някой да го види, ако все пак се натъкнеше на детектив от железниците или на местен началник на селски полицейски участък, които решеха

да го запитат накъде, по дяволите, е тръгнал по главната линия посред нощ, костюмът и шапката щяха да му спечелят двете секунди безценно колебание. Предостатъчно време, за да отговори с помощта на мълчаливото острие в ботуша си.

Остави светлините на Бърбанк зад себе си, подмина притъмнените ферми и съвсем скоро започна да навиква на светлината от звездите. Половин час по-късно, на около седемнайсет километра северно от Лос Анджелис, разпозна насечените ъгли и гъстата плетеница на желязната носеща конструкция на рамковия мост, които прехвърляше пресъхнало речно корито. Накара дрезината да премине моста. На това място релсите извиваха остро надясно и тръгваха успоредно на реката.

Спря няколко метра след като усети, че колелата изтракаха през снадките между две релси. Разтовари инструментите си и коленичи върху баласта от чакъл, подпирайки колене върху дървената траверса. Опита с пръсти снадката между релсите в тъмнината и съвсем скоро откри металната скоба, която пристягаше релсите една към друга. С помощта на лоста успя да извади клина, прикрепящ скобата към траверсата.

След това използва гаечния ключ, за да разхлаби гайките на четирите болта, подсигурияващи скобата към релсите, и измъкна болтовете. Захвърли три от болтовете и скобата надолу по насипа, където дори най-зоркият машинист нямаше да успее да ги забележи в светлините от локомотива, и прокара последния болт през дупката в тялото на куката.

Внезапната остра болка го накара да изругае.

Беше порязал пръста си на метална неравност. Като проклинаше пияния ковач, който не си беше направил труда да изпили ръбовете на пробитата от него дупка, мъжът уви пръста си в носната си кърпа, за да спре кървенето. Довърши несръчно, завивайки гайката към болта. Използва гаечния ключ, за да пристегне куката достатъчно, за да остане изправена. Отвореният ѝ край сочеше на запад — в посоката, от която редовният влак щеше да се зададе.

Влакът беше от „летящите“, един от бързите пътнически влакове, които кръстосваха дългите междуградски разстояния. Маршрутът му преминаваше през новите тунели в планините Санта Барбара до Окснард, Бърбанк и Глендейл, в посока Лос Анджелис.

Внезапно Саботьора почувства, че релсите започнаха да вибрират. Предполагаше се, че влакът по линията тази вечер ще закъснее. Ако това бе той, значи се движеше доста напред в разписанието си. Ако пък не, мъжът беше вложил значителни усилия и бе поел ненужно големи рискове, за да дерайлира безполезен товарен влак.

Локомотивът на влака изпищя. Мъжът бързо грабна щангата и измъкна клиновете, които придържаха релсата към траверсите. Преди да забележи лекото сияние от светлините на локомотива, беше успял да измъкне осем от клиновете. Захвърли щангата надолу по насипа, скочи в дрезината и започна да работи здраво с ръце и крака. Вече чуваше и локомотива. Звукът беше съвсем слаб, идеше някъде от далечината, но разпозна характерното *пухтене* на модела „Атлантик 4-4-2“. Очевидно беше същият влак и ако се съдеше по ритмичните удари на изхвърляната пара през комина му, връхлиташе с пълна сила.

Локомотивът модел „Атлантик 4-4-2“, който теглеше пътническият влак, бе построен така, че да развива скорост.

Машинистът, Руфъс Патрик, го обожаваше тъкмо поради това. Американската локомотивна компания от Шенектъди, Ню Йорк, го бе съоръжила с огромни двайсетсантиметрови задвижващи колела. При скорост от деветдесет и шест километра в час осемколесната локомотивна платформа отпред правеше машината стабилна като планина, докато в същото време двуколесната платформа отзад поддържаше голям котел, произвеждащ предостатъчно свръх нагорещена пара.

Руфъс Патрик би се съгласил, че локомотивът не беше толкова мощен. Новите пътнически вагони, обшити със стомана, скоро щяха да наложат замяната му с модела „Пасифик“. Не го биваше за изкачване на планински склонове, но пък направо летеше по равното теглейки върволица от дървени пътнически вагони и то на дълги разстояния — в това вече беше несравним. Тъкмо предходната година един от неговите събратя по модел бе отбелязал рекорда от 204,5 километра в час и това постижение едва ли скоро щеше да бъде надминато, поне според личното мнение на Патрик. Не и от него самия, дори и тази вечер, докато теглеше след себе си десет пътнически вагона, пълни с хора,

които се надяваха да се приберат по домовете си живи и здрави. Деветдесет и шест километра не беше никак зле, повече от километър и половина в минута.

Локомотивната кабина беше отесняла от народ. Заедно с Руфъс Патрик и неговия огняр Зийк Тагърт вътре имаше двама гости: Бил Райт, представител на Профсъюза на електротехниците, който беше приятел на Руфъс, и племенника на Бил, който носеше същото име, но на когото викаха Били, и когото чичо му придружаваше до Лос Анджелис, където момчето щеше да чиракува в лаборатория за проявяване на целулоидна кинолента. При последното им спиране за вода Руфъс се бе разходил до товарния вагон, където се возеха без билети, и ги бе поканил за компания в кабината.

Четиринайсетгодишният Били не можеше да повярва на късмета си, че стъпва в локомотивната кабина. През целия си живот бе мечтал за влаковете, които преминаваха с грохот покрай родния му дом, и не беше мигнал през по-голямата част от нощта, преди да поемат на път. Но дори в най-смелите си мечти не си бе представял, че някога ще се качи в кабината за управление. Господин Патрик носеше раирано кепе, също като по филмите, и беше най-сигурният в себе си хладнокръвен мъж, който Били бе виждал досега. Машинистът подробно му беше обяснил действията си, след което бе надул два пъти локомотивната свирка, с което позволи на машината отново да потегли бавно напред.

— Потеглихме Били! Премествам лоста на Джонсън за пълен напред. Докрай напред за преден ход и докрай назад за обратен ход.

Назад можем да се движим също толкова бързо, колкото и напред. — Патрик Улови един дълъг хоризонтален лост. Сега отварям клапана, оттук парата ще навлезе в цилиндрите, които завъртат колелата, а това тук е клапата за пясъка, с чиято помощ се подобрява сцеплението между колелата и релсите. Сега ограничавам парната клапа, за да не поемем прекалено бързо. Усещаш ли как захапва и няма никакво приплъзване?

Били кимна ентусиазирано. Локомотивът заработи малко по-бързо и постепенно започна да набира скорост, докато Патрик освобождаваше полека клапата.

В този момент приближаваха Глендейл и им оставаха последните километри до Лос Анджелис. Като сигнализираще с локомотивната

свирка на всеки прелез, Патрик каза на поразеното от изумление момче:

— Едва ли някога ще ти се случи да покараш по-добър локомотив. Отлична парна машина и вози съвсем плавно.

Огнярят Зийк Тагърт, който до тогава равномерно беше хвърлял пълни лопати с въглища в ревящата паст на пещта, затвори вратичката ѝ с трясък и поседна, за да си поеме дъх. Беше огромен мъж, черен и покрит с мръсотия и от него се носеше силна миризма на пот.

— Били? — избумтя гласът му — Виждаш ли това стъкло тук! — Тагърт почука по една от измервателните скали. — Това е най-важният прозорец във влака. Отчита нивото на водата в цистерната. Ако покаже прекалено ниско равнище, нагревателят се нагорещява и започва да се топи, след което БУМ, праща ни в царството небесно!

— Не му обръщай внимание, Били — каза Патрик, — работата на Зийк е да знае дали цистерната с пълна. Тендерът зад нас е пълен догоре с вода.

— Защо клапанът е в средно положение? — запита Били.

— Когато се движим, трябва да бъде в средата. В момента ни е предостатъчно, за да поддържаме деветдесет и четири километра в час. Ако понатисна малко, ще полетим със сто и деветдесет. — Машинистът смигна на чичото на Били. — Лостът на клапата, освен това ни помага да преодоляваме острите завой. Зийк, задават ли се някакви извивки по линията?

— Точно пред нас има мост, Руфъс. Веднага след него започва завой.

— Поеми ти, синко.

— *Какво?*

— Накарай го да завие. Побързай! Хвани здраво лоста. Подай си главата от тук и наблюдавай.

Били улови регулатора с ръка и се наведе през прозореца по същия начин, както го бе направил машинистът.

Регулаторът беше нагорещен и пулсираше в ръката му като жив. Фарът на локомотива пронизваше тъмнината по протежение на релсите. Били видя, че рамковият мост приближава. Изглеждаше доста тесен.

— Не го насилвай — предупреди Руфъс Патрик и още веднъж намигна на мъжете. — Почти не се налага да го местиш. Леко. Леко.

Да, свикваш му. Но трябва да задържиш точно по средата. Задачата е отговорна.

Зийк и чичо Бил размениха широки усмивки.

— Внимавай сега. Да, добре се справяш. Дай му малко аванс...

— Какво е това пред нас, господин Патрик?

Руфъс Патрик погледна натам, накъдето сочеше момчето. Фарът на локомотива разхвърляше сенки и отражения по металната рамка на моста и това влошаваше видимостта още повече. Вероятно просто сянка. Внезапно светлината отскочи в нещо странно.

— Какво...? — В присъствието на детето Патрик автоматично замени думите с „да го вземат мътните“.

Беше закривено парче метал, което стърчеше от дясната релса, подобно на ръка от плитък гроб.

— Натисни въздуха! — изрева Патрик на огняря.

Зийк се хвърли към лоста на въздушната спирачка и го издърпа с цялата сила, на която бе способен. Влакът забави толкова ожесточено, че сякаш се блъснаха в стена. Миг по-късно тежестта на десетте натоварени до пръсване пътнически вагона и на тендера, пълен с въглища и вода, запрати локомотива напред.

Патрик на свой ред улови с опитна ръка лоста на въздушната спирачка. Заработи с него с прецизността на часовникар, след което полека върна лоста на Джонсън на заден ход. Големите задвижващи колела се завъртяха, издавайки нетърпим писък сред фонтан от побеснели искри, остъргващи парчета метал от релсите. Спирачките и обратният ход на задвижващите колела намалиха скоростта на летящия пътнически влак. Но вече бе прекалено късно. Големите колела на „Атлантик“ вече трещяха по моста и приближаваха куката със скорост не по-малко от шейсет и пет километра в час. Патрик можеше единствено да се надява, че скарата с форма на клин, така нареченият ловец на крави, който прорязваше основата ниско в челото на локомотива, ще успее да отнесе куката, преди да е успяла да се закачи за предната ос на машината.

Вместо това желязната кука, която Саботьора бе прикрепил към разхлабената релса, се закачи с мъртвешка сила в самата скара. Това на свой ред изтръгна релсата от дясната страна пред тежката осемдесет и пет хиляди килограма машина. Масивните задвижващи колела заораха

в траверсите, политайки през дърво и чакъл със скорост от шейсет и пет километра в час.

Скоростта, тежестта и неумолимата инерция срутиха ръба на насипа и направиха траверсите на трески. Колелата увиснаха във въздуха и като не преставаше да лети неудържимо напред, локомотивът започна да се накланя встрани, повличайки след себе си и тендера. От своя страна тендерът повлече вагона с багажа, а вагонът с багажа повлече първия пътнически вагон, преди съединителната връзка на втория пътнически вагон да успее да се откъсне.

После, почти като по чудо, локомотивът сякаш успя отново да се изправи. Но това продължи кратко. Увлечена от тежестта на тендера и вагоните, машината се изви, преобърна се и пое надолу по насипа, плъзгайки се по него, докато не премаза обезформената скара и предния си фар в твърдото скалисто дъно на пресъхналото речно корито.

Най-сетне останаха в покой, килнати под остър ъгъл, заровили нос в земята и вирната във въздуха задна част. Водата в плътно запечатания котел, свръхнагорещена до 190 градуса, се разля напред и надалеч от почервенялата от жега нагревателна плоча, която се намираще в задната част на котела.

— Излизайте! — изрева машинистът. — Излизайте, преди да е избухнал!

Бил беше проснат в безсъзнание върху пещта, малкият Били седеше замаяно на металния под и държеше главата си. През пръстите му бликаше кръв.

Зийк, подобно на Патрик, се бе подготвил за сблъсък и не беше пострадал сериозно.

— Ти грабвай Бил — нареди му Патрик, понеже Зийк, беше силен мъж. — Момчето е с мен.

Патрик вдигна Били под ръка като чувал от зебло и скочи към земята. Зийк придърпа Бил Райт, Метна го на рамо, скочи от локомотива и се приземи тичешком върху стръмната камениста земя. Острият шум от влаковата катастрофа рязко бе затихнал. В сравнителната тишина, която бе настъпила, чуваха как от първия вагон се разнасят писъците на ранените пътници, а самият вагон лежеше намачкан и разкъсан като хартия от коледен подарък.

— Тичай!

Въглищата, които Зийк бе нахвърлял в пастта на печта преди малко, все още пламтяха със страшна сила под нагревателя на локомотива. Без да престават да горят, за да поддържат хиляда и двестата градуса, необходими за кипването на седемте хиляди и петстотин литра вода, въглищата продължаваха да нажежават стоманената машина. Без вода над нея, която да абсорбира топлината обаче, температурата на стоманата се покачи от нормалните триста и петнайсет до хиляда и двестата на огъня под нея. При тази температура дебелият сантиметър и половина плоча на нагревателя се размекна като масло в тиган.

Налягането от четиринайсет килограма на квадратен сантиметър на парата във вътрешността на котела беше четиринайсет пъти по-високо от това на нормалния въздух извън него. На пленената пара ѝ отне не повече от секунда да оползотвори внезапната слабост в системата и да избие през една дупка в плочата на нагревателя.

Докато парата излиташе навън, седемте хиляди и петстотин литра вода, нажежени до двеста градуса по Целзий, също се превърнаха в пара в мига, в който влязоха в контакт с ледения глендейлски въздух. Обемът ѝ се умножи по хиляда и шест. Само в рамките на един миг седем хиляди и петстотин литра вода се изпариха и се превърнаха в единайсет милиона литра пара. Уловена във вътрешността на котела на котела на „Атлантик“-а, парата се разшири навън с разтърсващ рев, който накара машината да експлодира на милион малки шрапнели.

Били и неговият чичо така и не разбраха какво ги бе ударило. Нито пощальонът от „Уелс Фарго Експрес“ във вагона с багажа, нито тримата приятели, които дотогава бяха играли на покер в предната част на дерайлирания пътнически вагон. Но Зийк Тагърт и Руфъс Патрик, които добре схващаха причинно-следствената връзка на кошмарните сили, които освобождаваха мощта си като торнадо, в действителност почувстваха за около една десета част от секундата неописуемата болка от съсухрящата жегга, преди експлозията веднъж и завинаги да сложи край на всичките им познания по въпроса.

С дрънчене на чугун върху камък и трясък от пропукващо се ясеново дърво дрезината модел „Каламазу“ се търкаляше надолу по

насипа.

— Какво, по дяволите, е това?

Джак Дъглас, деветдесет и две годишен, беше толкова стар, че бе започнал кариерата си като охрана срещу индианските набези по защитената територия на западните железници. От компанията все още го държаха на служба по чисто сантиментални причини, позволявайки му да работи като един вид нощен пазач в глъхнещото глендейлско депо, въоръжен с тежък револвер „Колт“ 44 калибър на кръста.

Той посегна към оръжието с кокалеста покритата с вени ръка и почна да го измъква от добре смазания кобур.

Саботьора се хвърли напред с шокираща бързина. Пробождането беше толкова добре премерено, че с лекота би изненадало напълно и мъж на неговата възраст. Нощният пазач нямаше никакъв шанс. Телескопичната сабя се озова в гърлото му и излезе от него още преди трупът му да е грохнал на земята.

Саботьора погледна отвратно надолу към тялото. Как беше възможно нещата да се объркат точно по този нелеп начин! Да го изненада някакъв си старчок, който със сигурност от часове трябваше да спи в собственото си легло.

— Всяко зло за добро.

Извади един плакат от джоба си и го смачка на топка. Сетне коленичи до тялото, разтвори силom ръката на мъртвеца и склучи пръстите ѝ около смачканата хартия.

Тъмните и празни улици водеха до мястото, където релсовият път на „Южен Пасифик“ пресичаха тесните релси на електрифицираната железница „Лос Анджелис енд Глендейл“. Големите зелени мотриси по междуградската пътническа линия не се движеха след полунощ. Вместо това, възползвайки си от евтиното електричество по нощната тарифа, железницата превозваше товари. Като си отваряше очите на четири за полиция, Саботьора скочи в един от вагоните, натоварен с мляко и пресни моркови на път за Лос Анджелис.

Когато най-после слезе в движение и пресече Ийст Секънд стрийт, вече се развиделяваше. Силуетът на купола в марокански стил на гара „Ла Гранд“ на железниците „Атчисън, Топика и Санта Фе“ се очертаваше на фона на смъртнобледата червенина на изгрева. Мъжът взе куфара си от багажното и смени прашните си дрехи в мъжката

тоалетна. След това се качи на бързия влак Санта Фе — Албакърки и закуси във вагон-ресторанта с пържола, яйца и прясно изпечени кифли, заобиколен от сребърни прибори и порцелан.

Докато локомотивът на бързия влак набираше скорост, величественият кондуктор на експреса се появи и започна да повтаря настоятелно:

— Билети за проверка, джентълмени.

Като възприе безцеремонния вид на човек, който пътува често по работа с линията, Саботьора не си направи труда да вдигне очи от своя „Лос Анджелис Таймс“, така че чертите на лицето му да останат незабелязани, въпреки че избърса пръсти с една ленена салфетка и извади портфейла си.

— Порязали сте си пръста! — възкликна кондукторът, вторачен в яркочервеното кърваво петно върху салфетката.

— Докато точех бръснача си на каиша — обясни Саботьора, все така, без да вдига очи от вестника, като продължаваше да проклина на ум ковача, искайки му се да го беше убил.

Беше около три сутринта, когато Айзък Бел скочи от влака, преди да е спрял напълно на крайбрежния терминал на Оукланд Моул. За пътуващите на запад това беше края на линията — скалисто протежение с дължина около километър и половина, което от „Южен Пасифик“ бяха построили в залива на Сан Франциско. Кеят се простираше на още километър и половина в залива, за да могат товарните влакове да достигат до параходите и влекачите, които отнасяха стоките до града, но на това място пътниците трябваше да слязат и да продължат с ферибота.

И точно към ферибота тръгна забързано Бел, като оглеждаше лицата на хората в претъпкания терминал в търсене на Лори Марч, старата фермерка, от която винаги купуваше цветя. Сгушено на дъното на малкия му джоб се криеше плоското ключе за апартамента на Марион Морган.

Сънливите вестникарчета със семена из косите от сламата по влекачите и баржите, в които бяха прекарали нощта, вече крещяха с пронизителни гласове.

— Извънредни новини! Извънредни новини! — и размахваха извънредните издания на почти всички възможни вестници, които излизаха в Сан Франциско. Първото заглавие, което прикова вниманието на Айзък Бел, го накара да се закове поразен:

САБОТЪРИ ДЕРАЙЛИРАТ ПЪТНИЧЕСКИ ВЛАК В ГЛЕНДЕЙЛ

Изпита усещането, че току-що са го наръгали в стомаха. Глендейл се намираще на около хиляда километра от Каскейд.

— Господин Бел, сър? Господин Бел?

Точно зад вестникарчето беше застанал един от оперативните работници на Ван Дорн от офиса в Сан Франциско. Не изглеждаше

много по-възрастен от хлапето, което се опитваше да пробута вестниците си. Кестенявата му коса все още стоеше сплескана от възглавницата, чиито гънки се бяха отбелязали и на едната му буза. Но яркосините му очи бяха разширени от вълнение.

— Името ми е Дашууд, господин Бел. От представителството в Сан Франциско. Господин Бронсън ме остави да отговарям, когато взе със себе си всички за Сакраменто. Ще се върнат чак утре.

— Какво знаеш за пътническия влак?

— Току-що разговарях с полицейския надзорник от железниците тук, в Оукланд. Изглежда са вдигнали локомотива във въздуха с динамит, направо са го изхвърлили от релсите.

— Колко са убитите?

— Шестима, сър. Петдесетима ранени. Има изчезнали.

— Кога заминава следващият влак за Лос Анджелис?

— След десет минути има експрес.

— Ще го взема. Телефонирай на офиса там. Предай им, че съм наредил да се придвижат до мястото на катастрофата и да не позволяват на никого да докосва каквото и да било. Включително и полицията.

Младият Дашууд се наведе поверително към него, сякаш информацията, която се канеше да му предаде, не беше за ушите на вестникарчетата, след което прошепна:

— От полицията смятат, че саботьорът е загинал в експлозията.

— Какво?

— Профсъюзен агитатор на име Уилям Райт. Очевидно радикалист.

— И кой твърди подобно нещо?

— Всички.

Айзък Бел хвърли студен поглед на калейдоскопа от заглавия, които рекламираха вестникарчетата.

Деяние на подлеци

Списъкът с убити нараства. Двайсет губят живота си

Влакови саботьори взривяват влак с динамит

Експрес пропада в речно корито

Имаше подозренията, че най-близо до истината е: ЕКСПРЕС ПРОПАДА В РЕЧНО КОРИТО. Начинът, по който се беше случило, си оставаше чиста спекулация. Как изобщо беше възможно да знаят броя на загиналите, ако катастрофата бе станала само няколко часа по-рано, на осемстотин километра разстояние? Не беше изненадан, че зловецото заглавие СПИСЪКЪТ НА УБИТИТЕ НАРАСТВА. ДВАЙСЕТ ГУБЯТ ЖИВОТА СИ е на първата страница на вестник, притежаван от жълтия журналист Престън Уайтуей — човек, който никога не позволяваше фактите да се изпречат на пътя на продажбите. Марион Морган току-що бе започнала да работи като заместник-редактор в неговия „Сан Франциско Инкуайърър“

— Дашууд! Как е първото ти име?

— Джими... Джеймс.

— Добре Джеймс. Ето какво искам да направиш. Открий всичко възможно за Уилям Райт, фактите, които не са известни на „всички“. В кой профсъюз членува? Негов представител ли е? За какво са го арестували от полицията? От какво е бил недоволен? Кои са съучастниците му? — Той се вторачи в ниския мъж със стоманен поглед. — Можеш ли да направиш това за мен?

— Да, сър.

— Жизненоважно е да разберем дали е работил сам, или с банда. Давам ти пълномощието в случай на нужда да се свързваш, с който и да е оперативен работник в агенция Ван Дорн. Изпрати ми доклада, по телеграфа на гара Бърбанк на „Южен Пасифик“. Ще прочета телеграмата, когато слеза от влака.

Докато експреса за Лос Анджелис се отдалечаваше от кея, мъглата все още се спускаше ниско, а Айзък Бел наблюдаваше с огромно съжаление отдалечаващите се електрически светлини на Сан Франциско от другата страна на залива. За всеки случай провери часовника си, за да се увери, че влакът е тръгнал навреме. Когато върна часовника на мястото му, напипа месинговото ключе в малкия си джоб. Беше планирал да изненада Марион със среднощно посещение. Наместо това изненадата, при това неприятна, беше за негова сметка. Ръката на Саботьора се бе протегнала по-далеч, отколкото можеше да се предполага. И бяха загинали още невинни хора.

Жежкото обедно слънце над Южна Калифорния огряваше най-разрушителната влакова катастрофа, каквато Айзък Бел някога бе виждал. Предницата на локомотива се бе забила право надолу под остър ъгъл в сухото речно корито в дъното на железопътния насип. Грилът в носовата част, фарът и коминът му все още се различаваха. Зад тях, където трябваше, да се намира останалата част от машината, се виждаше единствено полудяла паяжина от котелни тръби и маркучи, изкривени под всякакви възможни ъгли. Онова, което бе изчезнало напълно, бяха около десет тона стомана, тухлената пещ, кабината, буталата и задвижващите колела.

— Пътниците са се разминали на косъм — каза началникът на поддръжката на „Южен Пасифик“, който развеждаше Бел наоколо. Беше закръглен шкембелия, облечен в консервативен триредов костюм, и изглеждаше искрено изненадан, че смъртността не е по-висока от потвърдените седмина загинали. Пътниците вече пътуваха за Лос Анджелис със специален спешен влак. Болничният вагон на „Южен Пасифик“ в този момент се намираше на главната линия, безполезен със своите доктор и сестра, които имаха работа само ако някой от ремонтния екип, поправящ пораженията по релсовия път, от време на време успееше да си пореже пръста.

— Девет от вагоните са останали на релсите — обясни началникът. — Тендерът и вагонът с багажа са ги защитили от силата на експлозията.

Бел и сам виждаше как са отразили ударната вълна и летящите отломки. Тендерът, товарът му — изсипан от двете му разрушени страни, приличаше по-скоро на купчина въглища, отколкото на нещо на колела. Вагонът за багажа беше надупчен като след артилерийски обстрел. Не се забелязваха следи от изгаряне като при избухване на динамит.

— Динамитът не би увредил локомотива по този начин.

— Разбира се, че не. Пред нас са останките от експлодирал котел. Водата е плиснала напред при накланянето и плочата на нагревателя е дефектирала.

— Значи първо са дерайлирали?

— По всичко личи.

Бел го изглежда хладно.

— Един от пътниците е споменал, че влакът се е движел много бързо, особено на завоите.

— Глупости.

— Сигурен ли сте? Явно са се движели със закъснение.

— Познавах Руфъс Патрик. Беше един от най-опитните ни машинисти.

— Защо тогава са излезли от релсите?

— Онзи кучи син, профсъюзният деец им е помогнал.

— Покажете ми къде точно са дерайлирали — процеди Бел.

Началникът отведе детектива до мястото, където релсовият път прекъсваше от едната си страна. Подир липсващите релси задвижващите колела бяха оставили след себе си единствено нацепени траверси и дълбоко изровен баласт.

— Змията си е разбирала от работата, поне това ще му призная.

— Какво имате предвид с „разбирал си е от работата“?

Закръгленият служител на железниците напъха палци в жилетката си и обясни:

— Съществуват много начини да дерайлираш влак и всичките съм ги виждал. През осемдесетте, по време на големите стачки, бях машинист. Ако си спомняте, стачките бяха доста кървави... всъщност сте прекалено млад... Можете да се закълнете в думите ми, в онези дни си имахме работа с предостатъчно саботажи.

За хора като мен, решилите да останат на страната на железниците, да управляваш влак не беше лесна работа. Човек никога не знаеше кога стачниците ще решат да измъкнат релсите изпод краката ти.

— Как се дерайлира влак? — запита Бел.

— Можете да заложите динамит на релсите. Проблемът е, че трябва да се навъртате наблизко, за да запалите фитила. Можете да измайсторите закъснител, от будилник... това ще ви даде достатъчно време да се изтеглите, но ако влакът се движи със закъснение, динамитът ще избухне не когато трябва. Или залагате спусък така, че тежестта на локомотива да детонира взрива, само че такива устройства са ненадеждни и винаги съществува вероятността някой железопътен инспектор с ръчна дрезина да извади лош късмет и да се пренесе във вечността вместо влака. Друг начин е да извадите клиновете и да развиете болтовете от пластината, която придържа релсите една към

друга, после прокарват дълго метално въже през дупките за болтовете и когато влакът дойде, дърпате въжето с всички сили. Поредният проблем е, че ще имате нужда от помощта на неколцина силни мъже, които да успеят да поместят релсата. Освен това стоите на открито, държите въжето в ръце, когато влакът тръгне по земята. Този саботьор обаче е използвал кука... дявол да го вземе, по този начин и дете би се справило.

Началникът показва на Бел траверсата, по която се забелязваха следите, където лостът за вадене на клинове бе премазал дървото. След това му показва драскотините по последната релса, оставени от гаечния ключ.

— Измъкнал е клиновете и е освободил скобата, както ви казах. Открихме инструментите захвърлени надолу по насипа. При този завой е напълно възможно охлабената релса да се измести и сама. Но да е напълно сигурен, е затегнал кука към нея. Локомотивът се е закачил в куката и сам е изтръгнал релсата изпод колелата си. Дяволска работа.

— Що за човек би се справил толкова ефикасно?

— Ефикасно? — настръхна началникът.

— Току-що казахте, че си е разбирал от работата.

— Да, разбирам какво имате предвид. Ами възможно е да е работил в железниците. Може би дори да е бил по инженерната част. И ако съдя по онова, което чух за експлозията при Каскейд, със сигурност разбира едно друго от геология, след като е успял да накара и двата тунела да рухнат с помощта само на един заряд.

— Но мъртвият профсъюзен работник, когото сте открили, е бил електротехник.

— В такъв случай съучастниците му от профсъюза са го запознали по-подробно.

— Къде открихте тялото на профсъюзния работник?

Началникът посочи едно дърво на около петдесет-шейсет метра от тях. Експлозията на котела бе обрулила всичките листа и сега оголелите клони протягаха нокти към небето като ръка на скелет.

— Открихме него и бедния огняр на върха на онзи чинар.

Айзък Бел хвърли бегъл поглед към дървото. В джоба му беше докладът на Джеймс Дашууд за Уилям Райт. Беше дотам забележително подробен доклад, че младият Дашууд със сигурност

щеше да получи одобрително „потупване по рамото“ и малко повишение следващия път, когато му се удадеше случай да го види. Само за осем часа Дашууд беше открил, че в Профсъюза на електротехниците Уилям Райт бе изпълнявал длъжността касиер. Приписваха му се заслуги за предотвратяване на стачки посредством тактически преговори, с което бе заслужил възхищението и на работници, и на работодатели. Освен това бе изпълня длъжността настоятел към Епископалната църква Светата троица в Санта Барбара. Според опечалената му сестра. Райт бе придружавал нейния син до Лос Анджелис, където момчето трябвало да започне работа във филмова лаборатория. Началникът на кантората на лабораторията бе потвърдил, че са очаквали пристигането на момчето същата сутрин, и бе съобщил на Дашууд, че стажантското място му е било предложено, защото той и Уилям Райт са принадлежали към тяхната шрайнерска^[1] ложа. Дотук с предположението, че Саботьора е изгубил живота си по време на катастрофата. Убиецът все още беше на свобода и само един Господ знаеше къде ще нападне отново.

— Къде е куката?

— Хората ви я пазят ей там. А сега, ако ме извините, господин Бел, трябва да приведа железния път в изправност.

Бел тръгна по протежението на насипа и доближи Лари Сандърс от лосанджелиския клон на агенцията, приклепнал пред една траверса. Двама от по-добре сложените му мъже държаха хората от железниците на разстояние. Бел се представи, а Сандърс се изправи, отупвайки прахта от коленете си.

Лари Сандърс беше слаб мъж с къса, стилно подстригана коса и толкова тънки мустачки, че изглеждаха така, сякаш някой му ги беше нарисувал с молив. Подобно на Бел и той бе облечен в бял ленен костюм, подходящ за горещото време, но на главата му имаше градско бомбе, което, доста странно, също беше бяло като костюма му. За разлика от ботушите на детектива, на краката му имаше чифт лачени бални обувки, които му придаваха общия вид на човек, който би бил по-доволен, ако му се налагаше да охранява фойето на скъп хотел, отколкото да крачи из възлищния прах, които покриваше пренаселената с хора отсечка от железопътния насип. Бел, който бе навикнал на всякакви модни приумици в Лос Анджелис, не обърна особено внимание на необичайните аксесоари за глава и крака на

Сандърс. Вместо това пристъпи направо към въпроса, като допусна, че мъжът от агенцията разполага с всички възможни знания и умения, необходими за длъжността му.

— Чувал съм за вас — каза Сандърс, предлагайки му меката си ръка с отличен маникюр. — Шефът ми изпрати телеграма от Сакраменто. Каза, че ще се появите. Винаги съм искал да се запознаем.

— Къде е куката?

— Докато успеем да дойдем, копоите от железницата вече я бяха намерили.

Сандърс отведе Бел до една от релсите, която се бе огънала като геврек. В единия ѝ край бе завинтена кука, която изглеждаше така, сякаш я бяха измайсторили от котва.

— Това кръв ли е, или ръжда?

— Не бях обърнал внимание. — Сандърс отвори джобно ножче с перлена дръжка и остърга с него метала. — Кръв. Засъхнала кръв. Изглежда, си е порязал ръката на грапавина в желязото. Остър поглед имате, господин Бел.

Айзък подмина ласкателството:

— Открийте кой е пробил тази дупка.

— Не ви разбрах, господин Бел?

— Не можем да задържим всеки мъж с рана на ръката в Калифорния, но можем да издирим кой е пробивал дупка точно в тази кука. Разпитайте във всеки машинен сервиз и ковачница в окръга. Незабавно!

Айзък Бел се обърна на пети и отиде да разпита детективите от железницата, които наблюдаваха случващото се с намусени изражения.

— Някога да сте виждали подобна кука?

— Парче от котва за лодка.

— И аз така си помислих. — Той отвори златната си табакера и ѝ позволи да мине през ръцете на присъстващите. Когато детективите вече бяха запушили и Бел бе установил имената им — Том Григс и Ед Ботъмли, — запита: — Ако човечецът на дървото случайно не е причинил дерайлирането на влака, как според вас се е измъкнал истинският саботьор след катастрофата?

Детективите размениха погледи.

Ед каза:

— Куката му е осигурила предостатъчно време. Обади се и Том:

— В Глендейл открихме служебна ръчна дрезина, претърколена надолу по насипа. Получихме оплакване за кражбата ѝ от товарното депо в Бърбанк.

— Добре. Само че ако е стигнал до Глендейл с ръчна дрезина, трябва да е било три или четири през нощта. — Бел замълча замислено — Как, предполагате се е измъкнал от Глендейл? Трамваите не се движат до толкова късно.

— Може да го е чакал автомобил.

— Мислите ли?

— Ами бихте могли да попитате Джак Дъглас... само дето той е мъртъв. Той отговаряше за охраната на Глендейл. Някой го е убил нощес. Набучил го е като прасе.

— За пръв път чувам — рече Бел.

— Е, може би не сте имали случай да говорите с точните хора — отвърна детективът от железниците, хвърляйки презрителен поглед на наконтения Сандърс, който стоеше в очакване наблизко.

Айзък Бел отговори с намек за усмивка:

— Какво имате предвид с това „набучил“? Рана от намушкване?

— Намушкване? — попита Ед. — Кога за последно сте виждали намушкване и от двете страни на палтото? Човекът, който го е убил, или е бил як кучи син, или с използвал сабя.

— Сабя? — повтори Бел. — Защо пък сабя?

— Дори и да е бил достатъчно силен, че да го прободете от край до край с ловджийски нож, е щяло да му дойде в повече, докато го извади. Това е причината хората обикновено да си забравят ножовете, забити в жертвата. Проклетиите засядат. Така си мисля — по-скоро дълго и тънко острие, като сабя.

— Интересно — каза Бел. — Много интересна идея. Трябва ли да знам нещо друго?

Детективите за момент обмислиха въпроса. Бел изчака търпеливо, като ги гледаше в очите. Заповедите за съдействие на Джетро Уат, дори и идващи от „едно много високо място“, едва ли се бяха просмукали чак до копоите по предните линии и едва ли оставаха в сила, когато детективите се сблъскаха лице в лице с високомерни следователи от агенция Ван Дорн като, например, Лари Сандърс. Внезапно Том Григс взе решение:

— Открихме това в ръката на Джак.

Извади измачкано парче хартия и го изглади с мръсни пръсти. На слънчевата светлина черните букви изпъкваха отчетливо.

ВДИГНЕТЕ СЕ!
РАЗГОРЕТЕ ПЛАМЪЦИТЕ НА НЕДОВОЛСТВОТО
УНИЩОЖЕТЕ МАЛЦИНАТА ИЗБРАНИ
ЗА ДА ЗАЖИВЕЕ РАБОТНИКЪТ!

— Според мен не е била на Джак — каза Том. — Старецът не го биваше за радикалист.

— Изглежда — обясни Ед. — Джак е сграбчил парчето хартия, докато са се борели.

Том каза:

— Щеше да му свърши по-добра работа, ако беше сграбчил оръжието.

— По всичко личи — съгласи се Айзък Бел.

— Странно обаче, защо не го е направил...

— Какво имате предвид? — запита Бел. Том обясни:

— Имам предвид, че е нормално да допуснеш грешката, че Джак Дъглас прекарва времето си в дрямка до стрелката, защото беше на деветдесет и две години. Тъкмо миналата година двама младоци се бяха появили в Глендейл в търсене на лесна плячка. Извадили патлаци на Джак. Прострелял единия в рамото със старата кремъклийка, а сетне уцели другия в задника.

Ед се изкиска.

— Джак ми каза, че се размеквал. Навремето просто щял да ги убие и да ги скалпира. Аз пък казах: „Не си пропуснал с много, Джак. Продупчил си единия в рамото, а другия в задника“. Но Джак рече: „Казах омекнал, не оглупял. Не пропуснах. Ударих ги точно там, където се прицелих. Доказателство, че на стари години съм станал малко по-благ“. Така че който и да е видял сметка на Джак снощи, е знаел какво прави.

— Особено — прибави Том, — ако единственото, с което е разполагал, е било сабята. Джак би се усетил от километър разстояние. Ами че как някой със сабя може да надвие човек с пистолет?

— И аз се питах същото — отвърна Бел. — Благодаря ви, джентълмени. Изключително съм ви признателен.

— Той извади две от визитните си картички и им ги даде. — Ако някога имате нужда от услугите на агенция Ван Дорн, потърсете ме.

* * *

— Прав бях — каза Бел на Джоузеф Ван Дорн, когато Ван Дорн го повика в Сан Франциско. — Но не достатъчно прав. Този тип мисли дори още по-мащабно, отколкото смятах досега.

— Изглежда, си разбира от работата — произнесе Ван Дорн мрачно като ехо на началника на поддръжката от „Южен Пасифик“. — Направо тича в кръг около нас. Но как успява? Товарни влакове?

Бел отговори:

— Изпратил съм оперативни работници, които ще разпитат всеки бродяга из мишите им дупки на запад. Освен това разпитваме всеки началник-гара и продавач на билети, навсякъде, откъдето може да е минал или да си е купил билет за експреса.

Ван Дорн простена.

— С продавачите на билети ще бъде дори още по-трудно, отколкото с бродягите. По колко пътници казваше Хенеси, че превозват „Южен Пасифик“ годишно?

— Сто милиона — призна Бел.

[1] Също познати под названието „Древен арабски орден на благородниците на Мистичния олтар“ (shrine — англ.) — организация за взаимопомощ, подразделение на Свободните масони, основана през 1870 г. в САЩ. — Б.пр. ↑

Когато Айзък Бел телефонира на Марион Морган, за да ѝ съобщи, че разполага с един свободен час в Сан Франциско, преди да хване влака за Сакраменто, както и за да я попита дали би могла да излезе по-рано от работа, Марион отговори:

— Среща при часовника!

Големият часовник „Магнета“, първият часовник майка западно от Мисисипи, който бе пристигнал с параход, преминал покрай нос Хорн, вече беше известен, независимо, че го бяха инсталирали в хотел „Сейнт Франсис“ едва седмица по-рано. Богато орнаментираната виенска машинария властваше над фойето на Пауъл стрийт и твърде наподобяваше на обикновен часовник с махало, донякъде старомоден наглед по европейски маниер. В действителност обаче го задвижваше електричество, което на свой ред синхронизираше точното време за всички часовници в обширния хотел, надвиснал над Юниън Скуеър.

Хотелското фойе беше обзаведено с гарнитури от столове и кушетки, подредени върху ориенталски килими. Пергаментовите и стъклените абажури на електрическите лампи хвърляха топла светлина, отразявана и умножавана от позлатени огледала. Въздухът ухаеше сладко на дърво и прясна боя. Осемнайсет месеца след опустошителните пожари вследствие на Голямото земетресение, което бе успяло да разруши интериора му, най-новият и най-големият хотел в Сан Франциско отново работеше със своите четиристотин и осемдесет стаи. Строеше се и ново крило, чието откриване беше планирано за идната пролет. Много бързо се беше превърнал в най-популярният хотел в града. Повечето столове и кушетки бяха заети от гости, които четяха вестници. Заглавията им крещяха с последните слухове за агитатори и чуждестранни радикалисти, отговорни за дерайлирането на пътническия влак в Глендейл.

Марион първа нахлу във фойето. Толкова беше развълнувана от срещата си с Айзък, че остана в пълно неведение за неприкритите и изпълнени с възхита погледи, които привличаше от страна на различни джентълмени, докато крачеше нетърпеливо пред часовника. Носеше

сламено русата си коса вдигната високо — модна прическа, която подчертаваше дългата ѝ грациозна шия и красотата на лицето ѝ. Имаше тънък кръст и деликатни ръце, а начинът, по който сякаш се носеше над килима, подсказваше колко са дълги краката и.

Морско зелените ѝ очи се стрелнаха към часовника в мига, в който минутната стрелка се изправи напълно и големият „Магнета“ отброи три мощни удара, които отекнаха като камбани на катедрала и сякаш разтърсиха стените.

Една минута по-късно Айзък влезе със забързана крачка във фойето — висок и по мъжки красив в своя кремав вълнен костюм и колосаната си синя риза със сгъната яка. Носеше и вратовръзката на златни ивици, която тя му бе подарила и която съвършено прилягаше на пшеничените му коса и мустаци. Марион толкова се зарадва, когато го видя, че успя единствено да каже:

— Никога не съм те виждала да закъсняваш.

Айзък отвърна на усмивката ѝ и отвори златния си джобен часовник.

— Големият „Магнета“ избързва с шейсет секунди — А после я огледа и добави: — А аз никога не съм те виждал по-красива.

Придърпа я в прегръдките си и я целуна.

Отведе я до две кресла, откъдето можеше да държи под око цялото фойе с помощта на няколко от окачените огледала. Поръчаха си чай и лимонов кейк от един сервитьор с фрак.

— Какво гледаш? — запита Бел. Тя го наблюдаваше, с лека усмивка на красивото си лице.

— Преобърна живота ми наопаки.

— Не аз, а земетресението — подразни я той.

— Преди земетресението. То само те прекъсна.

Дамите на възрастта на Марион Морган следваше да бъдат омъжени от години, но тя бе жена с добра преценка и се наслаждаваше на независимостта си. На трийсет години вече разполагаше с достатъчно опит, издържайки се като старша секретарка в банковия бизнес, и живееше напълно самостоятелно още от деня, в който се бе дипломирала с научна степен по право от Станфордския университет. Красивите и богати ухажори, умолявали за ръката ѝ, до един бяха останали разочаровани. Може би куражът ѝ се дължеше на атмосферата в Сан Франциско — изпълнена с безкрайни възможности.

Може би вината беше на образованието, което бе получила след смъртта на майка си от внимателно подбрани наставници и изпълнения ѝ с любов баща. Може би на факта, че живееше в модерни времена и на вълнението от живота в дръзките първи години на новия век. Но нещо бе успяло да я изпълни с увереност и рядко срещаната способност да извлича неподправено удоволствие от обстоятелството, че е сама.

Или по-точно, докато Айзък Бел не се появи в живота ѝ и не накара сърцето ѝ да забие по-бързо, сякаш отново бе на седемнайсет и беше на първа среща.

„Такава късметлийка съм“, помисли си тя.

Айзък взе ръката ѝ.

В продължение на доста дълго време му беше трудно да проговори. Красотата ѝ, поведението и грацията, които се излъчваха от нея, неизменно го караха да изпитва дълбоко вълнение. Най-накрая, вгледан в зелените ѝ очи, успя да продума:

— Аз съм най-щастливият човек в Сан Франциско. И ако в този момент се намирахме в Ню Йорк, щях да бъда най-щастливият човек в Ню Йорк.

Марион се усмихна и отмести очи. Когато отново погледна към него забеляза, че е отклонил поглед по посока на заглавието във вестника: ИЗВЪН РЕЛСИТЕ!

През 1907 година влаковите катастрофи бяха част от всекидневието, но мисълта, че става въпрос за лосанджелиски експрес, както и че Айзък през цялото време се вози с влакове, беше ужасяваща. По ирония на съдбата се тревожеше по-малко за опасностите в професията му. Тези опасности бяха реални и беше виждала белезите му. Но да се тревожи, че Айзък може да се сблъска със стрелци или хора с ножове би било също толкова ирационална мисъл, колкото притеснението за безопасността на някой тигър в джунглата.

Любимият ѝ се взираше във вестника с потъмняло от гняв лице. Тя докосна ръката му:

— Айзък, свързана ли е тази катастрофа с твоя случай?

— Да. Поне петото нападение досега.

— Но в изражението ти забелязвам нещо, някаква ярост, която ми подсказва, че нещата са лични.

— Спомняш ли си как ти разказвах за Уиш Кларк.

— Разбира се. Спасил ти е живота. Надявам се един ден да се запозная с него, за да му благодаря лично.

— Човекът, който е дерайлирал този влак, уби Уиш — произнесе студено Бел.

— О, Айзък... Толкова съжалявам.

След което, по негов обичай, Бел я осведоми за текущите събития, обрисувайки всичко известно му досега за нападенията на Саботьора над прохода през Каскейд, който Озгуд Хенеси изграждаше със своята компания „Южен Пасифик“. Марион имаше остър аналитичен ум. Умееше да се концентрира само върху уместните факти и да различава насоките в тях още в зародиш. Но освен всичко друго поставяше критични въпроси, които подобряваха начина му на мислене.

— Въпросът с мотива си остава отворен — заключи той. — Какъв е скритият мотив, който го подтиква към подобно разрушение?

— Разумна ли ти се струва теорията, че Саботьора е радикалист? — запита Марион.

— Доказателствата са налице. Съучастниците му. Плакатът с радикалистски лозунги. Дори мишените — железниците — са основният злодей в очите на радикалистите.

— Струва ми се, че в гласа ти долавям съмнение, Айзък.

— Така е — призна той. — Опитах да се поставя на негово място, опитах да мисля като гневен агитатор... но все така не мога да си обясня цялото това клане на невинни хора. В момент на разгорещена демонстрация и по време на стачка е възможно да нападнат полицията. Въпреки че не оправдавам подобно насилие, мога да *разбера* как би работил човешкият ум в такива ситуации. Само че тези непрестанни атаки срещу обикновени хора... в това ожесточение не виждам никакъв смисъл.

— Може да е луд. Лунатик?

— Възможно е. С тази разлика, че е забележително амбициозен и методичен за лунатик. Това не са импулсивни нападения. Планира ги до най-малката подробност. Освен това обмисля пътя си за отстъпление изключително внимателно. Ако става въпрос за лудост, значи се контролира напълно.

— Може да е анархист.

— Зная. Но защо му е да избива всички тези хора? Всъщност — продължи да разсъждава той — сякаш съзнателно се опитва да всява ужас. Но какво печели по този начин?

Марион отговори:

— Публичното унижение за железниците „Южен Пасифик“.

— Определено го постига.

— Може би, вместо да мислиш като радикалист, анархист или луд, трябва да започнеш да мислиш като банкер.

— Какво искаш да кажеш? — Той я погледна объркано. Марион отвърна с ясен и нетрепващ глас:

— Представи си само какво струва всичко това на Озгуд Хенеси.

Бел кимна замислено. Иронията в това да мислиш като банкер не му беше чужда, при положение че самият той бе обърнал гръб на готвената за него кариера в могъща семейна банка. Докосна бузата ѝ:

— Благодаря ти — каза. — Даде ми доста храна за размисъл.

— Слава богу — произнесе Марион и додаде закачливо: — Предпочитам да размишляваш, отколкото да влизаш в престрелки.

— Престрелките ми харесват — отвърна шеговито Бел. — Фокусират ума. Макар че в този случай може би е по-правилно да говорим за дуели със сабя.

— Дуели?

— Много странно. Убил е Уиш и още един човек с оръжие, което подозрително напомня сабя. Въпросът е как успява да надвие човек, въоръжен с огнестрелно оръжие. Не можеш просто така да скриеш цяла сабя.

— Ами сабя, маскирана като бастун? Доста мъже в Сан Франциско носят такива бастуни за самозащита.

— Да, но докато успееш да я извадиш от ножницата човекът срещу теб разполага с достатъчно време да стреля пръв.

— Е, ако реши да се изправи срещу *теб* със сабя, ще съжали. Дуелирал си се за Йейл.

Бел поклати глава с усмивка.

— Фехтувал, не дуелирал. Между спорта и истинската битка има доста голяма разлика. Спомням си, че треньорът ми, който имаше опит в дуелите, разказваше как при фехтовката маската крие очите на противника. Както твърдеше той, щом влезеш в истински дуел, с ужас забеляваш първо студения поглед на човек, взел решението да те убие.

— Беше ли?

— Бях ли какво?

— Ужасен. — Тя се усмихна. — Не се преструвай, че никога не си влизал в дуел.

Бел отвърна на усмивката ѝ.

— Само веднъж. И двамата бяхме много млади. И при вида на шуртящата червена кръв бързо се убедихме, че в действителност нямаме желание да се убиваме един друг. Всъщност все още сме приятели.

— Ако търсиш специалист по дуелите, едва ли в днешно време са останали чак толкова много от тях.

— Може да е европейец например — размишляваше Бел. — Италианец или французин.

— Или немец. С един от онези ужасни хайделбергски белези на бузата. Марк Твен не описваше ли как сами си махали шевовете и поливали раната с вино, за да накарат белега да изглежда дори още по-грозно?

— Вероятно не е немец — каза Бел. — Техният специалитет са мощните замахващи удари. Промушването, убило Уиш и другия човек, е по-скоро в италиански или френски стил.

— Или е учил там? — предложи Марион. — Американец, завършил в Европа. Във Франция и Италия има достатъчно анархисти. Може би там се е присъединил към тях?

— Все още не мога да проумея как успява да изненада мъж, въоръжен с пистолет. — Той демонстрира с жест. — За времето, необходимо да извади оръжието, можеш да пристъпиш и да го цапардосаш по носа.

Марион се пресегна през чаените чаши и взе ръката на Бел:

— Честно казано, за мен ще бъде удоволствие, ако единственото, за което ми се налагаше да се тревожа, бе разкъравеният ти нос.

— В този момент нямам нищо против разкъравения нос или дори една-две повърхностни рани.

— Защо?

— Спомняш ли си Уебър и Фийлдс?

— Двамата забавни стари джентълмени. — Уоли Кисли и Мак Фултън я бяха завели на вечеря при последното си минаване през Сан

Франциско и през цялата вечер не бе престанала да се залива от смях с тях.

— Уоли и Мак често повтарят: „Разкървавените носове са сигурен знак за напредък. Ако противни ти цапардоса един по носа, можеш да бъдеш сигурен, че си тръгнал в правилната посока“. Например ако сега ме цапардосат по носа, ще ми дойде добре.

Коментарът му накара и двамата да се усмихнат.

В този момент във фойето на хотела влязоха две жени, пременени с шапки и рокли по последната мода и минаха пред погледите на всички сред взрив от пера и коприна. По-младата от тях бе така поразителна, че много от сведените вестници останаха забравени в скутовете на собствениците си.

— Какво красиво момиче! — възкликна Марион.

Бел вече я беше забелязал в огледалото.

— Момичето в бледосиньо — поясни любимата му.

— Това е дъщерята на Озгуд Хенеси — обясни той, питайки се дали е случайност фактът, че Лилиан се е появила в хотел „Сейнт Франсис“, докато той е там. Подозираше, че едва ли е така.

— Познаваш ли я?

— Миналата седмица се запознах с нея в частния влак на Хенеси. Работи като негова лична секретарка.

— Какво представлява?

Бел се усмихна.

— Има претенциите на изкусителка. Погледът ѝ е немирен като на онази френска актриса.

— Ана Хелд.

— Но е интелигентна и добре ориентирана в бизнеса. Много млада, разглезена от изпълнения ѝ с обожание баща и подозирам, доста наивна по въпросите на любовта и сърцето. Тъмнокосата жена с нея е била нейна частна учителка. Сега е любовница на Хенеси.

— Искаш ли да отидеш да я поздравяш?

— Не, защото ми остават само няколко минути да се порадвам на компанията ти.

Марион му отвърна с усмивка, изпълнена с удоволствие.

— Поласкана съм. Тя е млада, неописуемо красива и предполагам, много богата.

— Ти си неописуемо красива, а когато се ожениш за мен, също ще бъдеш много богата.

— Но не съм наследница.

— Благодаря, но през живота си съм срещал достатъчно богати наследници, още от времето, когато ни учеха на бостънския валс в училището по танци — отвърна с широка усмивка той. — Бавен танц с плавни движения. Ако искаш, на сватбата ни можем да танцуваме на него.

— О, Айзък, сигурен ли си, че искаш да се ожениш за мен?

— Сигурен съм.

— Повечето хора биха ме нарекли стара мома. И биха казали, че човек на твоята възраст би следвало да се ожени за момиче на нейната.

— Никога не съм правил онова, което „би следвало“ да правя. Защо ми е да започвам сега, след като най-послед срещнах момичето на мечтите си? И приятел за цял живот?

— Но какво ще си помисли семейството ти за мен? Не разполагам с пари. Ще решат, че ме интересува богатството ти.

— Ще си помислят, че съм най-щастливият мъж в Америка — усмихна се той. Но след това прибави сериозно: — Всеки, който е на противоположното мнение, може да върви право в пъкъла. Да определим ли дата?

— Айзък... трябва да поговоря с теб.

— Какво има? Наред ли е всичко?

— Обичам те безкрайно. Надявам се, че го знаеш.

— Показваш ми го по всички възможни начини.

— И също толкова силно искам да се омъжа за теб. Но се питах дали не е възможно да изчакаме малко.

— Защо?

— Предложиха ми вълнуваща работа и много ми се иска да видя дали ще се справя с нея.

— Каква работа?

— Ами... Разбира се знаеш кой е Престън Уайтуей?

— Естествено. Престън Уайтуей е жълт журналист, който наследи три от водещите вестници в Калифорния, включително „Сан Франциско Инкуайърър“. — Бел я погледна със заинтригувана усмивка. — Вестникът, в който по една случайност работиш ти. Твърдят, че е доста привлекателен и му се носи славата на „светски

човек“, освен това парадира с богатството си, което печели, като публикува сензационни заглавия. Също така е задълбал сериозно в държавната политика, използвайки могъществото на пресата, за да урежда приятели в Щатския сенат... и пръв сред тези приятели е домашното кученце на Озгуд Хенеси, сенаторът Чарлз Кинкейд. Всъщност мисля, че тъкмо твоят господин Уайтуей му лепна прякора „Героят инженер“.

— Не е *моят* господин Уайтуей, но... О, Айзък, хрумнала му е чудесна нова идея. Измислил я е по времето, когато от вестника правеха репортажи за земетресението... новинарски сериал на кинолента. Нарича го „Свят в картини“. Ще снимат на филм реалните събития и ще ги показват в театрите и кината. И, Айзък! — Във вълнението си тя улови ръката му. — Престън ме помоли да му помогна с първоначалното уреждане.

— За колко време?

— Не съм сигурна. Шест месеца, до една година. Айзък, зная, че ще се справя. И този човек ще ми даде възможност да опитам. Знаеш, че взех дипломата си от първия завършил випуск в Станфорд, но жените не могат да си намерят работа като адвокати, така че последните девет години се занимавах с банкови дела. Научих толкова много. Не, че искам да работя цял живот. Но искам да *направя* нещо и това е шансът ми да го постигна.

Бел не беше изненадан от желанието на Марион да започне нова и вълнуваща работа. Нито се съмняваше в любовта ѝ. И двамата бяха наясно колко са щастливи, че са заедно и нямаше да позволят на когото и да било да застане помежду им. Налагаше да се направи някакъв вид компромис. А и сам нямаше как да отрече, че в момента бе плътно зает в опитите си да залови Саботьора.

— Какво ще кажеш да си обещаем, че след шест месеца ще определим дата за сватбата? Когато нещата се уталожат? Можеш и да работиш, и да бъдеш омъжена.

— О, Айзък, би било прекрасно. Толкова ми се иска да участвам в първите етапи на „Свят в картини“.

Камбаните на часовника „Магнета“ отброиха четири часа.

— Искане ми се да имахме повече време — каза натъжено тя.

Бел имаше чувството, че са изминали едва няколко минути, откакто е дошъл.

— Ще те откарам до кантората.

Докато напускаха фоайето, Бел забеляза, че Лилиан Хенеси целенасочено се взира в нещо в противоположната посока. Устните на госпожа Комдън обаче потрепнаха в дискретна усмивка, когато очите им се срещнаха. Той ѝ отвърна с учтиво кимване, поразен въпреки всичко от чувствеността на тази жена, и стисна малко по-здраво ръката на Марион.

Точно пред „Сейнт Франсис“ беше паркиран състезателен локомотив, червен като пламък и задвижван от бензин. Беше съоръжен с брони и предни фарове, предназначени за градско каране. Портиерите от хотела охраняваха колата от любопитните момчетии. Заплашваха ги с жестоки последици, в случай че някое си позволило да пипне с мръсните си ръце лъскавия орел на върха на радиатора, или да не дава господ, да доближи седалките от червена кожа.

— Отново си със състезателната кола! Красива е! — каза доволно Марион.

Любимият локомотив на Бел беше почти напълно съсипан от продължилото осемстотин километра състезание с локомотив от Сан Франциско до Сан Диего, при което влакът се бе придвижвал по гладкия релсов път, а локомотивът — по каменистите черни друмища на Калифорния. Състезание, припомни си Бел с мрачна усмивка, което той бе спечелил. А за награда беше получил възможността да насочи оръжието си срещу Бандита Касапин и да заяви, че е арестуван.

— Веднага щом от фабриката приключиха с ремонта, се погрижих да го изпратят обратно от Бриджпорт, Кънектикът. Скачай вътре.

Наведе се покрай големия волан, за да завърти стартера на дървеното табло. Нагласи лостовите за горивото и запалването. После наpomпа налягането в резервоара. Портиерът му предложи да завърти манивелата. Все още топъл от пътуването от товарното депо, където детективът беше приел поръчката, четири цилиндровият двигател изрева и се пробуди за живот още при първото завъртане. Премести лоста за запалването и освободи този за горивото. Докато се пресягаше за спирачката, махна на най-малкото от момчетата, които го наблюдаваха с ококорени очи.

— Малко помощ? Колата не може да потегли, ако някой не надуе тромбата.

Момчето стисна голямата гумена круша с две ръце. Локомотивът протръби като овен от Скалистите планини. Хлапетата се разбягаха. Колата се хвърли напред. Марион се разсмя и се наведе през резервоара за бензин, за да улови ръката на Бел. Съвсем скоро се носеха към Маркет стрийт, заобикаляйки натоварени конски каруци и трамваи, подминавайки с грохот по-бавните автомобили.

Докато отбиваха пред дванайсететажната сграда със стоманена конструкция на „Сан Франциско Инкуайърър“, Бел забеляза, че до тротоара е останало едно свободно място за паркиране. Някакъв русоляв джентълмен в открит „Ролс-ройс“ зави рязко към него, давайки предупредителен сигнал.

— А, ето го и Престън! Можете да се запознаете.

— Нямам търпение — каза детективът, като настъпи в бърза последователност педалите за газта и спирачката, за да плъзне големия локомотил на последното място за паркиране половин секунда преди ролса на Престън Уайтуей.

— Ей! Това е моето място.

Бел отбеляза, че Уайтуей е толкова красив, колкото го описваха слуховете — безцеремонен, с широки рамене, гладко избръснат, с екстравагантна вълниста руса коса. Поне толкова висок, колкото самия него, макар и значително по-широк в кръста, мъжът, по всичко изглежда, бе играл футбол в колежа и едва си спомняше последния път, когато някой му е отказал нещо.

— Аз дойдох пръв — каза Бел.

— Аз притежавам сградата!

— Ще си получите мястото обратно, след като се сбогувам с приятелката си.

Престън Уайтуей изви врат, видя Марион зад него и се провикна:

— Марион? Ти ли си?

— Да! Това е Айзък. Запознайте се.

— Много ми е приятно! — заяви Уайтуей, въпреки че изражението му не потвърждаваше думите му. — Марион, най-добре да се качваме. Чака ни работа.

— Ти върви — отвърна спокойно Марион. — Искам да се сбогувам с Айзък.

Престън скочи от колата и ревна на портиера да я паркира. Докато минаваше с гръм и трясък покрай Бел, запита:

— Колко бърз е локомотивът?

— По-бърз от това — кимна към „Ролс-ройс“-а Бел. Марион скри уста в ръката си, за да не се разсмее, а когато Уайтуей се бе отдалечил достатъчно, че да не ги чува, каза на годеника си:

— Дватамата звучахте като момчета в училищен двор. Как е възможно да ревнуваш от Престън? В действителност е ужасно мил. Когато го опознаеш, ще го харесаш.

— Сигурен съм — рече Бел. Нежно улови красивото ѝ лице в ръцете си и я целуна по устните. — А сега те моля да се пазиш.

— Аз? Ти се пази. Моля те, пази се. — Тя насили една усмивка. — Може би няма да е зле да си опресниш малко фехтовката.

— Точно това възнамерявам да направя.

— О, Айзък, иска ми се да имахме повече време.

— Ще се върна веднага, щом мога.

— Обичам те, скъпи!

Високо над ремонтното депо към прохода през Каскейд, на един страничен коловоз беше оставен платформен товарен вагон. Намираше се недалеч от разклонението на жп линията, което, когато бъдеше приключено, щеше да свърже страничния коловоз с гръмната релсова линия за доставка, водеща до новопостроената фабрика за обработка на дървен материал в гората, на километри нагоре в планината. Вагонът беше тежко натоварен доста над страничните бордове с купища прясно изрязани траверси от канадска ела, предназначени за обработка в креозотната фабрика, където щяха да ги импрегнират с каменовъглен катран.

Саботьора видя възможността за ново нападение — по-скоро, отколкото бе планирал, като по този начин щеше да убие с един куршум два заека. Тази атака щеше да разклати не само железниците „Южен Пасифик“. Ако успееше да се измъкне незабелязано, щеше да знае и доколко имунизиран е срещу усилията, които хвърляха хората от детективската агенция Ван Дорн.

Беше студен и методичен човек. Обмислил бе в детайли и без бързване нападението срещу тунелите, като си оставяше достатъчно време за всяка една от фазите — от вербуването на съучастник с идеално съчетание от жар и наивитет, през откриването на течното

място — от геологична гледна точка — за залагането на динамита, до планирането на пътя за бягство. За атаката срещу пътническият влак беше хвърлил сходни усилия, в това число употребата на кука, за да подчертае пред разследващите, че в случая става дума за саботаж, а не за обикновено произшествие. Разполагаше с още няколко подобни планове за саботаж в различни стадии на готовност, макар че от някои от тях сега трябваше да се откаже, след като с охраната на ключови депа и ремонтни цехове се бяха заели детективите на Ван Дорн.

Не всеки саботаж обаче задължително трябваше да е предварително планиран. Железопътната система, която кръстосваше страната, беше невероятно сложно устроена. Възможностите за унищожение бяха изобилни, стига да не забравяше да прилага превъзходните си познания и винаги да бъде нащрек за грешки и небрежност.

Стига да действаше бързо и неочаквано. Платформата щеше да остане съвсем за кратко на страничния коловоз. При положение че за километър и половина релсов път се изискваха две хиляди и седемстотин траверси, едва ли щяха да минат повече от ден-два, преди притиснатият за материали началник долу в депото да изкрещи: „Къде са ми останалите траверси, по дяволите!“, а ужасените чиновници да започнат да пресяват през ситна цедка фактури и телеграми, за да открият липсващия вагон.

Най-голямото сорище за скитници — достатъчно голямо, че да остане незабелязано сред тълпата от мъже, които готвеха храната си и търсеха място, където да преспят, които идваха и си отиваха в безкрайно издирване на работа, — се намираше извън железопътните депа в Дънсмюър, Калифорния. Но Дънсмюър лежеше на двеста и четирийсет километра надолу по линията. Това не му предоставяше много време да вербува някой вярващ в каузата. Налагаше се да се справи с товарния вагон сам. Съществуваше риск и при самотните, и при бързите нападения. Но все пак вредите, които щеше да нанесе с помощта само на един вагон, бяха неизчислими.

Като все така усещаше прощалната целувка на Марион на устните си, Айзък Бел се настани на мястото си в експресния влак за Сакраменто и зачака машината да излезе от терминала в Оукланд. Любимата му го познаваше добре, по-добре от самия него. От друга страна, имаше и неща, които може би никога нямаше да научи. „Как е възможно да ревнуваш от Престън?“ Ами да видим как, помисли си Бел. Като започнем с това, че Уайтуей е там с теб, а аз не съм, защото изоставам в надпреварата за залавянето на Саботьора.

Затвори очи. Не беше спал в истинско легло от дни, но сънят бягаше от него. Умът му препускаше. От щатската столица щеше да хване поредица от влакове на север към далечния Орегон. Нуждаеше се от още един опресняващ поглед върху рухналия тунел при Каскейд, за да прецени дали Саботьора не възнамерява да атакува повторно, този път в началото на тунела. По пътя щеше да се срещне с Арчи Абът, който го беше информирал с телеграма, че има вероятност да се е натъкнал на златна жила в сборището на скитници в Дънсмюър.

— Господин Бел?

Кондукторът прекъсна размислите му. Мъжът докосна с пръст излъсканата козирка на фуражката си, отдавайки му уважително чест, и произнесе с лукаво намигване:

— Господин Бел, една дама пита дали няма да ви е по-удобно, ако седнете при нея.

Подозирайки, че в съседния вагон марка „Пулман“ ще открие предприемчивата госпожица Хенеси, Бел последва кондуктора между редовете от седалки. Мъжът го изведе от влака и го насочи през перона директно към частен вагон, скачен с багажен вагон, теглен от полиран „Атлантик 4-4-2“, толкова бляскав, че изглеждаше така, сякаш току-що излизаше от фабриката.

Бел се качи във вагона и мина между завесите от червен плюш, за да се озове в приемна, която напълно подхождаше на бардака на Ан Паунд. Лилиан Хенеси, която междуременно бе заменила бледосинята рокля, съответстваща на цвета на очите ѝ, с ярка алена

рокля, подхождаща на цвета на приемната, го посрещна за поздрав с чаша шампанско и победоносна усмивка:

— Не само вие можете да си позволите влак със специално предназначение.

Бел отговори спокойно:

— Би било неуместно да пътуваме сами.

— Не сме сами, за съжаление.

— Освен това, позволете ми да ви напомня, че съм обвързан с Марион Морган, — започна детективът, когато откъм помещението в дъното на вагона засвири джаз група.

Надникна през вратата. Шестима чернокожи музиканти, свирещи на кларинет, контрабас, китара, тромбон и корнет, се бяха събрали около едно изправено пиано и импровизираха по последния рагтайм хит на Адалайн Шепърд, „Краставички и чушки“.

Лилян Хенеси се притисна по-близо до Бел, за да надникне през рамото му. Носеше повдигащ корсет тип „лебед“ и детективът усети как гърдите меко докосват гърба му. Наложил се да повиши глас, за да надвика музиката:

— Никога не бях срещал музикант, квалифициран и за придружител.

— Не те. — Тя направи физиономия. — Тя. Татко научи някак за плана ми да ви направя засада в Сан Франциско. Изпрати я, за да ме наглежда.

Корнетистът завъртя инструмента си във въздуха, сякаш искаше да намушка тавана. В пролуката между останалите музиканти Бел забеляза, че извитият над клавишите пианист с летящи пръсти, блеснали очи и пълни, разделени в щастлива усмивка устни, беше не друг, а самата госпожа Комдън.

— Не зная как е открил. Но благодарение на татко и госпожа Комдън, честта ви ще бъде спасена, господин Бел. Моля, останете. Искам единствено да бъдем приятели. Пътуването няма да продължи дълго. Пътят пред нас е разчистен чак до прохода в Каскейд — обясни Лилян.

Бел беше изкушен. Линията северно от Сакраменто беше задръстена от материали и работнически влакове, които отиваха или се връщаха от Каскейд. Самият той бе обмислил идеята да поръча един от специалните влакове на Хенеси. Лилян бе подготвила всичко вместо

него. Ако се възползваше от нейния влак, разчистеният път на север пред влака на дъщерята на президента на компанията щеше да му спести най-малко ден път.

— В багажния вагон има телеграф, ако ви се наложи да изпращате телеграми — додаде Лилиан. Това окончателно наклони везните.

— Благодаря ви — отвърна с усмивка Бел. — Приемам „засадата“, макар че може и да ми се наложи да слеза в Дънсмюър.

— Вземете си чашата с шампанско и ми разкажете всичко за вашата госпожица Морган.

Докато му подаваше чашата, влакът се разклати и потегли напред. Лилиан облиза една разлята капка от деликатното кокалче на пръста си и му хвърли закачлив поглед като някоя френска актриса:

— Видя ми се много красива.

— Марион си помисли същото за вас.

Тя направи още една физиономия.

— „Красива“ с розови бузки и раирани рокли. Обикновено ме наричат повече от красива.

— Всъщност думите ѝ бяха, че сте неопикуемо красива.

— Заради това ли не ни представихте?

— Предпочетох да ѝ напомня, че тя също е неопикуемо красива.

Бледосините очи на Лилиан проблеснаха.

— Не си сдържате силата, а?

Бел пусна една обезоръжаваща усмивка:

— Никога в любовта, млада госпожице... навик, който препоръчвам да развиете, когато пораснете. А сега, разкажете ми за неприятностите на баща ви с банкерите му.

— Няма проблеми с банкерите си — изстреля в отговор Лилиан. Отговорът ѝ дойде твърде бързо и разпалено, но Бел вече бе решил как да продължи разговора.

— Каза, че ще има, когато настъпи зимата.

— Само ако не заловите Саботьора — отвърна многозначително тя.

— Ами по въпроса с паниката, която се разразява в Ню Йорк? Започнала е миналия март. Изглежда няма положително развитие.

Лилиан отговори с трезва преднамереност:

— Паниката, ако се задържи, ще докара разцвета в железопътния бизнес до съкрушителен провал, разрастваме се просто неудържимо, но дори татко признава, че няма как това да продължи вечно.

Бел още веднъж си даде сметка, че Лилиан Хенеси е нещо повече от разглежена богата наследница.

— Паниката заплашва ли контрола на баща ви върху железницата му?

— Не — каза бързо тя. — След което му обясни: — Баща ми отдавна е разбрал, че за да изплати втората си железница, трябва да ръководи първата толкова добре, че през цялото време да остава платежоспособна, което на свой ред ще покрива кредита му по строителните работи. Банкерите просто ще му ходят по свирката. Никой в железопътния бизнес в страната не може да се справи по-добре от него. Ако останалите банкрутират, всичко, което трябва да направи, е да се разграничи от втория проект и отново ще замирише на рози.

Бел докосна чашата си до нейната.

— За розите.

Той се усмихна. Но все още не беше сигурен дали младата жена се хвали искрено, или в действителност опитваше да си придаде кураж. А още по-неясно беше защо Саботьора е така твърдо решен да изкорени оплетената градина на железопътните линии.

— Питайте, когото пожелаете банкиер в страната — продължи с гордост тя. — Ще ви отговорят, че Озгуд Хенеси е чист като сълза.

— Ако позволите, ще изпратя телеграма до хората си, за да знаят къде могат да ме открият.

Лилиан грабна със себе си бутилката с шампанско и го придружи до багажния вагон, където кондукторът, който изпълняваше и ролята на телеграфист, изпрати доклада на Бел до Ван Дорн. Точно когато тръгнаха обратно към жилищния вагон, телеграфният ключ отново затрака. Лилиан остана вслушана в продължение на няколко секунди, след което завъртя очи и каза през рамо на кондуктора:

— Не отговаряй.

Бел попита:

— Кой се опитва да се свърже с вас? Баща ви ли?

— Не. Сенаторът.

— Кой сенатор?

— Кинкейд. Чарлз Кинкейд. Ухажва ме.

— Да разбирам ли, че не проявявате интерес?

— Сенатор Кинкейд е прекалено беден, прекалено стар и твърде досаден.

— Но пък голям хубавец — обади се госпожа Комдън, отправяйки усмивка на Бел.

— Да, хубавец — съгласи се Лилиан. — Но все така прекалено беден, прекалено стар и досаден.

— Колко стар? — поинтересува се Бел.

— Най-малко на четиридесет.

— На четиридесет и две и доста деен — уточни госпожа Комдън. — Повечето момичета биха го нарекли чудесен улов.

— По-добре да хвана заушка.

Лилиан напълни отново чашите. После каза.

— Ема, някакъв шанс случайно да скочиш от влака в Сакраменто и да изчезнеш, докато двамата с господин Бел се отдалечаваме с пълна пара на север?

— Не и в този живот, миличка. Прекалено си млада... и твърде невинна... за да пътуваш без придружител. А господин Бел е прекалено...

— Прекалено какво?

Ема Комдън се усмихна.

— Интересен.

Саботьора крачеше забързано в мрака към дъскорезницата нагоре по склона, като стъпваше по траверсите, за да не вдига шум по хрущящия чакъл.

Носеше еднометров железен лост, тежък най-малко четиринадесет килограма. На гърба си имаше раница от испано-американската война — от памучен док с гумирано горнище. Презрамките ѝ се впиваха немилостиво в раменете му. В раницата имаше тежка ламаринена кутия, пълна с два галона течен парафин, както и конска подкова, която бе успял да задигне от един от многото ковачи, заети със стотиците мулета, теглещи товарни каруци.

Леденият планински въздух миришеше на борова смола и на още нещо, за което му трябваше само миг, за да го разпознае. Всъщност във

въздуха се усещаше намек за скорошен сняг. Въпреки че нощта бе ясна, вече усещаше ранната зима, която се задаваше от планините. Ускори крачка, докато очите му се нагаждаха към звездната светлина. Релсите блестяха пред него и силуетите на дърветата се очертаваха по краищата на пролома.

Висок, дългокрак и добре сложен мъж, той изкачи стръмния скат бързо и неусетно. Надпреварваше се с времето. До изгрева на луната му оставаха по-малко от два часа. Когато луната се издигнеше над планината, пронизвайки мрака с ярката си светлина, щеше да остане изложен на милостта на патрулите от конната железопътна полиция.

След около половин километър достигна V-образно разклонение, където линията се разделяше. Релсите наляво, по които се бе изкачвал досега, се спускаха до железопътните ремонти депа. Тези надясно се извиваха и присъединяваха към току-що изградената главна линия на юг. Провери стрелката, която управляваше разклонението.

Беше разположена така, че влак, спускащ се от дъскорезницата, би продължил към ремонтните депа. За момент се изкуши да го изпрати по посока на главната линия. Но подобен сблъсък щеше да блокира линията и на диспечерите щеше да се наложи да спрат всички влакове, което на свой ред пък би преградило единствения му път за отстъпление в този участък.

Наближаваше целта си и вече не беше толкова стръмно. Ускори крачка. След още около километър и половина забеляза надвисналата тъмна маса на товарната платформа. Още беше там!

Внезапно някакъв шум го накара да замръзне на място. Сви ръцете си в шепи и ги приближи до ушите си. Отново го чу, хаотичен звук. Смях. Пияни мъже, които се смееха малко по-нагоре в планината. Далече напред се забелязваше оранжевият блясък на лагерен огън. Дървари, осъзна той, споделящи бутилка контрабандно уиски. Бяха прекалено далеч, за да го чуят или видят, заслепени от пламъците на огъня. Дори да чуеха търкалянето на вагона през разклонението, по това време нямаше да имат никакъв шанс да го спрат.

Прекося канавката и изкачи насипа, върху който се намираше натовареният вагон. Откри ръкохватката на стрелката и я натисна, затваряйки точката, където се срещаха двете линии по посока на дъскорезницата. След това отиде до вагона, изрита дървените клинове изпод предните колела, откри студения механизъм за управление на

спирачките и започна да го върти, докато спирачните обувки не се вдигнаха от масивните железни колела на вагона.

Сега вече вагонът можеше да се движи безпрепятствено и той го зачака да се помести под силата собствената си тежест поради наклона на насипа. Но вагонът оставаше на мястото си, прилепен от силата на гравитацията и естественото огъване на колелата от дългото стоене на релсите. Налагаше се да импровизира някак, за да го помръдне.

Върна се при задната част на товарния вагон, постави подковата на десетина сантиметра зад едно от задните колела, подпъхна лоста между колелото и релсата, използвайки за опора подковата, и го натисна с всички сили.

Лостът се хлъзна и изскърца в метала. Отново го подпъхна под колелото и натисна за втори път. Колелото се премести на два-три сантиметра. Заби още по-здраво лоста под него, изрита подковата поплътно и за пореден път налегна с цялата си тежест импровизирания механизъм.

Нечий глас проговори, точно над него, едва ли не в ухото му:

— Какво правиш там?

Мъжът се отдръпна стреснато. Някакъв дървосекач тъкмо се спускаше от купчина траверси, пробуден от пиянския си сън. Дъхът му вонеше на алкохол, когато каза:

— Човече, ако я засилиш, няма да се спре чак до дъното. Чакай да сляза, преди да е тръгнала.

Саботьора замахна светкавично с лоста.

Тежката стомана потъна с хрущене в пияния череп на дърваря и го повали гърбом обратно върху траверсите като парцалена кукла. Зачака го да помръдне и когато не последва нищо, хладнокръвно поднови опитите си да помести вагона, сякаш нищо не се беше случило.

Усети как разстоянието между подпората и колелото се увеличава. Вагонът се движеше. Захвърли лоста и скочи на платформата, без да изпуска тенекията с парафин. Вагонът бавно достигна до стрелката, премина с громолене покрай нея и продължи по насипа, откъдето започна да набира скорост. Той забързано подмина тялото на дървосекача, достигна до механизма на спирачките и го завъртя в обратна посока, докато не усети, че обувките застъргаха в колелата, забавяйки устрема на платформата до петнайсетина

километра в час. След това отвори тенекията и разплиска течността по траверсите.

Платформата не спря в продължение на километър и половина, достигайки V-образното разклонение, където наклонът ставаше още по-стръмен.

Саботьора запали кибритена клечка и като я предпазваше в шапа от вятъра, я приближи до парафина. Щом пламъците лумнаха, освободи спирачката. Платформата отново се втурна напред, а той се придвижи обратно в задната част. Луната избра същия момент, за да се подаде над планинския хребет, хвърляйки ярка светлина върху релсите — достатъчна, че да освети безопасно място, където да скочи от вагона. Саботьора прие това за знак. Късметът винаги му се усмихваше. Нещата винаги ставаха по неговия начин. Като например сега. Скочи и се приземи с лекота. Вече чуваше как платформата завива вляво, прекосявайки с трясък V-образното разклонение по посока на ремонтните депа.

Той също тръгна наляво, надолу по насипа към главната линия, надалеч от депата. Колелата вече издаваха непрестанен вой, докато се въртяха все по-бързо по стръмния склон. Последното, което видя, бяха оранжевите пламъци, движещи се с огромна скорост надолу по планината. След три минути всеки железопътен копой наоколо щеше да тича с всички сили по посока на ремонтните депа, докато самият той щеше да се отдалечава възможно най-бързо в противоположната посока.

* * *

Като се люлееше и ускоряваше все повече до петдесет, седемдесет, а после осемдесет километра в час и хвърляше бесни пламъци след себе си, изпуснатата на свобода платформа се тресеше, заплашвайки да разпилее товара си — скърцащи, масивни траверси, стенещи една в друга като стените на дървен кораб, попаднал в бурно море. Дървосекачът, чието име беше Дон Албърт, се претърколи първо на една страна, а после на друга. Краката и ръцете му бяха напълно отпуснати. Дланта му се плъзна в пролуката между две траверси. Когато правоъгълните дървени трупи отново се поместиха и

заклещиха пръстите му помежду си, той най-после се пробуди, надавайки вик от непоносимата болка.

Албърт засмука пръсти и се зачуди защо ли всичко изглеждаше така, сякаш се движеше. Главата му като че се опитваше да се сцеди и целият свят се въртеше. Натрапчивият вкус на контрабандно уиски в устата му обясняваше и двете доста познати усещания. Но защо звездите над главата му не спираха да променят местоположението си? И защо дървесината под гърба му като че вибрираше? Посегна под дебелото си плетено кепе със здравата ръка и усети как го пронизва остра болка в черепа. Напипа лепкава кръв. Трябваше да е паднал на главата си. Добре, че кратуната му беше дебела като гюле.

Не, не беше паднал. Беше се сбил. Смътно си спомняше, че разговаря с някакъв висок дългокрак хитрец точно преди светлините да изгаснат. И най-проклетото от всичко беше, че се чувстваше така, сякаш се намираше във влак. Откъде беше успял да открие влак в планината, в отдалечен дървосекачески лагер в Каскейд — нямаше никаква представа. Все така проснат по гръб, той се огледа. Зад него имаше огън. Вятърът издухваше пламъците надалеч от него, но пожарът си беше пожар и се разразяваше в прекалено голяма близост, за да се чувства удобно. Усещаше жегата.

Непосредствено до него изпищя влакова свирка. Стори му се, че може да я докосне.

Дон Албърт се изправи и остана почти заслепен от фара на локомотив, светец в самото му лице. Добре, значи наистина се взеше на влак, при това бързо, с поне два километра в минута, зад него имаше пламъци, а пред него — връхлитащ локомотив. Около него пърхаха стотици светлини, подобно на светлилки в автоматичен платен грамофон: пламъците зад гърба му, фарът на локомотива, обкръжен от зелени сигнални светлини пред него, електрическите лампи по стълбовете, облещени от товарното депо, светлините в постройките на депото, в палатките, подскачащи нагоре-надолу, докато мъжете из тях бягаха за живота си, опитвайки да се махнат от пътя на влака, върху който се взеше той.

Локомотивът, идващ срещу него, в крайна сметка не беше на същата линия, а на съседната. Кое то си беше огромно облекчение, докато не забележа стрелката право напред.

Като се движеше с осемдесет километра в час, товарната платформа си проправи оглушително път през затворената стрелка, сякаш минаваше през слама, а не през стомана, и забърса странично локомотива теглещ след себе си върволица от празни вагони. Платформата подмина локомотива сред буря от искри и пропищя със скърцане покрай тендера и празните вагони, които се преобърнаха от релсите, сякаш невнимателно дете беше замахнало и ги бе помело с гневна ръка.

Ударът почти не забави горящата платформа. След като прескочи релсите, товарният вагон се заби в една дървена сграда, пълна с механици, поправящи локомотиви. Преди Дон Албърт дори да успее да си помисли да скочи от вагона, за да спаси живота си, някой отново изгаси светлините.

* * *

На пет километра на юг десният насип се срещаше с главната линия, откъдето релсите започваха да се издигат стръмно. Саботьора продължи да се изкачва по склона в продължение на още почти километър, докато не достигна мястото, където беше скрил платнена раница сред купчина борови трупи. Извади от раницата клещи, котки за изкачване и ръкавици, прикрепил котките към ботушите си и зачака до един телеграфен стълб за първия влак с празни вагони, минаващ на редовни интервали в южна посока, за да бъде натоварен. Северното небе започваше да почервениява. Проследи удовлетворено как червенината стана още по-ярка, затъмнявайки светлинките на звездите. Точно както го беше планирал, товарната платформа бе подпалила пожар в лагера на работниците и ремонтните депа.

Никакъв влак не дойде. Уплаши се да не би ударът му да е бил прекалено успешен и да е предизвикал толкова бъркотия, че нито един товарен да не може да напусне депото. В такъв случай щеше да се окаже заклещен в края на линията без изход. Но накрая видя белия блясък от приближаващ се локомотивен фар. Сложи ръкавиците, качи се на телеграфния стълб и кльцна и четирите жици.

Скочи на земята, след като откъсна отбивката от останалата част на света и чу пухтенето на товарния влак 2-8-0 „Консолидейшън“.

Наклонът го забави достатъчно, за да може да скочи в един открит вагон.

Загърна се в брезентовото палто, което извади от раницата и поспа, докато влакът спря за вода. Като наблюдаваше внимателно стрелочниците, се качи на един от телеграфните стълбове и срязва жиците. Отново поспа и се вдигна, за да среже още жици на следващата спирка за зареждане с вода. На разсъмване продължаваше да се люшка бавно на юг от главната линия във вмирисан на мулета вагон за добитък. Беше толкова студено, че виждаше парата от дъха си.

Стана предпазливо и огледа наоколо, докато влакът се тътреше по един завой. Увери се, че се намира в композиция от около петдесет празни вагона, по средата между бавен, но мощен локомотив отпред и избелял червен служебен отзад. Сниши се, преди железничарят да надникне от високия купол на служебния локомотив за периодичния оглед на влака. Само след няколко часа Саботьора щеше да скочи в Дънсмяур.

Айзък Бел се събуди между тънките ленени чаршафи и разбра, че специалният влак на Лилиан е отбит на страничен коловоз, за да може по линията да премине празна товарна композиция. От прозореца на спалното купе му се стори, че е попаднал в най-затънтеното място на света. Единственият признак на цивилизация беше разровеният коларски път покрай релсите. Студен вятър пердашеше по просеката в горите и вдигаше сива смесица от ситна пръст и въглищен прах.

Облече се бързо. Това беше четвъртото отбиване след Сакраменто, въпреки хвалбите на Лилиан за чисти трасета. Единственият път, когато Бел се беше возил на специален влак, който спираше толкова често, беше след Голямото земетресение, когато даваха път на бързащите композиции, които носеха помощи за поразения град. Това, че пътническите и неприкосновените специални влакове трябваше да се кланят на товарните, беше сурово напомняне за критичната важност на отсечката Каскейд за бъдещето на „Южен Пасифик“.

Тръгна към багажния вагон, където бе прекарал половината нощ, за да види дали телеграфистът не беше получил нови съобщения от Арчи Абът. В последната си телеграма Арчи му бе съобщил да не си прави труда да спира в Дънсмюър, тъй като проучванията му сред работниците не били довели до резултат. Специалният влак беше прелетял през оживените депа и работническия лагер след тях, спирайки само колкото да зареди въглища и вода.

Джеймс, икономът на влака, облечен в снежнобяла униформа, видя профучалия покрай кухненското отделение Бел и забърза след него с чаша кафе и строга лекция за важността на закуската за човек, работил цялата нощ. Една закуска би дошла добре. Но преди Бел да успее да приеме, Барет, началник и телеграфист, стана от телеграфния си ключ със съобщение, изписано с изрядния му калиграфски почерк. Изражението му беше мрачно.

— Току-що пристигна, господин Бел.

Не беше от Арчи, а от самия Озгуд Хенеси:

САБОТЬОРИ ДВИЖАТ ВЛАК БЕГЛЕЦ И
ПРЕКЪСВАТ ТЕЛЕГРАФА. СТОП.
НАЧАЛНО ДЕПО В ХАОС. СТОП.
РАЗШИРИТЕЛНО ДЕПО В ПЛАМЪЦИ. СТОП.
РАБОТНИЦИТЕ ТЕРОРИЗИРАНИ.

Айзък Бел стисна рамото на Барет толкова силно, че го накара да изохка.

— Колко време е необходимо на един товарен влак да стигне от началната гара до тук?

— Осем до десет часа.

— Празният товарен, който мина току-що. След беглеца ли е напуснал гарата?

Барет погледна джобния си часовник.

— Не, сър. Трябва отдавна да е потеглил оттам.

— Тоест всички товарни влакове, потеглили след нападението, са все още някъде по линията пред нас.

— Няма къде другаде да бъдат. По целия път коловозът е единичен.

— Значи е в капан!

Саботьора беше направил фатална грешка. Позволил си беше да се набута в края на линия с един коловоз, която преминаваше през гориста местност оставяйки си по този начин само един изход. От Бел се искаше само да го прихване. Но трябваше да го изненада, преди да е успял да скочи от влака и да избяга в горите.

— Подкарайте влака си. Ще го блокираме.

— Не можем да тръгнем. Отбити сме. Можем да се ударим челно в някой товарен, който пътува на юг.

Детективът посочи телеграфния ключ.

— Провери колко влака има между нас и началната гара.

Барет седна зад ключа и заизпраща бавно.

— Ръката ми е малко мудна — извини се той. — От доста време не съм го правил за препитание.

Бел закрачи нервно напред-назад в тесния багажен вагон, докато ключът тракаше морзовата азбука. Повечето свободно пространство се намираше около телеграфното бюро. Зад него имаше тесен проход

между струпаните сандъци и кутии с провизии, скъсен от вързания под брезента пакард „Сив вълк“ на Лилиан. Беше показала колата на Бел предната нощ, напомняйки му с гордост нещо, което мъж като него, който обичаше скоростта, вече знаеше: великолепият състезателен модел непрекъснато чупеше рекорди в Дейтона бийч.

Барет вдигна притеснено глава от ключа си. Хладната решимост, изписана на лицето на Бел, беше сурова като ледения блясък в сините му очи.

— Сър, диспечерът в Уийд казва, че знае за един товарен, който кара на пълна скорост отгоре по линията. Напуснал началната гара след злополуката.

— Какво значи „знае“. Има ли други влакове на пътя?

— Жиците на север са били откъснати на две места през нощта. Диспечерът не може да знае със сигурност какво се е движило там, докато връзката е била изключена. Нямаме никаква защита, докато жиците не се оправят. Ето защо по никой начин не можем да си позволим да излезем на главната линия.

„Разбира се“. Бел закипя вътрешно. При всяко спиране на товарния влак за вода, Саботьора се беше качвал на най-близкия стълб и бе срязвал телеграфните жици, разстройвайки цялата система, за да улесни бягството си.

— Господин Бел, бих искал да ви помогна, но не мога да изложа на опасност живота на хората, защото не знам какво идва от следващия завой на пътя.

Умът на Айзък Бел заработи трескаво. Саботьора щеше да види пушека от локомотива им няколко километра, преди да е видял самия влак. Дори Бел да спреше влака им, за да блокира главната линия, престъпникът щеше да надуши, че става нещо нередно, щом влакът му спреше. Достатъчно време, за да избяга. Тук, на юг от веригата на Каскейд, теренът беше по-полегат, не толкова планински, колкото нагоре по линията, така че човек лесно можеше да изчезне в горите и да се измъкне.

— След колко време ще премине товарният?

— По-малко от час.

Бел посочи властно към автомобила на Лилиан.

— Разтоварете това.

— Но мис Лилиан...

— *Веднага!*

Влаковият екип хлъзна страничната врата на багажния вагон. Спуснаха рампа и изтъркаляха по нея пакарда на коларския път до линията. Застанала леко на широките си армирани колела, откритата кола едва стигаше до кръста на детектива. Елегантен сив метален обтекател, покриващ мотора ѝ, оформяше изострена муцуна. Зад обтекателя имаше волан пейка с кожен гръб и почти нищо друго. Пилотската кабина беше открита. Под нея, от двете страни на шасито, в седем хоризонтални реда бяха подредени лъскави медни тръби, които служеха за радиатор, който да охлажда мощния четири цилиндров мотор.

— Вържете два бидона с бензин отзад — нареди Бел, — а също и онази резервна гума.

Бързо се подчиниха, а детективът изтича до купето си. Върна се въоръжен с нож в ботуша и малкия си двуцевен деринджър в ниското дъно на бомбето с широка периферия. Под палтото му имаше нов пистолет, към който се беше привързал, произведен в Белгия „Браунинг 2“ полуавтоматичен, модифициран от американски оръжейник да стреля с 38 калиброви патрони. Беше лек и бързо се презареждаше. Недостатъчната възпираща сила се компенсираше с убийствената точност.

Лилян Хенеси дойде тичешком от личния си вагон, загърната с копринено наметало над нощницата и Бел си помисли за миг, че дори последствията от злоупотребата с три бутилки шампанско ѝ придаваха чар.

— Какво правиш?

— Саботьора е на линията. Ще го засека.

— Аз ще карам!

Скочи припряно зад волана и извика на мъжете от влака да стартират машината ѝ с манивелата. Изведнъж напълно събудена и с блеснали очи, беше готова на всичко. Но докато моторът палеше. Бел набра цялата мощ на гласа си и изрева с цяло гърло:

— *Госпожо Комдън!*

Ема Комдън притича, облечена в пенъоар. Тъмната ѝ коса беше стегната на дълга плитка, а лицето ѝ бе преbledняло от настойчивостта в гласа му.

— Дръжете това! — каза ѝ.

Бел стегна с дългите си длани тънкия кръст на Лилиан и я измъкна от колата.

— Какво правиш? — извика тя. — Остави ме!

Тикна риташката и викаща Лилиан в ръцете на госпожа Комдън. Двете жени оплетоха голите си крака и рухнаха на земята.

— Мога да ти помогна! — извика Лилиан. — Не сме ли приятели?

— Не водя приятели на престрелки.

Бел скочи зад волана и изстреля „Сивия вълк“ по коларския път сред облак прах.

— Това е моята кола! Крадеш ми състезателната кола!

— Току-що я купих! — извика той през рамо. — Прати сметката на Ван Дорн.

Макар че строго казано, помисли той с последна мрачна усмивка, докато се бореше да задържи колата с ниско окачване над коловозите, изровени от товарни фургони, щом Ван Дорн представеше листовете с разходи, Озгуд Хенеси щеше да купи „Сивия вълк“ на дъщеря си двойно.

Един поглед през рамо го убеди, че вдигаше облак прах, висок и тъмен като локомотивен дим. Саботьора щеше да забележи идването му от няколко километра и убиецът щеше да е предупреден.

Завъртя волана. „Вълкът“ скочи от коларския път, полетя нагоре по железопътния насип и се озова на трасето. Завъртя още веднъж волана, за да прехвърли гумите над по-близката релса. След като се намести „Вълкът“ заподскача напред по траверсите и баласта. Беше разбиващо кокалите возене, макар че друсаното и подскачането бе доста по-предсказуемо от коловозите на пътя. И освен ако не спукаше гума на някой разхлабен шип, шансовете му да опази колата здрава при такава скорост бяха по-добри, отколкото по камъните и дупките. Озърна се отново назад и се увери в главното предимство от карането по железопътното трасе — вече не вдигаше зад себе си облак прах като знаме.

Продължи още четвърт час на север по линията.

Изведнъж видя димен стълб, който изригваше нагоре в тъмносиньото небе. Самият влак оставаше невидим, скрит зад завоя по трасето, което изглежда минаваше през гориста долина между два хълма. Беше много по-близо, отколкото бе очаквал при първото

зърване на пушека. Мигновено завъртя настрани от коловоза, тръгна надолу по насипа и колата се смъкна в голите шубраци. Зави зад рехавото укритие и загледа приближаващия се дим.

Влажното пухтене на локомотива започна да се чува над настойчивото ръмжене на бездейния мотор на „Сивия вълк“. Скоро мяскащият звук се усили. След това голямата черна машина излезе от завоя, бълвайки пушек и теглейки дълъг въглищен тендер с низ от празни платформи и закрити товарни вагони. Леко натоварен и набрал скорост по нанадолнището, влакът се движеше доста бързо за като товарен.

Бел преброи петдесет вагона, като оглеждаше внимателно всеки. Платформите изглеждаха празни.

За два вагона за добитък не можеше да е сигурен.

Повечето покрити бяха с отворени врати. Не видя никого да наднича навън. Последният вагон беше избелял червен служебен с купол с прозорец на покрива.

В секундата, в която мина служебният, Бел ускори мотора на „Вълка“, изкара го от храстите, пое нагоре по насипа и отново се озова на линията. Прехвърли с усилие десните гуми над по-близката релса и отвори дросела. „Вълкът“ се понесе след влака и заподскача силно на гумите си. На близо 65 км/ч задруса бясно и започна да се люшка насам и натам. Запищя стомана, когато гумите се заблъскаха в релсите. Бел преполови разстоянието между себе си и влака. Видя, че не би могъл да скочи на служебния вагон, без да се издърпа покрай композицията. Измъкна колата над релсата и подкара по ръба на насипа, който беше стръмен, тесен и осеян с телеграфни стълбове.

Трябваше да стигне до служебния, да се докопа до една от страничните стълби и да скочи, преди състезателната кола да загуби скорост и да изостане. На една кола дължина напред видя телеграфен стълб, поставен по-близо до релсата от другите. Нямахше място да се промъкне между него и влака.

Бел ускори машината, сграбчи с дясната си ръка стълбата на служебния вагон и скочи.

Пръстите му се хлъзнаха на студената желязна стъпенка. Чу как пакарда се натресе в телеграфния стълб зад него. Люшна се бясно, увиснал на една ръка, зърна за миг „Сивия вълк“ да се търкаля надолу по насипа и се забори с всичка сила да избегне същата съдба. Но ръката му, все едно че се беше откъснала от рамото. Болката го прониза от китката нагоре като огън. Колкото и да се мъчеше да се задържи, не можеше да спре отварянето на пръстите.

Падна. Щом ботушите му изтупаха на чакъла, улови най-ниската стъпенка с лявата си ръка. Ботушите му се повлякоха по камъните, подлагайки на изпитание хватката му. След това се вкопчи с две ръце в стълбата, сви нагоре краката си на стегнато кълбо и се закатери на ръце, докато успя да стъпи с единия крак на стъпенката и се метна през перилото на задната платформа на служебния вагон.

Бутна задната врата и с един бърз поглед обхвана вътрешността на вагона. Видя някакъв спирач да разбърква котле с миризлива яхния върху тумбестата печка с дърва. Имаше два шкафа за инструменти, сандъци от двете страни с капаци на панти, служещи едновременно за пейки и нарове, тоалетна и бюро, затрупано с товарителници. Една стълба водеше към купола — вранското гнездо на влака, където екипажът можеше да оглежда низа товарни вагони, които караха и да комуникира с флаг и фенер с локомотива.

Спирачът скочи от мястото си, когато вратата се блъсна в стената. Обърна се рязко от печката, опулил очи.

— Откъде дойде, по дяволите?

— Бел. Следовател на Ван Дорн. Къде е началникът на влака ви?

— Отиде при локомотива, докато зареждахме вода. Ван Дорн, казваш? Детективите?

Бел вече се качваше по стълбата към купола, откъдето можеше да види изпълналите се напред вагони.

— Вземи си флага! Сигнализирай на машиниста да спре влака. В един от товарните вагони се вози саботьор.

Детективът се подпря на рафта пред прозорците и загледа напрегнато. Петдесет товарни вагона се изпъваха между него и бълващия дим локомотив. Не видя никого на покривите на покритите вагони, които затулваха гледката му към ниските платформи.

Спирачът се качи до него с флага. Миризмата на яхнията беше още по-лоша във високия купол. А може би просто железничарят не беше се къпал скоро.

— Видял ли си някой, за когото ти се е сторило, че се промъква тайно? — попита го Бел.

— Само един стар бачкатор. Твърде окуцял, за да ходи пеш. Сърце не ми даде да изхвърля горкия проклетник.

— Къде е той?

— Някъде в средата на влака. Виждаш ли онзи зелен вагон? Старецът се возеше в багажния точно пред него.

— Спри влака.

Спирачът изкара флага през страничния прозорец и замаха енергично. След няколко минути от локомотивната кабина му отговориха.

— Онова е началникът. Вижда ни.

— Размахай флага.

Пухтенето на локомотива забави. Бел усети как изстъргаха челюстите на спирачките. Вагоните се заблъскаха един в друг, запълвайки хлабината, причинена от спирането на влака. Наблюдаваше напрегнато покривите на покритите вагони.

— Веднага щом спре, искам да изтичаш напред и да провериш всеки вагон. *Не се намесвай.* Само извикай, ако видиш някого и се разкарай настрана. Ще те убие на място, щом те види.

— Не мога.

— Защо?

— Когато спрем, трябва да пратим назад човек. В случай че след нас идва влак, трябва да му махна да спре. Телеграфът днес е прецакан.

— Не и преди да провериш всеки вагон — каза Бел и извади колта от палтото си.

Спирачът слезе от купола. Скочи от задната платформа на линията и затича покрай влака, като се спираше при всеки вагон. Машинистът наду свирката си, искайки обяснение. Бел наблюдаваше покривите и се местеше наляво и надясно, за да види по-добре.

Саботьора лежеше на гръб в дъсчен сандък на по-малко от десет стъпки от стълбата на купола, стиснал нож в едната си ръка и пистолет в другата. През цялата нощ се бе опасявал, че с пускането на товарната платформа се е поставил в опасност, заклещен толкова далече по линията. Уплашен, че железопътната полиция, подтикната от детективите на Ван Дорн, ще блокира и ще претърси грижливо влака, преди да стигне до Уйк или Дънсмюър, беше предприел решителен ход. При последното спиране за вода беше изтичал назад до служебния вагон и се бе проврял вътре, докато влаковият екип беше зает със зареждането на локомотива и проверката на втулките под шаситата на вагоните.

Беше избрал сандък с фенери, съобразявайки, че никой нямаше да го отвори през деня. Ако някой го направеше, щеше да го убие с подходящото за момента оръжие, а след това да скочи навън и да убие всеки друг, на когото се натъкнеше.

Усмихна се мрачно в тясното тъмно пространство. Предположението му се оказа вярно. А кой се беше качил на влака? Самият главен следовател на Ван Дорн, прочутият Айзък Бел. В най-лошия случай, Саботьора щеше да направи Бел пълен глупак. В най-добрия щеше да го застреля между очите.

Спирачът провери всеки вагон, а когато стигна до локомотива Бел видя, че говори с началника, машиниста и огняря, събрали се долу. След това началникът и спирачът забързаха назад, като проверяваха отново всеки от петдесетте вагона, вагоните за добитък и откритите платформи. Когато стигнаха до служебния, началникът, по-възрастен мъж с навъсени кафяви очи и раздражена физиономия на набръчканото лице, каза:

— Никакви саботьори. Никакви бачкатори. Никой. Влакът е празен. Достатъчно време загубихме тук.

Вдигна флага си да даде сигнал на машиниста.

— Чакай — нареди му Бел.

Скочи долу и затича покрай влака, надничайки във всеки вагон под всяко шаси. По средата на композицията се спря до един вагон за добитък, вмирисан на мулета.

Обърна се бясно и затича презглава назад към камбуза.

Познаваше тази миризма. Не беше яхния. Не беше некъпан железничар. Човек, возил се в зеления вагон за животни, вмирисан така на мулета, сега се криеше някъде в служебния вагон.

Скочи на платформата на камбуза, блъсна вратата, захвърли настрана дюшека от първата пейка и дръпна капака нагоре. Сандъкът съдържаше ботуши и жълти дъждобрани. Бързо отвори следващия. Този беше пълен с флагове и леки ремонтни инструменти. Имаше още два. Началникът и спирачът го наблюдаваха с любопитство от вратата отсреща.

— Отдръпнете се — каза им Бел и отвори третия сандък. Оказа се пълен с тенекии масло и керосин за лампи. С пистолет в ръката се наведе да отвори и последния сандък.

— Само фенери има вътре — каза спирачът.

Бел го отвори.

Железничарят се оказа прав. Сандъкът съдържаше червени, зелени и жълти фенери.

Ядосан, озадачен и зачуден дали мъжът бе успял някак да избяга към дърветата от едната страна, докато той бе наблюдавал от другата, Бел закрачи към локомотива и извика на машиниста:

— Подкарвай си влака!

Постепенно се успокои. А накрая се усмихна, спомнил си нещо, на което Уиш Кларк го беше научил:

— Не можеш да мислиш, когато си бесен. А това е двойно по-вярно, когато си бесен на себе си.

Нямаше съмнение, че Саботьора е способен мъж, дори гениален, но сега като че ли още нещо му помагаше: късметът, непредвидимия елемент, който можеше да хвърли едно разследване в хаос и да удължи залавянето. Бел вярваше, че е само въпрос на време докато спипат Саботьора, но времето беше кратко — ужасно кратко — заради активността на този индивид. Това не беше обикновен обирджия на банки. Нямаше да се скрие в някой бардак и да харчи престъпната си

печалба по вино и жени. Още в този момент щеше да замисля новото си нападение. Детективът си даваше болезнена сметка, че все още няма никаква идея за мотивите на този човек. Но знаеше със сигурност, че Саботьора не беше от типа престъпници, които си губят времето с празнуване на победите си.

Двайсет минути по-късно Бел заповяда композицията да спре до специалния влак на Лилиан Хенеси, който все още чакаше на страничния коловоз. Екипът придвижи товарния напред към водния резервоар.

Саботьора изчака, докато екипажът се залиса със зареждането на вода. Скочи от рафта на купола и се пъкна отново в първото си скривалище, сандъка за фенерите. На следващото спиране за вода се измъкна от служебния вагон и се скри в един от покритите товарни, тъй като екипът щеше да отвори и да вземе фенери, след като слънцето се скриеше.

Десет часа по-късно, посред нощ, скочи долу в разпределителната станция в Рединг. Щом видя многото детективи и полиция напред, се скри в един водосток и загледа полюшващите им се в тъмното светлини.

Докато изчакваше да се махнат, помисли за разследването на Айзък Бел. Беше изкушен да му прати писмо: „Съжалявам, че не се срещнахме в товарния влак“. Но шегата не си струваше. Нямахте смисъл да злорадства. Нека Бел да си мисли, че не е бил на влака. Че се е измъкнал по някакъв друг начин, ще измисли по-добро средство, за да все объркване.

Точно преди разсъмване от депото излезе с грохот друг товарен влак, тръгнал на юг. Саботьора затича покрай него, сграбчи стълбата отзад на един от покритите вагони, пъкна се под шасито и се намести в крепящата рамка.

В Сакраменто слезе, когато влакът спря за разрешение да влезе в станцията. Повървя около километър и половина между фабрики и работнически жилища към един евтин пансион на осем пресечки от административната сграда. Плати на съдържателката четири долара задето бе съхранявала куфара му и го отнесе до друг пансион, избран напосоки на десет пресечки разстояние. Нае стая, като предплати за

седмица. Заранта къщата беше празна — наемателите бяха излезли на работа. Заклучи се в общата баня в края на коридора, натика мръсните дрехи в раницата си, обръсна се и се изкъпа. Върна се в стаята си и постави върху косата си първокласна руса перука. С течно лепило добави подрязана брада и мустаци в същия цвят. След това облече чиста риза, вратовръзка и скъп торбест костюм. Прибра багажа си, като прехвърли катераческите котки в куфара и лъсна ботушите си.

Напусна пансиона през задната врата, за да не го види никой в новия му облик и по обиколен път отиде до железопътната гара, като непрекъснато проверяваше, да не би да го следят. Хвърли раницата зад една ограда, но куфара задържа.

Към гарата на „Южен Пасифик“ се стичаха стотици пътници. Вля се в множеството и се стопи сред тях, поредният добре облечен бизнесмен, тръгнал на път за някой далечен град. Но изведнъж, преди да се е усетил и да се спре, се изсмя на глас. Исмя се толкова силно, че покри устата си, за да се увери, че брадата му не се е разместила.

На вестникарската будка беше изложен последният брой на списание „Харпърс Уикли“. Карикатурата на корицата показваше не кого да е, а самия Озгуд Хенеси. Президентът на железопътната компания беше изобразен като страховит октопод, изпълнал железопътни линии като пипала в Ню Йорк Сити. Широко усмихнат, Саботьора купи списанието за десет цента.

Вестникарят го гледаше зяпнал, тъй че отиде на друга будка извън гарата и попита:

— Имате ли моливи? Един дебел. И плик и марка, ако обичате.

Усамоти се в тоалетната в най-близкия хотел. Скъса корицата на списанието, написа нещо отгоре ѝ и я запечата в плика. Адресира го до „Главен следовател Айзък Бел, Детективска агенция Ван Дорн, Сан Франциско“.

Залепи марката, забърза обратно към гарата и пусна плика в пощенска кутия. След това се качи на експреса за Огдън, Юта, на почти хиляда километра на изток, кръстовищен град близо до Грейт Солт Лейк, където се сливаха девет железопътни линии. Кондукторът мина.

— Билети, господа.

Саботьора си беше купил билет. Но докато посягаше да го извади от джоба на елека си, долови опасност. Каквото и да бе събудило

опасенията му, не го подложи на съмнение. Можеше да е какво ли не. Беше забелязал извънредна полиция в депата на Сакраменто. Продавачът на билети го беше изгледал съсредоточено. Шляещият се мъж, когото бе забелязал в пътническата чакалня, можеше да е оперативен служител на Ван Дорн. Довери се на инстинктите си, остави билета в джоба си и вместо него показва железопътна карта.

Бел се придвижваше с усилие през четиридесетте и осем часа влудяващи забавяния, докато стигне до строителния район на Каскейд в началото на прекъснатата линия. Диспечерите на „Южен Пасифик“ бяха затормозени от отрязаните телеграфни жици, с което влаковият трафик бе напълно разстроен. Лилиан беше вдигнала ръце и бе откарала специалния си влак обратно към Сакраменто. Бел се беше прехвърлял от един товарен влак на друг, докато най-сетне пристигна заедно с товари от платнища и динамит.

Компания „Южен Пасифик“ беше използвала времето си по-добре от него. Опустошеното от пожара локомотивно депо беше съборено и отломките бяха извозени, а сто дърводелци вдигаха нова конструкция с пресен дървен материал, довлечен от дъскорезницата.

— Зима — обясни плещестият бригадир на обекта бързината на ремонтите. — Няма да е добре да се оправят локомотивите в снега.

Купища изкривени релси се товареха на платформи и там, където влакът беглец беше разбил стрелките, полагаха нов коловоз. Кранове вдигаха на новите релси нападали вагони. Общи работници разпъваха циркови палатки на мястото на кухнята, подпалена от изхвърлени от депото въглени. Работниците, които обядваха прави, бяха в мрачно настроение и се чуваха приказки за отказ да се връщат на работа. Изнервяше ги не неудобството от липса на маси и пейки, а страхът.

— Компанията като не може да ни защити, тогава кой? — запита някой. Отговорът последва разгорещен и мрачен от няколко посоки.

— Спасяваме се сами. До деня за плащане на надниците, а после кой откъдето е.

Бел видя яркочервения частен влак на Озгуд Хенеси да се плъзга по коловозите в станцията и забърза към него, въпреки че не гореше от нетърпение за срещата. Джоузеф Ван Дорн, който се бе присъединил към Хенеси в Сан Франциско, го посрещна на вратата с гробовно лице.

— Старият е бесен за връзване. Двамата с теб ще се свиваме и ще слушаме рева му.

А Хенеси рева и още как. Макар и не в началото. В началото звучеше като пребит човек.

— Не преувеличавах, момчета. Ако не свържа с моста при каньона Каскейд, преди да е паднал снегът, линията е мъртва. А с нея онези кучи синове — банкерите — ще ме отрежат. — Погледна Бел със скръбни очи. — Видях ти лицето, когато ти казах, че започнах с набиване на клинове като баща ми. Зачуди се как е могло това мършаво нафукано изкопаемо да размахва железарски чук, нали? Не съм бил цял живот кожа и кости. Можех обръчи да набия около тебе по онова време. Но ми се скапа сърцето и то ме сви до това, което виждаш сега.

— Е, сега... — опита се да го утеши Ван Дорн.

Хенеси го прекъсна.

— Пита ме за крайния срок. Аз съм на крайния срок. И никой още жив железопътен строител не може да довърши линията Каскейд, освен мен. Новите типчета просто го нямат у себе си. Ще карат влаковете по график, но само на коловоз, който аз положа.

— Счетоводители не строят империи — обади се госпожа Комдън.

Нещо в опита ѝ да го утеши накара Хенеси да се разкрещи. Дръпна чертежа на моста Каскейд Кениън от тавана.

— Най-хубавият мост в Запада е почти довършен — ревна той. — Но не води до никъде, докато линията ми не го свърже. Но какво намирам, когато се върна тук, след като съм оставил високо платени детективи да пазят? Още една проклета от бога седмица, изгубена за възстановяване на нещо, което съм построил. Работниците ми са напласени, страх ги е да работят. Двама спирачи и един старши механик от депото са убити. Четирима миньори от кариерата са изгорели. Един бригаден на станцията е с разцепен череп. И един дървосекач е в кома.

Бел се озърна бързо към Ван Дорн.

— Какво търси дървосекач на железопътния строителен обект? Дъскорезницата ви е високо в планината.

— Откъде да знам, по дяволите? — избухна Хенеси. — И се съмнявам, че ще се събуди да ни каже.

— Къде е той?

— Не знам. Питай Лилиан... Не, не можеш, по дяволите. Пратих я в Ню Йорк да смили със сладки приказки долните банкери.

Бел се завъртя на пети и забърза от частния вагон към полевата болница, устроена от компанията в един вагон „Пулман“. Намери изгорелите миньори, увити в бели бинтове и превързания началник обект, който ревеше, че се бил излекувал, по дяволите, и просто да го пуснели. Линия имал да оправя. Но нямаше никакъв дървосекач.

— Приятелите му го отнесоха — каза докторът.

— Защо?

— Никой не ми поиска разрешение. Вечерях.

— Беше ли се събудил?

— От време на време се будеше.

Бел затича към службата на управителя на станцията, където се беше сприятелил с диспечера и главния секретар, който знаеше на пръсти огромно количество информация. Главният секретар му отвърна:

— Чух, че са го преместили някъде долу в градчето.

— Как се казваше?

— Дон Албърт.

Бел зае кон от конюшната на железопътната полиция и подкара бързо животното към градчето, разрастващо се бързо зад строящата се железопътна линия. Беше в една падина, временно селище от палатки, бунгала и изоставени товарни вагони, пригодени за пивници, танцувални салони и бардаци с курви, обслужващи работниците на строежа. В средата на седмицата, в ранния следобед, тесните улички от пръст бяха запустели, сякаш обитателите му си поемаха дъх преди следващия ден за плащане на надниците — събота вечерта.

Детективът надникна в едно от мръсните барчета. Барманът, седнал на талпите върху две бурета уиски, вдигна навъсено глава от стар от преди седмица вестник от Сакраменто.

— Къде се мотаят секачите? — попита го Бел.

— „Двойният орел“, малко по-надолу по улицата. Но сега няма да намерите никой там. Секат траверси горе в планината. Бачкат двойни смени, та да ги докарат, преди да завали снега.

Бел му благодари и се запъти към „Двойният орел“, очукан стар вагон, смъкнат от ходовата част. Нарисуваната табела на покрива показваше червен орел с разперени криле и бяха намерили отнякъде двойка люлеещи се врати. И тук единственият човек вътре беше

барманът, навъсен като колегата си. Грейна, щом Бел му хвърли монета на талпата.

— Какво ще желаете, мистър?

— Търся дървосекача, който пострада при злополуката. Дон Албърт.

— Чух, че бил в кома.

— Аз пък чух, че се будел от време на време — каза Бел. — Къде мога да го намеря?

— Да не сте влаково ченге?

— Приличам ли на такъв?

— Не знам, господине. Гъмжат тука копоите като мухи на леш. — Измери Бел от глава до пети и взе решение. — Има една стара дама, грижи се за него в една колиба долу при потока. Продължете надолу по коловозите до водата, няма да я изтървете.

Бел остави коня, където го беше вързал и слезе до потока, който, ако се съдеше по миризмата, лъхаща по склона, служеше за градски канал. Подмина един стар товарен влак на „Сентръл Пасифик“, който някога явно е бил боядисан в жълто. От една от дупките, изрязани в стената и служещи за прозорци, му подвижна млада сополива жена:

— Намери го, красавец. Точно това място търсиш.

— Благодаря, но не — отвърна Бел учтиво.

— Нищо по-добро от това няма да намериш надолу, миличък.

— Търся дамата, която се грижи за ранения дървосекач?

— Тя се пенсионира, мистър.

Бел продължи надолу, докато стигна до редица паянтови бараки, сковани от дъски на амбалажни сандъци. Тук-там още личеше изписано първоначалното им съдържание. КЛИНОВЕ. ПАМУК. ВЪЛНА. ДРЪЖКИ ЗА КИРКИ.

Пред една такава, означена с „БАРАБАНИ ЗА МЕХАНИЧНИ ПИАНА“, видя стара жена, седнала на обърната кофа и хванала се с ръце за главата. Косата ѝ беше бяла. Облеклото ѝ — памучна рокля с шал около раменете — беше твърде тънко за студената влага, вдигаща се от мръсната вада. Видя го, че идва и скочи на крака с изписан на лицето ѝ ужас.

— Не е тук! — извика старицата.

— Кой? Успокойте се, госпожо. Няма да ви нараня.

— Дони! — изрева тя. — Законът е дошъл.

— Не съм законът — каза Бел. — Аз...

— Дони! Бягай!

От бараката навън изхвърча дървесекач, висок над метър и осемдесет. Имаше огромни като на морж мустаци, провиснали под прошарената му брадичка, дълга мазна коса и стискаше ловджийски нож в юмрука си.

— Вие ли сте Дон Албърт? — попита Бел.

— Дони ми е братовчед — каза дървесекачът. — Бягайте, докато можете, мистър. Това е семейство.

Притеснен, че Дон Албърт е драснал навън през задната врата. Бел бръкна под бомбето си и измъкна в ръката си своя 44-калибров деринджър.

— Падам си по боя с ножове като всеки мъж, но точно сега нямам време. Пусни го!

Дървесекачът не мигна. Само направи четири бързи стъпки назад и извади втори нож, но по-къс и без дръжка.

— Хайде на бас, че мога да хвърля това по-бързо, колкото ти ще стреляш с този чип нос?

— Не съм комарджия — отвърна Бел, измъкна мълниеносно новия си браунинг от палтото и избяга с изстрел ловджийския нож от ръката на дървесекача. Мъжът изрева от болка и зяпна невярващо завъртелия се във въздуха нож, блеснал на слънчевата светлина. — Винаги мога да избяга ловджийски, но за онова късото, което държиш, не съм сигурен — каза Бел. — Тъй че за по-сигурно ще ти нанижа ръката.

Секачът пусна ножа за мятане.

— Къде е Дон Албърт?

— Не го притеснявай, мистър. Ранен е тежко.

— Ако е ранен тежко, трябва да е в болницата.

— Не може да е в болницата. Железопътните ченгетата го обвиняват за беглеца.

— Защо?

— Беше на платформата, дето се блъсна.

— На платформата? — повтори Бел. — Очакваш да повярвам, че е оцелял в сблъсък при километър и половина в минута?

— Да, сър. Щото оцеля.

— Дони има глава като гюле — додаде старата жена. Капка по капка Бел изцеди версията от секача и старицата, която се оказа майката на Дон Албърт. Синът ѝ спял невинно пиян на платформата и прекъснал мъжа, който я задвижил. Онзи го цапардосал по главата с лост.

— Черепът му е като чугун — увери го секачът, а майката на Дон го потвърди. Обясни през сълзи, че всеки път, щом Дон отворел очите си в болницата, някое ченге от железницата му крещяло.

— Дони го беше страх да им каже за мъжа, който го ударил.

— Защо? — попита Бел.

— Мислеше, че няма да му повярват, затова се преструваше на по-лошо ранен, отколкото беше. Казах на братовчеда му Джон да го донесат тука. А той награби приятелите си да изнесат Дони, докато докторът вечеряше.

Бел я увери, че ще се погрижи железопътната полиция да не досажда повече на сина ѝ.

— Аз съм следовател на Ван Дорн, госпожо. Те са ми подчинени. Ще им кажа да ви оставят на мира. — Накрая я убеди да го покани в бараката.

— Дони! Един тука иска да те види.

Бел седна на един сандък до дъсченото легло, където превързаният с бинтове Дон Албърт спеше на сламеник. Беше едър мъж, по-голям от братовчед си, с лице като пълна луна, със също тъй големи мустаци и с огромни задебелили от работа длани. Майка му потърка опакото на ръката му и той се размърда.

— Дони! Един човек иска да те види.

Мъжът изгледа Бел с размътени очи. Постепенно погледът му се проясни и се фокусира. Но щом се събуди напълно, очите му станаха напрегнати и каменно студени, което говореше за остър аналитичен ум. Интересът на Бел се усили. Този мъж не само че не беше в състояние на кома, но изглежда щеше да се окаже и проникателен наблюдател. И беше единственият, за когото знаеше, че се е оказал само на няколко стъпки от Саботьора и още е жив.

— Как сте? — попита Бел.

— Боли ме главата.

— Не съм изненадан.

Дон Албърт се засмя, а след това изохка от болката, която това му причини.

— Разбирам, че онзи тип ви е ударил.

Албърт кимна бавно.

— С лост, мисля. Така поне го усетих. Желязо, не дърво. Определено не беше като дръжка на брадва.

Бел кимна. Дон Албърт говореше като човек, удрян по главата с дръжка на брадва поне веднъж в живота си, което нямаше да е особено необичайно за дървосекач.

— Случайно да видяхте лицето му?

Албърт се озърна към братовчед си, а след това към майка си.

— Господин Бел твърди, че ще каже на ченгетата да ни оставят на мира — каза тя.

— Стреля точно — добави Джон.

Дон Албърт кимна и изохка отново, щом движението отекна в главата му.

— Да, видях лицето му.

— Беше нощ — отбеляза детективът.

— Звездите на хълма са като фарове. Нямаше огън на вагона, нищо, което да ме заслепи. Да, можах да го видя. Освен това го гледах отгоре — бях над траверсите — а той погледна към звездната светлина, тъй че видях лицето му ясно.

— Помните ли как изглеждаше?

— Адски изненадан. Готов да изскочи от кожата си. Не беше очаквал компания.

Прекалено добре, за да е вярно, помисли Бел с нарастваща възбуда.

— Можете ли да го опишете?

— Гладко обръснат тип, без брада, с миньорска каска на главата. Косата беше може би черна. Големи уши. Остър нос. Раздалечени очи. Не можах да им видя цвета. Не беше чак толкова светло. Тесни бузи... в смисъл, малко хлътнали. Широка уста, малко като вашата, освен мустаците.

Бел не беше свикнал да чува описание на подробности с такава лекота. Обикновено се налагаше внимателно изслушване в съчетание със задаване на много умели въпроси, за да се измъкнат такива

детайли. Но този дървосекач имаше памет на вестникарски репортер. Или на художник. Което му даде идея.

— Ако ви доведе художник, би ли могъл да му го опишеш, докато нахвърля скица?

— Мога да ви го нарисувам.

— Моля?

— Дони е добър рисувач — каза майката.

Бел погледна със съмнение грубите длани на Албърт. Пръстите му бяха дебели като наденици и загрубели от мазоли. Но това, че е художник, можеше да обясни добрата му памет за детайлите. Какъв изненадващ пробив, помисли отново Бел. Твърде добре, за да е истина.

— Дайте ми молив и хартия — каза Дон Албърт. — Мога да рисувам.

Бел му даде джобния си бележник и молив. С изумително бързи и ловки движения мощните ръце скицираха чаровно мъжко лице с изсечени черти. Детективът го огледа внимателно и надеждите му се изпариха. Твърде добре, за да е истина, несъмнено.

Потупа леко по рамото ранения великан, прикривайки разочарованието си.

— Благодаря ти, партньоре. Голяма помощ е. Сега направи една и на мен.

— На теб?

— Можеш ли да ме нарисуваш? — попита Бел. Беше елементарна проверка за наблюдателните умения на гигантския мъж.

— Ами, да. — Дебелите пръсти зашариха отново.

След няколко минути Бел вдигна скицата на светлината.

— Почти, все едно че гледам в огледалото. Наистина рисуваш каквото виждаш, нали?

— Защо иначе да го правя, по дяволите?

— Много ти благодаря, Дони. — Сега се отпусни и почивай. — Сложи в дланта на старата жена няколко златни монети, двеста долара — достатъчно, за да изкарат зимата, след което бързо се върна при вързания кон и го подкара нагоре към строителната площадка. Джоузеф Ван Дорн крачеше нервно пред вагона на Хенеси, запалил пура.

— Е?

— Дървосекачът е художник — каза Бел. — Видял е Саботъора. Нарисува ми лицето му. — Отвори бележника си и показа на Ван Дорн първата рисунка. — Познаваш ли този мъж?

— Разбира се — изръмжа Ван Дорн. — Ти не го ли познаваш?

— Брончо Били Андерсън.

— Актъора.

— Горкият проклетник трябва да го е видял във „Големият влаков обир“.

„Големият влаков обир“ беше спиращ дъха филм отпреди няколко години. След лудешка стрелба по влака, бандитите стигаха до локомотива, откачваха го и офейкваха на конете си, които ги чакаха нагоре по линията, а хайката беше по петите им. Малко хора в Америка не бяха го гледали поне веднъж.

— Никога няма да забравя първия път, когато видях този филм — каза Ван Дорн. — Бях в Ню Йорк Сити, в „Хамърстейн Водевил“, на Четирийсет и втора и Бродуей. От театрите, където пускат филм между действията. Когато филмът почна, всички станахме както един да попушим или пийнем нещо. Но после няколко се обърнаха да погледнат, и бавно всеки почна да сяда отново, загледан в картината. Омагьосващо... Гледал съм, пиесата през деветдесетте. Но филмът беше по-добър.

— Доколкото помня, Брончо Били игра няколко роли — каза Бел.

— Чух, че сега пътува из Запада с личен влак, прави филми.

— Да. Брончо Били е основал свое студио.

— Не мисля, че му остава много време да саботира железопътни линии — каза сухо Ван Дорн. — Което ни оставя в задънена улица.

— Не съвсем — отвърна Бел.

Ван Дорн го изглежда невярващо.

— Нашият дървосекач помни прочут актьор, чийто образ във филм е заседнал, в каквото е останало от мозъка му.

— Погледни това. Пробвах го да видя колко е точен. — Показа на Ван Дорн скицата на неговото лице.

— Мамка му. Доста добра е. Той ли я нарисува?

— Докато седях там. Наистина може точно да скицира лица.

— Не съвсем. Сбъркал ти е ушите. И ти е направил брадичката с трапчинка, точно като на Брончо Били. Твоето е белег, не е трапчинка.

— Не е свършен, но е доста близо. Освен това Марион твърди, че прилича на трапчинка.

— Марион е предубедена, проклет късметлия такъв. Работата е, че нашият секач може да е видял, който и да е от филмите с Брончо Били. Или може да го е видял на сцената някъде.

— Но така или иначе знаем как изглежда Саботьора.

— Намекваш, че прилича на близък на Брончо Били?

— По-скоро на братовчед. — Детайл след детайл, Бел посочи особеностите в скицата на дървосекача. — Не е близъкът му. Но щом лицето на Саботьора е раздвижило спомена на секача за Брончо Били, значи търсим мъж, който има подобно широко и високо чело, трапчинка на брадичката, пронизващ поглед, интелигентно лице със силни черти и големи уши. Не точно близък на Брончо Били. Но бих казал, че Саботьора като цяло прилича по-скоро на театрален идол.

Ван Дорн изпуфка сърдито дима от пурата си.

— Трябва ли да наредя на детективите си да не арестуват грозни муцуни?

Айзък Бел продължи да настоява, като се стараяше да убеди шефа си да види откритите се възможности. Колкото повече мислеше за това, толкова повече усещаше, че са попаднали на нещо.

— Каква трябва да е възрастта му според теб?

Ван Дорн погледна намръщено рисунката.

— Всеки между края на двайсетте и началото на четирийсетте.

— Значи търсим чаровен мъж в края на двайсетте, в трийсетте или началото на четирийсетте. Ще разпечатаме копия на портрета. Разнасяме ги, показваме ги на работниците. Показваме ги на началник-гари и билетопродавачи — навсякъде, където може да е избягал на влак. На всеки, който би могъл да го е видял.

— Дотук все още нямаме такъв. Никой жив, поне. Е, освен твоя дървосекач Микеланджело.

— Все още залагам на машиниста или ковача, направил онази кука в Глендейл.

— Момчетата на Сандърс може да извадят късмет — съгласи се Ван Дорн. — Достатъчно беше по вестниците и, бог знае, дадох му ясно да разбере, че рискува меката му служба в Лос Анджелис да се премести в Мисула, Монтана. Остава ни и надеждата, че може още

някой да види Саботьора следващия път и да оцелее. А знаем, че ще има следващ път.

— Ще има следващ път — потвърди мрачно Бел. — Освен ако го спрем.

Сборището на безработни скитници извън Огдън запълваше рехаво гористо петно между железопътните линии и потока, който осигуряваше чиста вода за пиене и пране. Беше едно от най-големите сборища в страната — деветте железопътни линии, събиращи се на едно място, предлагаха постоянно движение на товарни влакове, които ден и нощ пухтяха във всички посоки. Ето защо сборището нарастваше с всеки изминал ден. След като Паниката затвори много фабрики, все повече и повече хора хващаха влаковете да търсят работа. Шапките им ги отличаваха като новодошли. В днешно време високите градски бомбета „дерби“ надвишаваха по брой миньорските шапки и работнически кепета. Мяркаха се дори филцови шапки „трилби“ и „хомбърг“, носени от доскоро добре осигурени хора, които не бяха и сънували, че ще тръгнат надлъж и шир да търсят работа.

Хиляда скитници бързаха да приключат с почистването, преди да се е стъмнило. Търкаха пране и котлета за готвене в бидони с вряла вода, окачаха изпраните дрехи на въжета и поставяха котли с дъната нагоре по камъни да изсъхнат. Паднеше ли вечерта, изритваха пръст върху огньовете си и сядаха по земята да изядат жалката си храна на тъмно.

Лагерните огньовете щяха да са добре дошли. Северна Юта беше студена през септември и над лагера вече няколко пъти беше прехвърчал сняг. На над хиляда и петстотин метра над морското равнище хората изложени на силните западни ветрове от Грейт Солт Лейк и на източните пориви от планините Уасач. Но железопътните копои от депата на Огдън бяха нападали сборището три нощи по ред с пистолети и бухалки, за да принудят трупащите се скитници да се разкарат. Никой не искаше да се върнат и на четвъртата, тъй че прекараха нощта без лагерни огньовете. Хранеха се мълчаливо, със страх от ченгетата и опасения за идващата зима.

Едно сборище на търсачи на работа, като всяко градче или голям град, си имаше квартали, чиито граници бяха ясни за всеки обитател. Някои райони бяха дружелюбни, някои — по-безопасни от други.

Надолу по течението и най-далече от линиите, където потокът извиваше, за да се влее в река Уебър, имаше район, който човек бе най-добре да посещава въоръжен. Там правилото „живей и остави другите да живеят“ често отстъпваше на „стреляй, за да не те застрелят“.

Саботьора се запъти безстрашно натам. Насред тази бандитска територия се чувстваше като у дома си. Но дори той разхлаби един нож в ботуша си и премести пистолета си от дълбокия джоб на платненото си палто на колана на кръста, откъдето можеше да го извади бързо. Въпреки липсата на огънове не беше съвсем тъмно. Постоянно профучаващите влакове разкъсваха нощния мрак с фаровете си, а тънката снежна покривка отразяваше златистия блясък от прозорците на пътническите вагони. Премина върволица осветени вагони „Пулман“, композицията забави за близкото градче и на светлината ѝ Саботьора видя присвита и трепереща до едно дърво сянка, с двете ръце в джобовете.

— Шарптън — извика той рязко, а Шарптън отвърна:

— Тука съм, мистър.

— Извади ръцете си да ги виждам — заповяда Саботьора.

Шарптън се подчини, отчасти защото Саботьора плащаше за услуга и отчасти от страх. Банков и влаков обирджия, излежал срока си в затвора, Пийт Шарптън можеше да познае опасен *омбре*, щом го срещнеше. Никога не беше виждал лицето му. Бяха се срещали веднъж преди, когато Саботьора го беше проследил и сгащил в уличката зад наемната конюшня, където си беше наел място за спане. Но цял живот беше живял откъм грешната страна на закона и знаеше, че типовете там не бяха по-опасни от тоя.

— Намери ли си човека? — попита Саботьора.

— Ще свърши работата за хиляда долара — отвърна Шарптън.

— Дай му петстотин. Накарай го да се върне за втората половина, след като я свърши.

— Какво ще го спре да офейка с първите петстотин? Намерени пари, никакъв риск.

— Ще го спре ясното разбиране, че ще го спипаш и убиеш. Можеш ли да му го изясниш?

Шарптън се изсмя в тъмното.

— О, да. А и вече не е толкова як. Ще направи каквото му кажа.

— Дръж — каза Саботьора.

Шарптън опипа с пръсти пакета.

— Това не са пари.

— Парите след малко. Това е възпламенителят, който искам да използва.

— Нещо против да попитам защо?

— Ни най-малко — отвърна небрежно Саботьора. — Прилича точно на бърз фитил. Ще подлъже дори опитен касоразбивач. Правилно ли допускам, че човекът ти е опитен?

— Гърмял е сейфове и експресни вагони цял живот.

— Както поисках. Въпреки външността си, това всъщност е бавен фитил. Когато го запали, ще отнеме повече време да взриви динамита, отколкото е пресметнал.

— Ако забави много, ще гръмне влака, вместо само да блокира релсите.

— Това представлява ли проблем за теб, Шарптън?

— Просто казвам какво ще стане — отвърна припряно Шарптън. — Дали искате да гръмнете целия влак, вместо само да го ограбите, не е моя работа, предполагам. Вие плащате сметката.

Саботьора тикна втори пакет в ръката на посредника.

— Тук са три хиляди долара. Две хиляди за теб, хиляда за човека ти. Не можеш да ги преброиш в тъмното. Ще трябва да ми се довериш.

Рисунката на дървосекача се изплати след пет дни.

Един билетопродавач на „Южен Пасифик“ в Сакраменто с остър поглед си спомни, че е продал в Огдън, Юта, билет на мъж, който приличал на рисуваната от Дон Албърт. Въпреки че клиентът му имал брада и косата му била руса почти като на Айзък Бел, имало нещо сходно в лицето му, настоя чиновникът.

Бел го разпита лично, за да се увери, че не е поредният почитател на „Големия влаков обир“ и беше толкова впечатлен, че нареди на оперативните да разпитат влаковите екипи на експреса от Огдън.

Удариха на златна жила в Рино, Невада. Един от кондукторите на експреса, жител на Рино, също си спомни пътника и се съгласи, че би могъл да е човекът от рисунката, макар да изтъкна разликата в цвета на косата.

Бел отиде по най-бързия начин до Невада, хвана кондуктора у дома му и го попита между другото, много небрежно, дали е гледал „Големият влаков обир“. Смятал да го види, отвърна кондукторът, следващия път като го покажели в театъра. Госпожата му го тормозела да я заведе от година.

От Рино Бел хвана нощен експрес до Огдън и вечеря, докато влакът пухтеше нагоре през планината Тринити. Щом спря в Лъвлук, се възползва да прати телеграми и получи няколко отговора, когато спря в Имлей, а накрая заспа в удобния „Пулман“, докато прекосяваше Невада. Телеграмите, които го чакаха в Монтело, малко преди да прекосят границата на Юта не му съобщаваха нищо ново.

Наближавайки Огдън по обед, влакът забърза през Грейт Солт Лейк по дългите траверси от секвоя на отсечката Люсин. Озгуд Хенеси беше похарчил осем милиона долара и километри изсечена гора в Орегон, за да построи новата равна отсечка между Люсин и Огдън. Съкращаваше пътя Сакраменто — Огдън с два часа, за отчаяние на Комодоре Вандербилт и Дж. П. Морган, съперниците му от южното и северното трасета. Когато наближи града със събиращите се

железопътни линии, а заснежените върхове на планините Уасач източно от Огдън вече се виждаха, влакът забави и спря.

Кондукторът обясни, че линията е блокирана на десетина километра пред тях.

Взрив беше дерайлирал пътуващия на запад влак „Сакраменто Лимитид“.

Бел скочи долу и затича към локомотива. Машинистът и огнярят бяха слезли, стояха на баласта и си навиваха цигари. Детективът им показва идентификационната си карта на Ван Дорн и нареди:

— Откарайте ме колкото може по-близо до останките.

— Съжалявам, господин детектив. Получавам заповеди само от диспечера.

Деринджърът на Бел се появи в ръката му мигновено. Две тъмни цеви зейнаха пред лицето на машиниста.

— Това е въпрос на живот и смърт, започвайки с вашия — сериозно обяви той. Посочи скарата пред локомотива. — Приближете този влак до развалините, не спирайте, докато не ударите в тях!

— Няма да застреляш хладнокръвно човек — каза огнярят.

— Може и да го направи, по дяволите — измърмори машинистът, местейки нервно поглед от деринджъра към лицето на Айзък Бел. — Марш горе и гребни въглища.

Локомотивът, голям 4-6-2, забълва пара десет километра напред, преди един железничар с червен флаг да ги спре там, където релсите изчезваха в голяма дупка. Зад дупката на земята лежаха на една страна шест „Пулман“-а, товарен вагон и тендер. Бел слезе от локомотива и закрачи към развалините.

— Колко са пострадалите? — попита служителя, когото му посочиха като старши на местопроизшествието.

— Трийсет и пет. Четирима от тях — сериозно.

— Мъртви?

— Няма. Извадиха късмет. Кучият син гръмна линията минута по-рано. На машиниста му остана време да намали скоростта.

— Странно — каза Бел. — Нападенията му досега винаги бяха толкова точно разчетени.

— Ами изглежда, че това ще му е последното. Хванахме го.

— Какво? Къде е той?

— Шерифът го хвана в Огдън. Извади късмет. Пътниците се опитаха да го линчуват. Измъкна се, но после един от тях го забеляза. Криеше се в една конюшня.

Бел намери от другата страна на повредената линия локомотив, който да го закара до Юниън депо.

Затворът се намираше в сградата на Градския съвет на Огдън с мансарден покрив, на една пресечка от железопътната гара. Бяха го изпреварили двама старши агенти на Ван Дорн, по-старата двойка от „Уебър и Фийлдс“, Мак Фултън и Уоли Кисли. Не им беше до шегги. Всъщност, и двамата бяха увесили носове.

— Къде е? — настоя Бел.

— Не е той — отвърна Фултън унило. Изглеждаше скапан от умора, помисли Бел и за първи път се запита дали на Мак не му беше време да помисли за пенсиониране. Винаги мършаво, лицето му изглеждаше повехнало като на труп.

— Не е, който взриви влака ли?

— О, колкото за взривяването, той е, няма проблем — отвърна Кисли, чийто фабричен кариран костюм с елече беше зацапан с прах. Уоли изглеждаше също толкова уморен като Мак, но не и болнав. — Само че не е Саботьора. Хайде, пробвай да откопчиш нещо от него.

— Ти ще имаш по-добър шанс да го накараш да проговори. Една дума не ще да обели пред нас проклетникът.

— Защо ще иска да говори на мен?

— Стари дружки — обясни загадъчно Фултън. Двамата с Кисли бяха с двацет години по-възрастни от него, почетни ветерани и приятели, свободни да кажат всичко, което им хрумне, въпреки че Бел беше шефът в разследването на случая със Саботьора.

— Аз щях да му го измъкна — намеси се шерифът. — Но момчетата ви ми казаха да ви изчакам, а железопътната компания ми казва, че Ван Дорн поръчва музиката. Скапана глупост, според мен. Но никой не ме пита за мнението.

Бел нахълта в стаята, където държаха арестанта. Мъжът беше вързан с белезници за здраво затегнатата за каменния под маса. „Стара дружка“, несъмнено. Затворникът се оказа Джейк Дън, касоразбивач. В края на масата имаше спретната купчина нови пет доларови банкноти, според шерифа — всичко петстотин долара, явно заплащане за предложени услуги. Първата мрачна мисъл на Бел беше, че Саботьора

вече наема изпълнители на мръсната му работа. Което означаваше, че може да удари навсякъде и да се отдалечи много преди да стане ударът.

— Джейк, в какво по дяволите си се забъркал този път?

— Здравсти, господин Бел. Не съм ви виждал лицето, откакто ме пратихте в Сан Куентин.

Детективът седна спокойно срещу него и го огледа. Сан Куентин не беше се отразил добре на касоразбивача. Изглеждаше с двайсет години по-стар, куха черупка на някогашния тежък криминален случай. Дланите му трепереха толкова силно, че беше трудно човек да си представи как поставя заряд, без да го взриви неволно. Облекчен в началото, че вижда познато лице, сега Дън се сви под твърдия поглед на Бел.

— Взривяването на сейфовете на „Уелс Фарго“ е обир, Джейк. Разбиването на пътнически влакове е убийство. Този, който ти е платил тези пари, е убил десетки невинни хора.

— Не знаех, че гърмим влака.

— Не знаеше, че взривяването на релси под бързо движещ се влак ще причини разрушение? — възкликна невярващо Бел, с потъмняло от отвращение лице. — Какво си мислеше, че ще стане?

Арестантът клюмна глава.

— *Джейк! Какво мислеше, че ще стане?*

— Трябва да ми повярвате, господин Бел. Той ми каза да гръмна релсата, за да спре влакът и да могат да ударят експресния вагон. Не знаех, че ще го обърне.

— Какво искаш да кажеш? Ти си този, който запали фитила.

— Сменил ми е фитилите. Мислех, че паля бърз фитил, който ще взриви заряда навреме, за да спре влакът. Но той загоря бавно. Не можех да повярвам на очите си, господин Бел. Гореше толкова бавно, че влакът щеше да мине точно над взрива. Опитах се да го спра.

Бел го изгледа хладно.

— Така ме спипаха, господин Бел. Затичах по него, като се мъчех да го стъпча. Много късно. Видяха ме и докато се обърна, скочиха след мен, все едно че съм типът, дето гръмна Маккинли.

— Джейк, клупът е на врата ти и имаш един начин да го махнеш. Заведи ме при човека, който ти плати тези пари.

Джейк Дън поклати енергично глава. Изглеждаше отчаян като вълк със заклещен в капана крак, помисли Бел. Но не, не вълк. Нямаше

груба сила у него, никакво благородство. Честно казано, Дън по-скоро приличаше на улично псе, паднало заради стръв, оставена за по-едър дивеч.

— Къде е той, Джейк?

— Не знам.

— Защо ме лъжеш, Джейк?

— Не съм убил никого.

— Обърна влак, Джейк. Адски късмет извади, че не уби никого. Ако не те обесят, ще те тикнат в затвора до края на живота ти.

— Никого не убих.

Бел рязко смени тактиката.

— Как излезе толкова бързо от затвора, Джейк? Колко лежа, три години? Защо те пуснаха?

Джейк го погледна с очи, изведнъж широко отворени и искрени.

— Хванах рак.

Детективът се стъписа. Не изпитваше съчувствие към нарушители на закона, но една смъртоносна болест свеждаше престъпника до съвсем обикновен човек. Джейк Дън не беше невинен, но изведнъж се оказваше жертва, която щеше да изстрада болка, страх и отчаяние.

— Съжалявам, Джейк. Не знаех.

— Предполагам, че ме пуснаха, за да си умра сам. Парите ми трябваха. Затова взех тази работа.

— Джейк. Винаги си бил занаятчия, но никога — убиец. Защо прикриваш убиец? — притисна го Бел.

Джейк отвърна с хриплив шепот.

— Той е в наемните конюшни на Двайсет и четвърта, оттатък лилиите.

Бел щракна с пръсти. Уоли Кисли и Мак Фултън нахълтаха вътре.

— Двайсет и четвърта — каза им Бел. — Наемните конюшни. Покрийте ги, поставете хората на шерифа на външния периметър и ме изчакайте.

Джейк вдигна глава.

— Той няма да иде никъде, господин Бел.

— В какъв смисъл?

— Когато се върнах да си взема втората половина от парите, го намерих на горния етаж, в една от стаите, които дават под наем.

— Намерил си го? В какъв смисъл, мъртъв?

— Срязано гърло. Страх ме беше да го кажа — щяха и това да ми лепнат.

— *Срязано гърло?* — настоя Бел. — *Или промушен?*

Джейк прокара длан през изтънялата си коса.

— Промушен, предполагам.

— Видя ли нож?

— Не.

— Целият ли беше промушен? Раната излизаше ли отзад на врата му?

— Не се задържах да го огледам добре, господин Бел. Както казах, знаех, че ще ме обвинят.

— Идете там — каза Бел на Кисли и Фултън. — Шериф, би ли пратил доктор? Ако може да прецени какво го е убило и от колко време е мъртъв.

— Ти къде ще си, Айзък?

Поредната задънена улица, помисли Бел. Саботьора не беше просто късметлия, сам си правеше късмета.

— На гарата — отвърна без много надежда. — Ще видя дали някой касиер не му е продавал билет оттук.

Взе копия на рисунката на дървосекача и отиде до Юниън Депо, двуетажно здание с много фронтони и висока часовникова кула, и разпита касиерите. След това, возен във форд от служител на железопътната полиция през обкръжените с дървета квартали от едноетажни къщи с ажурна дърворезба, посети домовете на касиерите и контролорите, които не бяха на работа в този ден. Бел показва рисунката на всеки, а ако човекът не познаеше лицето, му показваше променен вариант с брада. Никой не позна и двете лица.

Как се беше измъкнал Саботьора от Отдън? — зачуди се Бел.

Отговорът бе лесен. Градът се обслужваше от девет различни железопътни линии. Стотици, ако не и хиляди пътници преминаваха през него всеки ден. Саботьора трябваше вече да е разбрал, че агенция Ван Дорн го издирва. Което означаваше, че щеше да избира обектите си по-грижливо от гледна точка на бягството си.

Бел нареди на агентите на Ван Дорн в офиса в Огдън да покрият хотелите заради нищожния шанс Саботьора да се е задържал в града. Нито един администратор не разпозна и двете рисунки. В „Брум“, скъп триетажен тухлен хотел, на собственика на магазина за пури му се стори, че май е обслужвал клиент, който приличал на рисунката с брадата. Сервитюрка в салона за сладолед помнеше мъж, който приличал на гладко избръснатата версия. Запечатал се беше в ума ѝ заради големия му чар. Но го беше видяла само веднъж, преди три дни.

Кисли и Фултън се събраха с Бел в спартанския офис на Ван Дорн, една голяма стая от задната страна на Двайсет и пета улица, която отпред представляваше широк булевард, раздвоен от трамвайна линия. Частта от улицата, където се обслужваха нуждите на пътниците, които ползваха гарата, бе обградена с ресторанти, шивашки ателиета, бръснарници, кранчета за сода, салони за сладолед и китайска пералня, всички засенчени с цветни сенници. От страната на Ван Дорн бяха кръчмите, къщи за стаи под наем, хазартни казина и хотели срещу курвенските бардаци.

Офисът беше с гол под, остаряла мебелировка и единичен прозорец. Украсата се състоеше от постери на издирвани престъпници, като най-новите бяха наскоро разпечатаните версии на рисунката на дървосекача на Саботьора, със и без брада, разпознат от билетния продавач с острия поглед на „Южен Пасифик“ в Сакраменто.

Кисли и Фултън си бяха възвърнали духа, макар че Фултън изглеждаше уморен.

— Шефът явно не си харчи парите за офисно обзавеждане в Огдън — каза Уоли.

— Или за мебели — добави Мак. — Бюрото, все едно че е дошло с керван талиги.

— Може би районът е привлекателен, на една плонка разстояние е от Юниън Депо.

— И плюят, на нашия тротоар.

Продължавайки разговора в неподражаемия стил „Уебър и Фийлдс“, двамата отидоха до прозореца посочиха пълния с хора тротоар долу.

— Оцени гения на господин Ван Дорн. Гледката от този прозорец може да се използва за обучение на начинаещи детективи в естеството на престъплението в цялото му разнообразие.

— Ела тука, млади Айзък, погледай съседните ни кръчми, бардаци и вертепи за дрога. Виж потенциалните клиенти долу как си печелят пиене или жена с просия. Или ако не успеят да изпросят благотворителност, колят граждани в оная задна уличка.

— Виж оня мустака келеш там, как мами наивниците с игра на „тука има, тука няма“ на сгъваемата маса.

— И ония отрудени миньори без работа, в дрипите. Правят се, че спят на паважа пред бара, а всъщност дебнат да пребъркат някой пияница.

— От колко време се оказа, че е умрял? — попита ги Бел.

— Повече от половин ден, според доктора. Прав беше за мушкането. Тясно острие през врата. Също като Уиш и здравеняка в Глендейл.

— Значи ако Саботьора го е убил, не може да е напуснал Огдън преди вчера вечерта. Но никой не го е видял да купува билет.

— Много товарни влакове идват и заминават — подхвърли Уоли.

— Покрива твърде големи разстояния, за да разчита на нередовните пътувания на товарните — каза Мак — Може би използва и двете, според ситуацията — предположи Уоли.

— Кой беше убитият? — запита Бел.

— Местна кримка, според шерифа. Нещо като Брончо Били на живо — главния ни заподозрян... съжالياвам, Айзък, не можах да се сдържа. — Фултън кимна към постера с издирвания.

— Продължавай така и няма да се сдържа да помоля Ван Дорн да командирова Уебър и Фийлдс в Аляска.

— ... Заподозрян в обръщане на дилижанс горе в планините миналия август. Железопътните ченгета го хванали при обир на заплатите за една медна мина в Юга преди десет години. Издал партньорите си за по-лека присъда. Изглежда е познавал Джейк Дън от затвора.

Бел поклати глава отвратен.

— Саботьора не само наема работна ръка, но наема престъпници, които да наемат работна ръка. Може да удари навсякъде на континента.

На вратата се почука плахо. Детективите присвиха очи към появилия се на прага притеснен младеж в омачкан широк костюм. Държеше евтин куфар в едната ръка и бомбето си в другата.

— Господин Бел, сър?

Айзък Бел разпозна младия Джеймс Дашууд от офиса в Сан Франциско — начинаещият детектив, свършил толкова съвестна работа в доказване невинността на човека от профсъюзите, убит при аварията на експрес „Коустлайн“.

— Хайде влизай, Джеймс. Запознай се с Уебър и Фийлдс, най-старите детективи в Америка.

— Приятно ми е, господин Уебър. Господин Фийлдс.

— Аз съм Уебър — обясни Мак. — Той е Фийлдс.

— Извинете, сър.

— Какво правиш тук, Джеймс? — запита Бел.

— Господин Бронсън ме прати с това, сър. Каза да взема експреса и да изпреваря пощата.

Стажантът връчи на Бел кафяв хартиен плик. Вътре имаше друг плик, адресиран до него с печатни букви с молив, на вниманието на офиса в Сан Франциско Бронсън беше драснал бележка на него: „Отворих го, вместо да чакам. Добре, че го направих. Изглежда те е нарочил“.

Бел отвори адресирания до него плик. От него извади предната корица на нов брой на списание „Харпърс Уикли“. Карикатура от Уилям Алън Роджърс изобразяваше Озгуд Хенеси с висока копринена шапка на магнат, яхнал локомотив, обозначен като „Железница Южен Пасифик“. Хенеси теглеше влак, надписан „Централна Железница Ню Джърси“ към Ню Йорк Сити. Влакът бе нарисуван да прилича на гърчещ се октопод. Ръчно, с черен молив, през карикатурата бе изписан въпросът: „Може ли дългата ръка на саботьора да стигне подалече от пипалото на Озгуд?“

— Какво по дяволите е това? — попита Уоли.

— Ръкавица — отвърна Бел. — Предизвиква ни.

— И ни натрива носовете — рече Мак.

— Мак е прав — съгласи се Уоли. — Не бих си размътвал главата да го приемам лично, Айзък.

— Списанието също е вътре — каза Дашууд. — Господин Бронсън каза, че ще е добре да го прочетете, господин Бел.

Едва сдържайки яда си, Бел прегледа набързо първата страница. „Харпърс“, наричащ себе си „Списанието на цивилизацията“, страстно описваше „грабителската политика“ на железопътните монополи. Този

брой бе посветил статия на амбициите на Озгуд Хенеси. Хенеси, изглежда, тайно бе придобил „почти доминиращ дял“ в „Железен път Балтимор & Охайо“. „Б & О“ вече държаха, съвместно с Илинойс Сентръл — в която Хенеси притежаваше голям пакет — контролен пакет акции в железница „Рийдинг“. „Рийдинг“ контролираше централния железен път на Ню Джърси, което даваше на Хенеси достъп до апетитния окръг Ню Йорк.

— Какво означава това? — запита Джеймс.

— Означава — отвърна мрачно Айзък Бел, — че Саботьора може да атакува интересите на Хенеси директно в Ню Йорк Сити.

— Всяка влакова катастрофа, която причини в Ню Йорк — обясни Мак Фултън, — ще удари „Южен Пасифик“ по-тежко от всяко нападение в Калифорния.

— След като Ню Йорк е най-големият град в страната — добави Уоли Кисли.

Бел погледна часовника си.

— Имам време да хвана „Овърленд Лимитид“. Пратете багажа ми в клуб „Йейл“ в Ню Йорк Сити.

Тръгна към вратата, като стреляше заповеди в движение.

— Пуснете телеграма до Арчи Абът! Кажете му да се срещне с мен в Ню Йорк. И на Търв Арлън, и му кажете да покрие железопътните депа в Джърси Сити. И на Еди Едуардс също. Той ги познава. Разби бандата „Лава Бед“, която обираше експресни вагони на кейовете. Двамата довършете тук, вижте да не би още да е в Огдън — в което се съмнявам — и разберете накъде е заминал.

— В Ню Йорк е, поне според това. — Уоли вдигна „Харпърс Уикли“ и цитира от статията: „Свята земя, където всички собственици на железопътни линии мечтаят да направят поклонение“.

— Което означава, че той вече е на път и ще те чака, когато стигнеш там — добави партньорът му.

Запътен към изхода, Бел се обърна към Дашууд, който наблюдаваше нетърпеливо.

— Джеймс, направи нещо за мен.

— Да, сър.

— Чете ли докладите за саботажа на експрес Коустлайн?

— Да, сър.

— Кажи на господин Бронсън, че те пращам до Лос Анджелис. Искам да намериш ковача или машиниста, който издълба дупка в онази кука, която дерайлира експреса. Можеш ли да направиш това за мен... какво има?

— Но в Лос Анджелис началник е господин Сандърс и може да...

— Стой настрана от хората на Сандърс. Действуй сам. Хвани следващия експрес. Действуй!

Дашууд се втурна покрай Бел и затича надолу по дървеното стълбище като момче, пуснато от училище.

— Какво ще направи едно хлапе само? — попита Уоли.

— Чудесен е — отвърна Бел. — И няма да се справи по-зле, отколкото Сандърс се справяше дотук. Добре, аз тръгвам. Мак, отдъхни малко. Изглеждаш пребит.

— И ти щеше да изглеждаш пребит, ако беше спал седнал във влакове последната седмица.

— Да ви напомня, деденца, внимавайте много. Саботьора е опасен.

— Благодаря за разумния съвет, синко — отвърна Уоли.

— Ще се постарая да го запомним — рече Мак. — Но както казах, залагам всичките си пари, че вече пътува за Ню Йорк.

Уоли Кисли отиде до прозореца и погледа след Айзък Бел, затичал се да хване Овърленд Лимитид.

— О, това ще е забавно. На нашите кораби миньорчета им свършиха пияниците.

Махна на Мак да дойде при него до прозореца. Дрипавите миньори изведнъж наскочаха от тротоара и се спуснаха от двете страни, за да нападнат от засада добре облечения тип, който търчеше, за да хване влака си, в скъпия си костюм. Без да спре, без дори да забави, Бел се вряза през тях като летящ клин и миньорите отново налягаха на тротоара.

— Видя ли това? — попита Кисли.

— Не. И те също.

Задържаха се на прозореца. Наблюдаваха внимателно гъстото множество граждани по улицата.

— Онова хлапе Дашууд? — попита Фултън. — Напомня ли ти за някого?

— За кого? Айзък?

— Не. Преди петнайсет — какво говоря? — двајсет години, Айзък още играеше на топка в скъпото начално училище, където го прати неговият старец. Двамата с тебе тогава бяхме в Чикаго. Ти разследваше определени кръгове в зърнената спекула. Аз бях затънал до уши във взрива на площад Хеймаркет, когато двамата разбрахме, че повечето убийства са работа на ченгетата. Помниш ли онова бедно хлапе, дете се появи и търсеше работа? Господин Ван Дорн го хареса, накара ни да го въведем в тънкостите. Идваше му от ръка. Умен, бърз, с лед в жилите.

— Точно копеле. Уиш Кларк — каза Мак.

— Дано и Дашууд да е точен.

— *Виж!* — Мак се доближи до стъклото.

— Виждам го! — каза Уоли. Отпра рисунката на дървосекача от стената, версията с добавената брада, и я донесе до прозореца.

Висок брадат мъж в работнически комбинезон и късо бомбе, който крачеше към гарата понесъл на рамо голяма торба с инструменти, се принуди да спре пред един бар, за да могат двама сервитьори да изхвърлят четирима пияни на тротоара. Притиснат от подвикващата тълпа, високият мъж се озърташе нетърпеливо и вдигаше лицето си изпод сянката на бомбето. Детективите погледнаха рисунката.

— Той ли е?

— Би могло. Но брадата като че ли си я е имал непрекъснато.

— Освен ако не е залепена.

— Ако е така, е добра — каза Мак. — И ушите не ми харесват. Изобщо не са толкова големи.

— Ако не е той, би могъл да е брат му — настоя Уоли.

— Защо не слезем да го попитаме има ли брат?

— Аз съм първи, ти наблюдавай.

Уоли Кисли затича към стълбите. Високият работник с метната през рамо торба си проби път през тълпата, прекрачи един пиан и заобиколи друг, и продължи с бързи крачки към Юниън Депо. От прозореца Мак Фултън проследи пътеката, която партньорът му си отваряше неумолимо през множеството пешеходци, забързани към и от гарата.

Уоли изхвърча от стълбището и се озова извън сградата. Когато излезе на тротоара, погледна нагоре. Марк му посочи надясно и Уоли затича натам. Бързо махване показва, че е намерил техния човек и Марк се спусна към стълбището след него е разтуптяно сърце. От няколко дни се чувстваше зле и бързо се задъха.

Догони Уоли и той му каза:

— Пребледнял си като лист. Добре ли си?

— Тип-топ. Накъде отиде?

— По оная пресечка. Мисля, че ме видя.

— Ако те е видял и е побягнал, е нашият човек. Хайде!

Мак поведе задъхан. Уличката беше вмирисана и разкаляна под краката им. Вместо да продължи направо към Двайсет и четвърта улица, както допуснаха детективите, свърна рязко наляво, където пътят се оказа блокиран от склад с метални канати. Пред него имаше бурета, достатъчно големи, за да се скрие зад тях.

— Спипахме го — каза Уоли.

Мак изохка — Уоли го погледна. Лицето му беше стегнато от болка, преви се на две, стисна се за гърдите и падна силно в калта. Колегата му коленичи до него.

— Господи, Мак!

Лицето на Мак беше мъртвешки бяло, очите му отворени широко. Вдигна глава и зяпна над рамото на Уоли.

— Зад теб! — измърмори той.

Дочул тичащите стъпки, Уоли мълниеносно се обърна.

Мъжът, когото бяха подгонили, мъжът, който приличаше на скицата, мъжът, който определено беше Саботьора, тичаше право към него с нож в ръката. Уоли прикри тялото на стария си приятел със своето и плавно издърпа пистолет изпод карираното си сако. Зареди револвера за еднократна стрелба с опитно движение на палеца по нащърбения ударник и насочи цевта. Хладнокръвно се прицели, за да разбие костите в рамото на Саботьора, вместо да го убие, за да могат да го разпитат за вече задвижени бъдещи нападения.

Преди да успее да стреля, чу метално изщракване и стъписан видя блесналата светлина по стоманата, когато острието на ножа изведнъж скочи към лицето му. Саботьора все още беше на метър и половина от него, но върхът вече влизаше в окото му.

„Направил е сабя, разпъваща се телескопно от зареден с пружина нож“, беше последната мисъл на Уоли Кисли, докато оръжието на Саботьора се врязваше в мозъка му. „А мислех, че съм видял всичко“.

Саботьора изтръгна оръжието си от черепа на детектива и го заби във врата на падналия му партньор. Мъжът вече изглеждаше мъртъв, но не беше моментът да се рискува. Извади острието и огледа хладнокръвно наоколо. След като се увери, че в уличката няма никой, тръгнал след преследвачите му, изтри тънкото острие в карираното сако, щракна пружинния механизъм, за да го скъси и го върна в канията в ботуша си.

Беше на косъм, от онзи вид почти провали, които не можеш да предвидиш, освен ако не си винаги нащрек, бърз и готов да убиеш, и той беше възбуден от измъкването си. „Не спирай!“, каза си. Овърленд Лимитид нямаше да чака, докато си празнува победата.

Бързо излезе от уличката и прекоси Двайсет и пета улица. Притича пред един електрически трамвай, зави вдясно по Уолстрийт и измина една пресечка успоредно на дългата железопътна гара „Юниън депо“. След като се увери, че никой не го преследва, прекоси Уол и влезе в гарата през врата в северния край.

Намери мъжката тоалетна и се заключи в една кабина. Бързайки да догони времето, смъкна комбинезона, който скриваше елегантни пътни дрехи и извади скъпа кожена чанта „Гладстън“ с месингови закопчалки от торбата си за инструменти. Извади от чантата лъскави

черни ботуши с връзки, сиво бомбе „Хомбърг“ от предпазната мукутия за шапки, и деринджър, а грубите ботуши със сгъваемата сабя прибра в „Гладстън“-а. Стегна ботушите и пусна деринджъра в джоба на сакото си. Смъкна брадата си, която също прибра в чантата и изтърка следите от лепило по кожата си. След това натика комбинезона в торбата и я пъкна зад тоалетната. В комбинезона или в торбата нямаше нищо, по което биха могли да го проследят. Провери времето на железопътния си джобен часовник и изчака точно две минути, търкайки ботушите си в опакото на крачолите на панталона, за да ги лъсне, след което прекара костен гребен през косата си.

Най-сетне излезе от кабината. Огледа се грижливо в огледалото над умивалника. Отлюспи петно засъхнало лепило от брадичката си и постави сивия хомбърг на главата си.

Усмихнат, излезе спокойно от мъжката тоалетна и тръгна през оживеното фоайе, което изведнъж загъмжа от железопътна полиция. Оставаха само няколко секунди, затова бързо се шмугна покрай гаровите служители, които вече затваряха вратите към опушените перони. Локомотив изпищя двойния сигнал „напред“ и „Овърленд Лимитид“, луксозен експрес, съставен от осем първокласни „Пулман“, вагон-ресторант и вагон за отдих, се затъркаля бавно на изток за Шайен, Омаха и Чикаго.

Саботьора закрачи покрай последния вагон, където бе салонът за отдих. Изравни се със скоростта му, озъртайки се във всички посоки.

Далече напред, точно зад багажния вагон, видя мъж, облегнат на стъпалата на първия „Пулман“. Държеше се за ръчката така, че да може да се люшне навън и да види добре всеки, който се качи на „Лимитид“ в последната минута. Беше на около двеста метра от Саботьора, тъкмо когато посягаше за ръчката, за да скочи на движещия се влак, но острият силует на ловец не можеше да се сбърка.

Челото на влака излезе от сянката, хвърляна от гаровата сграда и той видя, че наблюдаващият перона мъж имаше светла коса, която блестеше като злато на светлината на залязващото слънце. Което означаваше, както бе подозирал, че въпросният ловец бе самият детектив Айзък Бел.

Без колебание стисна здраво дръжката и стъпи на последната платформа на влака. От този отворен вестибюл влезе в салона за отдих. Затвори вратата зад себе си, за да спре пушека и шума, и се наслади за

миг на тишината и покоя на първокласния трансконтинентален експрес, украсен с тежки корнизи, лъскави дървени панели, огледала и дебел килим на пода. Стюарди разнасяха напитки на сребърни подноси на пътниците, отпуснати в удобните си кресла. Тези, които вдигнаха глави от вестниците си и прекъснаха приглушените си разговори, поздравиха добре облечения закъснял пътник със свойски кимвания като събратя от клуба.

Кондукторът помрачи настроението. С кремъчно твърд поглед, стегната уста и в безукорна униформа от лъскавата козирка, та чак до обувките, човекът беше властен, отривист и подозрителен като всички кондуктори по света.

— Билетите, господа! Билетите от Огдън.

Саботьора размаха под носа му железопътния си пропуск.

Очите на кондуктора се разшириха, като прочете името на пропуска и поздрави новия си пътник с голяма почтителност.

— Добре дошли на борда, сър.

ПРИВИЛЕГИРОВАНОТО МАЛЦИНСТВО

14 октомври, 1907 г.

На изток в експрес „Овърленд“

— Заведете ме в купето ми веднага!

Айзък Бел щеше да затича към края на влака, за да види кой се беше качил в последната минута, а Саботьора възнамеряваше да се изправи срещу детектива в избран от самия него момент.

Кондукторът, сервилен като дворцов лакей, обслужващ принц в хермелинов халат, го поведе по луксозния коридор с широки прозорци до просторно купе в средата на вагон, където возенето беше най-плавно.

— Влез! Затвори вратата!

Частният апартамент, резервиран за специалните гости на компанията, беше пищно обзаведен с ръчно резбована дървена мебел и релефен кожен таван. Включваше дневна, спален отсек и собствена баня е мраморна вана и бански принадлежности от чисто сребро. Саботьора хвърли чантата си „Гладстън“ на леглото.

— Червените килими опънати ли са, или седят прибрани? — запита. Имаше предвид дали на влака има и други важни особи. Зададе въпроса с поверителна усмивка и пъкна златна монета в ръката на кондуктора.

Никой гост на железопътна компания „Южен Пасифик“ не беше длъжен да дава бакшиш, за да си осигури грижливо отношение и сервилно обслужване. Но кондукторът на един трансконтинентален влак, както и икономът на някой атлантически лайнер, може да бъде полезен съюзник и източник на вътрешна информация за влиятелните пасажери, пътуващи през страната. Съчетанието между престорена сърдечност и хладния кеш беше вложение, което в голяма степен щеше да се отплати. Така и стана, след като кондукторът отговори с охота:

— Господин Джак Томас, президент на Първа национална банка. Качи се в Оукланд с господин Брус Пейн, сър.

— Петролният адвокат?

— Да, сър. Господин Пейн и господин Томас са много близки, както можете да си представите.

— Парите и петролният закон създават близки приятелства. — Саботьора се усмихна, окуражавайки кондуктора да продължи.

— Съдия Конгдън и полковник Блум, джентълмена във въглищния бизнес, се возят с нас от Сакраменто.

Саботьора кимна. Съдия Джеймс Конгдън се беше съюзил с Дж. П. Морган, за да изкупят стоманения тръст на Андрю Карнеги. Кенет Блум притежаваше въглищата в партньорство с „Железопътна линия Пенсилвания“.

— И господин Мозер от Провидънс, фабрикантът, чийто син заседава в сената, сър.

— Важна клечка. Интересите на баща му в текстила са в добри ръце.

Кондукторът засия, щастлив от близостта на такива знаменити плутократи.

— Убеден съм, че ще се поласкаят, ако се присъедините към тях за вечеря.

— Ще видя как ще се чувствам — отвърна той небрежно и добави с едва доловимо намигване: — Да се чува нещо за малка игра на карти?

— Да, сър. Покер след вечеря в апартамента на съдия Конгдън.

— А кой друг е на влака?

Кондукторът изреди няколко имена на едри търговци на добитък, западни минни магнати и обичайното допълнение представители на компанията. След това сниши глас и сподели:

— Има един детектив на Ван Дорн, който се качи в Огдън малко преди вас, сър.

— Детектив ли? Звучи интригуващо. Засече ли името му?

— Айзък Бел.

— Бел... Хм. Не вярвам да души „под прикритие“ след като ти е казал името си.

— Познах го. Често пътува.

— По работа ли е тръгнал?

— За това не знам. Но се вози с пропуск, подписан лично от президента Хенеси. И получихме заповеди да осигуряваме на агентите на Ван Дорн всичко, което поискат.

Усмивката на Саботьора се стегна и очите му се изпълниха с леден блясък.

— Какво ви поиска Айзък Бел?

— Нищо засега, сър. Предполагам, че разследва всички онези саботажи на „Южен Пасифик“.

— Сигурно можем да оскъпим нещата за господин Бел в приятелската ни игра на карти. — Кондукторът изглеждаше изненадан.

— Дали на един детектив ще му стиска да се включи в джентълменската ви игра?

— Подозирам, че господин Бел може да си го позволи — отвърна Саботьора. — Стига да е същият Айзък Бел, за когото съм чувал слухове, че е богат мъж. Никога не съм играл на покер с детектив. Би могло да се окаже интересно. Защо не го запиташ дали би желал да се включи?

Не беше въпрос, а заповед. Кондукторът обеща да покани детектива да се включи в играта на покер с високи залози след вечерята в апартамента на съдия Конгдън.

Стильт, по който човек играеше покер, разкриваше всичко, което трябваше да се знае за него. Саботьора щеше да използва възможността, за да вземе мярка на Бел и да реши как да го убие.

Купето на Айзък Бел се намираше във вагон „Пулман“ с мъжка тоалетна в предния край с вградени огледала, никелирани прибори и масивни мраморни умивалници. Имаше място за две кресла. Палма в саксия се полюшваше в ритъм с влака, забързан покрай река Уебър и теглен от мощния си локомотив по еднопроцентовия наклон на трасето към веригата на Уасач.

Бел се обръсна там, преди да се облече за вечерята. Макар да можеше да си позволи лукса на скъп апартамент със собствено сервизно помещение, предпочиташе общите бани по време на път. Там, както и в стаите за преобличане в гимнастическите салони и частните клубове, нещо в съчетанието на мрамор, плочи, течаща вода и удобни столове в отсъствието на жени правеше мъжете склонни да се хвалят. Самохвалковците говореха откровено с непознати и винаги можеше да се засече полезна информация от подслушани разговори. И наистина, докато хлъзгаше правия си стоманен бръснач „Вуц“ по

лицето си, един добре закръглен жизнерадостен притежател на кланица от Чикаго извади пурата си, за да подхвърли:

— Шафнерът ми каза, че сенатор Чарлз Кинкейд се е качил на влака в Огдън.

— „Инженерът герой“ ли? — отвърна добре облечен търговски агент, удобно изтегнат в другото кожено кресло. — Бих искал да се здрависам с него.

— Трябва само да го хванеш натясно във вагон-ресторанта.

— Никога не знаеш с тия сенатори — рече търговецът. — Конгресмени и губернатори ще стиснат всяка ръка, в която все още тече кръв, но сенаторите на САЩ са надута пасмина понякога.

— Така става, когато си назначен, а не избран.

— Това ли беше високият тип, който скочи на влака в последната секунда? — попита Бел от огледалото за бръснене.

Чикагският разфасовчик на месо отвърна, че четял вестника, когато влакът тръгнал и не бил забелязал.

Търговецът обаче го беше видял.

— Скочи бързо като хобо^[1]!

— Доста добре облечен хобо — подхвърли Бел, а месарят и търговецът се засмяха.

— Това беше добро — изкиска се касапинът. — Добре облечен хобо. В кой бранш си, синко?

— Застраховане — отвърна Бел. Улови погледа на търговския агент в огледалото. — Онзи, дето скочи в последната минута сенатор Кинкейд ли беше?

— Възможно е — отвърна агентът. — Не погледнах внимателно. Говорех с един джентълмен в челото на вагона и кондукторът преграждаше гледката ми. Но нямаше ли да задържат влака за сенатор?

— Така мисля — каза месарят. Надигна едрото си тяло от креслото, угаси пурата си и рече: — До скоро, момчета. Отивам в салона за отдих. Някой ако пие, черпя. Бел се върна в купето си.

Който и да беше скочил на влака в последния момент, беше изчезнал, когато Бел стигна до салона в задния край на влака. Не беше изненадващо, след като този „Овърленд Лимитид“ се състоеше само от частни купета и единствените обществени места бяха вагон-ресторантът и салонът за отдих. Вагон-ресторантът беше празен, с изключение на сервитьорите, които подреждаха масите за храна, а

никой от пушачите в салона не приличаше на добре облечения мъж, когото Бел беше видял от разстояние. Нито някой от тях приличаше на скицата на Саботьора, която дървосекачът беше направил.

Позвъни за шафнера. Чернокожият мъж беше в напреднала възраст, достатъчно стар не само за да се е родил в робство, но и да го е изживял в зрелите си години.

— Как се казвате? — попита го Бел. Не понасяше обичая да наричат всички шафнери на Пулман „Джордж“, на името на работодателя им Джордж Пулман.

— Джонатан, сър.

Бел лепна десет доларова златна монета в меката му длан.

— Джонатан, би ли погледнал тази рисунка? Виждал ли си този човек на влака?

Джонатан огледа скицата.

Изведнъж един пътуващ на запад експрес проблесна покрай прозорците с рева на вятъра и парата, докато двата влака се подминаваха с обща скорост от над 190 км/ч. Озгуд Хенеси беше покрил с два коловоза голяма част от маршрута до Омаха, което означаваше, че луксозните експреси губеха малко време на страничните отбивки, за да преминат други влакове.

— Не, сър — отвърна шафнерът и поклати глава. — Не съм виждал джентълмен, който да прилича на този.

— А това? — Бел показа на шафнера скицата с брадата, но отговорът бе същият. Беше разочарован, но не и изненадан. Пътуващият на изток „Овърленд Лимитид“ беше само един от сто и петдесетте влака, напуснали Огдън след убийството на бандита в конюшната. Макар, разбира се, тези, които щяха да направят връзка с Ню Йорк — където Саботьора се заканваше, че ще иде в предизвикателната си бележка, — да бяха далеч по-малко.

— Благодаря ти, Джонатан. — Подаде визитката си на шафнера. — Моля те, помоли кондуктора да ми се обади при първата възможност.

След по-малко от пет минути кондукторът почука. Бел го пусна вътре, установи, че името му е Бил Кукс и му показа двете скици, с брадата и без брадата.

— Качи ли се някой на влака в Огдън, който да прилича на някого от тези двамата?

Кондукторът ги огледа внимателно, като взе първо едната, после другата рисунка, и ги заобръща на светлината на лампата, тъй като нощта бе затъмнила прозореца. Бел наблюдаваше строгото му лице за реакция. Отговорни за сигурността на влака и задължени да се грижат всеки пътник да плаща таксата си, кондукторите бяха проникателни наблюдатели с добра памет.

— Не, сър. Не мисля... Макар че този ми изглежда познат.

— Виждали ли сте този човек?

— Ами, не знам... Но лицето ми е познато. — Потърка се по брадичката и изведнъж щракна с пръсти. — Сетих се откъде ми е познат. Наскоро го видях на кино.

Бел прибра скиците.

— Но никой, който поне малко прилича на някого от тези двамата, не се е качвал от Огдън?

— Не, сър. — Мъжът се засмя. — За малко ме хванахте тука, докато не си спомних филма. Знаете ли на кого прилича? Онзи актьор. Брончо Били Андерсън Нали?

— Кой беше мъжът, който се качи на влака в последната минута?

Кондукторът се усмихна.

— Това му се вика съвпадение.

— В смисъл?

— Вече бях тръгнал за купето ви, когато шафнерът ми даде визитката ви. Джентълменът, за когото питате, ме помоли да ви поканя на игра на карти след вечеря в дневната на съдия Конгдън.

— Кой е той?

— Ами сенатор Чарлз Кинкейд!

[1] Ново — странстващ работник в САЩ от началото на XX в. — Б.пр. ↑

— Бил е Кинкейд?

Вероятността беше нищожна. Но в начина, по който последният пътник се беше качил, имаше нещо целенасочено, все едно че бе положил особено усилие да напусне Огдън незабелязан. Много нищожна вероятност, трябваше да признае Бел. Като се оставеха настрана многото влакове, които Саботьора можеше да е взел, мнозина хора редовно бягаха, за да уловят транспорта си навреме. Самият той често беше скачал на влак в последния момент. Понякога преднамерено, било за да излъже някой, който вече се е качил, или за да се измъкне от друг, който го е проследил в гарата.

— Доколкото знам, сенаторът беше в Ню Йорк — разсъди Бел.

— О, обикаля, сър. Знаете ги тези висши държавни служители, винаги са в движение. Мога ли да му кажа, че ще играете?

Детективът изгледа Бил Кукс много хладно.

— И как така сенатор Кинкейд научи името ми и разбра, че съм на влака?

Беше необичайно, човек да види кондуктор на луксозен експрес, загубил самообладание от нещо по-дребно от изскачане от релсите. Кукс взе да пелтечи.

— Ами, аз... Хм, всъщност, познавам ви, сър.

— Всъщност, разумният пътник се сприятелява с кондуктора си — каза Бел, като смекчи изражението си, за да спечели доверието на мъжа. — Разумният кондуктор се старае да направи всеки на влака щастлив. А най-вече пътниците, които най-много заслужават щастие. Трябва ли да ви напомня, господин Кукс, че имате заповеди пряко от президента на линията, според които детективите на Ван Дорн са първите ви приятели?

— Не, сър.

— Ясно ли е?

— Да, сър, господин Бел. Съжалявам, ако съм ви причинил някоя неприятност.

— Не се притеснявай. — Бел се усмихна. — Не е като да си издал поверителна тайна на влаков обирджия.

— Много щедро от ваша страна, сър, благодаря ви... Мога ли да уведомя сенатор Кинкейд, че ще се включите в играта му?

— Кой друг ще залага?

— Ами, съдия Конгдън, разбира се, и полковник Блум.

— *Кенет* Блум?

— Да, сър, въглищният магнат.

— Последния път, когато видях Кени Блум, беше зад слоновете с лопата.

— Моля за извинение, сър. Не разбирам.

— Бяхме заедно в цирка, за кратко. Като момчета. Докато бащите ни не ни хванаха. Кой още?

— Господин Томас, банкера, и господин Пейн, адвоката, а също и господин Мозер от Провидънс. Синът му е с господин Кинкейд в Сената.

По-сервилни защитници на корпорациите от тези двамата човек трудно можеше да си представи, помисли си Бел, но каза само:

— Кажете на сенатора, че за мен ще бъде висока чест да се включа в играта.

Кондуктор Кукс посегна да отвори вратата.

— Трябва да ви предупредя, господин Бел...

— Че залозите са високи ли?

— Това също. Но щом един агент на Ван Дорн е първият ми приятел, длъжен съм да предупредя, че един от господата, които ще играят тази нощ, е известен с това, че сам си осигурява късмета.

Айзък Бел оголи зъби в усмивка.

— Не ми казвай кой мами. Ще е по-интересно сам да го откроя.

* * *

Съдия Джеймс Конгдън, домакинят на вечерната игра на покер с теглене на карти, беше строен старец с груби черти на лицето, с

аристократична осанка и твърдо непреклонно поведение като пречистения метал, върху който бе натрупал богатството си.

— Десетчасовият работен ден — прогърмя гласът му като възгласен улей, — ще унищожи стоманодобивната индустрия.

Плутократите, събрани около игралната маса с покривка от зелено кече, закимаха тежко, а сенатор Чарлз Кинкейд важно отсече:

— Правилно! Точно така!

Сенаторът беше отворил темата със сервилното обещание да гласува за по-строги закони във Вашингтон, които да улеснят съдебната власт да налага рестрикции срещу стачници.

Ако някой на „Овърленд Лимитид“, бълващ забързан пара през Уайоминг през нощта, се съмняваше в сериозността на конфликта между профсъюзи и фабриканти, Кен Блум, наследил половината антрацитни възлища в Пенсилвания, разби съмненията му.

— За правата и интересите на трудещите се ще се грижат не агитатори, а християни, на които Бог в безкрайната си мъдрост е поверил контрола над имуществените интереси на страната.

— Колко карти, съдия? — запита Айзък Бел, чийто ред беше да раздава. Бяха в разгара на поредната ръка и отговорност на раздаващия бе да я движи. Нещо, което невинаги беше лесно, тъй като въпреки огромните залози играта беше приятелска. Повечето мъже тук се познаваха и често играеха заедно. Приказките на масата варираха от клюки до добродушни закачки, понякога предназначени да разкрият намерението на съперник и силата или слабостта на ръката му.

Както Бел вече бе забелязал, сенатор Кинкейд изглежда се държеше под юзди от съдия Конгдън, който понякога го наричаше „Чарли“, въпреки че сенаторът бе от типа особи, които щяха да настояват да ги наричат Чарлз, ако не и „сенатор“ или да се обръщат към тях със „сър“.

— Карти? — попита отново Бел.

Изведнъж железопътният вагон се разтърси силно. Колелата изтрополиха над твърд участък на коловоза. Вагонът залитна. Бренди и уиски плиснаха от чашите върху зеленото кече. Всички в луксозния салон затихнаха, спомнили си, че заедно с кристала, масата за карти, месинговите лампи, завинтени за стените, картите и златните монети, се носеха в нощта с над 110 км/ч.

— Още ли сме на траверсите? — запита някой. Въпросът бе посрещнат със смях от всички, освен от хладния съдия Конгдън, който сграбчи чашата си, преди да е плиснала още и подхвърли, докато вагонът се разтърсваше още по-силно:

— Това ми напомня, сенатор Кинкейд, да ви питам какво е мнението ви за пороя от злополуки, дето тормози железопътна линия „Южен Пасифик“.

Кинкейд, който явно бе прекалил с пиенето на вечеря, отвърна гръмко:

— Като инженер мога да кажа, че слуховете за лошото управление на „Южен Пасифик“ са скандални лъжи. Железопътният бизнес е опасен. Винаги е бил такъв и винаги ще бъде.

Тресенето спря толкова внезапно, колкото бе започнало и возенето отново стана гладко. Влакът забърза напред, стабилен на релсите си. Пътниците въздъхнаха с облекчение при мисълта, че сутрешните вестници нямаше да изброяват имената им сред загиналите в железопътна авария.

— Колко карти, съдия?

Но съдия Конгдън не беше приключил с говоренето.

— Нямах предвид лошото управление, Чарли. Ако можете да говорите като близък приятел на Озгуд Хенеси, вместо като инженер, сър, как вървят нещата с отсечката Каскейд на Хенеси, където изглежда са съсредоточени злополуките?

Кинкейд поднесе безстрастно слово, подходящо по-скоро за обща сесия на Конгреса, отколкото на игра на покер с високи залози.

— Уверявам ви, уважаеми господа, че клюката за безразсъдната експанзия на линията Каскейд е празно дърдорене. Великата ни държава бе изградена от храбри мъже като президента на „Южен Пасифик“ Озгуд Хенеси, който пое огромни рискове пред лицето на нещастията и продължи напред, дори когато по-хладни глави го увещаваха да забави темпото. Нещо повече — дори когато бе застрашен от банкрут и финансов провал.

Бел забеляза, че Джак Томас, банкерът, не изглеждаше много убеден. Кинкейд тази нощ определено не допринасяше за репутацията на Хенеси.

— Колко карти ще желаете, съдия Конгдън? — запита той отново. Отговорът на Конгдън бе по-притеснителен от внезапното

разтърсване на „Овърленд Лимитид“.

— Не търся карти, благодаря. Нямам нужда. Оставам серви.

Другите играчи зяпнаха. Брус Пейн, петролният адвокат, изказа на глас това, мислеха всички.

— Оставането серви в ръка на пет карти е като препускане галоп през град в челото на мародерстваща конница.

Ръката беше във втория си кръг. Айзък Бел вече бе раздал на всеки играч по пет карти с лицето надолу. Конгдън, „под обстрела“, непосредствено вляво от Бел в позиция, която обикновено пасува, беше открил първия кръг в залагането. Всички играещи в луксозната дневна, освен Пейн, бяха платили първия залог на стоманения барон. Чарлз Кинкейд, седящ непосредствено вдясно от Бел, безразсъдно беше вдигнал мизата, принуждавайки играчите, които бяха останали в играта, да хвърлят още монети на пода. Златните монети бяха издрънчали приглушено върху плъстената покривка на масата, след като всички играчи, включително Бел, бяха платили вдигането, най-вече защото Кинкейд играеше със забележителна липса на здравомислие.

След като първият кръг бе завършен, играчите имаха правото да изхвърлят една, две или три карти и да изтеглят съответния брой, за да подобрят ръцете си. Заявлението на съдия Конгдън, че вече има всички нужни карти, благодари, и ще остане серви, не зарадва никого. Заявявайки, че няма нужда от подобрение беше намекнал, че вече държи печеливша комбинация — ръка, която включва и петте му карти и може да бие толкова силни ръце като два чифта или тройка. Това означаваше, че държи поне кент (пет последователни карти), или биещия кент флош (пет карти от един цвят), или дори фул (тройка плюс двойка), силна комбинация, биеща кент или флош.

— Ако господин Бел благоволи, би могъл да раздаде на другите господа картите, които искат — каза злорадо Конгдън, който изведнъж бе изгубил интерес към темите за трудовите спорове и влаковите аварии. — Горя от нетърпение да открия следващия кръг залагания.

— Карти, Кени? — попита Бел и Блум, който далеч не беше толкова богат във въгледобивния бизнес, колкото Конгдън в стоманодобивния, поиска три карти, не особено обнадежден.

Джак Томас взе две карти, намеквайки, че би могъл вече да държи тройка. Но Бел реши, че по-вероятно вече държеше средно

добър чифт и ас, с отчаяната надежда да изтегли още две аса. Ако вече имаше тройка, щеше да е вдигнал на първия кръг.

Следващият джентълмен, Дъглас Мозер, аристократичният собственик на текстилна фабрика „Ню Ингълънд“, обяви, че тегли една карта, което можеше да означава два чифта, но също толкова вероятно — да се надява да състави кент или флош. Бел вече бе видял достатъчно от играта му, за да го прецени като твърде богат да внимава да играе, за да спечели. Така оставаше сенатор Кинкейд, непосредствено вдясно от него.

— Аз също ще остана серви — обяви Кинкейд.

Веждите на съдия Конгдън, корави като нишки от телено въже, се вдигнаха два пръста нагоре. А няколко от мъжете възкликнаха гласно. Две ръце серви на покер с теглене на карти беше нещо нечувано.

Бел беше също толкова изненадан като останалите. Вече бе установил, че сенатор Кинкейд мамеше, когато можеше, като ловко раздаваше от долната част на колодата. Но Кинкейд не беше раздавал тази ръка, а Бел. Колкото и необичайно да беше сервието, щом Кинкейд имаше такова, то се дължеше на истински късмет, а не на двойно раздаване.

— Последния път, когато видях две ръце серви, завърши с пистолетна стрелба — каза Джайк Томас.

— За щастие никой на тази маса не е въоръжен — рече Мозер.

Кое то не беше истина, както бе забелязал Бел. Лъжещият в раздаването сенатор имаше деринджър, изпънал надолу плата на страничния му джоб. Разумна предохранителна мярка за публични личности след агентата срещу Маккинли, предполагаше детективът.

— Дилърът взима две — обяви Бел, извади две карти, даде си други две вместо тях и остави тестето на масата. — Откриващият залага. Мисля, че това сте вие, съдия Конгдън.

Старият Джеймс Конгдън се усмихна към сенатор Кинкейд покрай Бел, показвайки по-жълти зъби и от горски вълк.

— Ще заложа пода.

Играеха с „лимит до пода“, което означаваше, че единственото ограничение на всеки залог беше струпаното на масата до този момент. Залогът на Конгдън казваше, че макар да беше изненадан от ръката серви на Кинкейд, не се боеше от нея. Намекваше, че има много силна

ръка, по-вероятно фул, отколкото кент или флош. Брус Пейн, който изглеждаше изключително доволен, че е излязъл от играта, услужливо преброи пода и обяви с тънкия си треперлив глас:

— Закръглено, залогът ви на пода ще е три хиляди и шестстотин долара.

Джоузеф Ван Дорн беше научил Айзък Бел да пресмята суми спрямо дохода на един работник за ден. Беше го завел в най-долнопробната кръчма в Чикаго и наблюдаваше одобрително как добре облеченият му чирак спечели два юмручни боя. След това насочи вниманието на Бел към клиентите, наредили се на опашка за безплатния обяд. Явно отрочето на бостънска bankerска фамилия и възпитаник на Йейл имаше усет как действа мисловният апарат на привилегированите, беше отбелязал с усмивка шефът му. Но един детектив трябваше да разбира и останалите осемдесет и пет процента от населението. Как разсъждаваше човек, когато нямаше никакви пари в джоба си? Какво правеше човек, когато нямаше нищо за губене, освен страха си?

Трите хиляди и шестстотин долара на пода само за тази ръка бяха повече пари, отколкото работниците в стоманодобивния бизнес на съдия Конгдън изкарваха за шест години.

— Залагам трите хиляди и шестстотин — заяви Конгдън, като избута всички монети пред себе си към средата на масата, и хвърли кесия от червено сукно с още монети, която издрънча тежко върху зеленото кече.

Кен Блум, Джак Томас и Дъглас Мозер бързо пасуваха.

— Плащам вашите три хиляди и шестстотин — каза сенатор Кинкейд. — И вдигам пода. Десет хиляди и осемстотин долара. — Осемнайсет годишни заплати.

— Линията трябва да ви е много благодарна — заяде се Конгдън със сенатора за железопътните акции, с които беше публична тайна, че се подкупват законодателите.

— Линията си влага парите добре — отвърна с усмивка Кинкейд.

— Или искате да повярваме, че вашата ръка серви е наистина много „серви“.

Айзък Бел ги прекъсна:

— Мисля, че беше мой ред да залагам.

— О, ужасно съжалявам, господин Бел. Пропуснахме вашия ред да сгънете картите си.

— Няма нищо, сенатор. Видях, че едва успяхте да хванете влака в Огдън. Вероятно все още сте припрян.

— Мисля, че видях един детектив да виси от стъпенката. Опасна работа, господин Бел.

— Не и докато някой престъпник те удари по пръстите.

— Залогът — изръмжа нетърпеливо съдия Конгдън, — е моите три хиляди и шестстотин долара плюс десет хиляди и осемстотин долара на сенатор Кинкейд, което прави залога на господин Бел четиринайсет хиляди и четиристотин долара.

Пейн се намеси с напевния си тон:

— Подът, който включва плащането на сенатор Кинкейд, вече е двайсет и една хиляди и шестстотин долара.

Пресмятанията на Пейн едва ли бяха необходими. Дори и най-богатите, най-безгрижните мъже на масата си даваха сметка, че двайсет и една хиляди и шестстотин долара са достатъчна сума, за да купиш локомотива, който теглеше влака им и може би един от вагоните „Пулман“ в добавка.

— Господин Бел — каза съдия Конгдън. — Чакаме отговора ви.

— Плащам вашия залог, съдия, и десетте хиляди и осемстотин долара, вдигнати от сенатор Кинкейд — заяви Бел. — Което прави пода трийсет и шест хиляди долара, който вдигам.

— *Вдигате?*

— Трийсет и шест хиляди долара.

Възнаграждението за Бел бе удоволствието да види как челюстите на един американски сенатор и на най-богатия стоманен барон в Америка паднаха едновременно.

— Подът вече е седемдесет и две хиляди долара — изчисли господин Пейн.

В салона се възцари дълбока тишина. Чуваше се само приглушеното тракане на колелата. Сбръчканата длан на съдията се пъкна в предния му джоб и излезе с банков чек. Извади от друг джоб златна автоматична писалка, отвори я и бавно изписа число на чека си. След това подписа името си, духна на хартията, за да изсъхне мастилото и се усмихна.

— Плащам вашето вдигане с трийсет и шест хиляди долара, господин Бел, и десетте хиляди и осемстотин долара на сенатора, което вече изглежда дребна сума, и вдигам със сто и осемнайсет хиляди и осемстотин долара... Сенатор Кинкейд, ваш ред е. Моето вдигане и вдигането на господи Бел означава, че ще ви струва сто петдесет и четири хиляди и осемстотин долара, за да останете в играта.

— Боже мили — възкликна Пейн.

— Какво ще направиш, Чарли? — попита Конгдън. — Сто петдесет и четири хиляди и осемстотин долара ако искаш да играеш.

— Плащам — заяви сковано Кинкейд, изписа сумата на разплащателната си карта и я хвърли върху купчината злато.

— Без вдигане? — подхвърли насмешливо Конгдън.

— Чухте ме.

Конгдън извърна подигравателната си усмивка към Бел.

— Господин Бел, моето вдигане беше сто и осемнайсет хиляди и осемстотин долара.

Бел отвърна с усмивка, прикривайки мисълта, че само плащането щеше да отвори дълбока дупка в личното му благосъстояние. Да вдигне щеше да я направи опасно дълбока.

Съдия Джеймс Конгдън беше един от най-богатите мъже в Америка. Ако Бел вдигнеше, нищо нямаше да го спре да вдигне в отговор и да го помете.

— Господин Пейн? — попита Айзък Бел. — Колко пари има на пода?

— Ами, да видим... Подът в момента е двеста трийсет и седем хиляди и шестстотин долара.

Бел го пресметна на ум в работници металурзи. Четиристотин души заедно щяха да спечелят този под за година. Десет души, ако извадеха достатъчно късмет, за да преживеят дълъг работен живот без злополуки и безработица, можеха заедно да спечелят тази сума от момчешката си възраст до старост.

Конгдън попита невинно:

— Господин Пейн, какъв ще е подът, ако господин Бел продължи да вярва, че тегленето му на две карти достатъчно е подсилило ръката му, за да плати?

— Хм, подът би включвал четиристотин седемдесет и пет хиляди и двеста долара.

— Близо половин милион долара — каза съдията. — Това вече става сериозна сума.

Бел реши, че Конгдън говори твърде много. Коравият стар стоманен барон всъщност звучеше изнервено. Като човек, който държи кент, което, в логиката на игра „серви“ представляваше дъното на бъчвата.

— Мога ли да предположа, сър, че ще приемете чека ми на Американската щатска банка в Бостън?

— Разбира се, синко. Всички тук сме джентълмени.

— Плащам, и вдигам четиристотин седемдесет и пет хиляди и двеста долара.

— Не плащам — заяви Конгдън и хвърли картите с на масата.

Кинкейд се усмихна, явно облекчен, че Конгдън е излязъл от играта.

— Колко карти изтеглихте, господин Бел?

— Две.

Кинкейд се взря продължително в картите, свити в ръката на Бел. Когато Бел вдигна очи, остави ума си да се разсее, с което бе по-лесно да изглежда безразличен дали Кинкейд ще плати или пасува.

Вагонът „Пулман“ се полюшваше заради увеличаването на скоростта. Приглушаващият ефект от килима и мебелировката в луксозното купе маскираше факта, че бяха ускорили до близо 130 км/ч по низините на басейна Грейт Дивайд на Уайоминг. Бел познаваше добре тази суха, обрулена от ветровете земя, след като бе прекарал тук месеци на конски гръб в преследване на Дивата банда.

Пръстите на Кинкейд се изпънаха към джоба на елечето, където държеше визитните си картички. Имаше големи длани, забеляза Бел. И силни китки.

— Това са много пари — каза сенаторът.

— Много, за обществен слуга — съгласи се Конгдън. Раздразнен от това, че бе принуден да излезе от играта, добави още едно неприятно позоваване на акциите на сенатора в железопътния бизнес: — Дори за такъв със странични „интереси“.

Пейн повтори оценката на Конгдън.

— Близо половин милион долара.

— Сериозни пари в това време на паника, със срыващия се пазар — добави Конгдън.

— Господин Бел — попита Кинкейд, — какво *все пак* прави един детектив, увиснал на стъпалата на влака, когато престъпник започне да го удря по пръстите?

— Зависи — отвърна Бел.

— От какво?

— Дали е трениран да лети.

Кени Блум се изсмя.

Погледът на Кинкейд не се откъсна от лицето на Бел.

— Вие трениран ли сте да летите?

— Още не.

— Тогава какво правите?

— Отвърщам на ударите — отвърна Бел.

— Вярвам ви — каза Кинкейд. — Аз съм пас.

Все така безизразен. Бел остави картите си на масата с лице надолу и прибра деветстотин и петдесет хиляди и четиристотин долара

в злато, бележки и чекове, включително и своите. Кинкейд посегна към картите му. Бел сложи твърдо ръката си върху тях.

— Любопитен съм какво има отдолу — каза сенаторът.

— Аз също — рече Конгдън. — Не може да сте блъфирал срещу две ръце серви.

— Хрумна ми, че двете ръце сервиз бяха блъф, съдия.

— *Двете?* Не мисля.

— Аз определено не блъфирах — каза Кинкейд. — Имах си много хубав флош купи.

Обърна картите си и ги разрези с лице нагоре, за да ги видят всички.

— Боже всемогъщи, сенаторе! — възкликна Пейн.

— Осем, девет, десет, вале и поп. Почти пълен кент флош. Трябваше да вдигнете с това, по дяволите.

— *Почти* е ключовата дума — рече Блум. — И напомняне, че кент флош са по-редки от кокоши зъби.

— Много бих искал да видя вашите карти, господин Бел — каза Кинкейд.

— Не платихте, за да ги видите — отвърна Бел.

— Аз ще платя — заяви Конгдън.

— Моля сър?

— Ще е достатъчно ли, ако платя сто хиляди долара, за да докажа, че имахте висока тройка и след това изтеглихте чифт, за да направите фул? Който щеше да бие флоша на сенатора и моя скромн кент.

— Няма бас — отвърна Бел. — Един мой стар приятел често казваше, че един блъф трябва да ги държи в напрежение.

— Точно както мислех — каза Конгдън. — Няма да приемете баса, защото съм прав. Имахте късмет и изтеглихте още един чифт.

— Ако така ви харесва да вярвате, съдия, и двамата ще се приберем у дома щастливи.

— По дяволите! — каза стоманеният магнат. — Ще го направя двеста хиляди. Просто ми покажете ръката си.

Бел обърна картите си.

— Същият приятел казваше да ги показваш от време на време, за да ги объркаш. Бяхте прав за тройката.

Стоманеният магнат зяпна.

— Проклет да съм. Три самотни дами. *Все пак* блъфирахте. Имахте само тройка. Щях да ви бия с моята кент. Макар че твоят флош щеше да ме бие, Чарли. Ако господин Бел не беше праметнал и двама ни. Чарлз Кинкейд избухна:

— Заложихте половин милион долара на три възливи дами?

— Пристрастен съм към дамите — отвърна Айзък Бел. — Винаги съм бил.

Кинкейд се пресегна и докосна дамите, сякаш не можеше да повярва на очите си.

— Ще трябва да уредя трансфера на сумата, когато се върна във Вашингтон — каза вдървено.

— Не се притеснявайте — отвърна Бел великодушно. — И на мен щеше да ми се наложи същото.

— Къде трябва да пратя чека си?

— Ще бъда в клуб „Йейл“ в Ню Йорк Сити.

— Синко — Каза Конгдън, докато пишеше чек, за чието покритие не му се налагаше да прави трансфер, — определено си плати билета за влака.

— Билета за влака, по дяволите — възкликна Блум. — Би могъл да купи целия влак.

— Продадено! — Бел се засмя. — Заповядайте в салона ми, господа. Питиетата са от мен, може би и хапка късна вечеря. От толкова много блъфиране огладнях.

Докато ги водеше към задната част на влака се запита защо беше пасувал сенатор Кинкейд. Беше напълно правилен ход, вероятно, но след пасуването на Конгдън беше доста по-предпазливо от играта на Кинкейд през цялата нощ, което бе озадачаващо. Създаваше впечатлението, че едва ли не Кинкейд се беше правил в началото на по-голям глупак, отколкото бе в действителност. И какво беше всичкото онова дърдорене за огромните рискове, поемани от Озгуд Хенеси? Определено не беше подобрил позициите на благотетеля си пред банкерите.

Поръча шампанско за всички в салона и помоли стюардите да сервират късна вечеря. Кинкейд заяви, че може да остане само за една бърза чаша. Каза, че бил уморен. Но остави Бел да му налее втора чаша шампанско, след това хапна малко стек и яйца, и като че ли преодоля разочарованието си на игралната маса. Играчите се смесиха с

другите пътници, отбили се за нощно питие. Оформяха се малки групи, разпадаха се и възникваха други. Случката с трите дами се повтаряше и преповтаряше. След като тълпата се разреди Айзък Бел се озова отново насаме с Кен Блум, Конгдън и сенатор Кинкейд, който подхвърли:

— Разбирам, че сте показвали на влаковия екип листовка с издирвано лице.

— Рисунка на мъж, когото разследваме — отвърна Бел.

— Покажете ни го! — каза Блум. — Може да сме го виждали.

Бел извади една рисунка от сакото си, избута блюдата настрани и я изпъна на масата.

Блум хвърли поглед.

— Това е актьорът! В „Големият влаков обир“.

— Наистина ли е актьорът? — попита Кинкейд.

— Не. Но има прилика с Брончо Били Андерсън.

Кинкейд прокара пръсти по скицата.

— Мисля, че прилича на мен.

— Арестувайте този човек! — засмя се Кен Блум.

— Наистина прилича — съгласи се Конгдън. — Донякъде. Този тип има изсечени черти. Сенаторът също. Вижте трапчинката на брадичката му. И ти имаш такава, Чарлз. Чувал съм доста проклети глупави жени във Вашингтон да кудкудякат като кокошки, че приличаш на звезда от театъра.

— Ушите ми не са толкова големи, нали?

— Не са.

— Слава богу — каза Кинкейд — Инак не мога да бъда театрална звезда, ако съм с големи уши.

Бел се засмя.

— Шефът не каза: „Не арестувайте грозни мутри“.

Обзет от любопитство, вдигна очи от рисунката към сенатора и обратно. Имаше прилика във високото чело. Ушите определено бяха различни. И заподозреният, както и сенаторът имаха интелигентни лица със силни черти. Същото можеше да се каже за много мъже, както бе изтъкнал Джоузеф Ван Дорн. Голямото различие между сенатора и заподозрения, освен в големината на ушите, беше пронизващият поглед. Мъжът, който бе ударил с лост дървосекача, беше по-твърд и целеустремен. Едва ли бе изненадващо, че

нападнатият дървосекач го бе преценил като напрегнат. Но у Кинкейд като че ли липсваше целеустременост. Дори в кулминацията на двубоя им в залагането Кинкейд му беше направил впечатление на примирен и отстъпчив човек, по-скоро слугата на могъщия, отколкото един от могъщите. Въпреки че Бел се беше зачудил преди малко дали глупавата игра на Кинкейд не беше преструвка.

— Е — каза сенаторът. — Ако видим този тип, ще ви го заловим.

— Ако го видите, стойте настрана и повикайте подкрепление — отвърна строго Бел. — Опасен е.

— Добре, аз си лягам. Дълъг ден беше. Лека нощ, господин Бел — каза Кинкейд сърдечно. Играта на карти с вас беше интересна.

— И скъпа — добави съдия Конгдън. — Какво ще правите с цялата тази печалба, господин Бел?

— Ще купя хубава къща на годеницата си.

— Къде?

— В Сан Франциско. На Ноб Хил.

— Че колко от къщите там оцеляха от земетресението?

— Тази, за която мисля, беше построена да устои четири хиляди години. Единственият проблем е, че може да има призраци за годеницата ми. Беше на бившия ѝ работодател, който се оказа извратен банков обирджия и убиец.

— Според опита ми — изсмя се Конгдън, — най-добрият начин да накараш една жена да се чувства комфортно в къщата на предишна жена, е да ѝ връчиш пръчка динамит и да ѝ кажеш да се позабавлява с предекорирането. Правил съм го многократно. Действа като магия. Това би могло да се приложи и за бивши работодатели.

Чарлз Кинкейд стана и пожела лека нощ на всички. След това попита небрежно, почти насмешливо:

— А какво стана с извратения банков обирджия и убиец?

Айзък Бел го погледна в очите, докато сенаторът наведе поглед. Едва тогава високият детектив отвърна:

— Вкарах го в гроба, сенаторе. Никога повече няма да нарани други.

Кинкейд реагира със сърдечен смях.

— Прочутото мото на Ван Дорн: „Никога не се предаваме“.

— Никога.

Сенатор Кинкейд, съдия Конгдън и останалите се изнесоха да си лягат, с което в салона останаха само Бел и Кен Блум. Половин час покъсно влакът започна да забавя. Тук-там в тъмната нощ проблясваше светлина. Очертаха се предградията на град Роулинс. „Овърленд Лимитид“ запълзя по смътно осветените улици.

Саботьора прецени скоростта на влака от платформата на вагона „Пулман“, където беше купето. Скицата на Бел го беше потресла много повече от огромните му загуби на покер. Парите не значеха нищо в дългосрочен план, защото скоро щеше да стане по-богат от Конгдън, Блум и Мозер взети заедно. Но рисунката представляваше рядка проява на лош късмет. Някой беше видял лицето му и го беше описал на художник. За щастие бяха сбъркали с ушите му. И слава на бога. За приликата с кинозвезда. Но не можеше да разчита, че тези щастливи пропуски щяха да заблуждават дълго Айзък Бел.

Скочи от забавящия вагон и тръгна да проучи тъмните улици. Трябваше да действа бързо. Спирането по разписание продължаваше едва трийсет минути, а не познаваше Роулинс. Но в планировката на железопътните градчета имаше шаблон, а и вярваше, че късметът, който бе вървял срещу него през нощта, отново щеше да се обърне в негова полза. Първо, Айзък Бел беше свалил гарда. Детективът беше възбуден от огромната си печалба на карти. А вероятно сред телеграфните съобщения, чакащи на гарата, щеше да има трагична новина от Огдън, която щеше да го изненада напълно.

След няколко минути намери каквото търсеше. Звукът на пиано го поведе към един бар. Музиката все още беше силна, въпреки че беше много след полунощ. Не влезе през люшкащите се врати, а напълни шепата си с тлъста пачка пари и заобиколи бара, като се гмурна безстрашно в тъмните странични улички. Ярките светлини от втория етаж издаваха танцувалния салон и игралното казино, поприглушени светлини — стаичките на съседния бардак. Шерифът, подкупен да подминава нелегалните бизнеси, нямаше да се мерне край вратите им. Следователно щеше да има биячи, които да пазят обществения мир и да обезкуражават крадци. И ги имаше.

Двама боксьори със счупени носове, от тези дето се биеха с голи юмруци по родео и кънтри салони, пушеха цигари на дъсчените

стъпала, които водеха нагоре. Изгледаха го с нарастващ интерес, докато се приближаваше към тях с несигурна походка. На двайсет стъпки от стъпалата той залитна и протегна ръка към стената, за да се закрепи. Ръката му докосна грубото дърво точно където лъч светлина се изсипваше отгоре и освети пачката банкноти, която държеше. Двамата се изправиха, спогледаха се и угасиха цигарите си.

Саботьора се олюля и залитна в тъмното към отворената врата на конюшня. Видя как се спогледаха отново, след като късметът на биячите явно ставаше все по-добър. Пияният с пачката *динеро*^[1] ги улесняваше да го облекчат от нея в мрака.

Нахълта в конюшната пред тях и бързо избра едно място, където през един прозорец на другата врата се изливаше светлина. Тръгнаха след него и първият боксьор извади къса палка от джоба си. Саботьора го изрита в краката. Изненадата беше пълна и мъжът падна върху отъпканата от копита слама. Партньорът му, схванал, че Саботьора не е толкова пиян, колкото бяха предположили, вдигна мощните си юмруци.

Саботьора се смъкна на коляно, извади ножа от ботушите си и завъртя китката си. Острието изскочи до пълната си дължина и върхът се опря в гърлото на бияча. С другата си ръка опря дулото на деринджъра си в слепоочието на падналия в сламата. За миг единственият звук беше пианото в далечината и тежкия изненадан дъх на биячите.

— Спокойно, господа — каза Саботьора. — И бизнес предложение за вас. Ще ви платя десет хиляди долара да убиете един пътник на „Овърленд Лимитид“. Имате двайсет минути, преди да напусне гарата.

Биячите нямаха нищо против да убият човек за десет хиляди долара. Саботьора можеше да ги купи и за една петарка. Но бяха практични хора.

— Как го смъкваме от влака?

— Той е защитник на невинните — обясни мъжът. — Ще дойде на помощ, ако някой е в опасност — уплашена дама, примерно. Ще се намери ли такава?

Погледнаха над уличката. В един прозорец светеше червен гаров фенер.

— За два долара ще е на разположение.

* * *

Експрес „Овърленд“ беше спрял с метален писък на челюстите на спирачките и сред дрънченето на муфи в тясното петно електрическа светлина пред ниската тухлена сграда на гара Роулинс. Повечето пътници спяха в леглата си. Малкото будни слязоха на перона да поразтърчат крака и да се приберат скоро след това, бягайки от вонята на алкални извори, смесена с въглищен пушек. Влаковият екип смени локомотива, докато се товареха провизии, вестници и телеграми.

Шафнерът, бившият роб Джонатан, потърси Айзък Бел в салона за отдых, където детективът се беше изтегнал доволно на едно канапе. Двамата с Кенет Блум се бяха отплеснали в спомени за детските си подвизи в цирка.

— Телеграма от Огдън, господин Бел.

Бел възнагради стария мъж с бакшиш от хиляда долара.

— Всичко е наред, Джонатан — засмя се той. — Имах късмет тази нощ. Най-малкото, което мога да направя, е да споделя с приятели богатството. Извини ме за момент, Кен. — Обърна се да прочете телеграмата.

Лицето му изстина и горещи сълзи опариха очите му.

— Добре ли си, Айзък? — запита го старият му приятел.

— Не. — Задави се и излезе на задната платформа, за да се опита да напълни дробовете си с вмирисания и парлив въздух. Въпреки че беше посред нощ, маневрена машина движеше товарни вагони по коловозите. Блум излезе след него.

— Какво се е случило?

— Уебър и Фийлдс...

— Водевила? За какво говориш?

— Мои стари приятели — успя само да отвърне Айзък Бел. Смачка телеграмата в шепата си и промълви: — Последното, което им казах, беше да внимават. Казах им, че Саботьора е опасен.

— Кой? — попита Блум.

Погледът, с който го изгледа Бел беше ужасен и Блум припряно се прибра в салона.

Бел изглади телеграмата и я прочете отново. Телата им били намерени в задна уличка на две пресечки от офиса. Сигурно бяха забелязали Саботьора, след което го бяха проследили. Трудно беше да се повярва, че сам мъж е ликвидирал двама ветерани детективи. Но Уоли не беше добре. Може би това го беше забавило. Като главен разследващ, като човекът, отговарящ за сигурността на оперативните си, трябваше да ги е сменил. Трябваше да е извадил един уязвим човек от опасността.

Имаше чувството, че главата му ще се пръсне — с толкова болка и гняв беше изпълнена. Дълго време сякаш не можеше да мисли. След това постепенно го порази мисълта, че Уоли и Мак му бяха оставили предсмъртно завещание. Мъжът, когото бяха проследили, трябваше достатъчно да е приличал на този в скицата на дървосекача, за да събуди подозрението им. Иначе защо да го последват в задната уличка? Това, че им се беше нахвърлил и ги беше убил доказваше, че рисунката на Саботьора беше точна, колкото и да напомняше на хората за публична звезда.

Новият локомотив изсвири сигнала за тръгване. Бел, стиснал ръкохватката на платформата, беше толкова потънал в угнетяващи мисли, че едва чу локомотивната свирка. Когато влакът започна да се движи, смътно забеляза, че траверсите сякаш се хлъзгат зад вагона салон, докато машината бавно напускаше перона и преминаваше под последната електрическа лампа на гарата.

В този момент изпищя жена.

Бел вдигна очи. Видя я да тича покрай коловоза сякаш се опитваше да хване набирация скорост влак. Бялата ѝ рокля засия в нощта, осветена отзад от далечната лампа. След нея тежко тичаше някакъв мъж, едра изгърбена фигура, догони я, задържа я в ръцете си, прекъсна писъка ѝ с длан, притисната на устата ѝ и я събори на пътното платно под тежкото си тяло.

Детективът реагира мигновено. Скочи над парапета и затича, а щом стъпалата му удариха в траверсите, краката му заработиха колкото може по-бързо. Но влакът забърза и той изгуби опора. Сви се на стегнато кълбо, заслони лицето си с ръце, падна на траверсите и се превъртя между релсите, докато машината фучеше напред с 50 км/ч.

Претъркаля се над железопътната стрелка и спря рязко в сигналния стълб. Скочи бързо на крака и затича да помогне на жената.

Мъжът я беше стиснал около гърлото с едната ръка и бъркаше в роклята ѝ другата.

— Пусни я! — извика Бел отдалече.

Мъжът се изправи бързо.

— Изчезвай — каза на жената.

— Плати ми! — настоя тя и изпъна ръка. Оня пъхна пари в дланта ѝ. Тя изгледа с празен поглед Бел и тръгна обратно към далечната гара. Мъжът, престорил се, че я напада, се нахвърли срещу него с вихрушка от юмруци като на боксов мач.

Зяпнал невярващо след червената светлина на „Овърленд Лимитид“, който се стапяше в нощта, Бел автоматично се сниши под тежките удари на мъжа и те профучаха безвредно над рамото му. След това корав като камък юмрук се натресе в тила му.

Саботьора наблюдаваше от задната платформа на „Овърленд Лимитид“, докато влакът набираше скорост. Червената светлина отзад на вагона салон проблясваше по релсите. Три скупчени фигури, смаляващи се с всеки изтекъл миг, се очертаха на фона на светлините на гара Роулинс. Двете изглеждаха неподвижни. Третата се люшкеше от едната към другата и обратно.

— Сбогом, господин Бел. Не забравяй да „отвърнеш на удара“.

[1] Dinero (исп.) — пари. — Б.пр. ↑

Бяха двама.

Ударът отзад накара Бел да залитне към първия боксьор, който го поразя в челюстта. Крошето го завъртя като пумпал. Вторият боксьор го очакваше с юмрук, който изкара детектива от равновесие.

Бел удари баласта с рамо, претъркаля се през нацепените траверси и се блъсна в една от релсите. Студената стомана се озова като възглавница зад главата му и детективът се опита да се съсредоточи над това, което ставаше с него. Само преди няколко секунди стоеше на задната платформа на първокласен влак с луксозни купета. След това беше тичал на помощ на жена, която не се нуждаеше от спасяване. Сега двама професионални боксьори го млатеха с голи юмруци.

Обкръжиха го, отказвайки го от всякаква мисъл за бягство.

Половин километър надолу маневрената машина на гарата спря на страничен коловоз и хвърли дълъг лъч светлина с предния си фар по релсите, като освети Бел и нападателите му достатъчно, за да могат да се виждат един друг, но не толкова, че да ги види някой друг и да се намеси.

На тази далечна светлина видя, че са едри мъже, не високи колкото него, но всеки от двамата го надвишаваше на тегло. По стойките им разбра, че са професионални биячи. С лека стъпка, знаеха как да нанесат удар, знаеха къде да поразят тялото, за да нанесат най-големи щети, знаеха всеки мръсен трик в учебника. Разбра по хладните им изражения, че не би могъл да очаква милост.

— Ставай, момченце. Стани и се бий като мъж.

Отдръпнаха се, за да му отворят място — толкова уверени бяха в уменията си и във факта, че го надвишават двама срещу един.

Бел тръсна глава, за да проясни ума си и присви крака. Беше трениран боксьор. Знаеше как да поеме удар. Знаеше как да се изплъзне от удар. Знаеше и как да нанася удари в мълниеносни комбинации. Но го превъзхождаха числено и също си разбираха от работата.

Първият мъж зае нападателна поза, прибрал ниско юмруци в предизвикателната стойка на шампиона по бокс Джон Л. Съливан. Вторият държеше ръцете си по-високо в стила на „Джентълмен Джим“ Корбът, единственият, който бе нокаутирал Съливан. С него трябваше да се внимава, след като Корбът беше интелигентният боксьор, за разлика от грубия борец. Лявата ръка и рамото на този мъж предпазваха челюстта му, също както би правил и Корбът. Дясната му ръка предпазваше стомаха му и беше пазеният в резерв съкрушителен чук.

Бел се надигна.

Корбът отстъпи назад.

Съливан атакува.

Стратегията им, разбра Бел, беше проста и щеше да е брутално ефективна. Докато Съливан атакуваше фронтално, Корбът щеше да стои отстрани и да го удря отзад всеки път, щом Бел залитнеше и излезеше извън обхвата му. Ако Бел издържеше достатъчно дълго, за да изтощи Съливан, Корбът щеше да заеме мястото му със свежи сили.

Двуцевният деринджър на Бел беше в шапката му, която висеше на закачалката в спалното му купе. Пистолетът му също беше на влака, забързан към Шайен. Беше облечен във вечерния си тоалет, в който се беше хранил и играл покер: смокинг, надиплена риза с диамантени копчета, копринена вратовръзка. Само краката му в излъскани черни ботуши вместо в бални лачени обувки, скрити под крачолите на панталоните, биха попречили на някой придирчив оберкелнер да го настани на най-хубавата маса в луксозен ресторант.

Съливан нанесе широк десен. Бел се сниши. Юмрукът изсвистя над главата му и Съливан, загубил равновесие залитна покрай него. В същия момент Бел го порази два пъти, веднъж в коравия му като скала стомах, без абсолютно никакъв ефект, и след това отстрани в лицето, което го накара да изреве ядосано.

Корбът се изсмя силно.

— *Интелигентен* боец. Къде се научи да се боксираш, синко? Харвард ли?

— Йейл — отвърна Бел.

— Е, ето ти един за „Була Була“^[1] — Корбът финтира с десния си и нанесе силен ляв към ребрата на Бел. Въпреки че успя да се отдръпне, беше все едно да те връхлети локомотив. Детективът се

срути долу с разкъсваща болка в хълбока си. Съливан притича, за да го изрита в главата. Бел се превъртя в паниката си и подкованият ботуш, нацелен в лицето му, отпра рамото на вечерното му сако.

Моментът не беше подходящ за спазване правилата за джентълменско поведение „Маркиз Куинсбъри“. Сграбчи в шепата си тежко парче баласт, докато се превърташе, и се вдигна на крака.

— Споменах ли, че учих и в Чикаго? На Уест Сайд. Хвърли камъка с всичка сила в лицето на Корбът. Корбът изрева от болка и се хвана за окото.

Бел беше очаквал да го зашемети, ако не и напълно да го извади от боя. Но Корбът се оказа много бърз. Беше се снишил достатъчно, за да избегне пълната сила на летящия камък. Пусна ръката си от окото, изтри кръвта по предницата на ризата си и я стисна отново в юмрук.

— Подписа си присъдата, колега. Има бърз и бавен начин да умреш. Току-що си спечели бавния.

Корбът закръжи, с единия юмрук високо, другия снишен, едното око потъмняло, другото — блеснало злобно. Нанесе няколко бързи удара — четири, пет, шест — за да прецени по реакциите на противника си точно колко е добър и къде е слабото му място. Изведнъж налетя с двоен, ляв и десен, за да го размекне за по-тежък удар.

Бел се измъкна от двата. Но Съливан нападна отстрани и натресе коравия си юмрук по устата му, което отново го събори в нокдаун.

Усети солен вкус в устата си. Вдигна се до седешком и тръсна глава. По лицето му над устните се стичаше кръв. Зъбите му блеснаха на светлината на локомотива.

— Усмивка се — каза Съливан на Корбът. — Смахнат ли е?

— Замаян е. Ударих го по-силно, отколкото мислех.

— Ей, колега, каква е шегата?

— Ела тука да го довършим.

— После какво?

— Оставяме го на линията. Ще изглежда, че го е убил влак.

Усмивката на Бел стана още по-широка.

„Разкъравен нос, най-последно. Уоли и Марк, стари приятели, трябва да съм по-близо до залавянето на Саботьора, отколкото си мислех“.

Саботьора все пак се беше качил в Огдън. Беше се снишил, изчаквайки шанса си, докато Бел вечеря, игра карти и черпи за победата в салона. След това злодеят беше скочил в Роулинс, за да наеме тези двама типове да го убият.

— Ще му дам повод да се усмихва — каза Съливан.

— Имаш ли кибрит? — попита го Бел.

Съливан смъкна ръцете си и се вторачи в него.

— Какво?

— Кибрит. Запалка. Трябва ми повече светлина, да ви покажа тая картинка, дето е в джоба ми.

— *Какво?*

— Попита каква е шегата. Гоня един убиец. Същия убиец, който ви нае, вмирисани скунксове, да ме убиете. Ето я шегата: вие, вмирисани скунксове, ще ми кажете как изглежда той.

Съливан налетя на Бел с жесток десен прав към лицето му. Бел се задвижи бързо. Юмрукът изфуча над главата му като канара и той нанесе левия си долен в главата на противника си, докато залиташе напред от инерцията, след като не улучи детектива. Силата натресе Съливан в земята като набивач на пилони. Този път, когато Корбът му налетя странично, Бел беше подготвен. Посрещна го със същия ляв и разби носа му с рязък пукот.

Корбът изпъшка и се завъртя плавно, измъквайки се от опасно положение, което можеше да завърши с обикновено убийствено падане. Замахна високо с левия си юмрук, за да предпази брадичката си от дясното кроше на Бел, а десния си задържа ниско, за да блокира левия удар към стомаха му. Подхвърли небрежно.

— Ето ти едно, което не са те научили в колежа — И нанесе двоен удар на детектива, с което едва не откъсна главата му.

Съливан замахна към Бел, докато профучаваше край него. Пълната сила на удара го поразил точно над слепоочието и го просна на гръб. Болката промуши мозъка му като игла. Но фактът, че изобщо изпитва болка означаваше, че все още е жив и в пълно съзнание, както и че Съливан и Корбът се канят да го убият. Главата му кръжеше и се наложи да се избута с ръце, за да стане отново.

— Господа, давам ви последен шанс. Това ли е мъжът, който ви плати да ме убиете?

Мощното забиване на Съливан избил хартията ръката на Бел.

Той се изправи колкото може, предвид разкъсващата болка в ребрата и успя да избегне последвалата комбинация от удари.

— Ще те поема после — подхвърли му Бел предизвикателно. — Първо да покажа на партньора ти нещо, което научих в колежа. — След това насочи насмешката си към Корбът. — Ако беше толкова добър, колкото се мислиш, нямаше да се наемеш да пребиваш хора в забравено от бога железопътно градче.

Подейства. Както приказките на маса можеха да издадат намеренията в игра на покер, така и говоренето в бой предизвикваше безразсъдство. Корбът избута Съливан настрана.

— Разкарай се! Ще накарам тоя кучи син да плаче, преди да умре.

Врълхлетя с ярост и ударите изригнаха като оръдеен залп.

Бел знаеше, че е понесъл твърде много щети, за да разчита на бързина. Имаше само един последен шанс — да съсредоточи цялата си сила в последен убийствен удар. Твърде изтощен, за да избегне юмруците, понесе два влезе вътре при следващия и удари Корбът силно в челюстта, при което главата му се отплесна назад. След това вложи последната си троха сила в десния си юмрук и го натресе в тялото на Корбът. Дъхът изригна от гърдите му и мъжът се свлече, все едно че коленете му бяха станали на вода. Решен да се бие докрай, посегна да докопа гърлото на Бел докато падаше, но не успя.

Бел се извъртя към Съливан. Едва дишаше от умора, но лицето му се беше изопнало в мрачна решителност.

— *Кои ви нае да ме убиеете?*

Съливан се смъкна на колене до Корбът, бръкна в джоба на палтото на падналия си партньор и измъкна сгъваем нож. Скори отново на крака и врълхлетя към него.

Детективът знаеше, че плещестият бияч беше по-силен от него. Полумъртъв от боя, щеше да е твърде рисковано да се опита да избие ножа. Измъкна своя от ботуша си и го метна със замах, задържайки показалеца си по гладката дръжка, за да не се превърти. Острието блесна като език на гуцер и изсвистя право към гърлото на Съливан. Биячът рухна и от ръцете му, мъчещи се да запушат раната, плисна кръв. Нямаше да отговори на въпросите му.

Детективът коленичи до Корбът. Очите му бяха зяпнали и широко отворени. От устата му капеше кръв. И да не умираше от

вътрешни разкъсвания от удара в стомаха си, беше близо, тъй че и той нямаше да отговори тази нощ на въпросите му. Без Да губи повече време, Айзък Бел закрачи залитайки покрай коловоза към гара Роулинс и нахлу през вратата на диспечера.

Диспечерът зяпна мъжът с разкъсано вечерно облекло, с обляно в кръв лице.

— Какво е станало с вас, господине?

— Президентът на линията ме е упълномощил да наема специален влак — каза Бел.

— Да бе. А папата току-що ми даде пропуск за райските порти.

Бел измъкна писмото на Озгуд Хенеси от портфейла си и го тикна в лицето му.

— Искам най-бързия ви локомотив.

Диспечерът го прочете два пъти, стана и каза:

— Слушам, сър. Но имам само една машина и по график трябва да я прикача на експресния на запад, който е след двацет минути.

— Обръщай я. Отиваме на изток.

— До къде?

— След „Овърленд Лимитид“.

— Изобщо няма да го догоните.

— Ако не го догоним, ще разговаряте с господин Хенеси. Сядай зад онзи телеграф и разчисти трасето.

Експресът „Овърленд Лимитид“ имаше петдесет минути преднина, но локомотивът на Бел имаше предимството да тегли само тежестта на въглищата и водата си, докато машината на експреса влачеше осем вагона „Пулман“, багажен вагон, вагон-ресторант и салон. Бакшишът от по сто долара на огняря и машиниста също не навредиха на скоростта му. Изкачиха се през нощта, като се натъкнаха на сняг в планините Медисън Боу, предвестник за зимата, която железопътните строители на Озгуд Хенеси се напруга да изпреварят, докато Саботьора сееше смърт и разрушение, за да ги спре.

Оставиха снега зад себе си, щом се спуснаха в долината Ларъми, профучаха през нея и градчето, като спряха само за вода и се заизкачваха отново. Най-сетне догониха „Овърленд Лимитид“ източно от Ларъми на гара Бъфорд, където издигащото се слънце огряваше розовия гранит на билото на Шермън хил. Експресът беше отбит на страничен коловоз за зареждане на вода, огнярят му се бореше с крана

на високия дървен резервоар и дърпаше веригата, която караше водата да тече в локомотивния тендер.

— Имаме ли достатъчно вода, за да стигнем до Шайен, без да спираме? — попита Бел огняря.

— Мисля, че да, господин Бел.

— Подмини го! — каза Бел на машиниста. — Откарай ме направо до гара Шайен. Колкото може по-бързо.

От гара Бъфорд до Шайен пътят се спускаше в продължение на близо петдесет километра. Нищо не лежеше по трасето пред специалния влак, така че продължиха към Шайен със 145 км/ч.

[1] „Boola Boola“ — бойна песен на Йейлския университет. — Б.пр. ↑

Саботьора се беше събудил в мига, в който влакът бе спрял. Леко откряна сенника и видя, че слънцето е блеснало в розовия гранит на Шермън, откъдето железопътната компания вадеше баласт за линията. Щяха да са в Шайен за закуска. Затвори очи доволен, че може да поспи още час.

Покрай отбития експрес профуча локомотив. Саботьора отвори очи и позвъни на шафнера.

— Джордж — каза на Джонатан. — Защо сме спрели?

— Спряхме за вода, гусине.

— Защо ни задмина влак?

— Не знам, гусине.

— Ние сме Експресът.

— Да, гусине.

— Що за влак ще е по-бърз от този, *по дяволите*? — Шафнерът се сепна. Лицето на сенатор Кинкейд изведнъж се бе изкривило от гняв, очите му бяха пламнали, устата бе изкривена от омраза. Джонатан се уплаши. Сенаторът можеше да заповяда да го уволнят на минутата. Щяха да го изхвърлят от влака на следващата гара. Или още тук, на върха на Скалистите планини.

— Никакъв влак не ни подминава, гусине. Беше само локомотив.

— Само локомотив?

— Да, гусине! Само той и тендера.

— Значи трябва да е специален.

— Трябва да е, гусине. Точно както казахте, гусине. На пълна скорост, гусине.

Саботьора се изтегна отново в леглото, скръсти ръце под главата си и се замисли трескаво.

— Ще желаете ли нещо друго, гусине? — попита Джонатан предпазливо.

— Кафе.

Наетият от Бел локомотив профуча през кланиците на Шайен и спря на гара Юниън малко след девет часа сутринта. Затича право към хотел „Интероушън“, най-добрия от триетажните заведения, които успя да види от гарата. Хотелският детектив хвърли поглед на високия мъж в омачкани и разкъсани вечерни дрехи и прогизнала от кръв риза, който прекосяваше фойето, и се втурна да прегради пътя му.

— Не може да влизате тук в този вид.

— Бел. Агенция Ван Дорн. Заведи ме при шивача. И доведи галантерист, ваксаджия и бръснар.

— Насам, сър... Да ви доведе ли и лекар?

— Няма време.

Четирийсет минути по-късно „Овърленд Лимитид“ влезе на гара Юниън.

Айзък Бел чакаше на платформата на средата на влака. Изглеждаше много по-добре, отколкото се чувстваше. Цялото му тяло беше изтръпнало, а ребрата го боляха с всяко вдишване. Но беше излъскан, обръснат и облечен толкова добре, колкото при играта на покер предната нощ, в чисто ново черно вечерно облекло, снежнобяла риза, копринена вратовръзка и пояс, и в ботуши, които блестяха като огледала.

По подпухналите му устни пробяга усмивка. Някого на този влак го очакваше изненада. Въпросът беше дали Саботьора щеше да се стъписа толкова, че да се издаде?

Преди влакът да е спрял, Бел стъпи на „Пулман“-а точно пред вагон-ресторанта, издърпа се болезнено по стъпалата и влезе с небрежна походка. Струваше му известно усилие да стои и върви спокойно заради погледите на всички вътре. Помоли стюарда за място в средата, което му позволяваше да вижда всеки влизащ и от двете страни.

Снощният бакшиш от хиляда долара в салона не беше останал незабелязан от влаковия екип. Настаниха го моментално и му донесоха горещо кафе и димящи кифлички за закуска, и го посъветваха сърдечно да си поръча прясно уловена пъстърва от Уайоминг.

Бел наблюдаваше лицето на всеки посетител във вагон-ресторанта, за да прецени реакциите от появата му.

— Дълга нощ, а? — подхвърлиха свойски неколцина, забелязали вечерното му облекло.

Месарят от Чикаго му махна приятелски, както и добре облеченият търговски агент, с когото бе разменил няколко думи в умивалнята.

Съдия Конгдън влезе и се извини:

— Простете, че не сядам при вас, господин Бел. С изключение на компанията на някоя млада дама, обикновено предпочитам да закузвам сам.

Кени Блум влезе във вагон-ресторанта с несигурна походка и явен махмурлук, замъглил очите му, и седна до него.

— Добро утро — Каза му Бел.

— Какво му е доброто, по дяволите... Какво е станало с лицето ти?

— Порязах се, докато се бръснях.

— Джордж! Джордж! Едно кафе тука, преди да е умрял човек. Брус Пейн, петролният адвокат, забърза към масата им и задърдори какво е прочел в сутрешните вестници от Шайен. Кени Блум покри очите си. Джак Томас седна тежко на последния стол и рече!

— Добре са ви насинили.

— Порязах се докато се бръснях.

— Ето го и сенаторът! По дяволите, нямаме място за него. Джордж! Джордж! Бързо донеси стол за сенатор Кинкейд. Човек, който губи толкова пари като него, не бива да яде сам.

Бел се загледа към бавно приближаващия се Кинкейд. Кимаше на познати, докато минаваше през вагон-ресторанта. Изведнъж се стегна стъписан. Добре облеченият търговски агент беше скочил на крака и подаваше ръка да се здрависат. Кинкейд го изгледа хладно и продължи към масата на Бел.

— Добро утро, господа. Удовлетворен ли сте, господин Бел?

— За какво да съм удовлетворен, сенаторе?

— За какво? За това, че спечелихте близо милион снощи. Сериозна част от който беше моя.

— Това значи съм правил снощи — отвърна разсеяно Бел, без да откъсва поглед от вратите. — Тъкмо се мъчех да си спомня. Знаех си, че нещо е задържало вниманието ми.

— Изглежда нещо ви е задържало вниманието право в лицето. Какво се е случило? Да не сте паднали от движещ се влак?

— Порязване при бръснене — отвърна Бел, без да откъсва поглед от вратите. Но въпреки че се задържа над закуската си, докато се опразни и последната маса, не видя никой да издаде изненада от присъствието му.

Не беше особено изненадан, само леко разочарован. Шансът беше нищожен. Но дори да не беше уплашил Саботьора достатъчно, за да издаде самоличността си, отсега нататък щеше да се озърта малко притеснено през рамо. Кой казваше, че детективите на Ван Дорн не можели да летят?

Вонг Ли от Джърси сити, Ню Джърси, беше дребен мъж с изкривено лице и сляп с едното око. Преди двацет години един хамалин ирландец, с яки мишци от носенето на тухли, беше съборил шапката му на тротоара и когато Вонг го попита защо го обижда, хамалинът и двамата му колеги го пребиха толкова лошо, че приятелите му не го познаха, когато дойдоха да го видят в болницата. Беше двацет и осемгодишен при нападението и изпълнен с надежди. Усъвършенстваше английския си и работеше в една пералня, за да спести пари и да доведе жена си в Америка от селото им в Коулун.

Сега беше почти на петдесет. В един момент беше спестил достатъчно, за да си купи лична пералня отгътък река Хъдсън на остров Манхатън в Ню Йорк, с надеждата, че ще спечели по-бързо парите за идването на съпругата си. Добрият му английски привличаше клиенти, докато Паниката от 1893 г. не сложи внезапен край на тази мечта и пералнята „Чудесната ръка на Вонг Ли“ се оказа едно от десетките хиляди бизнес начинания, банкрутирали през 90-те. Когато благополучието най-сетне се върна, Вонг вече бе твърде изтощен от дългите трудни години, за да започне нов личен бизнес. Макар да не беше изгубил надежда, вече пестеше пари, като спеше на пода на перачницата, в която работеше в Джърси сити. Повечето от тези пари отиваха за сертификат за пребиваване, ново изискване, включено в допълнения през 1902 г. „Антикитайски закон“^[1]. Изглежда не бе успял да се защити от обвиненията в нападение, обясни адвокатът събрани през всички онези години, докато все още беше в болницата. Така че се налагаше да се плащат подкупи. Така поне обясняваше адвокатът.

После, миналия февруари, докато зимата все още беше в разгара си, един непознат го намери, докато беше сам в пералнята на работодателя си. Беше бял американец, толкова плътно загърнат срещу мразовития речен вятър, че само очите му се показваха над яката на палтото с пелерина и под периферията на меката филцова шапка.

— Вонг Ли — каза непознатият. — Общият ни приятел, Питър Боа, ви праща поздрави.

Вонг Ли не беше виждал Питър Боа от двайсет и пет години, откакто двамата работеха като взриватели и пробиваха с динамит подкопи в планините за железопътна линия „Сентрал Пасифик“. Млади, дръзки и изпълнени с надежди, че ще се върнат в селата си богати, двамата се бяха катерили по скалните стръмнини да поставят заряди и се надпреварваха кои ще пробие повече тунели за влаковете.

Вонг отвърна, че се радва да чуе, че Боа е жив и здрав. Последния път, когато го беше видял в Сиера Невада, Питър беше загубил ръка заради преждевременна експлозия. Гангрената бе пропъзляла нагоре и беше твърде болен, за да избяга от Калифорния заради тълпите, които нападаха китайските имигранти.

— Питър Боа ми каза да те потърся в Джърси сити. Каза, че ти би могъл да ми помогнеш, тъй като той не е в състояние.

— Съдейки по дрехите ви разбирам, че сте твърде богат, за да ви трябва помощта на беден човек — отбеляза Вонг.

— Богат, несъмнено. — Непознатият плъзна пачка банкноти по дървения тезгях. — Аванс, докато се върна — И добави: — Достатъчно богат съм, за да платя, което ви трябва.

— На вас какво ви трябва? — контрира Вонг.

— Питър Боа ми каза, че сте имали особена дарба във взривяването. Каза, че сте използвали една пръчка динамит там, където на повечето мъже им трябвали пет. Наричали ви Вонг Дракона. Когато сте възразили, че само императорите можели да бъдат дракони, ви провъзгласили за „Императора на динамита“.

Вонг беше поласкан, но знаеше, че е истина. Беше се оказало, че притежава интуитивно разбиране за динамита още когато никой не знаеше толкова много за новия експлозив. Все още имаше дарбата. Беше в течение на всички съвременни нововъведения във взривното дело, включително начина, по който електричеството правеше експлозивите по-безопасни и по-мощни, с нищожната надежда, че един ден кариерите и строителните предприемачи отново ще благоволят да наемат китайци както преди.

Вонг веднага вложи парите, като изкупи половината дял от бизнеса на шефа си. Но след месец, миналия март, Уолстрийт отново беше пометена от финансова паника. В Джърси фабриките започнаха

да затварят вратите си, както и в цялата страна. Влаковете имаха по-малко товар за превозване, така че платформите трябваше да пренасят по-малко контейнери на фериботите през реката. Работата на кейовете стана оскъдна и все по-малко хора можеха да си позволят да дават дрехите си за пране. През цялата пролет и после през лятото паниката се задълбочи. Към есента Вонг хранеше малко надежда, че изобщо ще види жена си отново.

Вече беше ноември. Студът беше жесток, надвисваше поредната зима.

А непознатият се върна в Джърси сити, загърнал се срещу вятъра на Хъдсън.

Напомни на Вонг, че с приемането на аванса е дал обещание да изпълни поръчка.

Вонг на свой ред му напомни, че беше обещал да плати каквото му трябва.

— Пет хиляди долара, когато работата се свърши. Това устройва ли те?

— Много добре, сър. — След това, почувствал се необичайно дързък, понеже непознатият явно имаше нужда от него, Вонг попита: — Анархист ли сте?

— Защо питаш? — запита хладно непознатият.

— Анархистите обичат динамит — отвърна Вонг.

— Стачниците също — отвърна непознатият търпеливо, доказвайки, че наистина имаше нужда от Вонг Ли и от никого друг. — Знаеш ли израза „артилерията на пролетариата“?

— Но вие не носите работнически дрехи.

Саботьора огледа продължително обезобразеното лице на китаеца, сякаш държеше да запомни всеки белег.

Въпреки че ги отделяше тезгяхът на перачницата, на Вонг изведнъж му се стори, че са твърде близо.

— Все ми е едно — опита се да обясни и добави нервно: — Просто от любопитство.

— Попиташ ли ме още веднъж, ще ти махна и другото око — обеща непознатият.

Вонг Ли отстъпи назад. Непознатият зададе въпрос, като следеше внимателно разбитото лице на китаеца, сякаш подлагаше на изпитание вещината му.

— Какво ще ти трябва, за да направиш възможно най-мощния взрив от двайсет и пет тона?

— Двайсет *тона* динамит? Двайсет тона е *много* динамит.

— Цял товарен вагон. Какво ще ти трябва за най-голямата възможна експлозия?

Вонг му каза какво точно щеше да му трябва и непознатият заяви:

— Ще го имаш.

На ферибота към остров Манхатън Чарлз Кинкейд стоеше на откритата палуба, все още загърнат плътно заради студения вятър, разпръснал въглищния дим, който висеше обикновено над залива. Неволно се усмихна.

Стачник или анархист?

Всъщност, не беше нито едното, нито другото, въпреки вдъхващото страх „доказателство“, което си бе направил труда да остави. Радикални приказки, възбуждащи тълпата постери, пъклени чужденци, „жълтата напаст“, която тялото на Вонг Ли скоро щеше да удостовери, дори името „Саботьора“, всичко това беше дим в очите на врага. Не беше никакъв радикалист. Никакъв рушител. Беше строител.

Усмивката му се разшири, докато погледът му ставаше все по-студен.

Нямаше нищо против „привилегированото малцинство“. Преди да приключи, щеше да е един от тях. Най-привилегированият от всички.

[1] Федерален закон, ограничаващ китайската имиграция в САЩ, приет в края на XIX в. и отменен през 1943 г. — Б.пр. ↑

Айзък Бел и Арчи Абът стояха на покрива на пълен с динамит вагон и оглеждаха терминала, който се беше разпрострял из района Къмюнипау на Джърси сити. Тук свършваха всички железопътни линии от Запада и Юга. Товарни вагони, пътували по четири и пет хиляди километра през Америка, спираха до кейовете на Ню Джърси, на километър от крайната си цел. Пътят им бе преграден от ивицата вода, която моряците наричаха Северната река, а всички други — Хъдсън.

Вагонът стоеше на барутния кей — вълнолом с единичен коловоз, резервиран за разтоварване на експлозиви. Но бяха достатъчно близо, за да виждат главния терминал, изпълнен в река Хъдсън дългите си пръсти — почти двестаметровите кейове. Четири товарни влака стояха на всеки кей и чакаха ред да се затъркалят на здравите дървени баржи и да отплават през реката. Караха всички възможни стоки, от които градът се нуждаеше: цимент, дървен материал, стомана, сяр, жито, царевича, въглища, бензин, замразени плодове, зеленчуци, телешко и свинско.

На километър и половина откъд реката остров Манхатън се издигаше над загърнатия в пушеци залив, настръхнал с църковните си камбанарии и корабните мачти. Над камбанариите и мачтите се рееха могъщите кули на моста Бруклин и десетките небостъргачи, много от които — наскоро довършени, след последното гостуване на Бел преди година. Двайсет и два етажният „Флатирон билдинг“ беше надминат от „Таймс билдинг“, а двата изглеждаха като мъничета пред сто и осемдесет метровата стоманена рамка, която се строеше за новия център на компанията за шевни машини „Сингер“.

— Само в Ню Йорк — похвали се Арчи Абът.

Абът беше горд като основател на Търговска компания, но познаваше града из основи, което го превръщаше в безценен водач за Бел.

— Виж онзи съд, който вее флага на железопътна компания „Южен Пасифик“, въпреки че се намира на почти пет хиляди

километра от дома. Всеки трябва да дойде до Ню Йорк. Превърнахме се в центъра на света.

— Превърнахте се в мишена — каза Бел. — Саботьора ви взе на мерника си в мига, в който Озгуд Хенеси подписа сделката да установи контрол на Джърси сентрал, което му спечели достъпа до града.

Пристанищният кораб, разпалил гражданската гордост на Абът, беше дълъг парен лихтер, предназначен да превозва материали съд, значително по-голям от обикновен влекач. Принадлежеше на новоучреденото Източно морско подразделение на „Южен Пасифик“ и плаваше под знамето на компанията по-дръзко от местните работни съдове, порещи водите на пристанище Ню Йорк. Нов яркочервен флаг плющеше на лекия вятър и четири червени пръстена, ярки като восък за печат, обкръжаваха високия му потъмнял от саждите димоотвод.

Дори старото име на съда, „Оксфорд“, беше пребойдисано. Сега кърмовият отсек бе украсен с надписа „Лилиан I“. Хенеси беше преименувал всеки лихтер и влекач във флотата на Източно морско подразделение от „Лилиан I“ до „Лилиан XII“ и беше заповядал да изпишат с ярко бели букви „ЖЕЛЕЗОПЪТНА КОМПАНИЯ ЮЖЕН ПАСИФИК“ на трегерите и кабината на щурвала.

— Просто в случай че Саботьора не знае, че е тук — подхвърли Арчи.

— Знае — отвърна мрачно Бел.

Неспокойно шарещите му сини очи бяха помръкнали от загриженост. Ню Йорк *наистина* се бе превърнал в Обетованата земя, както го бяха нарекли в „Харпърс Уикли“. Място, където всички собственици на железопътни компании мечтаеха да дойдат на поклонение. Озгуд Хенеси бе постигнал тази цел и Айзък Бел знаеше в душата си, че злостната бележка на Саботьора върху карикатурата на президента на железницата не беше блъф. Убиецът беше решен на мащабно публично нападение. Следващата битка щеше да се разиграе тук.

С каменно лице Бел огледа един от безбройните влекачи, който местеше железопътна баржа с автомобили. Матросите освободиха баржата и тя продължи по инерция гладко и прецизно като билярдна топка, за да се опре леко на кея. За краткото време, докато работниците на брега затегнат въжетата ѝ, влекачът бе прикачил друга платформа, пълна с десетина товарни вагона и я затика навътре в силното течение

към Манхатън. Подобни маневри се повтаряха навсякъде, докъдето поглед стигаше, като движещи се части на колосална добре смазана машина. Но въпреки всички предпазни мерки, които беше взел, железопътните възли, кейовете и вагонните платформи му приличаха на игрално поле за Саботьора.

Беше възложил охраната на терминала на двадесетина оперативни агенти на Ван Дорн. Полицейският началник Джетро Уат беше осигурил сто отбрани служители на специалната железопътна полиция на „Южен Пасифик“ и от една седмица нищо не влизаше, нито излизаше без тяхното одобрение. Никакъв товар не се движеше непроверен. Влаковете, превозващи динамит, се претърсваха вагон по вагон, сандък по сандък. Бяха открили изумителна небрежност в боравенето с мощни експлозиви в Джърси сити, най-големия град в щата и населен толкова гъсто, колкото и Манхатън и Бруклин отвъд залива.

По заповед на Бел, на композициите с динамит се качваше въоръжена охрана на няколко километра преди влаковете да влязат във възлите. След като дадяха разрешение за влизане, хората от охраната наблюдаваха всяка стъпка в разтоварването, докато вагоните, носещи по двацет и пет тона динамит, се облекчаваха от смъртоносния си товар на парните влекачи и баржи, на фургоните, теглени от товарни коне, предназначени за по-леки товари. Детективите на Ван Дорн прихващаха всичко, освен това, което щеше да се превози директно до предприемачите.

Все пак Бел съзнаваше, че Саботьора би могъл да намери предостатъчно мощни експлозиви. Динамитът толкова се търсеше, че товарите пристигаха на барутния кей денонощно. Нюйоркчани взривяваха скалната основа на града от слюдена шиста, за да изкопаят тунели за метро в Манхатън, Бруклин, Куинс и Бронкс. Жителите на Ню Джърси гърмяха вулканична скала от билата на околните хълмове, за да правят бетон. Работниците на кариерите къртеха камък за строителен материал от скалите на река Хъдсън, от Палисейдс на Ню Джърси чак до Уест Пойнт. Железопътни строители гърмяха подстъпи към тунелите, прокопавани под коритото на Хъдсън.

— Когато железопътните тунели, които свързват Ню Джърси и Ню Йорк, бъдат довършени следващата година — похвали се Арчи, —

Озгуд Хенеси ще може да паркира специалния си влак на осем преки от Таймс Скуеър.

— Слава богу, че тунелите *не са* довършени — отвърна Бел. — Ако бяха, Саботьора щеше да се опита да ги взриви с експреса на „Южен Пасифик“ заклещен под реката.

Арчи Абът сподели пренебрежението си на ньюйоркчанин към районите западно от Хъдсън и особено щата Ню Джърси, като напомни на Айзък Бел, че през годините цели сектори на Джърси сити и близкия Хобокън бяха периодично сравнявани със земята от динамитни злополуки, най-скорошната, от които бе станала през 1904 година.

Не беше нужно да му го напомня. Новината за новото полицейско присъствие се беше разчула и стигнала отчасти до ушите на уплашената публика. Едва вчера бяха задържали някакъв глупак в талига, превозващ половин тон динамит за компанията „Вулканична скала Ню Йорк и Ню Джърси“ по авеню Нюарк. Сблъсъка с уличен трамвай щеше да доведе до убийствена експлозия на най-оживената улица в Джърси сити. Компанията възразяваше яростно срещу разходите от извозването на динамита нагоре по река Хакънсак до мината им в Секокъс. Но началникът на противопожарната команда на Джърси сити, крайно недоволен от вниманието на обществеността, бе останал нетипично непреклонен.

— На тези вятърничави тъпаци от Джърси няма да им трябва помощ от Саботьора, за да се изгърмят в небето някой ден — предрече Арчи Абът. — Само заради немарливостта им.

— Не е моя грижа — отвърна Айзък Бел.

— Всъщност — настоя Арчи, — ако има експлозия, как ще разберем, че е Саботьора, а не някой тъпак от Джърси?

— Ще разберем. Ако успее да ни надиграе, ще бъде най-голямата експлозия, която Ню Йорк е виждал някога.

По тази причина Бел беше поставил железопътна полиция на всеки влак, кораб и товарен фургон, собственост на „Южен Пасифик“. Беше ги подсилител с оперативни на Ван Дорн и инспектори, заети от Бюрото за експлозиви, наскоро основано от железопътните компании, за да обезпечава безопасното транспортиране на динамит, барут и тротил.

Всеки мъж носеше копие от рисунката на дървосекача. Надеждите на Бел, свързани с нея, бяха подсилени от един доклад по трагедията в Огдън от Никълъс Аликзандър, самодоволния шеф на офиса в Денвър, който въпреки недостатъците си все пак беше способен детектив. Някои се бяха зачудили да не би Саботьора съзнателно да е издирил Уоли Кисли и Мак Фултън, за да нападне агенти на Ван Дорн. Но Аликзандър беше потвърдил първоначалното заключение на Бел, че Уоли и Мак бяха проследили Саботьора в уличката. Което означаваше, че са го разпознали от скицата. А и вече познатите рани от мушкане със сабя не оставяха съмнение, че Саботьора ги беше убил лично.

— Приятелю — каза Арчи, — прекалено се безпокоиш. Покрили сме всяка база. Тук сме вече от седмица. От Саботьора — ни вест, ни кост. Шефът е доволен.

Бел знаеше много добре, че Джоузеф Ван Дорн нямаше да е напълно доволен докато не арестуваха Саботьора или не го застреляха в главата. Но беше вярно, че мощното присъствие на Ван Дорн вече бе постигнало чудесния страничен ефект със задържането на различни престъпници и бягащи от закона. Бяха арестували гангстер от Джърси сити, маскирал се като железопътен детектив на централна гара Джърси, трима банкови обирджии и корумпиран инспектор на Противопожарната команда, взимал подкупи, за да покрие опасните практики да складират динамит на парни радиатори, за да не замръзва в зимния студ.

Барутният кей най-много безпокоеше Бел, въпреки че гъмжеше от железопътна полиция. Изолиран възможно най-далече от главните кейове, все пак по негово мнение бе твърде близо. И по цели шест вагона едновременно разтоварваха динамит на влекачите, които душеха около него. За да не рискува, Бел беше поставил начело на железопътната полиция опитния агент на Ван Дорн — Еди Едуардс, който познаваше добре железопътните възли, кейовете, както и местните банди.

Вонг Ли крачеше към кейовете на Къмюнипау. Дребничката му фигура беше огъната почти на две под тежестта на огромен чувал с

пране. Над него се извиси детектив от железопътната полиция и попита къде по дяволите си мисли, че е тръгнал тоя китаец.

— Чоп-чоп, плане за капитан — отвърна Вонг на заваления английски, който детективът очакваше от него.

— Кой кораб?

Бъркайки нарочно произнасянето на „л“ и „р“ Вонг назова „Джулия Райдхед“, стоманена тримачтова барка, превозваща животински кости за наторяване и ченгето го пусна да мине.

Но когато стигна до барката, където неколцина полски докери разтоварваха вмирисания товар, продължи напред и се качи по трапа на очукана двумачтова шхуна, която извозваше дървен материал.

— Ей, жълтур? — подвижна помощник-капитанът. — Къде по дяволите отиваш?

— Капитан Ятковски, чоп-чоп, длехи.

— В кабината е.

Капитанът беше загрубял морски вълк от Йонкърс, препитаващ се с контрабанда на нелегално уиски, китайски опиум и превоз на бегълци, търсеци по-благосклонно правораздаване оттатък реката. Престъпниците, отказали да си платят превоза до по-безопасни брегове, ги намираха по очи в Долния залив и сред подземния свят се говореше, че човек не бива никога да се опитва да лъже капитан Пол Ятковски и помощника му, „Големия Бен“ Вайцман.

— Какво ми носиш, китаецо?

Вонг Ли смъкна торбата си и леко издърпа връвта. След това опипа внимателно между чистите ризи и чаршафи, и извади кръгла тенекиена кутия за сладки. Беше приключил със заваления английски.

— Имам всичко, което ми трябва.

В кутията имаше решетка, направена от метална пластина с пробити в нея дупки, в които се наместваха медни капсули така, че да могат да се складират и пренасят, без да се докосват една друга. Имаше трийсет дупки, всяка пълна с медна капсула, дебела колкото молив и на половина от дължината му. От върха на всяка от тях се протягаха две изолирани „телени крачета“. Представляваха високостепенни живачно-фулминатни детонатори №6, най-мощните.

Тайната за успеха на Вонг „Дракона“ в по-ранния му живот във взривяването на скали за западните железопътни компании бе в съчетанието на инстинкт и храброст. След като работи седем дни

седмично по канарите и тъй като беше изключително наблюдателен, беше стигнал до разбирането, че всяка пръчка динамит съдържа в мазната си обвивка повече мощ, отколкото се предполагаше. Всичко зависеше от това колко бързо ще избухне. Беше разбрал, че множество детонатори, задействани едновременно, усилват мощта на взрива.

Колкото по-бързо избухнеше зарядът, толкова по-голяма беше мощта на взрива и толкова повече можеше Вонг да усилва разрушителния му ефект. Малцина бяха цивилните инженери, разбрали това преди трийсет години, когато динамитът все още беше сравнително нов, а още по-малко бяха неграмотните китайски селяни, стигнали до тази истина. Най-малко пък бяха достатъчно смелите, които да поемат нужния риск, докато единственото средство за взривяване все още беше неблагонадеждният горящ фитил, преди електрически задействаните взривни капсули да намалят опасността. Тъй че същинската тайна в големите взривове си беше смелостта.

— Тук ли са електрическите батерии? — попита Вонг.

— Взех ги — отвърна капитанът на шхуната.

— А жиците?

— Всичко е тука. Сега какво?

Вонг се наслади на мига. Капитанът, корав брутален мъж, на когото би трябвало да свали шапка, ако го видеше на улицата, изпитваше възхищение от тъмните умения на китаеца.

— Сега какво? — повтори Вонг. — Сега се заемам с работа. Ти караш лодката.

Дузина въоръжени с пушки железопътни полицаи пазеха низ от шест товарни вагона на барутния кей. Трима следяха зорко бригада докери, наети да свалят от единия вагон осемстотин и петдесет сандъци с тегло от по двама и седем килограма, с петнайсет сантиметрови пръчки, произведени от барутни заводи „Дюпон дьо Немур“ в Уайлмингтън, Делауеър. Други четирима наблюдаваха как екипажът на „Лилиан I“ подрежда динамита в обемистия трюм на лихтера. Един стажант банков одитор торможеше капитана на лихтера, като ровеше непрекъснато във фактурите и товарителниците му.

Началникът на „Лилиан I“, капитан Уит Петри, беше в гадно настроение. Вече беше изтървал вдигания се прилив, който щеше да е

ускорил преминаването му по реката. Още забавяне и щеше да се бъхти срещу течението по всичките сто километра до скалната кариера на Сътън Пойнт. Отгоре на това новите му шефове от „Южен Пасифик“ плащаха още по-евтино и от старите от „Ню Джърси Сентръл“, и бяха още по-малко склонни да харчат пари за необходимите ремонти на скъпия на сърцето му „Оксфорд“. Когато, освен това бяха нарекли „Лилиан“, напук на всякаква традиция, след като всеки с малко ум в главата си знаеше, че е лош късмет да сменяш името на съда, предизвиквайки съдбата и още по-лошо, бяха го свели до пореден номер, „Лилиан I“, сякаш не беше по-добър лихтер от всичките останали, от „Лилиан II“ до „Лилиан XII“.

— Значи, имам идея — каза раздразнен капитанът — Аз ще се прибера вкъщи да вечерям с жена си. Вие момчета, движите лодката.

Нито едно от ченгетата не се усмихна. Едва след като бяха абсолютно сигурни, че доставя легитимен товар от двацет и пет тона динамит на легитимен получател, който гърми вулканична скала в кариерите в долината на Хъдсън — нагоре по реката, натъртваше постоянно той, от осем години все с това се занимавал, — най-сетне му разрешиха да тръгне.

— Не толкова бързо!

Тъкмо когато прибираха въжетата, висок русокос тип с мрачно лице и в скъпо палто се приближи с отривиста крачка по барутния кей, придружен от помощника си, който приличаше на конте от Пето авеню, ако не бяха тънките бели резки от боксьорски белези, нашарили челото му. Скочиха на борда с лекота на акробати и русокосият показва значка на детектив на Ван Дорн. Представи се като главен следовател Айзък Бел, а този до него бил детектив Арчибалд Абът. Поиска да види документите на Петри. Ледът в очите на Бел подсказа на Петри, че е неуместно да се шегува с прибирането вкъщи за вечеря, така че зачака търпеливо, докато товарителниците му бъдат изчетени ред по ред за десети път този следобед.

Партньорът, Абът, накрая каза с тон точно като от Адската кухня в Ню Йорк:

— Окей, шефе, мърдай. Извинявай, че те задържахме, но не допускаме рискове. — Махна на едно биче от „Южен Пасифик“, с мишци като на горила. — Макколийн, качваш се с капитан Петри. Отива по горен Хъдсън до компанията „Пулверизирана шиста“ на

Сътън пойнт. Има два̀сет и пет тона динамит в трюма си. Опита ли се някой да отклони курса, застреляй кучия син!

След това Абът прегърна Айзък Бел през рамото, опита се да го подкара нагоре по трапа и му заговори със съвсем друг тон, който звучеше наистина като на конте от Пето авеню:

— Това е, приятел. Умрял си от скука тук цяла седмица. Оставил си добри момчета да държат нещата под контрол. Даваме си една нощ почивка.

— Не — изръмжа Бел и погледна неспокойно петте останали товарни вагона от композицията с взривен материал. Вече се смрачаваше. Трима от железопътната охрана насочваха към портата, блокираща линията от главните товарни възли, тежка картечница „Викърс“ с лентово зареждане и водно охлаждане на тринога.

— Заповед на господин Ван Дорн — каза Абът. — Казва, че ако не отдъхнеш една нощ, ще те извади от случая, както и мен. Не се шегува, Айзък. Каза, че иска бистри глави непрекъснато. Дори ни купи билети за „Фолиз“.

— Мислех, че е затворено.

— Шоуто го въртят отново, докато се подготвят за турне. Моят приятел, вестникарски критик, го нарече, цитирам, „Най-хубавият меланж от веселие, музика и хубави момичета, виждан от много години“. Всички в града блъскат по вратите, за да се докопат до билети. Ние ги имаме! Хайде. Ще се облечем и първо ще хапнем нещо в клуба ми.

— Първо — отвърна твърдо Бел, — искам три натоварени догоре въглищни тендера. Да бъдат паркирани и със затегнати спирачки от другата страна на онази порта, в случай че на някой мозък му хрумне гениалната идея да я разбие с локомотив.

Арчи Абът, чието семейство със синя кръв му беше забранило да стане актьор, членуваше в клуб в Грамърси парк, наречен „Играчите“. „Играчите“ бе учреден преди деветнайсет години от сценичния актьор Едуин Бут, най-добрият Хамлет от предишния век и брат на убиеца на президент Линкълн. Марк Твен и генерал Уилям Текъмеш Шърман, чийто прословут унищожителен поход през Джорджия бе ускорил края на Гражданската война, бяха подкрепили усилието. Бут беше предоставил личния си дом, а знаменитият архитект Станфорд Уайт го беше преобразувал в клубна къща, преди да бъде смъртоносно прострелян в Медисън Скуеър Гардън от стоманения наследник Хари Тоу.

Бел и Абът се срещнаха за бърза вечеря на долния етаж в „Грила“. Беше първото им ядене след закуската, набързо изгълтана в едно барче в Джърси сити. Качиха се по великолепното стълбище за кафе, след което се запътиха към Четирийсет и четвърта улица и Бродуей да погледат „Фолиз 1907“.

Бел се задържа в читалнята, за да се възхити на един портрет в цял ръст на Едуин Бут. Характерният стил на художника, могъща смес от проникателен реализъм и романтичен импресионизъм, събуди вълна от емоции в сърцето му.

— Това го нарисува един брат от „Играчите“ — отбеляза Абът.

— Доста добър е, нали?

— Джон Сингър Сарджънт — каза Бел.

— О, разбира се, че познаваш работата му — рече Абът. — Сарджънт нарисува онзи портрет на майка ти, който е окачен в приемната на баща ти в Бостън.

— Малко преди да умре — промълви Бел. — Макар че човек изобщо не би го разбрал, гледайки такава красива млада жена. — Усмихна се на спомена. — Понякога сядах на стъпалата и ѝ говорех. Изглеждаше нетърпелива и все едно че я чувах как казва на Сарджънт: „Хайде довърши го, омръзна ми да държа това цвете“.

— Честно казано, бих предпочел да отговарям на портрет, отколкото на *моята* майка — пошегува се Абът.

— Да тръгваме! Трябва да се отбия в офиса, за да им кажа къде да ме намерят. — Като всички офиси на Ван Дорн в големите градове, щабът им на Таймс Скуеър беше денонощно отворен.

Облечени в бели фракове, оперни пелерини и копринени цилиндри, двамата забързаха към Парк авеню, който се оказа задръстен от двуколки, автомобилни таксита и трамваи, пълзящи към горната част на града.

— Ще стигнем по-бързо с метрото.

Подземната станция на Двайсет и трета бе окъпана с електрическа светлина и блестеше с белите си плочи. Тълпата пътници на перона варираше от мъже и жени, излезли да прекарат навън вечерта, до търговци, работници и домакини, прибиращи се у дома. През гарата профуча експресен влак, с отрупани с хора прозорци. Абът се похвали:

— Подземните ни линии ще направят възможно милиони нюйоркчани да ходят на работа в небостъргачите.

— Вашите подземни линии — отбеляза сухо Бел, — ще направят възможно криминални типове да оберат банка в бизнес центъра и да отпразнуват удара в жилищната част, преди ченгетата да са се появили на сцената.

Метрото ги откара за няколко минути до Четирийсет и втора и Бродуей. Изкачиха стъпалата и се озоваха в свят, където нощта бе прогонена. Таймс скуеър бе осветен ярко като ден от импозантните електрически билбордове, на които хиляди мигащи бели светлини рекламираха театри, хотели и „дворци на омарите“, шикарни заведения за театрална публика и звезди на шоубизнеса. По улиците бръмчаха моторни коли, таксита и автобуси. Тълпи се точеха, нетърпеливо забързани по широките тротоари.

Бел нахлу през парадната врата на хотел „Никърбокър“, първокласно заведение със стенописа на Кинг Коул Стария, нарисуван от Максфийлд Париш, украсил фойето. Офисът на Ван Дорн се намираше на втория етаж, разположен в дъното, на дискретно разстояние от величественото стълбище. Опитен на вид млад мъж със зализана назад черна коса и дълга вратовръзка посрещаше клиенти в обзаведеното с вкус предно помещение. Изящно скроеното му сако

прикриваше колан с револвер, който умееше да използва. Карабина с къса цев за разпръсване на тълпа му беше под ръка в долното чекмедже на бюрото му. Ключалката към задното помещение контролираше с електрически бутон до коляното си.

Задното помещение приличаше на офис на рекламен мениджър, с пишещи машини, лампи със зелено стъкло, стоманени шкафове с папки, календар на стената, телеграфен ключ и редица телефони тип „свещник“ на бюрото на дежурния служител. Вместо жени в бели блузи, които да печатат на бюрата, половин дузина детективи попълваха документи, обсъждаха тактики или се изтягаха, отдъхвайки след дежурство във фойетата на хотелите по Таймс скуеър. Имаше отделни входове за посетители, чиято поява можеше да не се приеме добре в луксозното фойе на „Никърбокър“, или се чувстваха по-комфортно да влизат и излизат от задната уличка.

Освирквания посрещнаха костюмите на Бел и Абът.

— Път! Минават оперните контета!

— Задници, не сте ли виждали джентълмени досега? — попита Абът.

— Накъде сте тръгнали, облечени така като пингвини?

— „Жарден дьо Пари“, на покрива на театър „Хамърстейн“ — отвърна гордо Абът, вдигна леко цилиндъра си и развя пелерината си в пищен жест. — На „Фолиз 1907“.

— Какво? Имате билети за „Фолиз“? — изломотиха няколко души удивени. — Как се докопахте до тях?

— По благоволение на шефа — отвърна Абът. — Продуцентът, господин Зигфилд, дължи една услуга на господин Ван Дорн. Нещо за жена, която не била негова. Хайде, Айзък. Завесата вече се вдига!

Но Айзък Бел стоеше като забит в пода, вторачен в телефоните, строени като войници. Нещо го човъркаше. Нещо забравено. Нещо пренебрегнато. Или спомен за нещо сбъркано.

Барутният кей на Джърси сити изплува в ума му. Имаше фотографска памет и проследи подстъпа към кея откъм сушата и навътре във водата стъпка по стъпка, метър по метър. Видя картеницата „Викърс“, насочена към портала, който го изолираше от главните възли. Видя въглищните тендери, които бе заповядал да блокират портата. Видя низ натоварени вагони, пушека, надигналата се

от прилива вода, пътническият терминал Къмюнипау от червени тухли, с фериботния му кей и бетонната стена на брега в далечината...

Какво липсваше?

Телефонен звън. Дежурният служител вдигна средния телефон, който някой беше маркирал като най-важен с помощта на червило — същото, което използваха и ванилетните актриси.

— Да, сър, господин Ван Дорн!... Да, сър! Тук е... Слушам, сър! Довиждане, господин Ван Дорн.

Дежурният остави слушалката и каза на Айзък Бел:

— Господин Ван Дорн каза, че ако не напуснете офиса в тази минута, сте уволнен.

Излязоха от „Никърбокър“ на бегом.

Арчи Абът, вечно напереният туристически гид, посочи към двуетажната жълта фасада на ресторант „При Ректор“, щом тръгнаха към Бродуей. Особено внимание обърна на огромната статуя при входа.

— Виждаш ли онзи грифон?

— Трудно бих го пропуснал.

— Пази най-великолепния палат за омари в целия град!

Лилиан Хенеси обожаваше да влиза в „При Ректор“. Пристъпеше ли елегантно покрай грифона на тротоара, за да се озове в огромната жълто-зелена страна на чудесата от злато и кристал, осветена ярко от гигантски полилеи, Лилиан се чувстваше като велика и обожавана актриса. Най-хубавото бяха огледалата от пода до тавана, позволяващи на всеки в ресторанта да види кой влиза през въртящата се врата.

Тази нощ хората се бяха вторачили в красивата ѝ златиста рокля, зяпнали бяха в колието от диаманти на гърдите ѝ и си бяха шепнали за удивително чаровния ѝ кавалер. Или, според израза на Марион Морган, *неописуемо* чаровния ѝ кавалер. Колко лошо, че беше само сенатор Кинкейд, който все още продължаваше упорито да я ухажва с надеждата да сложи ръце на богатството ѝ. Колко по-възбуждащо щеше да бъде, ако влезеше тук с мъж като Айзък Бел — чаровен, без да е красив, силен, без да е брутален, суров, без да е груб.

— За какво мислиш? — запита я Кинкейд.

— Мисля, че трябва да привършим с омарите си и да отидем на представлението... О, чуй оркестъра... Ана Хелд идва!

Ресторантският оркестър винаги засвирваше най-новия хит на актрисата от Бродуей, щом влезеше. Песента беше „Просто не мога да накарам очите си да се държат прилично“.

Лилиан запя със сладък, звънък и съвършен глас:

*В североизточния ъгъл на лицето ми,
и в същото местенце на сърцето ми...*

И ето я нея, френската актриса Ана Хелд, с тънкото ѝ кръстче, подчертано от великолепната зелена рокля, много по-дълга от тези, които носеше на сцената, цялата усмивки и блеснали сини очи.

— О, Чарлз, толкова е възбуждащо. Радвам се, че дойдохме.

Чарлз Кинкейд се усмихна на удивително богатото момиче, подпряло лакти на покривката на масата срещу него и изведнъж си даде сметка колко млада и невинна беше в действителност. Готов бе да се обзаложи, че именно от Хелд беше усвоила игривия си поглед. Много ефективно при това, длъжен бе да признае, след като изпърха с клепки и втрени в него премерените си светлосини очи.

— Толкова се радвам, че ми телефонира — каза той.

— „Фолиз“ са се върнали — отвърна тя безгрижно. — Трябваше да дойда. Кой иска да ходи на шоу сам?

Това в голяма степен резюмираше отношението ѝ към него. Пренебрежението ѝ го вбесяваше. Но щом приключеше с баща ѝ, старецът нямаше да ѝ е оставил и два залька в завещанието си, докато той щеше да е достатъчно богат, за да притежава Лилиан с всичките ѝ парцалки. Междувременно преструвките му, че я ухажда, му даваха нужния повод да прекарва повече време близо до баща ѝ, отколкото щеше да му е позволено в ролята му на дресиран сенатор, гласуващ в интерес на железопътните корпорации. Нека Лилиан Хенеси да презира своя твърде стар, леко комичен ухажор зестрогонец, безнадежден любовник, незабележим като мебелите наоколо. Накрая щеше да я притежава — не като съпруга, а като предмет, като красива скулптура, на която да се насладиш, щом изпиташ подтик.

— Аз също трябваше да дойда — отвърна ѝ Кинкейд и изруга на ум двамата професионални боксьори от Роулинс, неуспели да убият Айзък Бел.

Точно тази вечер повече от всякога трябваше да е на публично място. Дори Бел да не беше почнал да го подозира, скоро щеше да го заподозре. Странното усещане за нещо нередно вече трябваше да се е промъкнало в ума на детектива. Колко време оставаше, преди постерът на Бел с издирваното лице да раздвижи паметта на някой, който го е видял да подготвя положение? Прекалено големите уши на рисунката нямаше вечно да го пазят.

Какво по-добро алиби от „Фолиз 1907“ в „Жарден дьо Пари“ на Хамърстейн?

Стотици хора щяха да помнят, че сенатор Чарлз Кинкейд е вечерял в „При Ректор“ с най-ухажваната наследничка в Ню Йорк. Хиляда души щяха да видят как „Героят инженер“ пристига на най-голямото шоу на Бродуей с незабравимо момиче под ръка — на цели два километра от друго едно „шоу“, което щеше да засенчи дори „Фолиз“.

— На какво се усмихваш, Чарлз? — попита го Лилиан.

— Очаквам с нетърпение забавлението.

Пиратството по река Хъдсън беше рядкост в ранните години на двадесети век. Когато капитан Уит Петри видя надвисналия от дъжда наклонен нос, единствената му реакция бе да надуе свирката на „Лилиан I“, за да предупреди другия съд да не се доближава прекалено. Звучното изригване на пара събуди Макколийн, железопътния копой, който хъркаше на пейката отзад в кабината на щурвала, докато „Лилиан I“ разпенваше водата на север покрай Йонкърс, борейки се с отлива и мощното речно течение.

— Какво беше това?

— Платноход... Проклетият глупак трябва да е глух.

Извисилият се нос продължаваше да се носи право към него, достатъчно близо, за да се разбере, че платната, очертани на фона на тъмното небе, бяха на шхуна. Уит Петри спусна прозореца на кабината, за да вижда по-добре и чу бумтежа на помощния бензинов мотор, работещ с пълна сила. Дръпна отново въжето на свирката и завъртя щурвала, за да отклони настрани, преди да са се сблъскали. Другият съд зави с него.

— Какво по дяволите...?

Макколийн вече беше скочил на крака и вадеше енергично револвера от палтото си.

Отекна пушечен изстрел, разби прозорците и заслепи Макколийн с разлетелите се парчета стъкло. Железопътното ченге залитна назад, изрева от болка, хвана се за лицето и стреля напосоки. Капитан Петри извлече кураж от вродените си инстинкти на уличен борец от Джърси. Завъртя рязко руля, за да връхлети на таран в корпуса на нападателя.

Беше правилната тактика. Тежко натовареният парен лихтер със сигурност щеше да разцепи дървената шхуна на две. Но износеното кормилно съединение на „Лилиан I“, от дълго време пренебрегвано от „Централна железница Ню Джърси“, а сега и от „Южен Пасифик“ поддаде при рязката маневра. С откъснатия кормилен лост и разбит рул, пълният с динамит съд застина по средата на резкия завои и се залюшка безпомощно. Шхуната го блъсна странично и банда мъже

скочиха на борда с вой и безмилостна стрелба по всеки, който се движи.

„Жарден дьо Пари“ представляваше импровизиран театър на покрива на „Олимпия“ на Хамърстейн. В тази студена и дъждовна нощ брезентовите завеси бяха спуснати, за да пазят от вятъра, но едва заглушаваха шума на бензиновите автобуси долу на Бродуей. Но всеки с билет в ръката изглеждаше щастлив, че е тук.

Маси и столове бяха подредени по плоския под, наподобяващ повече танцувален салон, отколкото театрален аудиториум. Но организаторите бяха добавили изящни ложи, с които да привлекат тъй наречената от Арчи Абът „по-висша класа публика“. Ложите бяха наскоро построени върху извита като конска подкова платформа на върха на пагода, обхванала асансьорния вход. Флорънс Зигфилд, продуцентът на „Фолиз“, бе дал на детективите на Ван Дорн най-добрите места. Предлагаха добра и близка гледка към сцената и широка панорама към останалите ложи, които се пълнеха с мъже в бели фракове и жени в бални тоалети.

Докато оглеждаше пристигащата публика, погледът на Бел изведнъж се кръстоса с този на Лилиан Хенеси, която тъкмо седна на мястото си от другата страна на салона. Изглеждаше по-красива от всякога в златистата рокля и с русата ѝ коса, събрана на висок кок над главата ѝ. Усмихна ѝ се и лицето ѝ мигновено светна от искрено удоволствие, явно простила му, затова че бе разбил пакарда ѝ. Всъщност, помисли той притеснено, усмихваше му се като момиче на ръба на страстното увлечение... последното нещо, от което и двамата се нуждаеха.

— Виж онова момиче! — изломоти Абът до него.

— Арчи, ако се наведеш още малко, ще паднеш в евтините места.

— Струва си, ако тя ще плаче над тялото ми... ще ѝ кажеш как съм умрял. Чакай малко, тя се усмихва на теб.

— Името ѝ е Лилиан — обясни Бел. — Онзи парен лихтер на „Южен Пасифик“, който зяпаше този следобед, е наречен на нея. Както и всичко, което плава и е собственост на компанията. Дъщеря е на стария Хенеси.

— И богата, значи? Боже в небесата. Кой е онзи надут пуяк до нея? Изглежда ми познат.

— Сенатор Кинкейд.

— О, да. Героят инженер.

Бел отвърна хладно на кимването на сенатора. Не беше изненадан, че чекът на Кинкейд, покриващ загубите му на покер, още не беше пристигнал в клуб „Йейл“. Мъжете, които раздаваха от долния край на тестето, имаха навика да не си плащат дълговете, когато мислеха, че могат да го избегнат.

— Сенаторът определено е късметлия.

— Не мисля — отвърна Бел. — Твърде богата и независима е за него.

— Какво те кара да го твърдиш?

— Тя ми го каза.

— Защо ще го споделя с теб, Айзък?

— Довършваше третата си бутилка „Мъм“.

— Значи *ти* си късметлията.

— Извадих късмет с Марион и ще си остана късметлия с Марион.

— Любовта — измърмори с подигравателно скръбен тон Арчи, докато светлините в салона гаснеха. — Дебне ни като смъртта и данъчните.

Тежка дама, увита в метри коприна, увенчана с пищна шапка с пера и бляскави диаманти, се наведе от съседната ложа и потупа властно Абът по рамото с лорнета си.

— Тихо, млади човече. Шоуто започва... О, Арчи, ти си бил. Как е майка ти?

— Много добре, благодаря, мисис Вандербилт. Ще ѝ кажа, че попитахте.

— Моля те. И, Арчи? Извинявай, че неволно подслушах. Джентълменът с теб е прав. Младата дама не държи много на онзи *омразен* законодател. И трябва да подчертая, би могла лесно да закърпи опърпаното състояние на фамилията ви.

— Мама би се зарадвала много — съгласи се Абът и добави с тихо мърморене така, че да го чуе само Бел:

— След като мама смята Вандербилт за „нецивилизовани новобогаташи“, можеш да си представиш ужаса ѝ, ако доведе у дома

дъщерята на „железничар голтак“.

— Но ти ще си голям късметлия — каза Бел.

— Знам. Но мама даде ясно да се разбере: никоя по-долу от Астор.

Бел хвърли поглед над ложите към Лилиан и в главата му изведнъж се оформи гениален план. План, който щеше да отклони нарастващото увлечение на мис Лилиан към него и същевременно да обезоръжи майката на бедния Арчи. Но щеше да е нужна съдържаността на дипломат и фините пръсти на ювелир. Тъй че каза само:

— Хайде тихо! Шоуто започва.

Насред реката Хъдсън, на километър и половина западно от Бродуей, завзетият от пирати парен лихтер „Лилиан I“ на „Южен Пасифик“ се понесе устремно надолу по течението. Отливът удвояваше скоростта на течението и компенсираше времето, което бяха изгубили, за да поправят кормилната система. Лихтерът вдигаше пара в компанията на дървената шхуна, която го беше пленила. Вятърът бе югоизточен, понесъл силен дъжд. Платната на шхуната бяха изпънати срещу вятъра, а бензиновият ѝ двигател бръмчеше на пълни обороти, за да не изостане от „Лилиан I“.

Капитанът на шхуната, контрабандистът от Йонкърс, изпита леко угризение заради старото момиче, което скоро щеше да се разлети на късчета. Много леко угризение, помисли си с усмивка Ятковски, след като му бяха платили двойно цената на шхуната, за да удави екипажа на парния лихтер във водата и да стои до съда, за да измъкне Китаеца, след като пратеха коритото на последното му пътуване. Шефът, който плащаше мангизите, даде ясно да се разбере: прибирате Китаеца, след като свърши работата си. Върнете го цял и непокътнат.

Шефът имаше нужда от експерти по експлозивите.

„Момичетата на Ана Хелд“, обявени от продуцента за „най-красивите жени, събирани някога в един театър“, танцуваха „сторм“ в къси бели рокли, широки шапки и червени шарфове, и пееха „Просто не мога да накарам очите си да се държат прилично“.

— Някои от тези жени са внесени директно от Париж — прошепна му Абът.

— Не виждам Ана Хелд — измърмори в отговор Бел. Като всеки мъж в страната на възраст под деветдесет години, беше добре запознат с изразителните очи на френската актриса, с тънкото ѝ 46 см. кръстче и с изящно закръглените ѝ бедра. Твърдеше се, че кожата ѝ се поддържа с ежедневни бани в мляко. Бел хвърли поглед към Лилиан Хенеси, която наблюдаваше представлението прехласната и изведнъж осъзна, че домашната ѝ възпитателка, госпожа Комдън, има фигура твърде сходна с тази на Ана Хелд. Дали пък президент Хенеси не ѝ пълнеше ваните с мляко?

Абът аплодира шумно и публиката последва примера му.

— По някаква причина, известна най-вече на господин Зигфилд — заговори той на Бел, надвиквайки шума, — Ана Хелд не е сред момичетата на Ана Хелд. Въпреки че е неофициалната му съпруга.

— Съмнявам се, че цялата Агенция Ван Дорн би могла да го измъкне от този хал.

„Фолиз 1907“ продължи устремно. Комедианти пародираха спор за сметката в бара с германски акценти като Уебър и Фийлдс, и изведнъж отрезнелият Бел се замисли за Мак и Уоли. Когато Анабел Уитфорд излезе на сцената в черен бански костюм в ролята на „Къпещото се момиче Гибсън“, Абът сръга с лакът Бел и прошепна:

— Помниш ли грамофона, когато бяхме хлапета? Тя изигра танца на пеперудата.

Бел слушаше разсеяно, замислен над вероятния план на Саботьора. Къде щеше да нанесе удара си сега, след като бяха покрили всички бази? И какво бе пропуснал самият той? Мрачният отговор беше, че каквото и да бе пропускът му, Саботьора щеше да го забележи.

Оркестърът беше подхванал бързата „Работех на железниците“ и Абът отново го сръга.

— Погледни. Вкараха клиента ни в шоуто.

Комедиантите позираха пред декор с нарисуван локомотив на „Южен Пасифик“, димящ зад тях, все едно че всеки момент ще ги сгази. И за разсеяния наблюдател беше ясно, че комедиантът в колониално облекло, подскачащ на дървено конче, трябваше да представлява Питър Ревъри. Колегата му в шапката и комбинезона на

машинист изобразяваше президента на железници „Южен Пасифик“ Озгуд Хенеси.

Пол Ревъри препусна на галоп към него, размахал телеграма.

— Телеграма от Сената на Съединените американски щати, президент Хенеси.

— Дай я тука, Пол Ревъри! — Хенеси я дръпна от ръката на конника и прочете на глас: — Моля, сър, телеграфирайте указания. Забравихте да ни кажете как да гласуваме.

— Какви са указанията ви до сенаторите, президент Хенеси?

— Железницата идва. Железницата идва.

— Как трябва да гласуват?

— Един, ако е по суша.

— Да светнат един фенер в кулата, ако железницата дойде по суша?

— Подкупи, тъпако! Не фенери. Подкупи. Колко подкупа по море?

— Два, ако...

Айзък Бел скочи от мястото си.

В тъмния трюм на парния лихтер „Лилиан I“, Вонг Ли довършваше сложните си инсталации на светлина, та на фара на дървения велосипед „Евридей“, захранван с три батерии „D“. Беше благодарен за това и си спомняше без носталгия за старото време, когато се налагаше да свързва динамитни фитили на светлината на открит пламък. Слава на всички богове за електричеството, което му осигуряваше светлина за работа и енергия, която да взривява детонатори със свръхестествена скорост.

Айзък Бел напусна „Жарден дьо Пари“ през брезентовите завеси, които пазеха от дъжда, и заслиза бързо по стоманеното стълбище, прикрепено за външната стена на театър „Хамърстейн“. Слезе в една задна уличка и затича към Бродуей. До хотел „Никърбокър“ имаше две пресечки. Тротоарите гъмжаха от хора. Навлезе тичешком в улицата, избягвайки трафика, прекоси фойето на хотела и изкачи на бегом стълбището към агенция Ван Дорн, бръкна под бюрото на стъписания администратор за бутона на ключалката на вратата и нахлу в задното помещение.

— Искам Еди Едуардс на барутния кей. Коя е телефонната линия до Джърси сити?

— Номер едно, сър. Както заповядахте.

Бел вдигна слушалката и зачука по вилката.

— Дайте ми Еди Едуардс.

— Ти ли си, Айзък? Да не водиш някое момиче от „Фолиз“?

— Слушай ме. Еди. Премести картеницата „Викърс“ така, че да можеш да покриваш и водата, и главния портал.

— Не мога.

— Защо?

— Онези пет вагона с експлозив блокират огневото поле. Мога да покрия едното или другото, но не и портата и водата едновременно.

— Тогава вземи друга картечница. В случай че атакува откъм водата.

— Опитвам се да заема от армията, но няма да стане тази нощ. Съжалявам, Айзък. Какво ще кажеш да поставя двама с пушки от двата края на кея?

— Казваш, че вагоните блокират огневото гюле? Сложи картечницата си *над тях*.

— *Над тях?*

— Чу ме. Постави картечницата над вагоните с динамит, за да могат да я въртят и в двете посоки. Така могат да покрият портата и водата. Действай, Еди. Веднага!

Бел остави слушалката на вилката с огромно облекчение. Точно това беше забравил. Водата. Атака от лодка. Ухили се на другите детективи, които бяха слушали жадно.

— Поставянето на тежка картечница на покрива на влак с експлозивни би трябвало да е сериозен стимул да стоим будни.

Закрачи обратно към театъра вече не толкова притеснен и се пъкна на мястото си точно падаше завесата след първо действие на „Фолиз“.

— За какво беше всичко това? — попита Абът.

— Ако саботьорът реши да атакува от водата, ще, лети с главата напред право върху тежка картечница „Викърс“.

— Добре си се сетил, Айзък. Значи вече можеш да се отпуснеш и да ме представиш на приятелите си.

— Кой, сенатор Кинкейд ли? — попита невинно Бел — Не бих го нарекъл приятел. Играхме малко карти, но...

— Знаеш кого имам предвид, по дяволите. Говоря за Елена Троянска от „Южен Пасифик“, чието възхитително лице пусна на вода дванайсет парахода.

— Струва ми се твърде интелигентна, за да си падне по мъж от Принстън.

— Влиза в асансьора! Хайде, Айзък!

За асансьорите чакаха тълпи хора. Бел поведе Абът през брезентовите завеси, надолу по външното стълбище и в просторното фойе на партера, обслужващо и трите театъра в зданието.

— Ето я!

Лилиан Хенеси и сенатор Кинкейд бяха обкръжени от обожатели. Жени се надпреварваха да стиснат ръката му, докато съпрузите им се бутаха с лакти да се домогнат до познанство с Лилиан. Жените им едва ли го забелязваха или ги интересуваха. Бел видя как две дами пъгнаха дискретно визитките си в джоба на сенатора.

По-високи от повечето наоколо и опитни в свадите в бални салони и в овладяването на безредици, двамата детективи на Ван Дорн си отвориха път в блъсканицата като ескадрила бойни кораби. Лилиан се усмихна на Бел.

Той от своя страна съсредоточи погледа си на Кинкейд, а сенаторът погледна към него и му махна приятелски.

— Не е ли чудесно шоуто? — извика Кинкейд над главите на струпалите се около тях хора, щом Бел се приближи. — Обожавам театъра. Знаете ли, чух ви да си говорите с Кени Блум как сте избягали като хлапета в цирка. За мен винаги беше сцената вместо цирка. Винаги съм искал да стана актьор. Дори бях избягал с една театрална труппа, преди да надделее здравият ми разум.

— Като моя добър приятел Арчи Абът тук. Арчи, запознай се със сенатор Чарлз Кинкейд, нереализиран драматичен актьор.

— Добър вечер, сенаторе — каза Абът и протегна вежливо ръка, но изобщо не улучи дланта на Кинкейд, тъй като бе зяпнал в Лилиан.

— О, здрасти, Лилиан — подхвърли небрежно Бел. — Позволи ми да ти представя стария си приятел Арчибалд Ейнджъл Абът.

Лилиан запърха с клепки в стила на Ана Хелд. Но явно нещо, което видя в лицето на Абът, я накара да го погледне отново. Приятелят му имаше подкупващи сиви очи и Бел забеляза как излъчваха настойчивост, за да задържат вниманието ѝ. Погледът ѝ обходи белезите по челото на Абът и обхвана рижата му коса и искрящата усмивка. Кинкейд ѝ каза нещо, но тя като че ли не го чу, докато гледаше Абът право в лицето и промълви:

— Приятно ми е да се запознаем, господин Абът. Айзък ми е разказал всичко за вас.

— Едва ли, мис Хенеси. Иначе щяхте да избягате от фойето.

Лилиан се засмя, Арчи се наду, а сенаторът изглеждаше доста недоволен.

Бел използва повода с дълга от покера, за да отведе Кинкейд настрана от Арчи и Лилиан.

— Играта ни на карти ми беше приятна. И за мен беше удоволствие да получа визитката ви, но един чек за написаната сума би съживил още по-приятни спомени.

— Чекът ми ще пристигне утре — отвърна вежливо Кинкейд. —
Още ли сте в клуб „Йейл“?

— Засега. А вие, сенаторе? В Ню Йорк ли ще пребивавате, докато сте извън Вашингтон?

— Всъщност, тръгвам за Сан Франциско утре сутринта.

— Сенатът не е ли в сесия?

— Председател съм на една подкомисия, провеждаща изслушване в Сан Франциско за китайския проблем. — Огледа тълпите театрална публика, мъчещи се да привлекат вниманието му, хвана Бел за лакътя и заговори по-тихо. — Казано между нас, играчите на покер, господин Бел, изслушването ще маскира истинската цел на пътуването ми до Сан Франциско.

— А каква е тя?

— Убеден бях от отбрана група калифорнийски бизнесмени да изслушам настояванията им да се кандидатирам за президент. — Смигна затворнически. — Предложиха да ме вземат на ловна екскурзия в горите със секвоя. Може да си представите колко малко удоволствие ще изпита един бивш строител на мостове от спането на открито. Казах им, че бих предпочел някоя от прочутите им западни курортни хижи. Елени, препарирани мечки гризли, борови цепеници в камината... и водопровод.

— Податлив ли сте на убеждаване?

— Между нас казано, струва ми доста усилие. Но, разбира се, за мен би било голяма чест да се кандидатирам за президент — каза Кинкейд. — Кой не би се поласкал? Това е мечтата на всеки политик, който служи на обществото.

— Престъпник Уайтуей, да не би да е един от тези калифорнийски бизнесмени?

Кинкейд го изглежда рязко.

— Проницателен въпрос, господин Бел.

За миг, както бяха преплели погледи, двамата мъже, все едно че стояха сами над някоя скална пропаст в Орегон, вместо в пълно с хора театрално фоайе на Големия бял път^[1].

— А отговорът ви? — запита Бел.

— Не мога да си позволя да ви кажа. Но толкова много зависи от това какво ще реши президент Рузвелт да стори следващата година. Не виждам място за мен, ако той поиска трети мандат. Тъй или иначе, предпочитам да запазите това под шапката си.

Бел му го обеща. Но се зачуди защо един сенатор на САЩ бе решил да сподели такива неща с човек, когото бе срещнал само веднъж.

— Споделихте ли го с господин Хенеси?

— Ще го споделя с Озгуд Хенеси в подходящия момент, тоест след като една такава уговорка бъде консумирана.

— Защо да чакате? Един президент на железопътна компания няма ли да е от полза за каузата ви?

— Не бих искал да му вдъхвам надежди, че ще има приятел в Белия дом на този ранен етап, само за да ги разбия след това.

Светлините в салона започнаха да гаснат и светват в знак, че паузата е свършила. Върнаха се на местата си в театъра на покрива.

— Какво чудесно момиче — каза Абът на Бел.

— Какво мислиш за сенатора?

— Какъв сенатор? — попита Абът и махна над ложите на Лилиан.

— Още ли го смяташ за надут пуяк?

Абът го изгледа, прецени, че не пита току-така и отвърна съвсем сериозно:

— Определено се държи като такъв. Защо питаш, Айзък?

— Защото имам чувството, че у Кинкейд има нещо повече от това, което се набива на очи.

— Ако съдя по погледа, който ми хвърли, когато ме вида, че говоря с нея, готов е да убие, за да сложи ръце на мис Лилиан и богатството ѝ.

— Иска да стане и президент.

— На железницата ли? — попита Арчи. — Или на Съединените щати?

— Съединените щати. Каза ми, че имал тайна среща с калифорнийски бизнесмени, които искат да се кандидатира за президент, ако Теди Рузвелт се оттегли следващата година.

— Щом е тайна, защо ти го казва?

— Точно това се чудех. Само пълен глупак би го изтърсил неволно.

— Вярваш ли му?

— Хубав въпрос, Арчи. Смешното е, че нищо не каза за Уилям Хауърд Тафт.

— Това е все едно да не споменаващ за слона в салона. Ако Рузвелт не се кандидатира за трети мандат, тогава военният секретар Тафт ще е добрият приятел, когото ще посочи да го замести. Нищо чудно, че Кинкейд иска да остане в тайна. Ще се опълчи на собствената си партия.

— Още една причина да не го сподели с мен — каза Айзък Бел. — Какво ли крои?

В другия край на ложите Лилиан Хенеси попита:

— Какво мислиш за господин Абът, Чарлз?

— Абът са от най-старите фамилии в Ню Йорк, освен холандците, а те имат много холандски корени под родословното си дърво. Толкова по-зле, че загубиха всичките си пари в Паниката от 1893 г. — добави Кинкейд с широка усмивка.

— Той ми го каза направо — отвърна Лилиан. — Изглежда не го притеснява.

— Определено би притеснило бащата на всяка млада дама, на която предложи ръката си — заяде я Кинкейд.

— А какво мислиш за Айзък Бел? — не му остана дължна Лилиан. — Арчи ми каза, че двамата с Айзък сте играли на карти. Забелязах, че бяхте увлечени в дълбок разговор във фоайето.

Кинкейд продължаваше да се усмихва, дълбоко удовлетворен от разговора си с Бел. Ако детективът станеше подозрителен, то преструвката, че е един от многото сенатори, мечтаещи да станат президент на Съединените щати, щеше да е убедителна демонстрация, че не е саботьор на влакове. Ако Бел заровеше по-надълбоко, щеше да открие, че наистина имаше калифорнийски бизнесмени, с Престън Уайтуей начело, които търсеха своя кандидат за президент. И сенатор Кинкейд оглавяваше списъка им, след като бе окуражил и манипулирал находчивия вестникарски магнат на Сан Франциско да повярва, че Героят инженер, на когото бе помогнал да стане сенатор, щеше да му служи в Белия дом.

— За какво си говорихте? — настоя Лилиан.

Усмивката на Кинкейд стана жестока.

— Бел е сгоден и предстои да се жени. Каза ми, че купува къща за бъдещата си... за извадилото късмет момиче.

Тъга ли беше това на лицето ѝ, или просто бе от светлините, гаснещи за второ действие?

* * *

— Джърси сити е точно пред нас, жълтур! — изрева помощник-капитанът „Големия Бен“ Вайцман, когото капитан Ятковски бе поставил на борда на „Лилиан I“ за да върти руля, след като хвърлиха в реката екипажа на парния лихтер. — Размърдай се там долу.

Вонг Ли продължаваше както си знаеше, отдавайки на двайсетте и пет тона динамит цялото уважение, което заслужаваха. Десетилетията гладене на ризи с тежки железни ютии бяха вкоравили дланите му. Пръстите му вече не бяха толкова ловки.

Беше му останал един детонатор, когато приключи и го пъкна в джоба си, поддържайки старите навици да бъде пестелив. След това посегна към двойната електрическа жица, която беше изпънал от носа на лодката до трюма с подредените сандъци с динамит. Вече беше оголил пет сантиметра от медната сърцевина, прерязвайки изолацията. Свърза едната жица за едното краче на първия детонатор. Посегна за втората и спря.

— Вайцман! Горе ли си?

— Какво?

— Провери дали ключът на носа още е отворен.

— Отворен е. Вече го проверих.

— Ако не е отворен, ще се взривим, щом докосна тези жици.

Вайцман уви намотка въже през спиците на кормилното колело, за да задържи лихтера на курс и забърза към носа, ругаейки студения дъжд. Ятковски му беше дал цилиндрично фенерче и на мигащата му светлина видя, че челюстите на превключвателя, който китаецът беше монтирал на върха на носа, бяха отворени и щяха да останат отворени, докато носът се блъснесе в барутния кей. Сблъсъкът щеше да затвори челюстите, затваряйки електрическата верига между батерията и детонаторите, с което щеше да взриви двайсет и пет тона динамит.

Това на свой ред щеше да вдигне във въздуха още сто тона на барутния кей, което пък щеше да произведе най-голямата експлозия, чувана някога в Ню Йорк.

Вайцман забърза обратно към руля и извика от люка:

— Отворен е. Както ти казах.

Вонг вдиша дълбоко и прикрепил жицата с положителния полюс към второто краче на детонатора. Нищо не последва. Разбира се, помислил си той кисело, ако се беше объркало нямаше и да го разбере — щеше да загине моментално. Изкачил се по стълбата, излезе от люка и каза на мъжа зад кормилото да даде сигнал на шхуната. Тя се доближи с пляскане на мокрите платна и издрънча силно в корпуса на лихтера.

— Леко! — изрева Вайцман. — Да ни убиете ли искате?

— Китаец! — ревна капитан Ятковски. — Качвай се тука.

Вонг Ли задвижил схванатите си ръце и крака нагоре по въжената стълба. Беше се катерил на много по-лоши места в планините, но тогава беше с трийсет години по-млад.

— Вайцман! — ревна капитанът. — Виждаш ли кея?

— Как може да ми избяга?

На половин километър напред грееха електрически светлини. Железопътните ченгета го бяха осветили като Бродуей, за да не може никой да се промъкне до тях от възлите, но изобщо не беше им минало през ума, че някой може да се промъкне откъм водата.

— Насочи към него и бързо се разкарай.

Вайцман завъртя руля докато изравни носа на „Лилиан I“ със светлините на барутния кей. Приближаваха се странично, а кеят беше дълъг сто и осемдесет метра, тъй че дори да се отклонеше малко от курса, все пак щеше да се удари достатъчно близо до петте вагона с динамит.

— Бързо, казах! — ревна капитанът.

Нямаше нужда да го подканят. Вайцман се изкатери на дървената палуба на шхуната.

— Давай бързо! — извика Вонг. — Разкарай ни оттук.

Никой не беше по-голям специалист от Вонг, за да разбере какви сили щяха да се развихрят над железопътните възли, пристанището и градовете наоколо.

Когато Вонг и екипажът на шхуната погледнаха назад да проверят дали парният лихтер върви по зададения курс, видяха как един ферибот на Централна железница Ню Джърси се откъсна от брега и пое към Пътнически терминал Къмюнипау. Трябваше да е спрял влак отнякъде и фериботът откарваше пътниците на последния етап.

— Добре дошли в Ню Йорк! — измърмори капитанът.

Щом двайсет и петте тона динамит на лихтера взривяха стоте тона на барутния погреб, фериботът щеше да изчезне сред огнено кълбо.

[1] Great White Way — прозвище за Бродуей в централната част на Ню Йорк, където са разположени театрите. — Б.пр. ↑

Марион Морган стоеше въвн на откритата палуба на ферибота „Джърси Сентръл“. Подпря се на перилото, без да обръща внимание на студа. Сърцето й туптеше от радост и възбуда. Не беше виждала Ню Йорк откакто баща й я беше завел на екскурзия в Източните щати като малко момиче. Сега отвъд реката се рееха десетки небостъргачи с осветени прозорци. А някъде там, на приказния остров, беше любимият й Айзък Бел.

Беше се колебала дали да му прати телеграма, или да го изненада. Спряла се беше на изненадата. Пътуването й ту идваше на дневен ред, ту се отменяше, докато Престън Уайтуей жонглираше с натоварения си график. В последната минута бе решил да остане в Калифорния и да я прати да се срещне с банкерите му в Ню Йорк, за да представи предложението му за финансиране на серията му кинопрегледи „Свят в картини“. Напористият млад вестникарски издател трябваше да е бил достатъчно впечатлен от банковия й опит, за да й даде такова важно поръчение. Но Марион подозираше, че истинската причина да прати жена, беше надеждата му да я спечели, тъй като бе помислил, че пътят към сърцето й ще е отворен, като й покаже, че уважава независимостта й. Беше измислила фраза, с която да подчертае на настоящия Уайтуей обвързаността си с Айзък.

„Сърцето ми е вречено“.

Наложило се бе да прибегне до нея вече два пъти.

Но казваше всичко и щеше да я използва още десет пъти, ако потрябва.

Дъждът отслабваше и градските светлини грейнаха ярко. Веднага щом се настанеше в хотела си, щеше да телефонира на Айзък в клуб „Йейл“. В порядъчните хотели като „Астор“ гледаха с лошо око на жени, които приемат джентълмени посетители. Но в страната нямаше да се намери и едно хотелско ченге, което да не си затвори очите за оперативен служител на Ван Дорн. Професионална благосклонност, щеше да се усмихне Айзък.

Фериботът наду свирката си. Усети как витлата потрепериха под краката ѝ. Докато се отдръпваха от брега на Ню Джърси видя платната на старомодна шхуна, очертани на фона на ярко осветен кей.

Десет минути трябваша на четиримата мъже, за да вдигнат тежката картечница на покрива на вагона. И както беше предсказал Айзък Бел, лентовата картечница с водно охлаждане „Викърс“, монтирана на триножник над пълния с динамит вагон, държеше обслужващите я железопътни полицаи много будни. Но Еди Едуардс, четирийсетгодишният следовател на Ван Дорн с изумяващия кичур преждевременно побеляла коса, все пак непрекъснато се качваше по стълбата на вагона, за да ги проверява.

Оръжието им също така беше благонадеждно, приспособено от картечница „Максим“, която се беше доказала, покосявайки африканските армии. Едно от яките ченгета беше преселник англичанин, който разправяше с увлечение за избиването на „туземци“ с „Максим“ в колониалните войни предното десетилетие. Едуардс му даде указания да остави туземците на Джърси на мира. Освен ако не опитаха нещо. Старите банди там не бяха толкова корави като някога, когато Едуардс беше водил битката на Ван Дорн да прочистят железопътните възли, но все още бяха досадни.

Застанал на покрива на вагона, докато се въртеше на пети и оглеждаше огневото поле на картечницата, което вече обхващаше пълен кръг, Едуардс си припомни старите дни, когато пазеше товари със златни кюлчета. Разбира се, оръжията на бандата „Лава Бед“ по онова време бяха предимно оловни тръби, месингови боксове и много рядко по някоя рязана пушка. Пред очите му ярко осветен ферибот напусна терминала Къмюнипау. Обърна се отново към портата, блокирана от три въглищни тендера с ченгета с пушки на покрива, и видя, че товарните възли изглеждаха по-спокойни от всякога. По коловозите щъкаха и се композираха маневрени локомотиви. Но във всяка машинна кабина се возеше по един въоръжен детектив. Отново погледна към реката. Дъждът отслабваше. Вече виждаше ясно светлините на Ню Йорк.

— Онази шхуна там няма ли да се блъсне в парния лихтер?

— Не. Близо бяха, но се раздалечават. Виждаш ли? Отдели се, а лихтерът обърна насам.

— Виждам — отвърна Едуардс, стегнал челюсти. Накъде, по дяволите, е тръгнал тоя?

— Идва насам.

Едуардс наблюдаваше напрегнато. Ситуацията му харесваше все по-малко и по-малко.

— Колко далече е онази червена шамандура?

— Червената светлина ли? Към половин километър, според мен.

— Ако подмине оная шамандура, дай му четири изстрела пред носа.

— Сериозно ли? — попита невярващо ченгето.

— Да, по дяволите. Сериозно. Пригответи се за стрелба.

— Подминава я, господин Едуардс.

— Стреляй! Веднага!

Охлажданата с вода „Викърс“ издаде странно приглушен пукот. Твърде далече беше, за да се види в тъмното къде отидоха куршумите. Парният лихтер продължаваше да идва право към барутния кей.

— Дай им десет изстрела по покрива на кабината на щурвала.

— Това ще ги събуди хубаво — каза англичанинът. — Тия оловни парчета звучат като гръм над главата ти.

— Само гледай да си точно зад него. Не искам да покосим някой нещастен влекач.

— Чисто е.

— Стреляй! Веднага! Не чакай!

Платнената лента с патрони затрепери. Десет куршума изплюяха от дулото. Водният охладител вдигна пара.

Съдът продължаваше да се приближава.

Еди Едуардс облиза устни. Бог знаеше кой беше на него. Пияница? Уплашено момче на щурвала, докато капитанът му спеше? Изпаднал в ужас старец, който не може да проумее откъде идва стрелбата?

— Излез там на светлото! Махни им да се разкарат... Не ти! Ти стой на картещницата.

Подаващият лентата и водоносецът заподскачаха на покрива на вагона и замахаха в паника. Съдът продължаваше да се приближава.

— Отдръпнете се! — извика им Едуардс. — Стреляй по кабината на щурвала. — Сграбчи лентата и започна да подава, когато картечницата откри непрекъснат огън.

Двеста куршума излетяха от дулото ѝ, профучаха на почти половин километър вода и се врязаха в кабината на щурвала на лихтера, трошейки дърво и стъкло. Два куршума разбиха горната спица на щурвала. Друг откъсна въжето, увито около кормилото и то изведнъж се освободи и завъртя. Но водата, течаща зад щурвала, го задържа в курса право към барутния кей. След това рамката на кабината рухна. Покривът падна върху румпела, събори спиците и завъртя кормилото и кърмовия лост, с който беше свързан.

Второто действие на „Фолиз“ започна мащабно и ставаше все по-мащабно. „Жиу-жицу валс“ в изпълнението на Принц Токио, „направо от Япония“, бе последван от комичната песен „Мисля да не карам повече автомобил“:

*... пушех, когато бръкнах под колата ѝ,
изтичаше бензин и капна на пурата ми,
и литна нависоко балерината,
и я помислих за звезда...*

Щом песента свърши, затрещя самотно барабанче. Самотна балерина в синя блузка, къса бяла поличка и червено трико тръгна в маршова стъпка по празната сцена. Включи се второ барабанче. Втора балерина тръгна в стъпка с първата. После още един барабан и още едно момиче. Вече дрънчаха шест барабана и шест балерини маршируваха напред — назад. После още и още. Басови барабани подеха ритъма с тътен, който разтърси седалките. Изведнъж всичките петдесет най-красиви балерини на Бродуей прекъснаха танца си на сцената, дръпнаха петдесет барабана от пирамидите до крилата, слязоха тичешком по стълбите от двете страни и запълниха пътеките, бийейки барабанчетата си и мятйки обутите си в плътно червено трико крака.

— Не се ли радваш, че дойдохме? — извика Абът над шума.

Бел погледна нагоре. Блясък през оберлихта задържа погледа му, сякаш театърът бе насочил прожектори от покрива в добавка към вече запалените на сцената. Все едно че нощното небе беше пламнало. Усети рязко разтърсване на сградата и за миг помисли, че е ударната вълна на земетресение.

След това чу оглушителен взрив.

Оркестърът на „Фолиз“ прекъсна рязко. Зловеща тишина обзе театъра. След това по тенекиения покрив затропаха отломки като хиляда барабани. Парчета стъкло се посипаха от оберлихта и всички в театъра — публика, сценични работници и балерини — запищяха.

Айзък Бел и Арчи Абът скочиха като един. Втурнаха се по пътеките, през брезентовите завеси и по покрива към външното стълбище. Видяха червено сияние на югозапад откъм Джърси сити.

— Барутният кей — промълви Бел с изстинало сърце. — Давай натам.

— Виж — каза Арчи, щом заслizaха надолу. — Навсякъде почупени прозорци.

Всяка сграда на карето беше загубила прозорец. Четиридесет и четвърта улица беше засипана с натрошено стъкло. Обърнаха гръб на тълпите, изсипващи се в паника на Бродуей и затичаха на запад по Четирийсет и четвърта към реката. Прекосиха Осмо авеню, после Девето, и хукнаха през бордеите на Кухнята на ада, промушвайки се покрай местните жители, изливащи се на улиците от пивници и жилищни сгради. Всички викаха:

— Какво стана?

Двамата детективи на Ван Дорн прекосиха на бегом Десето авеню, коловозите на Централна железница Ню Йорк, минаха през Единайсето, отбягвайки пожарните коли и изпадналите в паника коне. Колкото повече се приближаваха към водата, толкова повече счупени прозорци виждаха. Един полицаи се опита да ги спре, както тичаха към кейовете. Показаха му, движение значките си и профучаха покрай него.

— Пожарен катер! — извика Бел.

Катер на противопожарната служба Ню Йорк се откъсваше от Кей 84, настръхнал с пожарните си кранове и бълващ дим. Бел затича след него и скочи. Абът се приземи до колегата си.

— Ван Дорн — казаха на стъписания дежурен на палубата. — Трябва да стигнем до Джърси.

— Сбъркахте кораба. Працат ни към центъра да пръскаме кейовете.

Причината за заповедите на пожарния катер скоро се изясни. Отвъд реката, от кейовете на Джърси към небето изригнаха пламъци. Със спирането на дъжда вятърът се бе отклонил на запад и духаше искри през реката към кейовете на Манхатън. Тъй че вместо да помага в борбата с огъня в Джърси сити, пожарният катер трябваше да залее с вода кейовете на Манхатън, за да потушат искрите по покривите и дървените съдове, пристанали до тях.

— Гениален е — каза Бел. — Трябва да му го призная.

— Наполеон на престъпниците — съгласи се Арчи. — Все едно че Конан Дойл е пуснал по нас професор Мориарти вместо Шерлок Холмс.

Бел забеляза катер на морското подразделение на полицейския департамент на Ню Йорк да тръгва от фериботния терминал „Лакавана“ на Двайсет и трета улица.

— Хвърлете ни там!

Нюйоркските ченгета се съгласиха да ги прехвърлят през реката. Подминаха пострадали съдове с разкъсани платна или дымоотводи, рухнали от взрива.

Някои се носеха безконтролно по течението. На други екипажите правеха бързи ремонти, колкото да стигнат до брега. Ферибот на централна железница „Джърси“ кретаеше едва-едва към Манхатън с натрошени прозорци и почерняла повърхност.

— Ето го Еди Едуардс!

Бялата коса на Едуардс беше опърлена до черно и очите му блестяха на оцапаното със сажди лице, но иначе не беше пострадал.

— Слава богу, че телефонира, Айзък. Поставихме картечницата навреме, за да спрем копелетата.

— Да ги спрете? За какво говориш?

— Не гръмнаха барутния кей. — Посочи през пушека.

— Влакът с динамита си е наред.

Бел присви очи през дима и видя редицата вагони. Петте вагона, които остави, когато тръгна от Джърси предната вечер, за да се позабавлява с „Фолиз“, все още си бяха там.

— Какво гръмнаха тогава? Усетихме го в Манхатън. Натроши всички прозорци в града.

— Себе си. Благодарение на „Викърс“-а.

Еди им описа как бяха изтласкали парния лихтер на „Южен Пасифик“ с помощта на картечен огън.

— Завъртя се и тръгна след шхуната. Преди това ги видяхме долепени. Предполагам, че шхуната е прибрала екипажа му. След което скапанякът е заключил щурвала и го е насочил към кея.

— Вашият огън ли взриви динамита?

— Не мисля. Разбихме кабината на щурвала, но не избухна. Откъсна се, обърна се на сто и осемдесет градуса и отпраши. Трябва да минаха три-четири минути, преди динамитът да избухне. Едно от момчетата на картечницата мисли, че е видял лихтера да се блъска в шхуната. А всички видяхме платната ѝ на блясъка.

— Почти е невъзможно да се взриви динамит от сблъсък — разсъди Бел. — Трябва да са изобретили някакъв спусъков механизъм... Ти как го виждаш. Еди? Как са се докопали до парния лихтер на „Южен Пасифик“?

— Според мен са нападнали лихтера от засада нагоре по реката, застреляли са Макколийн и са хвърлили екипажа през борда.

— Трябва да намерим телата им — каза Бел с натежал от скръб глас. — Арчи, кажи на полицаите от двете страни на реката. Джърси сити, Хобокън, Уихокън, Нью Йорк, Бруклин, Стейтън айлънд. Агенция Ван Дорн иска всяко тяло, изхвърлено от водата. Ще платя за прилични погребения на нашия човек и невинния екипаж на лихтера. Трябва да идентифицираме престъпниците, които работят за Саботьора.

Слънцето изгря над сцена на опустошение, проснала се от двете страни на пристанището. На мястото на шестте кея на Къмюнипау бяха останали пет. Шестият бе изгорял до ватерлинията. Останали бяха само почернелите пилони и купчина разбити вагони, стърчащи над прилива. Всеки прозорец на крайречната страна на пътническия терминал „Джърси Сентръл“ бе натрошен и половината покрив беше издухан. Привързаният там ферибот се поклащаше пиянски, ударен от излязъл от контрол влекач, който бе пробил корпуса му и още стоеше притиснат до него като агне сукалче. Мачтите на корабите до кейовете бяха натрошени, тенекиените покриви и гофрираните стени на пристанищните бараки бяха съборени, стените на вагоните бяха разбити и товарът се изсипваше оттам. Превързани железопътни

работници, ранени от летящо стъкло и отломки, ровеха из развалините на железопътните възли. Виждаха се уплашени обитатели на близките съборетини, помъкнали вещите си на гръб.

Най-нелепата гледка за Бел в тази мрачна утрин беше кърмата на дървена шхуна, издухана от водата и паднала върху една вагонна баджа. От другия бряг на Хъдсън дойдоха съобщения за хиляди натрошени прозорци в долен Манхатън и улици, засипани със стъкло.

Абът го сръга.

— Шефът идва.

Приближи се малък катер на Нюйоркската полиция, с ниска кабина и комин. Джоузеф Ван Дорн стоеше на предната палуба, в дебело върхно палто и вестник под мишницата.

Бел закрачи право към него.

— Време е да връча оставката си.

— Молбата е отхвърлена — отвърна рязко Ван Дорн.

— Не е молба, сър — заяви хладно Айзък Бел. — Намерението ми е твърдо. Лично ще заловя Саботьора дори това да ми отнеме остатъка от живота. Като ви обещавам, че няма да преча на разследването на Ван Дорн, водено от по-добре квалифициран следовател.

Лека усмивка раздвои рижите мустаци на Ван Дорн.

— По-добре квалифициран? Вероятно си бил твърде зает, за да прочетеш сутрешните вестници.

Сграбчи ръката на Бел и буквално я прекърши в мощно ръкостискане.

— Най-после спечелихме рунд, Айзък. Браво!

— Спечелили сме рунд? За какво говорите, сър? На ферибота са убити хора. Половината прозорци в Манхатън са натрошени. Тези кейове са в развалини. Всичко това заради саботажа на съд на железници „Южен Пасифик“, които бях нает да опазя.

— Частична победа, ще призная. Но все пак победа. Попречи на Саботьора да взриви влака с експлозиви, което беше целта му. Щеше да убие стотици, ако му го беше позволил. Виж тук. — Ван Дорн отвори вестника. Три водещи заглавия с огромен шрифт покриваха първата страница.

Щети от експлозия равна на Пристанищния
пожар от май 1804 г.

Жертвите на ферибота, трима убити

Безброй ранени

„Можеше да е много по-зле“ — каза главният
комисар на Противопожарната служба

— А виж и това! Още по-добро е...

Саботьора кипеше от гняв.

Улиците на Манхатън бяха засипани с натрошено стъкло. От железопътния ферибот виждаше черни стълбове дим, който все още се вдигаше над брега на Джърси. Пристанището бе осеяно с повредени кораби и баржи. В баровете и ресторантите от двете страни на реката говореха само за динамитната експлозия. Темата се беше наложила дори в плюшената светая светих на вагона салон, докато специалният експрес за Чикаго вдигаше пара от разбития терминал на Джърси сити.

Но влудяващото беше, че всяко вестникарче в града крещеше водещите заглавия на извънредните издания, и всяка вестникарска будка бе облепена с лъжите:

Осуетен саботаж
Железопътната полиция и агентите на Ван Дорн
спасиха пълен с динамит влак
Кметът благодари на управлението
на „Южен Пасифик“ за здравия ред

Ако Айзък Бел беше на този влак, щеше да го удуши с голи ръце. Или да го прегазии. Този момент щеше да дойде, напомни си той. Беше загубил само една битка, не и войната. Войната щеше да спечели той, а Бел — да я загуби. А това заслужаваше да се отпразнува! Махна властно с ръка на стюарда.

— Джордж!

— Да, сенатор, гусине.

— Шампанско!

Стюардът припряно му донесе бутилка „Ренодин Болинже“ в кофа с лед.

— Не тази помия! Компанията знае адски добре, че пия само „Мъм“.

— Ужасно съжалявам, сенатор. Но тъй като „Ренодин Болинже“ беше любимото шампанско на кралица Виктория, а сега на крал Едуард, надявахме се, че ще е достоен заместител.

— Заместител? За какво по дяволите говориш? Донеси ми шампанско „Мъм“ или си уволнен!

— Но сър... целият запас от „Мъм“ на железници „Пенсилвания“ беше унищожен в експлозията.

— Най-после победа — повтори Джоузеф Ван Дорн. — И ако си прав, че Саботьора се опитва да дискредитира железници „Южен Пасифик“, няма да е доволен от тези резултати. „Управлението на Южен Пасифик“, и още как. Точно обратното на това, което се е надявал да постигне с атаката си.

— Не го чувствам като победа — каза Айзък Бел.

— Наслади й се, Айзък. След това се залавяш здраво да намериш начин да се справим с тая работа.

— Саботьора не е приключил.

— Тази атака не беше планирана за една нощ — каза строго Ван Дорн. — В метода му ще има податки за следващия му ход.

При претърсването на кърмата на шхуната, захвърлена от експлозията върху железопътния ферибот, откриха тялото на мъж, добре познат на Морския отдел на полицията.

— Воден плъх на име Вайцман — определи го сивокосият капитан на полицейския катер. — Свързан с капитана на шхуната, крокодилски син на име Ятковски. Контрабандист, когато не се забърка в нещо по-лошо. От Йонкърс.

Полицията на Йонкърс претърси стария речен град никакъв резултат. Но на другата сутрин тленните останки от капитана бяха изхвърлени от водата край Уихокън. Междувременно агентите на Ван Дорн бяха проследили собствеността на шхуната до един търговец на дървен материал, роднински свързан с Ятковски по брак. Търговецът обаче не призна никакви престъпления, като твърдеше, че е продал кораба на зет си предната година. Запитан дали капитанът е използвал шхуната за нелегален превоз на бегълци през реката, търговецът отвърна, че със зет му всичко е възможно.

Както бе предположил Бел в Огдън, Саботьора променяше тактиката. Вместо да разчита на фанатични радикали, успяваше да привлече хладнокръвни престъпници да вършат мръсната работа срещу кеш.

— Някой от тях използвал ли е досега взривове в престъпленията си? — попита Айзък капитана на катера.

— Това май беше за първи път — отвърна с мрачна усмивка морският полицаи. — И не се оказаха много добри, като гледам как се взривиха на парчета.

— Едно красиво момиче иска да се види с вас, господин Бел.

Бел не вдигна глава от бюрото си в офиса на Ван Дорн в хотел „Никърбокър“. Три телефона на високи поставки звъняха непрекъснато. Куриери влизаха и излизаха на бегот. Оперативни агенти чакаха да представят докладите си и да получат нови заповеди.

— Зает съм. Прати я при Арчи.

— Арчи е в моргата.

— Тогава я отпрати.

Бяха изтекли четиридесет часа след експлозията разтърсила пристанище Ню Йорк. Експерти от поддържаното от железниците, Бюро за експлозиви, ровещи из развалините, бяха открили суха клетъчна батерия, която ги доведе до заключението, че динамитът е бил професионално взривен с електричество. Но Бел все още не разполагаше с податки дали мъртвият екипаж на шхуната бе взривил динамита, или си бяха имали професионален помагач. Чудеше се дали самият Саботьор не беше свързал веригата, задействала взрива. Дали е бил на шхуната? Мъртъв ли беше? Или подготвяше следващото си нападение?

— Ако бях на ваше място, щях непременно да искам да я видя — настоя дежурният на рецепцията.

— Виждам съм я. Красива е. Богата е. Нямам време.

— Но е довела няколко типа с кинокамера.

— Какво? — Бел надзърна през вратата. — *Марион!*

Изхвърча през вратата, надигна я в здравата си прегръдка и я целуна по устата. Годеницата му носеше шапка, стегната с шал, който скриваше едната страна на лицето ѝ. Забеляза, че е сресала надолу сламено русата си коса, така че се спускаше по едната ѝ буза. Обикновено я носеше прибрана горе на кок.

— Какво правиш тук?

— Опитвам се да снимам героя, стига да спреш да ме стискаш така. Ела по-насам на светло.

— Герой? Герой съм на стъklarския профсъюз. — Притисна устните си до ухото ѝ и прошепна: — И Единственото място, където те стискам, е в леглото.

— Не и преди да снимаме прочутия детектив, спасил Ню Йорк.

— Показването на лицето ми в театри няма да помогне да дебна престъпниците.

— Ще те снимаме отзад, само тила ти, много загадъчно. Хайде, докато не сме изгубили светлината.

Заслизаха по величественото стълбище на „Никърбокър“, последвани от асистентите на Бел с техните доклади и дискретни въпроси, и оператора и асистентите на Марион, понесли компактната камера „Люмиер“, дървен триножник и сандъци с аксесоари. Вън на тротоара работници подменяха счупените прозорци на хотела.

— Поставете го там! — Операторът посочи лъч слънчева светлина, падаща върху тротоара.

— Тук — каза Марион. — За да виждаме счупеното стъкло зад него.

— Ясно, мадам.

Тя хвана Бел за раменете.

— Обърни се насам.

— Чувствам се като пощенски колет.

— Ти си чудесен колет, наречен „Детективът в белия костюм“.

Така. Сега посочи към счупения прозорец.

Бел чу въртене на зъбчати колела и маховици зад себе си, механично тракане като от шевна машина и плясък на филмова лента.

— Какви са въпросите ти? — извика през рамо.

— Знам, че си зает. Вече написах отговорите ти за субтитрите.

— И какво казах?

— Агенция Ван Дорн ще гони престъпника, който нападна Ню Йорк Сити до края на света. Никога няма да се предадем. Никога!

— По-добре и аз нямаше да го кажа.

— Сега задръж малко така, докато монтираме лещите... Окей, посочи онзи кран, който вдига прозореца... Благодаря ти. Беше чудесно.

Когато Бел се обърна да види усмивката ѝ на вятъра надигна косата ѝ и изведнъж осъзна, че прическата, шапката ѝ шалът ѝ прикриваха превръзка.

— Какво е станало с лицето ти?

— Летящо стъкло. Бяха на ферибота, когато избухна на бомбата.

— *Какво?*

— Нищо ми няма.

— Отби ли се при лекар?

— Разбира се. Няма дори да остане белег. А и да остане, мога да пускам косата си на тази страна.

Бел беше стъписан и почти парализиран от гняв. Саботьора бе стигнал на косъм до това да я убие. Едва се владееше, когато един детектив на Ван Дорн изтича от хотела и замаха с ръце да привлече вниманието му.

— Айзък! Арчи телефонира от моргата на Манхатън. Смята, че сме се докопали до нещо.

Съдебният лекар в район Манхатън получаваше заплата от 3600 долара годишно, която му позволяваше някои луксове на живота на човек от средната класа. Включваха лятна почивка в чужбина. Наскоро си беше инсталирал модерно устройство за фотографско идентифициране, което бе открил в Париж.

Горе под големия оберлихт висеше фотографска камера. Лещите ѝ бяха насочени към пода, където бяха очертани линии, обозначаващи височина в сантиметри. На пода лежеше мъртво тяло, ярко осветено от оберлихта. Бел видя, че е мъж, макар лицето му да беше заличено от огън и груба сила. Дрехите му бяха мокри. От линията, където бяха поставени стъпалата му до линията над главата, беше на ръст около метър и шейсет.

— Просто някакъв китаец — каза съдебният лекар. — Така си мисля поне, съдейки по ръцете му, стъпалата и тена на кожата. Но казаха, че искате да видите всяко удавено тяло.

— Намерих това в джоба му — каза Абът и вдигна голям колкото молив цилиндър с изпънати от него жички като две къси крачета.

— Живачно-фулминатен детонатор. Къде го намериха? — попита Бел.

— Носело го течението покрай Батъри парк.

— Възможно ли е да е отнесен през реката от Джърси до Манхатън?

— Теченията са непредсказуеми — отвърна съдебният лекар. — С океанския прилив и речното течение, телата се отнасят във всички посоки, според вълната и потока. Мислите ли, че той е предизвикал взрива?

— Изглежда е бил близо до него — подхвърли Абът и погледна въпросително Бел.

— Благодаря, че ни се обадохте, докторе — каза Бел на излизане. Абът го догони на тротоара.

— Как Саботьора е наел китаец за каузата си?

— Не можем да знаем, докато не открием кой е бил мъжът — отвърна Бел.

— Трудно ще е без лице.

— Трябва да открием кой е бил. Кой са основните източници на доходи за китайците в Ню Йорк?

— Китайците работят главно в производството на пури, в бакалии и в ръчни перални, разбира се.

— Пръстите и дланите на този мъж бяха с тежки мозоли — каза Бел. — Вероятно е бил перач, работещ с гореща тежка ютия.

— Пералните обаче са доста — отвърна Арчи. — По една на всяко каре в работническите квартали.

— Започни с Джърси сити. Шхуната беше привързана там. И там натовариха лихтера на „Южен Пасифик“ с динамита.

Изведнъж нещата се задвижиха бързо. Един от детективите на железници „Джетро Уот“ си спомни, че пуснал на един кей китаец с огромен чувал с пране.

— Каза, че отивал на „Джулия Райдхед“, стоманен барк, който разтоварваше кокали.

„Джулия Райдхед“ все още беше пристанал на кея с мачтите му, прекършени от експлозията. Не, отвърна капитанът. Не е оставял прането си на брега. Жена му била на борда и тя го перяла. След това дневникът на пристанищния началник разкри, че дървената шхуна на Ятковски е била привързана близо до „Джулия“ същия следобед.

Детективите на Ван Дорн намериха студенти, готвещи се за мисионери, които учеха китайски в една семинария в Челси. Наеха ги

за преводачи и ускориха издирването на пералнята, която беше наела мъртвия. Арчи Абът се върна в хотел „Никърбокър“ триумфиращ.

— Името му е Вонг Ли. Хората, които са го познавали казаха, че работел за железния път. В Запада.

— Взривявания с динамит в планините — каза Бел. — Разбира се. Там е научил занаята си.

— Вероятно е дошъл тук преди двацет, двацет и пет години — допълни Абът. — Много китайци напуснаха Калифорния, за да избягат от нападенията на тълпите.

— Работодателят потвърди ли това, само за да прозвучи добре? За да се отърве от белия детектив?

— Вонг Ли всъщност не е бил наемен работник. Поне отскоро. Купил е половината дял от шефа си.

— Значи Саботьора му е платил добре — каза Бел.

— Много добре. Авансово при това, и достатъчно, за да си купи бизнес. Длъжен съм да се възхитя на предприемчивостта му. Колко работници биха устояли на изкушението да ги похарчат за вино и жени?... Айзък, защо ме гледаш така?

— *Кога?*

— Какво „кога“?

— Кога Вонг Ли е изкупил половината дял в перачницата си?

— Миналият февруари?

— *Февруари?* Откъде е взел парите?

— От Саботьора, естествено. Когато го е наел. Откъде иначе един беден китайски перач ще намери толкова много пари?

— Сигурен ли си, че е било февруари?

— Абсолютно. Шефът ми каза, че било точно след китайската Нова година. Съвпада с шаблона на Саботьора, нали? Планира далече напред.

Айзък Бел едва можеше да сдържи възбудата си.

— Вонг Ли е купил дяла си от перачницата миналия февруари. Но Озгуд Хенеси подписа тайната си сделка едва този *ноември*. Как Саботьора е знаел още през февруари, че железница „Южен Пасифик“ ще спечели достъп до Ню Йорк през ноември?

— По някакъв начин Саботьора е надушил сделката — отвърна Абът.

— Не! — възрази рязко Бел. — Озгуд Хенеси знаеше, че трябва да спечели контролния пакет в „Джърси Сентръл“ в най-дълбока тайна, иначе конкурентите му щяха да му попречат. Никой не „надушва“ намеренията на стария пират докато той сам не го пожелае.

Бел вдигна най-близкия телефон.

— Ангажирай две купета в експрес „Двайсети век“, с пряка връзка до Сан Франциско!

— Искаш да кажеш, че Саботьора има достъп до вътрешна информация от „Южен Пасифик“?

— По някакъв начин, да — отвърна Бел и дръпна палтото и шапката си. — Или някой глупак се е разпял. Или шпионин съзнателно е подал информацията за плановете на Хенеси. Каквото и да е, кръгът на Хенеси му е познат.

— Или е вътре в него — отвърна Абът, забързан след колегата си, докато излизаха от офиса.

— Със сигурност е близо до върха — съгласи се Бел. — Поемаш закриването на операцията в Джърси. Премести всеки, когото можеш, на отсечката Каскейд. След като загуби в Ню Йорк, обзалагам се, че следващият удар на Саботьора ще е там. Догони ме веднага щом можеш.

— Кой е в кръга на Хенеси? — попита Арчи.

— Има банкери в директорския си борд. Има адвокати. А специалният му влак тегли спални вагони „Пулман“, тъпкани с инженери и надзиратели, ръководещи отсечката.

— Ще ни отнеме цяла вечност да ги разследваме всички.

— Не разполагаме с вечност — отвърна Бел. — Ще започна със самия Хенеси. Казвам му каквото знаем и да видим за какво ще се сети.

— Не бих пратил такъв въпрос по телеграфа.

— Точно затова заминавам на запад. Доколкото знаем, Саботьора може и телеграфист да е. Трябва да говоря с Хенеси очи в очи.

— Защо не наемеш специален влак?

— Защото шпионинът на Саботьора може да забележи и да съобрази, че става нещо. Не си струва деня, който ще спечеля.

Абът се усмихна широко.

— *Затова* поръча две съседни купета. Много умно. Айзък. Ще изглежда, все едно че господин Ван Дорн те е извадил от случая „Саботьора“ и ти е възложил друга работа.

— За какво говориш?

— Лична охрана? — отвърна Арчи невинно. — За една определена дама от бизнеса с филмовите новини, която се връща в Калифорния?

Стачката на телеграфистите в Сан Франциско завърши съкрушително за профсъюза им. Мнозинството се върнаха на работа. Но някои телеграфисти и техници по телеграфните линии, недоволни от неотстъпчивостта на компанията, се бяха насочили към саботаж, като режиха жици и палеха телеграфни пунктове. Група от тези ренегати намериха нов платец в лицето на Саботьора, загадъчна фигура, която свързваше с тях със съобщения и пари, оставяни в гарови багажни помещения. По негово нареждане се подготвиха за общонационално прекъсване на телеграфната система. В критичен момент щеше да изолира Озгуд Хенеси от банкерите му.

Техниците на Саботьора упражняваха старата тактика от Гражданската война да се режат ключови телеграфни жици и след това да се свързват отново краищата с шунтове, така че прекъсванията да не може да се забележат отдолу. Щеше да отнеме много дни, докато комуникацията се възстанови. Тъй като Северна Калифорния и Орегон все още не бяха свързани с Източните щати с телефон, телеграфът оставаше единственото средство за континентална връзка. Когато Саботьора бъдеше готов, щеше да предприеме координирана атака, която да хвърли отсечката Каскейд петдесет години назад във времето до дните, когато най-бързото средство за комуникация беше пощата, пращана по дилижанс и „Пони Експрес“.

Междувременно беше предвидил други задължения за недоволстващите телеграфисти.

Нападението му над „Южен Пасифик“ в Ню Йорк бе завършило с провал. Айзък Бел с неговите детективи и железопътната полиция превърнали това, което трябваше да е последният кол в сърцето на железници „Южен Пасифик“, в почти своя победа. Усилието му да дискредитира компанията се беше провалило. А след атаката му агенция Ван Дорн се беше задвижила бързо, успявайки в заговор с вестниците да представи президента на железниците като герой.

Една кървава злополука щеше драстично да обърне нещата. Железниците притежаваха свои телеграфни системи, за да поддържат движението на влаковете бързо и безопасно. Линиите с един коловоз, каквито все още преобладаваха, бяха разделени на участъци, поддържани със стриктни правила за достъп. Влак, получил разрешение да влезе в участъка, имаше „свободна линия“. Само след като минеше през участъка или бъдеще отбит на страничен коловоз, друг влак получаваше разрешение да навлезе на мястото. Съобщенията, че даден влак е напуснал участъка, се предаваха по телеграфа. Заповедите да бъде изтеглен на страничен коловоз също се предаваха по телеграфа. Приемането на тези заповеди се потвърждаваше пак по телеграфа. Това, че влак е спрял безопасно на страничен коловоз, се докладваше отново по телеграфа.

Но телеграфистите на Саботьора можеха да прихващат заповеди, да ги спират, да ги променят. По този начин вече бе предизвикал един сблъсък — заден локомотив на отсечка Каскейд, нанизал товарна композиция в служебния вагон на работнически влак, убивайки двама железничари.

Още по-кървава злополука щеше да заличи „победата“ на Айзък Бел.

А какво можеше да е по-кърваво от челен сблъсък на два локомотива, теглещи вагони, тъпкани с работници? Когато влакът му за Сан Франциско спря в Сакраменто, предаде пътна чанта в гардеробната, със заповеди и плик с щедра сума, и прати по пощата разписката на вгорчения бивш профсъюзен лидер Рос Паркър.

— Лека нощ, мис Морган.

— Лека нощ, господин Бел. Беше вкусна вечеря. Благодаря ви.

— Имате ли нужда от помощ с вратата?

— Да, моля.

Четири часа след като пътниците преминаха по прочутия червен килим, за да се качат на Големия централен терминал, експрес „Двайсети век“ фучеше през низините в западната част на щата Ню Йорк. Шафнерът на „Пулман“, извърнал дискретно очи, се изниза по тесния коридор покрай купетата, събирайки обувките, оставени за лъскане от спящите пътници.

— Е, лека нощ.

Бел изчака Марион да влезе в купето си и да заключи вратата. След това отвори вратата на своето купе, преоблече се в копринен халат, извади метателния си нож от ботушите и ги постави във в коридора. От скоростта на влака ледът в сребърната кофа подрънкваше мелодично. Охлаждаше бутилка „Мъм“. Бел уви запотената бутилка в ленена кърпа и я задържа зад гърба си.

Чу тихо почукване на вътрешната врата и я отвори.

— Да, мис Морган?

Марион стоеше по нощница, с блестящата коса, сипеца се на водопад по раменете, с палави очи и лъчезарна усмивка.

— Мога ли да ви помоля за чаша шампанско?

По-късно, притиснати един до друг, докато „Двайсети век“ фучеше в нощта, Марион попита шепнешком:

— Наистина ли спечели един милион долара на покер?

— Почти. Но половината бяха мои пари.

— Това все пак е половин милион. Какво ще правиш с него?

Мисля да купя къщата Кромуюел.

— Че за какво?

— За теб.

Марион го зяпна, озадачена и заинтригувана. Поиска да научи повече.

— Знам какво си мислиш — каза Айзък. — И може би си права. Възможно е да е пълна с призраци. Но един стар перко, с когото играх на карти ми каза, че винаги давал на новата си жена пръчка динамит, за да преустрои къщата.

— Динамит? — Марион се усмихна. — Струва си да се обмисли. Харесвах къщата отвън. Не можех да я понасям вътрешността. Беше

толкова студена, като него... Айзък, усетих, че трепна преди малко. Ранен ли си?

— Не.

— Какво е това?

Докосна с пръсти широкия жълт оток на гърдите му и Бел неволно се сви.

— Само две ребра.

— Счупени?

— Не, не... Само пукнати.

— Какво се случи?

— Набутах се на двама боксьори в Уайоминг.

— Как намери време за юмручен бой, след като гонеше Саботьора?

— Той им плати.

— О. — Тя замълча, а след това се усмихна. — Разкървавен нос? Не значи ли това, че се доближаваш?

— Помниш. Да, беше най-добрата новина, която съм получавал от седмица... Господин Ван Дорн смята, че сме по дирите му.

— Но *ти* не?

— Линиите на Хенеси се охраняват добре. Имаме онази скица. Имаме добри мъже, работещи по случая. Трябва да постигнем обрат. Въпросът е дали обратът ще е, преди да удари отново.

— Упражняваш ли фехтовката си? — попита тя полу на шега.

— Имах тренировка всеки ден в Ню Йорк — отвърна й Бел. — Старият ми учител ме скачи с един морски офицер, който беше много добър. Гениален фехтовач. Тренирал във Франция.

— Надви ли го?

Бел се усмихна и сипа още шампанско в чашата й.

— Да кажем просто, че лейтенант Аш измъкна най-доброто от мен.

Джеймс Дашууд напълни бележника си със списък на ковачниците, конюшните, гаражите и механичните работилници, които бе посетил с рисунката на дървосекача. Списъкът вече надвишаваше сто. Обезкуражен и отегчен от приказките за Брончо Били Андерсън, телеграфира на господин Бел и му докладва, че е покрил всяко градче,

селце и паланка в окръг Лос Анджелис, от Глендейл на север до Монтенебло на изток и парк Хънтингтън на юг. Нито един ковач, механик или монтьор не беше разпознал рисунката, още по-малко беше признал, че е приготвил кука от котва.

— Тръгни на запад, млади човече — телеграфира му Айзък Бел.
— Не спирай, докато вятърът ти гони шапката.

Което го доведе късно следващия следобед на „Червеното влакче“ до Санта Моника, на брега на Тихия океан. Загуби, нетипично за него, няколко минути да помирише солената вода и да погледа момичета, къпещи се в леките вълни. Две от тях, облечени в бански костюми, бяха оголили краката си почти до коленете. Притичаха до едно одеяло, което бяха опънали до спасителна лодка, изтеглена на брега и готова да бъде избутана от пясъка до водата при нужда. Дашууд забеляза друга спасителна лодка на около осемстотин метра надолу по плажа в далечната мъгла. И двете със сигурност щяха да имат котва под платницата си. Укори се, затова че не беше се сетил по-скоро за Санта Моника, изправи кокалестите си рамене и забърза към градчето.

Първото място, в което влезе, беше типично за много посетени от него конюшни под наем. Представляваше широка дървена постройка, достатъчно голяма, за да подслони всевъзможните двуколки и фургони, с ясли за многобройни коне и нов авторемонтен участък с гаечни ключове, гресьорки и верижна лебедка за ремонт на двигатели. Няколко мъже бяха насядали и си бърбеха: коняри, автомеханици и един мускулест ковач. Вече беше виждал достатъчно като тях, за да не се притесни.

— Кон или кола, момче? — ревно му един от тях.

— Конски подкови — каза Джеймс.

— Ей ти го ковачът. Размърдай се, Джим.

— Добър ден, сър — каза Джеймс. Ковачът му се стори необщителен тип. Лицето му изглеждаше изпито за едър мъж като него. Очите му бяха зачервени, все едно че не беше спал добре.

— Какво мога да направя за теб, младеж?

Дашууд вече се беше научил да задава въпросите си насаме. По-късно щеше да покаже рисунката на цялата група. Но ако почнеше пред всички тях, щеше да се обърне на спор, наподобяващ кръчмарска свада.

— Може ли да излезем навън? Искам да ви покажа нещо.

Ковачът сви отпуснатите си рамене, стана от щайгата за мляко, на която седеше и последва Джеймс до инсталираната наскоро бензинова помпа.

— Къде ти е конят?

Дашууд подаде ръка.

— И аз съм Джим. Джеймс. Джеймс Дашууд.

— Мислех, че искаше подкови.

— Познаваш ли този мъж? — попита Дашууд и му показва рисунката с мустаците. Следеше лицето на ковача и за радостно изумление видя как се стъписа. Мрачното му лице се наля с кръв.

Сърцето на Дашууд подскочи от радост. Този човек беше направил куката, изкарала от релсите експреса „Коустлайн Лимитид“. Този човек беше виждал Саботьора.

— Кой си ти? — попита ковачът.

— Следовател на Ван Дорн — гордо отвърна Джеймс. В следващия момент се намери по гръб на земята, а ковачът тичаше колкото му сили държат през задната уличка.

— Стой! — изрева Дашууд след него, скочи на крака и затича. Ковачът бягаше изненадващо бързо за едър мъж като него и беше изумително пъргав, завърташе се на завоите като на релси, летеше нагорен надолу по уличките, през задните дворове, връзваше се в окаченото на простори пране, профучаваше покрай дървените навеси, навесите с инструменти, през градините и накрая се озова на някаква улица. Но му липсваше издръжливостта на току-що излязъл от детството мъж, който не пушеше и не пиеше. Щом се озоваха на открито, Дашууд съкрати разстоянието с няколко пресечки. — Стой! — продължаваше да вика, никой по тротоарите не беше склонен да се изпречи на пътя на толкова едър мъж. Нито се мяркаше полицаи или пазач наоколо.

Озова се пред една презвитерианска църква на улица с три платна. На тротоара се бяха струпали трима мъже на средна възраст в костюми — пасторът с високата корава яка, хормайсторът със сноп нотни листове и църковният дякон със счетоводните книги на конгрегацията под мишницата. Ковачът профуча покрай тях с Джеймс плътно по петите му.

— Стой!

Едва на крачка след него, Джеймс Дашууд се хвърли да го хване. Докато летеше напред, една пета го удари в брадичката, но все пак успя да стегне кокалестите си ръце около глезените на ковача. Рухнаха на тротоара, претърколиха се на тревата отстрани и се вдигнаха на крака. Джеймс се вкопчи в ръката на едрия ковач, дебела колкото бедрото на младия детектив.

— И като го хвана, какво ще правиш с него сега? — викна дяконът.

Отговорът дойде от самия ковач, под формата на масивен юмрук с изпъкнали едри кокалчета. Когато Джеймс Дашууд се съвзе, лежеше на тревата, а тримата мъже в костюми го гледаха отгоре с любопитство.

— Накъде отиде? — попита ги Джеймс задъхан.

— Избяга.

— Накъде?

— Накъдето си ще, според мен. Добре ли си, синко?

Джеймс Дашууд се надигна бавно със залитане и изтри кръвта от лицето си с носната кърпа, която майка му беше дала, щом замина за Сан Франциско да работи за агенция Ван Дорн.

— Някой от вас позна ли го?

— Мисля, че е ковач — каза хормайсторът.

— Къде живее?

— Не знам.

— Защо не забравиш каквото е между вас, синко? Преди да си пострадал — миролюбиво предложи пасторът.

Дашууд се домъкна обратно до конюшната под наем. Ковачът го нямаше.

— Защо избяга Джим? — попита един от монтьорите.

— Не знам. Вие ми кажете.

— Странно се държи напоследък — рече един от конярите.

— Спря да пие — добави друг.

— От това ще да е — засмя се трети.

— Църковните дами си имат нова жертва. Горкият Джим. Няма да е безопасно по улиците, когато Женският християнски съюз на въздържателите има събрание.

При тези думи коняри, чистачи и автомеханици подхванаха песен, която Джеймс изобщо не беше чувал, но явно всички я знаеха:

*Трезвениците са на вечеря,
с водица бистра в пълния стакан,
кафе и чай ще е накрая,
но мене хич ме няма там!*

Джеймс извади друго копие на рисунката.

— Този мъж познат ли ви е?

Отговориха му с хорово „не“. Беше се настроил да изтърпи едно-две „Брончо Били“, но явно никой от тях не беше гледал филма.

— Къде живее Джим? — попита ги.

Никой не пожела да му отговори.

След това отиде до полицейския участък в Санта Моника, където възстар полицай го отведе при началника. Той се оказа петдесетгодишен джентълмен в спретнат тъмен костюм, с високо подстригана коса отстрани по последната мода. Държеше се сърдечно и заяви, че е щастлив да помогне на оперативен агент на Ван Дорн. Фамилното име на ковача било Хигинс, каза му. Джим Хигинс живеел в стая под наем над конюшната. Къде би могъл да се е скрил? Началникът нямаше представа.

Дашууд се отби в офиса на Уестърн Юниън, за да изпрати по телеграфа доклада си до офиса в Сакраменто и да го предадат на Айзък Бел, където и да се намираше. След това обиколи по улиците, докато се мръкваше, надявайки се да зърне някъде ковача Хигинс. В единайсет часа, когато последният трамвай тръгна за Лос Анджелис, реши да наеме стая в един туристически хотел, вместо да се връща до града, за да може да започне издирването рано сутринта.

Самотен конник на лъскав червеникавокафяв кон се изкачи на хребета над линията на „Южен Пасифик“ южно от границата на Орегон. Трима мъже, струпани около телеграфен стълб, натикан между единичния коловоз на линията и изоставен хангар с тенекиен покрив, го забелязаха, очертан на фона на яркосиньото небе. Водачът им смъкна шапката си „Стетсън“ с широката периферия и бавно я завъртя в пълен кръг над главата си.

— Ей, какво правиш, Рос? Не му махай за „здрости“ все едно че го каниш да слезе тук.

— Не махам за здрасти — отвърна Рос Паркър. — Махам му да се разкара.

— Как по дяволите ще схване разликата?

— Ръга коня си като каубой. Всяко каубойче знае скапано добре сигнала на говедарите: „Гледай си проклетата работа и си пресявай пясъка настрана от нас“.

— Не сме говедари. Не сме и виждали добитък.

— Принципът е същият. Освен ако не е пълен глупак, няма да ни досажда.

— А ако е?

— Ще му пръснем главата.

Докато Рос обясняваше махането на Анди, градски тарикат от Сан Франциско, конникът обърна животното си и се скри от погледите им зад хребета. Тримата се заловиха отново с работата си. Рос нареди на Лоуел, телеграфния техник, да се качи на стълба с две дълги жици, свързани за телеграфния ключ на Анди.

Ако каубоят на хребета се беше приближил, щеше да види, че бяха въоръжени необичайно тежко за телеграфен екип, работещ през 1907 г. Десетилетия след последното индианско нападение, Рос Паркър носеше кобур с пистолет калибър 45 на бедрото си и пушка „Уинчестър“ зад седлото си. Лоуел имаше карабина „Коучгън“ окачена на гърба му за лесен достъп. Дори градското момче, телеграфистът Анди, разполагаше с револвер 35 калибър, затъкнат на колана му. Конете им бяха вързани в сянката на няколкото дървета наблизо, тъй като бяха дошли пряко през околността, вместо на дрезина по релсите.

— Остани горе! — нареди Рос на Лоуел. — Бързо ще стане.

Двамата с Анди се настаниха до стария хангар. Всъщност, изтече почти час, преди ключът на Анди да започне да чука, засякъл заповеди на влаков диспечер до оператора в Уейд, северно от позицията им. Тримата вече бяха подпрели гърбове на стената на хангара и дремеха на слънцето, заслонени от хладния вятър.

— Какво казва? — попита Рос.

— Диспечерът праща заповеди на оператора в Уийд. Казва му да даде сигнал на товарния на юг да отбие в Азалея.

Рос погледна в копието си на разписанието.

— Добре. Северният работнически влак минава покрай страничния в Азалея след половин час. Промени разпоредбите да даде на южния товарен чист път до Дънсмюър.

Анди изпълни заповедта. Промени влаковите разпоредби, в смисъл че коловозът за пътуващия на юг товарен влак е чист, след като на север на пълна скорост се движеше композиция вагони, пълни с работници. Като опитен телеграфист имитира „юмрука“ на диспечера от Дънсмюър, тъй че операторът в Уийд да не разбере, че друг човек действа с ключа.

— Охо. Искат да знаят какво стана с влака по разписание на север? — Влаковете по разписание бяха с предимство пред допълнителните.

Рос беше подготвен за това. Дори не си направи труда да отвори очи.

— Кажи им, че редовният на север току-що е съобщил по телеграфона, че е отбит на страничен коловоз с изгоряло прикачване.

Фалшивото съобщение означаваше, че композицията на север се е повредила и екипът ѝ я е отбил на страничен коловоз. След това се бяха свързали за телеграфните жици с телескопичния „рибарски прът“ дълъг пет и половина метра, който се превозваше в служебния вагон, за да прикачва към телеграфната линия преносим телеграфен. Телеграфонът осигуряваше груба гласова комуникация. Операторът в Уийд прие обяснението и препредаде лъжливите нареждания, които щяха да поставят двата насрещни влака на курс за челен сблъсък.

— Качвай се горе, Лоуел — нареди Рос, все още, без да отваря очи. — Смъквай жиците. Приключихме.

— Лоуел е зад хангара — каза Анди. — Отиде да се облекчи.

— Колко деликатно.

Нещата вървяха точно по план, докато иззад хангара не се показа цевта на пушка и дулото се опря в главата на телеграфиста.

— Отмени съобщението, което прати току-що — провлече мелодичен глас.

Телеграфистът вдигна очи и зяпна невярващо в мрачното, ястребово лице на следователя на Ван Дорн, Уолт Хатфийлд „Тексасеца“. Зад него стоеше лъскав червеникавокафяв кон, неподвижен като статуя.

— И в случай че се чудиш, да, знам морзовата азбука. Промениш ли една дума, ще ти пръсна главата и де го пратя лично. Колкото до вас, господине — обърна се Хатфийлд към Рос Паркър, чиято ръка посягаше към кобура, — не правете грешки, защото няма да ви остане време за втора.

— Да, сър. — Рос вдигна високо ръце. Освен уинчестъра, насочен в главата на Анди, високият тексасец носеше два шест патронни револвера в смазани кобури ниско на бедрата. И да не беше професионален стрелец, определено приличаше на такъв.

Анди също реши да му повярва. Изчука бързо отмяна на фалшивата заповед.

— Сега предай първоначалното нареждане, което вие, змии гърмящи, прихванахте.

Анди прати бързо първата заповед извънредният на юг да изчака на страничния в Азалея докато премине работническият влак.

— Много по-добре — провлече Хатфийлд. — Без локомотиви, натресли се с рогата напред, нали така?

Усмивката му беше приятна като мелодичния глас.

Очите му обаче бяха тъмни като гроб.

— А сега, господа, ще ми кажете кой ви плати за това подло деяние.

— Пусни я.

Лоуел техникът се беше появил иззад хангара с карабината коучгън с широката цев.

Уолт Хатфийлд не се съмняваше, че мъжът с каубойската карабина щеше да го пръсне на парчета, ако не се притесняваше, че

случайно би могъл да убие партньорите си със същия откос едри сачми. Изруга се на ум за глупостта си — нямаше друга дума за това, тъй като, макар да не беше го видял, трябваше да се сети, че щеше да има и трети горе на стълба — и изпълни каквото му казаха.

Хвърли пушката си. Всички очи за миг се извърнаха, щом стоманата издрънча в камъка.

Хатфийлд се хвърли настрани и извади револверите си с ослепителна бързина. Отпрати добре прицелен куршум към Лоуел, който прониза техника право в сърцето. Но докато издъхваше, Лоуел дръпна спусъците на коучгъна. Цевите изтрещяха, двете тежки парчета олово се врязаха в Анди и почти го разкъсаха на две.

Рос вече бягаше към коня си. Анди беше паднал върху пушката на Хатфийлд и докато я измъкне от тялото му, Рос се беше метнал на седлото и препусна в галоп. Хатфийлд дръпна рязко оръжието, станало хлъзгаво от кръв и стреля веднъж. Стори му се, че го рани, защото Рос залитна назад в седлото, но бързо се скри сред дърветата.

— Проклятие — изръмжа Хатфийлд. Хвърли поглед към двете тела и разбра, че нямаше да кажат повече за Саботьора. Скочи на коня си и изрева:

— Дий!

Едрото животно се понесе в бесен галоп.

* * *

Марион Морган целуна Айзък Бел за довиждане в Сакраменто. Пътуването ѝ продължаваше до Сан Франциско. Той щеше да смени влаковете на север към отсечката Каскейд. Думите ѝ за раздяла бяха:

— Не помня да съм се возила някога по-приятно във влак.

Половин ден по-късно, докато обикаляше на дрезина из възлите на Дънсмюър, Бел се успокои от внушителния брой полицейска охрана по стрелките, ремонтното депо и диспечерските бюра. На гарата поговори с двама оперативни на Ван Дорн в тъмни костюми и бомбета, които го разведоха по контролно-пропускателните пунктове. Удовлетворен, Айзък ги попита къде може да намери Уолт Хатфийлд „Тексасеца“.

Главната улица на Дънсмюър, смело наречена Сакраменто авеню, представляваше всъщност кален път, разровен от колелата на двуколки. От едната страна имаше паянтови къщи и магазини, отделени от калта с тесен дъсчен тротоар. От другата страна се точеха линиите на „Южен Пасифик“, редиците телеграфни и електрически стълбове, навеси и складове. Хотелът се оказа двуетажна постройка с веранди над дъсчения тротоар. Бел намери Хатфийлд във фойето, където пиеше уиски в чаена чаша. Челото му беше бинтовано, а дясната му ръка — стегната в превръзка.

— Съжалявам, Айзък. Издъних те.

Разказа на Бел как докато обикалял да наблюдава пунктове, които си бе набелязал по уязвимата линия, беше зърнал нещо, което отдалече приличаше на опит за саботаж на телеграфните линии.

— Отначало помислих, че режат жиците. Но когато се приближих видях, че са свързали ключ и осъзнах, че прихващат влакови разпоредби. С цел да предизвикат сблъсъци.

Помръдна неловко на стола си, явно пребит от глава до пети и призна:

— Също така отначало помислих, че са само двама. Забравих, че щяха да имат техник горе на стълба и той ми скочи. Успях да се измъкна от бъркотията, но за жалост междувременно двама от тях умряха. Третият духна. Прецених, че е шефът, тъй че хукнах след него, мислейки, че ще ни каже доста неща за Саботьора. Ранях го с уинчестъра, но не достатъчно, за да объркам мерника му. Улучи коня ми, проклетникът.

— Може би се е целил в тебе — успокои го Бел.

— Наистина съжалявам, Айзък. Чувствам се адски тъпо.

— И аз бих се чувствал така. — Бел се усмихна. — Но да не забравяме, че предотврати челен сблъсък на два влака, единият от които пълен с работници.

— Кроталът още показва зъби — отвърна мрачно Хатфийлд. — Да спреш Саботьора не е като да го хванеш.

Вярно беше, знаеше Бел. Но на следващия ден, когато се видя с Озгуд Хенеси на началната гара на строящата се отсечка, президентът на „Южен Пасифик“ също гледаше на нещата откъм светлата им страна, отчасти защото строителството отново изпреварваше графика.

Последният тунел по маршрута до моста „Каньона“ на Каскадата — Тунел 13 — беше почти прокопан.

— Бием го на всеки рунд — каза ликуващо Хенеси — В Ню Йорк беше лошо, но всички знаят, че можеше да е много по-лошо. „Южен Пасифик“ изплува ухаеща на роза. Сега вие, момчета, предотвратихте катастрофален сблъсък. И казваш, че стягате обръча около ковача, направил куката, от която дерайлира експреса „Коустлайн“.

Бел му беше предал накратко доклада на Дашууд, че избягалият ковач трябва да знае нещо за куката и следователно за Саботьора. Беше наредил на Лари Сандърс да осигури на Дашууд пълната подкрепа на офиса в Лос Анжелис, за да заловят избягалия безследно ковач. След като цялата сила на Ван Дорн в Лос Анжелис го издирваше, трябваше да се появи скоро.

— Този ковач би могъл да ви отведе направо до Саботьора — каза Хенеси.

— Така се надявам — отвърна Бел.

— Имам чувството, че здраво сте подгонили опасния радикалист. Няма да има време да прави бели, докато бяга.

— Дано да сте прав, сър. Но не трябва да забравяме, че Саботьора е изобретателен. И планира много отдалече. Вече знаем, че е наел извършителя си в нюйоркското нападение преди цяла година. Точно затова прекосих континента, да ви задам един въпрос пряко.

— Какъв е въпросът?

— Уверявам ви, че разговорът ни е конфиденциален. В замяна на, което ви моля да бъдете напълно откровен.

— Беше ясно от самото начало — изръмжа Хенеси. — Какво, по дяволите, ще ме питаш?

— Кой може да е знаел за намерението ви да придобиете контролния пакет в железниците „Ню Джърси Сентръл“?

— Никой.

— Никой? Нито един адвокат? Нито един банкир?

— Трябваше да си крия добре картите.

— Но за такова сложно начинание е била нужна помощта на различни експерти, разбира се.

— Възлагах част от сделката на един адвокат, друга на друг. Същото беше с банкирите. Вкарвах различни дяволи в отделните

аспекти на операцията. Ако се разчуеше, Дж. П. Морган и Вандербилт щяха да ми се стоварят като лавина. Колкото по-малко шум вдигах, толкова по-точен беше прицелът ми, за да вляза, а „Джърси Сентръл“.

— Значи, нито един адвокат или banker не е разбирал цялата картина?

— Точно така... Разбира се, някой наистина умен дявол е могъл да събере две и две.

Бел извади бележника си.

— Моля ви, назовете тези банкери и адвокати, които са могли да знаят достатъчно, за да отгатнат намерението ви.

Хенеси изстреля четири имена, като изтъкна, че от тях всъщност само двама биха могли да са схванали по-широката картина. Бел ги записа.

— Споделяли ли сте информация за предстоящата сделка със свои инженери и началници, които е трябвало да ръководят строежа на новата линия?

Хенеси се поколеба.

— До известна степен. Но пак ще кажа, давах им само толкова информация, колкото им беше нужна, за да са в течение.

— Ще ми дадете ли имената на тези, които може да са обсъждали информацията, за да разберат намерението ви?

Хенеси спомена двама инженери. Бел ги записа и бележника си.

— Лилиан знаеше ли?

— Лилиан? Разбира се. Но тя нямаше да се разприказва.

— А госпожа Комдън?

— Също като Лилиан.

— Споделихте ли плановете си със сенатор Кинкейд?

— Кинкейд? Шегуваш се. Разбира се, че не, защо да го правя?

— За да си осигурите помощта му в сената.

— Той ми помага, когато му кажа да помогне. Не е нужно да го осведомявам.

— Защо казахте „разбира се, че не“?

— Той е глупак. Мисли, че не знам, че се върти около мен, за да спечели дъщеря ми.

Бел телеграфира за куриер на Ван Дорн, а когато пристигна, му връчи запечатано писмо за офиса в Сакраменто със заповед за незабавен разпит на главния инженер на „Южен Пасифик“, Лилиан

Хенеси, госпожа Комдън, двама банкери, двама адвокати и сенатор
Чарлз Кинкейд.

Влакът на юг, който връщаше стотици съсипани от умора мъже за тридневен отдых след четирите пълни работни седмици, беше отбит на страничен коловоз, за да премине товарният влак на север. Чакаха да изкачат завоя „Диамантения каньон“, стръмна серпентина на осемдесет километра южно от Тунел 13. Отбивката беше вдълбана в стената на каньона, в подножието на стръмен склон, а серпентината предлагаше ясна гледка към коловоза, минаващ успоредно високо над тях. Това, което видяха малко по-късно мъжете, щеше да ги терзае цял живот.

Локомотивът, теглец дълъг низ от товарни вагони и платформи, беше тежък „Консолидейшън“ 2-8-0, катерещ планините боен кон с осем двигателни колела. На този лек наклон, всечен в склона на каньона, лостовете, които свързваха колелата, се движеха с бясна бързина на скорост от близо 65 км/ч. Един дори подхвърли на дремещия си приятел:

— Хвърчи, все едно че старият Хенеси е сложил ръка на дросела.

Късите предни колела на ходовата част на машината 2-8-0, предотвратяващи люшкането при такава скорост, изстъргаха на острата извивка. Машинистът познаваше трасето на отсечката като опакото на ръката си и точно на този завой на ръба на Диамантения каньон не искаше да чуе стърженето на разхлабена релса.

— Никак не ми харесва този шум — понечи да каже на огняря си. В следващата милисекунда, много преди да е успял да довърши изречението си, още по-малко — да дръпне назад лоста на дросела, предното задвижващо колело на сто и двайсеттонния локомотив удари разхлабената релса. Релсата се отдели от траверсите със силен трясък.

Освободени от дървените траверси, които ги държаха здраво на разстояние от 1,40 м., релсите се разтвориха. Всичките четири задвижващи колела на външната страна на завоя изпаднаха от стоманата и локомотивът се понесе право напред на скорост от 65 км/ч. пръскайки натрошен камък, нацепено дърво и счупени клинове.

За мъжете, които гледаха от работническия влак, отбит в подножието на каньона, изглеждаше, все едно че връхлитащият отгоре товарен влак е придобил свой разум и е решил да полети. Години по-късно оцелели щяха да се кълнат, че е прелетял удивително дълъг път, преди гравитацията да се наложи. Няколко от тях откриха религията, убедени, че господ се е намесил, та композицията да изхвърчи достатъчно далече и по-голямата ѝ част да прескочи работническия влак, когато се изсипа от планината. В момента обаче, когато вдигнаха очи при ужасния грохот, видяха локомотив „Консолидейшън“ 2-8-0, откъснал се от ръба на стръмнината и търкалящ се право към тях с петдесет багажни вагона и платформи, който пометоха дърветата и канарите по склона като дълъг черен камшик.

Повечето запомниха шума. Започна като гръмотевица, усили се като грохот на лавина и завърши, сякаш часове по-късно, с рязък, разкъсващ ушите трясък на стомана и дърво, изсипващи се върху спрелия работнически влак. Никой не забрави страха.

Айзък Бел се озова на местопроизшествието само след няколко часа.

Телеграфира на Хенеси, че аварията най-вероятно е случайна. Не съществуваше никакво доказателство, че Саботьора е пипал релсите. Разбира се, тежкият „Консолидейшън“ до такава степен беше разбил мястото, откъдето беше излязъл от коловоза, че беше невъзможно да се различи със сигурност дали клиновете са били избити преднамерено, или релсата се е разхлабила случайно. Но педантично подредените доклади на железопътната полиция на „Южен Пасифик“ показваха, че патрули на коне и дрезини са обхождали района. Бел заключи, че саботьорът едва ли е могъл да се доближи достатъчно, за да удари участъка в Диамантения каньон.

Вбесен от това, че произшествието е разстроило работната му сила, Хенеси изпрати Франклин Мауъри, цивилния инженер, когото беше извлякъл от пенсия, за да построи моста на каньона Каскейд, да огледа мястото на аварията. Мауъри изкуцука покрай разбития коловоз, подпрян тежко на рамото на очилатия си асистент. Беше приказливо старче — роден, както каза на Бел, през 1837 г., когато президент все още бил Андрю Джаксън. Каза, че присъствал, когато

железницата за първи път свързала източната и западната линии при Промонтьри пойнт, Юта, в 1869 г.

— Преди близо четирийсет години. Времето лети. Трудно ми е да повярвам, че в онзи ден бях дори по-млад от този непрокопсаник, който сега ми помага да вървя.

Старчето потупа свойски по ръката асистента си. Ерик Соарес, чиито очила в телена рамка, къдрава тъмна коса, изразителни очи, широко чело, тясна брадичка и тънки, намазани с восък извити нагоре мустаци му придаваха вид повече на поет или художник, отколкото на инженер, отвърна с хитра усмивка.

— Как смятате, господин Мауъри? — попита Бел. — Случайна злополука ли е било?

— Трудно е да се каже, синко. Траверсите са натрошени като подпалки, не е останало нито едно парче, достатъчно голямо, за да се регистрират следи от инструмент. Клиновете са огънати или прекършени на две. Напомня ми за едно дерайлиране, което видях през 1883 г. Композиция пътнически вагони, спускаща се от Хай Сиера. Задните вагони се бяха нанизали един в друг както онзи служебен там се е забил в товарния.

Високият детектив и двамата инженери погледнаха мрачно служебния вагон, натикан в товарния като в припряно натъпкан куфар.

— Какво ще докладвате на господин Хенеси? — попита Бел.

Мауъри сръга с лакът асистента си.

— Какво ще му кажем, Ерик?

Соарес свали очилата си, озърна се с късогледите си очи, а след това клекна и огледа внимателно една траверса, разцепена от задвижващо колело на локомотива.

— Както казахте, господин Мауъри. И да са извадили клинове, не са останали следи от инструмент.

— Но не мисля, че старецът ще иска да чуе, че халтавата поддръжка е причината, нали, Ерик?

— Прав сте, господин Мауъри — отвърна Ерик с нова лукава усмивка. Приятелството им, забеляза Бел, изглежда се дължеше на това, че Мауъри се държеше, все едно че е чичо, а Соарес — любимият му племенник.

— Нито ще го зарадват разсъждения, че бързото строителство би могло да доведе до слабост, избила под бързо движещ се локомотив,

нали, Ерик?

— Да, господин Мауъри.

— Компромисът, господин Бел, е същината на инженерството. Отстъпваме нещо, за да спечелим друго. Строим ли прекалено бързо, получаваме паянтова конструкция. Строим ли прекалено педантично, никога не свършваме работата.

Ерик се изправи, сложи отново очилата си и подхвана приказките на стария.

— Ако строим толкова здраво, че никога да не поддаде, рискуваме да го направим прекалено тежко. Ако строим леко, може да го направим прекалено слабо.

— Ерик е металург — засмя се Мауъри. — Като стана дума за същината. Знае четирийсет вида стомана, които дори не съществуваха по мое време.

Бел все още гледаше нанизания в товарния, служебен, когато му хрумна любопитна идея. Тези мъже бяха инженери. Разбираха как се правят нещата.

— Възможно ли е да се направи рапира, която отначало е къса и се удължава?

— Моля?

— Говорехте за нанизване и за стомана, и се зачудих дали е възможно острието на сабя да се прибира телескопично в себе си, а след това да се разпъва, за да се удължи.

— Като сгъваема сценична сабя ли? — попита Мауъри. — Когато изглежда, че актьорът е пронизан, но острието всъщност се сгъва в себе си?

— Само че това няма да се сгъне. Ще прониже.

— Ти какво ще кажеш, Ерик? Учи металургия в Корнел. Би ли могъл да направиш такова оръжие?

— Всичко може да се направи, ако ти платят — отвърна Ерик. — Но ще е трудно да се направи здраво.

— Достатъчно здраво, за да се прониже човек?

— Може да е достатъчно здраво, за да пробие. Достатъчно, за да прониже плът. Но не би издържало на страничен удар.

— Страничен удар?

Мауъри обясни.

— Ерик има предвид, че няма да издържи на странично отбиване в реална фехтовка срещу истинска сабя.

— Аха. Рязък удар за избиване на противниковото оръжие.

— Правиш компромис със здравината в полза на компактността. Две или три къси свързани парчета стомана не може да са силни колкото една дължина. Защо питате, господин Бел?

— Беше ми интересно какво би било да направиш нож, който се превръща в сабя.

— Изненадващо за типа откъм острия край — каза сухо Мауъри.

Мостостроителят огледа за последен път и се изправи, подпирайки се на ръката на Ерик.

— Да си ходим, Ерик. Няма смисъл да се бавим повече тук. Ще докладваме на стареца точно каквото господин Бел докладва. Точно каквото старецът не иска да чуе. Дявол знае какво всъщност е станало. Но не намерихме доказателство за саботаж.

Когато Мауъри докладва, ядосаният Озгуд Хенеси попита с тих заканителен глас:

— Машинистът убит ли беше?

— Само драскотина. Трябва да е най-щастливият жив локомотивен машинист.

— Уволнете го! Щом не е радикален саботаж, прекалената скорост е причинила аварията. Ще покаже на хората, че няма да търпя безразсъдни машинисти да излагат живота им на риск.

Но уволняването на машиниста с нищо не успокои напласените работници, наети да довършат отсечката Каскейд. Все едно им беше дали злополуката е случайна или дело на саботьор. Освен това бяха склонни да вярват, че Саботьора е ударил отново. Полицейски шпиони донесоха, че в лагера се говори за стачка.

— Стачка! — повтори вбесеният Хенеси. — Плащам им възможно най-високо. Какво още искат, по дяволите?

— Искат да се приберат по домовете си — обясни Айзък Бел. Следеше отблизо настроението на хората с помощта на оперативни агенти под прикритие в закусвални и барове, а и лично ги посещаваше, за да прецени въздействието на нападенията на Саботьора над работната сила на „Южен Пасифик“. — Страх ги е да се возят на работническия влак.

— Безумие. Трябва да пробия последния тунел до моста.

— Казват, че отсечката е станала най-опасната линия в Запада.

По ирония на съдбата Саботьора беше спечелил този рунд, преднамерено или неволно.

Старият мъж отпусна глава в ръцете си.

— Боже в небесата, къде ще намеря хиляда души с идващата зима? — Вдигна очи и го изгледа ядосано.

— Хванете водачите им. Натикай няколко в затвора. Другите ще се вразумят.

— Може ли да предложи по-продуктивен курс? — запита Бел.

— Не! Знам как да смажа една стачка. — Обърна се към Лилиан, която го наблюдаваше напрегнато. — Повикай ми Джетро Уат. И телеграфирай на губернатора. Искам войска тук утре сутринта.

— Сър — намеси се Бел. — Току-що дойдох от лагера. Обзет е от страх. Полицията на Уат в най-добрия случай ще предизвика безредици, а в най-лошия ще накара много хора да се разбягат. С армия нещата ще станат още по-зле. Не можете да искате прилична работа от уплашени хора. Но можете да се опитате да облекчите страха им.

— Какво имаш предвид?

— Доведете Джетро Уат. Доведете с него петстотин полицаи. Но ги поставете да патрулират линиите. Покрийте я, докато стане ясно, че вие, а не Саботьора, контролирате всяка педя по трасето оттук до Тунел 13.

— Изобщо няма да се получи — отвърна Хенеси. — Няма да мине пред онези агитатори. Те просто искат да стачкуват.

Лилиан най-последно се намеси.

— Направи го, татко.

И старецът го направи.

След един ден всеки километър по трасето се охраняваше и всеки километър беше огледан за разхлабени релси и заровени експлозиви. Също както в Джърси сити оперативните на Ван Дорн бяха арестували всевъзможни криминални типове, докато търсеха съучастниците на Саботьора. В същото време, докато търсеха знаци за саботаж, железопътните екипи откриха няколко слаби места по трасето и ги ремонтираха.

Бел се качи на кон и обиколи трийсетте километра на линията. Върна се с локомотив, доволен, че тази най-нова отсечка се бе

превърнала от най-опасната в най-добре поддържаната зона на Запад, и най-охраняваната.

Саботьора караше търговски фургон, теглен силни мулета. Имаше кърпено и протрито платнище изпънато на седем халки. Под платнището имащ котли и тигани, вълнен плат, сол, буре със свинска мас и друго, с опаковани в слама китайски сервизи. Под стоката се криеше два метра и половина дълга, 25 на 30 см широка, наскоро издялана от планинска ела железопътна траверса.

Търговецът беше мъртъв, съблечен до голо и хвърлен от един склон. Беше висок почти колкото Саботьора и дрехите му прилягаха сравнително добре. Дупката, изровена по дължината на четвъртитата греда, беше запълнена с динамит.

Саботьора караше по коларски път, възникнал навярно като индианска пътека много преди да се построи железопътната линия, а още по-преди вероятно е бил пътечка, отъпкана от планинските сърни. Макар да беше стръмен и тесен, пътят безпогрешно следваше най-леките склонове в суровия планински район. Повечето отдалечени едно от друго селища, през които минаваше, бяха изоставени. Които не бяха, отбягваше. Бедните им жители можеха да познаят фургона и да се зачудят какво е станало със собственика му.

Тук и там пътят пресичаше новата линия, предлагайки възможност да преведе фургона по траверсите. Но всеки път, щом се доближеше до линията на отсечката, виждаше патрули — полицаи на коне и в дрезини. Планът му беше да изкара фургона на траверсите нощем в края на някой дълбок каньон и да заменя някоя монтирана на място траверса със своята, заредена с експлозив. Но късния следобед, когато склоновете помръкнаха, се принуди да признае, че планът му няма да успее.

В предохранителните мерки ясно се виждаше ръката на Айзък Бел и Саботьора отново изруга на ум убийците, които бе наел в Роулинс и които се бяха издънили. Но ругатните и съжаленията нямаше да променят факта, че не можеше да рискува да изкара фургона на линията заради зорките патрули. Трасето беше тясно. Повечето представляваше стръмна скала от едната страна и дълбок

пропад от другата. Ако се натъкнеше на патрул, нямаше къде да скрие фургона, а в повечето случаи и да го изкара от релсите.

Чамовата траверса тежеше 90 кг. Тегличът за клинове, който му трябваше, за да освободи съществуващата, тежеше девет. Можеше да се сгъва като лост, за да прокопае баласта, но не можеше с него да набие клинове, тъй че му трябваше и чук, който тежеше още пет кила и половина. Беше силен. Можеше да вдигне сто килограма. Можеше да вдигне чамовата греда, чука и вързания за него лост, и да ги метне на рамо. Но колко километра можеше да ги носи?

Докато смъкваше гредата от фургона, му се стори по-тежка, отколкото си го беше представял. За щастие не беше натопявана в дестилати от въглищен катран, иначе дървото щеше да е поело още петнайсетина килограма от тъмната течност.

Саботьора подпря траверсата на един телеграфен стълб и завърза с въже теглича и чука към нея. След това откара фургона зад няколко дървета недалече от железопътния коловоз. Двете мулета застреля с деринджъра си, като опря дулото в черепите им, за да приглуши изстрелите, в случай че наблизко има патрул.

Бързо се върна при линията и наклони голямата тежест на рамото си. След това изправи крака и тръгна.

Грубото дърво жулеше през палтото и той съжали, че не взе одеяло от фургона да омекоти допира до рамото му. Започна като тъпа болка. Бързо се изостри и навлезе дълбоко. Режеше в мускула на и стържеше в кокала. Само след по-малко от километър пареше като огън. Дали да не остави траверсата и да изтича обратно до фургона и да вземе одеяло? Но тогава патрулите на Бел можеха да я намерят лежаща до релсите.

Краката на Саботьора вече се бяха уморили. Коленете му затрепериха. Но треперенето в коленете и ужасната болка в рамото скоро бяха забравени, докато тежестта притискаше костите на гръбнака му и изцеждаше нервите му. Нервите излъчваха усещане за парене в краката му, изстрелваха остра болка през бедрата и прасците му. Питаше се дали ако остави траверсата и спре да почине, ще може да я вдигне отново. Докато обмисляше риска, решението дойде само.

Беше носил траверсата около километър и половина, когато видя меко сияние горе в небето. Скоро стана по-ярко. Фар на локомотив, който се приближаваше бързо. Вече можеше да го чуе над учестения

си дъх. Трябваше да се махне от релсите. Наблизо имаше дървета. Заслиза пипнешком в тъмното надолу по склона и навлезе в горичката. Фарът хвърляше влудяващи снопове светлина и сенки. Продължи още навътре, а след това коленичи внимателно и наведе масивната траверса, докато краят ѝ се опря на земята.

Облекчението от това, че беше смъкнал тежестта, беше неопишимо. Другият край на траверсата опря на едно дърво. После се смъкна на земята и се изпъна върху боровите иглички, за да отдъхне. Локомотивът стана още по-шумен и премина с грохот, теглейки влак, който дрънчеше с особения писклив звук на празни вагони. Мина твърде бързо. Много скоро трябваше отново да стане, да наклони съкрушителната тежест и с усилие да се изкатери отново нагоре до релсите.

Петата на ботуша му се закачи на главата на релсата, докато се опитваше да стъпи между линиите. Залитна наред и падна по очи. Помъчи се да запази равновесие, но докато издърпваше стъпалата си, тежестта го затисна надолу и той се завъртя в паника, за да се измъкне изпод траверсата. Но тежестта беше твърде голяма, за да се издърпа напълно. Ударът на тежкия чук се стовари в ръката му и той изрева от болка.

Паднал по лице на железопътното платно, издърпа ръката си изпод траверсата, коленичи като в молитва, надигна я на ожуленото си рамо, изправи се и продължи напред. Мъчеше се да брои стъпките си, но скоро загуби броя им. Имаше да извърви осем километра. Но нямаше представа докъде е стигнал. Започна да брои траверсите. Сърцето му изстина. На всеки километър и половина от коловоза имаше близо три хиляди траверси. След сто имаше чувството, че ще издъхне. След петстотин беше почти смазан от осъзнаването колко е далеч от целта си.

Умът му започна да се разсейва. Представи си, че носи траверсата чак до Тунел 13. През каменната планина, чак до моста на каньона Каскейд.

„Аз съм героят инженер!“

Замаян, смехът му излезе на болезнен хлип. Усети, че губи контрол над себе си. Трябваше да отклони мислите си от болката и от страха, че няма да може да продължи.

Насочи ума си към ранния си курс по математика и инженерство. Структурата — физиката, която караше един мост да стои или да падне. Подпори. Връзки. Опорни стълбове. Носещи греди. Укрепващи греди. Променливи тежести. Статични тежести.

Законите на физиката диктуваха разпределението на тежестта. Законите на физиката казваха, че не може да носи траверсата нито стъпка повече. Изтласка тази лудост от ума си и вместо това се съсредоточи на движения във фехтовката, лекия, въздушен замах на сабя.

— Нападай — каза си на глас. — Удар. Замах. Париране. Рипост. Финт. Двоен финт. — Продължаваше напред, а тежестта мачкаше костите му на пихтия. *Атака. Удар. Замах. Париране.* Намеси се немският. Изведнъж усети, че ломотеше инженерните термини от студентските си дни. После викаше на езика на Хайделберг, когато се учеше да убива. *Angriff. Battutaangriff. Ausfall. Parade. Doppelfinte.* Представи си, че някой мърмори в ухото му. Атака: *Angriff.* Удар: *Battutaangriff.* Замах: *Ausfall.* Париране: *Parade.* Двоен финт: *Doppelfinte.* Някой, когото не можеше да види, тананикаше глухо. Звукът стана пронизителен. Вече го чуваше точно зад себе си. Обърна се рязко и тежестта на траверсата едва не го събори. По релсите блесна ярка светлина. Полицейски патрул се приближаваше на почти безшумна дрезина.

Вляво от него се издигаше стръмна скална стена. Отдясно планинският склон пропадаше рязко. По-скоро усети, отколкото видя стръмния пропад. Рехавите корони на пронизващите мрака малки дървета издаваха, че можеше да е поне шест метра дълбок. Нямаше избор. Дрезината беше почти отгоре му. Пусна гредата през ръба и скочи след нея.

Чу как траверсата се удари в дърво и откърти ствола му. След това се блъсна в жилав дънер и ударът изкара въздуха от дробовете му.

Тананикането в ушите му заглъхна. Дрезината горе забави. За негов ужас копоите спряха. Чу мъжки говор на пет метра над главата си и видя светлини на електрически фенерчета и ацетиленови лампи. Слязоха. Чу скърцането на ботушите им по каменния баласт, щом закрачиха по железопътното платно и лъчите на фенерите им засвяткаха горе. Някой извика. Тръгнаха толкова внезапно, колкото се

бяха появили. Дрезината затрака и скоро заглъхна, оставяйки го на пет метра долу по стръмния склон в тъмното.

Пипнешком затърси траверсата, изгърбен и забивайки петите на ботушите си в каменистия склон. Надуши миризмата на борова смола и я проследи до прекършеното дърво. Няколко стъпки по-надолу се блъсна в четвъртития край на траверсата. Опипа за инструментите си. Все още бяха вързани за нея. Погледна нагоре по склона. Ръбът на железопътното платно се извисяваше над него.

Как щеше да се изкачи горе, носейки траверсата?

Наклони единия ѝ край, пъкна рамото си под нея и се изправи с усилие.

Всеки километър, който беше изминал дотук, всяко измъкване, това не означаваше нищо. Това беше истинското изпитание: да се изкачи обратно до насипа. Беше само шест метра, но всяка стъпка нагоре, все едно че беше километър. Съчетанието от тежестта, която носеше, и разстоянието, което беше изминал, както и стръмнината на склона му изглеждаха непреодолими.

Докато силата му отпаднаше, виждаше как мечтите му за богатство и власт гаснеха пред очите хлъзна се и падна, после отново се вдигна с усилие. Само ако беше успял да убие Айзък Бел. Започна да осъзнава, че се бореше повече с Бел, отколкото траверсата, с отсечката и с „Южен Пасифик“.

Кошмарът от това, че Бел го спира, му даде сила да се изправи отново. Педя по педя нагоре, стъпка по стъпка. Атака: *Angriff*. Удар: *Battutaangriff*. Замах *Ausfall*. Париране: *Parade*. Двоен финт: *Doppelfinte*. Падна два пъти. Два пъти се вдигна. Стигна до горе и продължи напред. И до деветдесет да доживееше, никога нямаше да забрави това убийствено катерене.

Ударите на сърцето му ставаха все по-силни и по-силни, толкова силни, че накрая осъзна, че не можеше да е сърцето му. Локомотив? Замръзна наред коловоза, объркан и отчаян. Не беше нов патрул. Гръм? Блесна мълния. Чувахе грохота на гръм. Заваля студен дъжд. Беше изгубил шапката си. Дъждовна вода потече по лицето му.

Саботьора се изсмя.

Дъждът щеше да намокри патрулите, да ги подгони да се скрият на сухо. Започна да се смее неистово. Дъжд вместо сняг. Нивото на реките се вдигаше, но линиите нямаше да се блокират от сняг. Озгуд

Хенеси сигурно се радваше. Толкова с експертите, които предсказваха ранна зима. Президентът на железопътната компания се беше отказал от метеоролозите и дори беше платил на един индиански шаман да му предскаже времето, а той каза на Хенеси, че тази година снегът щеше да закъснее. Дъжд вместо сняг означаваше повече време да се дострои линията.

Саботьора намести тежката траверса на рамото си и извика високо:

— *Никога.*

Мощна мълния огря всичко наоколо в злоещо бяло.

Линиите завиха рязко, долепени за тесния изкоп. Гледката долу беше зашеметяваща с кипналата река на дъното на дълбокия каньон. Това беше мястото. Саботьора пусна дебелия греда, разхлаби въжето, дето държеше инструментите, изтръгна клиновете от двете страни на монтирана траверса и грижливо ги подреди настрани. След това разрови с лоста натрошените камъни. Изгреба ги изпод траверсата и ги разстла внимателно, за да се затъркалят надолу.

След като разкопа баласта, избута с лоста траверсата под релсите. После наби на нейно място чамовата дъска с динамита и загреба отново каменния баласт под нея. Накрая наби осемте клина. След като я закрепил здраво под релсите, постави спусъка — дълъг пирон, вклинен под релсата в дупка, изровена в траверсата.

Пиронът се намести в дървото на два и половина сантиметра над фулминатно-живачния детонатор. Беше го изчислил внимателно, набивайки сто гвоздеа, за да измери силата, така че всеки патрул, който крачеше по релсите или се возеше в дрезина, да не можеше да затисне пилона достатъчно дълбоко и да взриви експлозива. Само пълната тежест на локомотив можеше да задейства детонатора.

Остана една последна тежка задача. Върза инструментите си за извадената траверса, наклони я на рамото си и се надигна с треперещи крака. Дотътри се на около половин километър от капана, който беше поставил и избута траверсата със сечивата надолу по стръмнината, където никой патрул нямаше да я види.

Залиташе от умора, но сърцето му бе изпълнено с ледена решимост.

Беше осакатил отсечката с динамит, взрив и огън.

Беше разтърсил до основи могъщата „Южен Пасифик“ с дерайлирането на експрес „Коустлайн“.

Какво от това, че Бел беше извъртял нападението му в Ню Йорк в полза на Хенеси?

Саботьора вдигна лице към бушуващото небе и остави дъждът да го пречисти. Изтреця гръм.

— Мой е! — изрева той в отговор. — Тази нощ го спечелих.

Щеше да спечели последния рунд.

Никой на работническия влак нямаше да оцелее, за да довърши
Тунел 13.

На разсъмване хиляда души се бяха струпали в строителния лагер на линията. Двайсет вагона с дървени пейки чакаха празни зад изпускащия пара локомотив. Мъжете стояха на дъжда, предпочели студа пред сушината на работническия влак.

— Упорити кучи синове! — гневеше се Хенеси, загледан от частния си вагон. — Телеграфирай на губернатора, Лилиан. Това е бунт.

Лилиан Хенеси докосна с пръсти телеграфния ключ. Преди да зачука попита Айзък Бел:

— Нищо повече ли не можеш да направиш?

Според Бел мъжете, струпани под дъжда, не изглеждаха „упорити“. Изглеждаха уплашени. И изглеждаха смутени от това, че са уплашени, което говореше много за куража им. Саботьора беше помел живота на много невинни хора с динамит, влакови аварии, сблъсъци и пожари. Смърт и наранявания бяха съпътствали всяко нападение. Хора бяха загинали в дерайлирания, при срутването на тунела, в подровения експрес „Коустлайн“, в товарната платформа и в ужасяващата експлозия в Ню Джърси.

— Патрулите са огледали всяка педя по линията — отвърна той на Лилиан. — Не знам какво мога да направя, което те да не са направили вече. Освен да седна на скарата на локомотива и да проверявам лично...

Детективът се завъртя рязко на пети, излезе от вагона на Хенеси, прекоси бързо възела и се провря през тълпата работници. Качи се по стълбата отзад на тендера на работническия влак, ловко премина през струпаните въглища и скочи на покрива на локомотивната кабина. Виждаше отгоре мрачните лица на строителите и коравите миньори, струпани от единия край на обекта до другия. Хиляда глави се извърнаха към нелепата гледка с мъжа в бял костюм, застанал на локомотива.

Бел беше чул веднъж как Уилям Дженингс Браян се обърна към тълпата след експлозията в Атланта. Стоеше отпред близо до Браян и

се смая колко бавно говореше ораторът. Причината, както му обясни по-късно Браян при срещата им, бе в това, че думите се сбиваха, докато се движат във въздуха. Стигаха до края на множеството в нормален ритъм.

Бел вдигна ръцете си. Извлече гласа си дълбоко отвътре. Заговори много, много бавно. Но всяка дума беше предизвикателство, хвърлено в лицата им.

— Ще стоя тук и ще пазя.

Бавно бръкна в палтото си.

— Този локомотив бавно ще допълзи до края на отсечката.

Бавно извади пистолета си „Браунинг“.

— Ще стоя и ще пазя на скарата на локомотива.

Насочи пистолета нагоре.

— Ще стрелям с този пистолет, за да дам сигнал на машиниста да спре влака в мига, в който видя опасност.

Натисна спусъка. Изстрелът отекна от ремонтното депо и работилниците.

— Машинистът ще чуе този изстрел.

Стреля отново.

— Ще спре влака.

Бел задържа пистолета насочен нагоре и продължи да говори бавно.

— Няма да кажа, че всеки, който не пожелае да се вози зад мен, е най-жалкият страхливец в планина Каскейд.

Отекна нов изстрел.

— Но ще кажа това... Всеки мъж, който не поиска да се качи, най-добре да се върне там, откъдето е дошъл и да живее под грижите на *майка си*.

Бурен смях отекна от единия край на възела до другия. Последва колебливо движение към влака. За секунда си помисли, че ги е убедил. Но нечий ядосан глас изрева:

— Работил ли си някога на трасе?

После друг:

— Как по дяволите *ще разбереш*, ако нещо не е наред?

След това едър мъж със зачервено биче лице и пламнали сини очи се качи по стълбата на тендера, мина по въглищата и застана до Бел на локомотивната кабина.

— Аз съм Малоуни. Старши на бригада.

— Какво искаш, Малоуни?

— Значи, ще стоиш на *скарата*, тъй ли? Ти дори не знаеш достатъчно, за да наречеш *локомотивния пилот* правилно, а *ще забележиш* нередност на релсите, преди да те издуха до царството небесно? Скарата, Боже мили... Но ще ти призная нещо: стиска ти.

Старшият подаде мазолестата си ръка на Бел.

— Дай тука! Ще се возя с тебе.

Двамата мъже стиснаха ръцете си пред очите на всички. След това Малоуни извиси глас и той се разнесе като параходна сирена.

— Някой тука да каже, че Майк Малоуни няма да познае нередност, ако я види?

Нямаше такъв.

— Някой от вас да иска да живее с майка си?

Отвърнаха му бурен смях и хиляда мъжки викове, след това работниците наскачаха на влака и се струпаха по дървените пейки.

Бел и Малоуни слязоха долу и се качиха на образния пилот. Имаше място колкото да застанат от двете страни, увиснали на напречното перило точно под локомотивния фар. Машинистът, началник-влакът и огнярят излязоха пред тях, за да получат заповеди.

— Колко бързо искате да вървим? — попита машинистът.

— Питай експерта — отвърна Бел.

— Дръж под 16 км в час — каза Малоуни.

— Шестнайсет? Че то ще ни отнеме два часа до тунела.

— Пряко през пропастта ли предпочиташ?

Влаковият екип се качи отново в кабината.

— Дръж пистолета си под ръка, мистър — каза Малоуни, след което се ухили на Бел. — Само не забравяй, ако ударим на мина или скочим от разхлабена релса, първи ще изпитаме последствията.

— Помислих си го — отвърна сухо Бел. — Но фактът е, че всяка педя по линията е прочистена в последните два дни. Дрезина, пешком, конен патрул.

— Ще видим — отвърна Малоуни и усмивката му угасна.

— Искаш ли това? — Бел му предложи бинокъла си „Карл Цайс“.

— Не, благодаря. Инспектирам линията с тези очи от двайсет години. Точно днес няма да уча нещо ново.

Бел окачи каишката на бинокъла през главата си, за да може да го пусне и да произведе предупредителен изстрел с пистолета.

— Двайсет години? Ще ми кажеш, Малоуни. За какво да гледам?

— Липсващи клинове, които държат релсите за траверсите. Липсващи свързки между релсите. Прекъсване на релсите. Следи от разкопаване на баласта, в случай че кучият син е минирал. Наскоро положено платно. Трябва да изглежда равно, без вдлъбнатини и издатини. Гледай за разхлабени камъни на траверсите. И при всеки завой на линията си отваряй очите двойно, защото саботьорът знае, че точно на завой машинистът изобщо няма да види навреме, за да спре.

Бел вдигна бинокъла пред очите си. Напълно съзнаваше, че беше убедил хиляда души зад себе си да рискуват живота си. Както Малоуни бе отбелязал, двамата с него щяха да понесат първия удар на атаката. Но само в началото. Едно дерайлиране щеше да хвърли всички на сигурна смърт в пропастта.

Линията загръщаше ръба на планинския връх тесния изкоп. Отляво се издигаше стръмна скала, надраскана от свредели и динамит. Отдясно беше гол въздух. Пропадът варираше от няколко метра до половин километър. Там, където се виждаше дъното на каньона от линията. Бел зърна корони на дървета, нападали канари и буйна река, набъбнала от дъжда.

Оглеждаше коловоза на трийсет метра пред себе си. Бинокълът имаше съвременни призми модел „Поро“, които усилваха светлината. Виждаше ясно изпъкналите глави на клиновете, по осем набити във всяка релса. Шоколадово кафявите четвъртити траверси се нижеха под него с вцепеняваща монотонност.

— Колко траверси на миля? — попита той Малоуни.

— Две хиляди и седемстотин — отвърна старшият. — Повече или по-малко.

Кафява траверса след кафява траверса. Осем клина на всяка. Всеки здраво набит в дървото. Свързки между всеки две релси, наполовина скрити под изпъкналия насип. Баластът — остри парчета натрошен камък — лъщеше от дъжда. Бел гледаше за дупки в гладката повърхност. Гледаше за разровени камъни. Гледаше за развинтени болтове, липсващи клинове, прекъсвания по лъскавите релси.

— *Стоп!* — извика Малоуни.

Бел натисна спусъка. Резкият пукот отекна от скалната стена и по каньона. Но локомотивът продължи напред.

— *Стреляй!* — извика Малоуни. — *Отново!*

Бел вече натискаше спусъка. По този завой на пътя спускането беше стръмно, дъното на каньона бе осеян с канари. При втория изстрел на Бел скобите на спирачките издрънчаха силно и засъскаха, локомотивът се хлъзна и спря на стържещите колела. Бел скочи долу и затича, с Малоуни след него.

— Ето там! — посочи строителят.

Спряха на шест метра пред влака и се вторачиха в почти незабележимата изпъкналост в баласта. Докато наскоро положеният

натрошен камък оформяше гладък и плосък наклон от траверсите до ръба на стръмнината, тук имаше леко изпъкване на около педя височина.

— Не се приближавай! — предупреди го Малоуни. — Изглежда са копали тук. Виждаш ли как не е подравнено като останалото?

Бел тръгна право към изпъкналостта и стъпи отгоре.

— Внимавай!

— Саботьора ще е абсолютно сигурен, че нищо по-леко от локомотив няма да задейства мината.

— Изглеждаш адски сигурен.

— Сигурен съм. Твърде умен е, за да си хаби барута за някаква дрезина.

Бел коленичи на една от траверсите и огледа внимателно. Опипа с длан остриите парчета камък.

— Не виждам следи от скорошно копане. Тези камъни стоят така от доста време. Въглищната прах не е разбутана.

Малоуни се приближи неохотно. След това коленичи до Бел и се почеса по главата. Пръстите му опипаха въглищната прах, вкоравена от дъжда. Взе няколко парчета баласт и ги огледа.

— Нехайна работа, не е взрив — рече той. — Знам точно кой положи този участък и ще си поговори него. Съжалявам, господин Бел. Фалшива тревога.

— По-добре да съжаляваме, отколкото да страдаме.

Влаковият екип вече беше слязъл. Зад тях се струпаха петдесет работници и още слизаха от вагоните.

— Всички обратно на влака! — ревна Малоуни.

Бел отведе машиниста настрана.

— Защо не спря?

— Изненадахте ме. Трябваше ми време да реагирам.

— Стой нащрек! — каза хладно Бел. — Животът на хората е в ръцете ти.

Всички се качиха и влакът отново се затъркаля по коловоза.

Траверсите се нижеха една след друга. Четвъртитата греда след четвъртитата греда. Осем клина, по четири на всяка релса. Свързки между релсите. Ръбест натрошен баласт, лъснал от влагата. Бел гледаше за нови изпъкналости в плоската повърхност, разровен камък,

липсващи болтове, извадени клинове, пукнатини в релсите. Траверса след траверса.

Влакът се точи бавно още трийсет километра. Бел плахо започваше да се надява, че предпазните мерки, които бе наложил, са дали резултат. Патрулите и постоянните огледи бяха гарантирали безопасността на линията. Още само пет километра и хората можеха да се върнат на работа, и да прокопаят жизненоважния Тунел 13.

Изведнъж, докато взимаха острия завой в най-дълбоката част на каньона по трасето, нещо необичайно привлече погледа му. Отначало дори не можа да го определи. В първия миг едва проникна в съзнанието му.

— Малоуни! — извика той рязко. — Виж! Какво не е наред там?

Мъжът с червендалестото лице до него се наведе наред и примижа съсредоточено.

— Нищо не виждам.

Бел обходи траверсите с бинокъла си. Притиснал стъпала на перилото на пилота, задържа бинокъла с една ръка и извади пистолета с другата.

Баластът беше гладък. Никакви клинове не липсваха. Траверсите...

На протежение от трийсет километра бяха минали над петдесет хиляди траверси. Всяка от тези петдесет хиляди беше с шоколадово кафяв цвят, дървото потъмняло от попитото консервиращо вещество. Сега, едва на няколко метра пред локомотива, видя дървена траверса с жълтеникаво бял цвят — цвета на отскоро издялана чамова греда, която не беше потапяна в креозот. Бел стреля няколкократно, възможно най-бързо.

— *Смон!*

Машинистът удари спирачките. Колелата спряха. Стомана изпищя в стоманата. Тежкия локомотив се хлъзна нагоре от огромната си инерция с масата на двайсет вагона, тласкащи го отзад.

Бел и Малоуни скочиха от скарата и затичаха пред хлъзгация се локомотив.

— Какво има? — извика старшият.

— Онази траверса — посочи я Бел.

— Боже всемогъщи! — изрева Малоуни.

Двамата се обърнаха като един, стегнали мускули, сякаш се канеха да спрат влака с голи ръце.

Машинистът натисна лоста „Джонсън“ назад.

Осем мощни задвижващи колела се завъртяха назад, пръскайки искри и стружки от релсите. В първия миг изглеждаше сякаш двамата силни мъже наистина спираха с ръце локомотив „Консолидейшън“. А когато все пак спря с разтърсващо земята потръпване, Айзък Бел погледна надолу и видя, че ботушите му са натиснали здраво подозрителната греда.

Върхът на скарата беше надвиснал над нея. Предните колела на машината бяха стигнали на по-малко от два метра от нея.

— Изтегли го назад — заповяда Малоуни. — *Леко!*

Бел изгреба леко баласта от двете страни. Огледа внимателно подозрителната траверса и откри, че има кръгла дървена запушалка като тапа на буре с уиски. Беше с диаметър от един сребърен долар и почти неразличима от зърнистата повърхност на дървото.

— Изтегли всички назад — каза на Малоуни. — Натъпкал я е с динамит.

Спусъчното устройство представляваше гвоздей, нагласен да задейства детонатора. Имаше достатъчно динамит, за да гръмне релсите под локомотива, а той щеше да изтърколи от изкопа надолу и да повлече целия влак по планинския склон. Вместо това да стане, Айзък Бел можеше да телеграфира на Озгуд Хенеси, че агенция Ван Дорн е спечелила още една победа над Саботьора.

Хенеси премести специалния си вагон в началото на линията, където миньорите и строителите, пристигнали невредими, се трудеха упорито над последните 30 метра от Тунел 13.

Рано на следващата сутрин Озгуд Хенеси повика Бел в частния си вагон. Лилиан и госпожа Комдън предложиха кафе. Хенеси се беше ухилил до ушите.

— Всеки момент ще пробием. Винаги правим церемония на дългите тунели, където аз разчиствам последния камък. Този път работниците изпратиха делегация и настояха последният удар да е твой заради това, което направи вчера. Честта е голяма, на твое място бих я приел.

Бел влезе в тунела с Хенеси. Притискаха се до стената, когато се налагаше да се отдръпнат от линията, за да пропуснат локомотив с вагонетки с откъртена скала. Стотици метри напред, страните и сводестият покрив вече бяха довършени със зидано укрепване. Близо до края временно скеле от греди поддържаше тавана. На последните метри миньорите работеха под щит от отлято желязо и дърво, който ги пазеше от падащи камъни.

Тракането на свределите спря, щом Бел и президентът на железопътната компания се приближиха. Миньори разчистиха ронещия се камък с лопати и гребла, а след това се отдръпнаха от останалата стена.

Висок и корав миньор с дълги като на горила ръце и широка усмивка, показваща окапали зъби, връчи на Бел седемкилограмов чук.

— Замахвал ли си някога с такъв?

— Забивах клинове на тенти за цирка като дете.

— Ще се справиш. — Миньорът се наведе и му прошепна. — Виждаш ли онази отметка с тебешир? Удари го там. Винаги го нагласяме да падне за церемонията... Настрана, момчета! Да отворим място на човека.

— Сигурен ли сте, че не искате да направите това? — обърна се Бел към Хенеси.

Хенеси се отдръпна назад.

— Много тунели съм прокопал в живота си. Този е твой.

Бел завъртя тежкия чук над рамото си и го стовари с все сила в тебеширената линия. По скалата се плъзнаха пукнатини и в стената блесна светлина. Замахна отново. Миньорите завикаха въодушевено, след като камъкът рухна и дневната светлина се изля вътре.

Бел пристъпи в назъбения отвор и видя моста на каньон Каскейд, блеснал на слънчевата светлина. Дългата стоманена плетеница обхващаше дълбоката клисура на река Каскейд, опряна на две високи тъни кули върху масивни каменни стълбове. Зараян високо над водните мъгли и пяна, най-важният мост на отсечката от линията

изглеждаше почти завършен. Траверсите вече бяха монтирани в очакване на стоманените релси, които щяха да пристигнат през тунела.

Бел видя, че е силно охраняван. Железопътна полиция стоеше на всеки петнайсет метра. Часова вишка се издигаше в двата края на всеки стълб. Докато гледаше, пред слънцето мина облак и сребристите ферми на моста станаха черни от сянката.

— Какво мислиш, синко? — попита с гордост Хенеси.

— Красив е.

Как щеше да удари Саботьора?

В сянката на моста се гушеше градчето Каскейд, възникнало там, където първоначалната железопътна линия от пустинята свършваше при планинските подножия. Оттук се виждаше елегантната хижа Каскейд, отдавна привличаща безстрашни туристи, дръзнали да изкачат безкрайните серпентини до планинските върхове. От тази крайна гара Хенеси беше построил временна товарна линия с още повече серпентини, за да изкачва материали до строежа на моста. Почти невъзможно стръмна, представляваше низ от остри завои и тесни изкопи, и беше наречена от работниците с прозвището „Змийската линия“. Наклонът беше толкова тежък, че композиция товарни вагони, които Бел видя да се изкачват към тунела, се теглеха от три бълващи пара локомотиви, с още четири тласкащи машини отзад. Локомотивите на Змийската линия бяха свършили работата си. Отсега нататък материалите щяха да пристигат по пряката отсечка.

Саботьора нямаше да удари Змийската линия, след като работата ѝ бе приключила. Нито щеше да удари града. Щеше да удари самия мост. Унищожаването на дългия мост от ферми и бетонни стълбове щеше да върне проекта с пряката линия години назад.

— Какво, за бога, е онова там? — попита Хенеси. Сочеше към стълб прах, вдигащ се по серпентинения коларски път от градчето долу.

Лицето на Айзък Бел се разцепи в широка усмивка.

— *Точно това* е автомобилът „Томас Флайър“, за който си говорехме. Модел 35, четири цилиндъра, четирийсет конски сили. Вижте как върви!

Яркожълтата моторна кола изкачи серпентината, изскочи на каменистия бряг и закова на място на шест метра от Бел и Хенеси. Покривното платнище беше свалено и сгънато, а единственият човек в

него беше шофьорът, висок мъж в дълъг до ботушите шлифер, мека шапка и шофьорски очила. Скочи иззад дървеното кормило и закричи към тях.

— Поздравления! — извика отдалече и дръпна очилата с драматичен жест.

— Какво, по дяволите, правиш тук? — попита го Хенеси. — Конгресът не е ли в сесия?

— Исках да отпразнувам пробива на отсечката ти, — отвърна Чарлз Кинкейд. — Случайно имах среща с някои много влиятелни господа от Калифорния на хижа Каскейд. Казах на домакините си, че ще трябва да ме изчакат да дойда тук и да ви стисна ръката.

Кинкейд стисна ръката на Хенеси и я стисна сърдечно.

— Поздравления, сър. Великолепно постижение. Вече нищо не може да ви спре.

МОСТЪТ

1 ноември, 1907 г.

Каньон Каскейд, Орегон

Със зачервено лице и пламнали очи главният строител на „Южен Пасифик“ Майк Малоуни нахлу от устието на Тунел 13, последван от помъкнали тежки релси носачи и локомотив зад тях, бълващ пара и дим.

— Някой да разкара онзи локомотив оттам, преди да е станал на мазало.

Чарлз Кинкейд побърза да измъкне своя „Томас Флайър“.

Айзък Бел се обърна към Озгуд Хенеси с въпроса:

— Изненадан ли сте, че заварихте сенатора да ви чака тук?

— Никога не ме изненадват мъже, надяващи се да се докопат до наследството на дъщеря ми — отвърна Хенеси над трополенето на бригадите, които разстилаха каменния баласт пред машината и полагаха траверсите.

Сенатор Кинкейд се върна тичешком.

— Господин Хенеси, най-важните бизнесмени и банкери на Калифорния желаят да вдигнат банкет във ваша чест в хижа Каскейд.

— Нямам време за банкети, преди да съм положил линията над онзи мост и да построя възлите си от другата страна.

— Не можете ли да дойдете довечера?

Майк Малоуни се приближи навъсен към тях.

— Сенаторе, много ли ще ви притесня, ако ви помоля да бъдете така добър да разкарате онзи проклет автомобил, преди да съм наредил на момчетата да го хвърлят в пропастта?

— Току-що го преместих.

— Още ми се пречи на пътя.

— Премести го — изръмжа Хенеси. — Железопътна линия строим тук.

Бел се загледа след Кинкейд, който се втурна да мести колата си, и каза на Хенеси:

— Бих искал да видя какви ги кроят на този банкет.

— И защо, по дяволите?

— Това, че Кинкейд е тук днес, е странно съвпадение.

— Казах ти, върти се около дъщеря ми.

— Саботьора има вътрешна информация за „Южен Пасифик“.

Откъде знае за плановете ви?

— И това ти казах. Някой интригант е събрал две и две. Или някой глупак се е раздрънкарал.

— Така или иначе, кръгът ви е достъпен за Саботьора.

— Добре — каза Хенеси. — Мога да изтърпя един банкет, ако и ти можеш. — Повиши глас, за да надвика шума на работниците: — Кинкейд! Кажете на приятелите си, че ако поканата им е в сила до три дни, ще я приема.

Сенаторът изрази изумление.

— Не бихте могли да прехвърлите моста и да положите линията толкова скоро, разбира се.

— Глави ще хвърчат, ако не го направя.

Съсухреният стар мъж щракна с пръсти. Към него притичаха инженери и разгънаха чертежи. След тях се струпаха проучватели с теодолити и жалони.

Айзък Бел спря Кинкейд, докато се качваше в колата си.

— Странно съвпадение, че срещата ви е точно тук.

— Ни най-малко. Искам Хенеси на моя страна. След калифорнийските господа бяха готови да наемат цялата хижа, за да ме убедят да се кандидатирам за президент, реших, че няма да е зле да е близо до него.

— Още ли ви убеждават упорито? — попита Бел, спомнил си разговора им по време на „Фолиз“.

— По-упорито от всякога. В момента, в който кажеш „да“ на хора като тях, мислят, че си техен.

— Искате ли поста?

В отговор Чарлз Кинкейд пъкна широката си длан под ревера на шлифера си и го обърна. На агитационната значка, скрита под плата пишеше: „Кинкейд — президент“.

— Паролата е „Мъм“.

— Кога ще си покажете значката?

— Смятам да изненадам господин Хенеси на банкета му. Искат и вие да дойдете, след като разбраха, че сте човекът, който спаси линията

от Саботьора.

Не прозвуча искрено в ушите на детектива.

— Очаквам го с нетърпение — отвърна Бел.

Сенаторът се престори, че не забелязва проникателния поглед на Бел. Знаеше, че заблудата му за президентската кампания нямаше да подведе задълго детектива на Ван Дорн. Но се държеше и очите му обхождаха с любопитство блесналия мост, все едно че нямаше никаква грижа на света.

— Онова широко плато от другата страна на дефилето — подхвърли той небрежно, — изглежда подходящото място Хенеси да построи свръх съвременните си възли. — Наистина трябваше да е станал актьор, помисли си с гордост.

— Съжالياват ли, че оставихте инженерството? — попита го Бел.

— Щях, ако политиката не ми допадаше толкова. — Кинкейд се засмя. След това остави усмивката си да помръкне, за да изобрази съжаление. — Може би щях да се чувствам различно, ако бях толкова гениален инженер като господин Мауъри, който построи този мост. Вижте конструкцията. Какво изящество, каква сила. Той беше звезда. Все още е, въпреки възрастта си. Аз не бях нищо повече от способен калфа.

Бел го гледаше втренчено.

Кинкейд се усмихна.

— Гледате ме странно. Това е защото още сте млад, господин Бел. Почакайте да минете четирийсетте. Ще научите ограниченията си и ще намерите други области, в които бихте могъл да сте по-добър.

— Например да се кандидатирам за президент ли? — подхвърли небрежно Бел.

— Точно!

Кинкейд се засмя, плесна детектива по твърдото като скала рамо и скочи в своя „Томас Флайър“. Усили мотора, който бе оставил да работи и подкара надолу по склона, без да погледне повече назад. Всеки намек, че е притеснен, щеше само да подхрани въображението на детектива.

Всъщност ликуваше.

Озгуд Хенеси настъпваше на пълна пара и безразсъдно пъхаше главата си в клупа. Колкото по-скоро мостът прехвърлеше отсечката,

толкова по-скоро щеше да увисне Озгуд. Защото ако новите възли в предния край на строежа бяха главата на Хенеси, а тялото му беше железопътната империя „Южен Пасифик“, то мостът над каньон Каскейд беше врагът му.

Айзък Бел внедри хора във всяка работна бригада, за да следят за саботажа.

Хенеси му беше казал, че пробиването е само началото. Възнамеряваше да строи колкото може по-далече след моста до първия сняг. Дори и най-страхливият банкер на Уолстрийт, хвалеше се железопътният предприемач, щеше да бъде успокоен от доказателството, че „Южен Пасифик“ е готова да продължи строителството на пряката отсечка, щом снегът започнеше да се топи през пролетта.

Бел назначи конни патрули да пазят маршрута, който железницата проучваше през планините. След това помоли Джетро Уат да поеме командването на железопътната си полиция. Двамата обиколиха моста и се споразумяха да подсилят частите, пазещи стълбовете долу и платното горе. После инспектираха на коне околния район, едрият Уат яхнал огромно животно, наречено Гръм, който непрекъснато се опитваше да захване крака на полицейския шеф. Уат укроти животното, като го перна по главата, но всеки познавач на коне знаеше, че Гръм просто се забавлява.

До вечерта на първия ден трескава дейност, дърводелците бяха вдигнали временно укрепване в Тунел 13 и дървен навес против падащи камъни около изсечения наскоро портал. Зидари поеха работата след тях и започнаха да вдигат каменните стени. А релсовите бригади бяха положили трасето от тунела до ръба на дефилето.

Червеният влак на Озгуд Хенеси забълва пара през тунела, бутайки пред себе си низ тежко натовари със строителен материал вагони до зорко охранявания мост. Строителните бригади разтовариха релсите и работата продължи на електрическо осветление. Траверсите, осигурени от дъскорезницата нагоре по течението на реката в планините, вече бяха положени на моста. Тежки чукове за набиване на клинове вече кънтяха в нощта. След като релсите бяха монтирани, локомотивът на Хенеси избута тежките товарни вагони към платното на моста.

Хиляда железопътни строители затаиха дъх.

Чуваха се само механични звуци, пухтенето на локомотива, динамото, захранващо лампите и стърженето на лято желязо по стомана. Когато най-предният натоварен с релси вагон пое напред, всички очи се извърнаха към Франклин Мауъри. Старият мостостроител наблюдаваше внимателно.

Айзък Бел чу как Ерик, очилатият асистент на Мауъри, заяви уверено:

— Господин Мауъри беше също толкова спокоен, когато довърши отсечка Люсин за господин Хенеси над Солт Лейк.

— Но онзи участък беше много по-близо до водата — каза един земемер с побеляла коса, присвил очи над дълбокото дефиле.

Мауъри се подпря равнодушно на бастуна си. Закръгленото му лице не издаваше никакво чувство, никакво притеснение не раздвижваше острата му брада стил „Ван Дайк“. Беше захапал незапалена лула в широката си добродушно усмихната уста.

Бел наблюдаваше лулата. Когато товарният влак стигна до другия край на моста без произшествие и работниците го поздравиха с радостни възгласи, Мауъри извади лулата от устата си и измъкна трески от счупения ѝ ствол от зъбите си.

— Хванахте ме — ухили се той на Бел. — Мостовете са странни твари, силно непредсказуеми.

До обед монтираха втория коловоз на моста.

След дълга и трескава дейност положиха десетина странични коловози. Скоро далечното плато бе превърнато в съчетание от железопътен възел и строители район. Специалният червен влак на Хенеси мина над дефилето и спря на издигнат страничен коловоз, от който президентът на „Южен Пасифик“ можеше да наблюдава цялата строителна операция. Непрекъснат поток от товарни влакове започна да прехвърля моста. Изпънаха се телеграфните жици, за да предадат добрата новина до Уолстрийт.

Телеграфистът на Хенеси връчи на Бел свитък кодирани съобщения.

Никой оператор телеграфист на континента не беше по-внимателно проучван от агенция Ван Дорн, от Дж. Дж. Медоуз. „Безукорно честен и не задължен на никого“, беше оценката. Но след като споменът за телеграфистите ренегати и стълкновението им с Уолт

Хатфийлд Тексасеца все още беше пресен, Бел предпочиташе да не рискува. Цялата му кореспонденция с Ван Дорн беше кодирана. Заклучи се в личното си купе и ги разшифрова.

Бяха първите резултати от задкулиското разследване, което беше поръчал, за да разкрият шпионина във вътрешния кръг на президента на железницата. Нищо в досието на главния инженер на „Южен Пасифик“ не намекваше, че не е почтен човек. Беше верен на компанията, верен на Озгуд Хенеси и верен на високите стандарти на професията си.

Същото се казваше и за Франклин Мауъри. Животът на конструктора на мостове бе като отворена книга пълна с професионални постижения. Многобройните му благотворителни дейности включваха службата му като директор на методистко сиропиталище.

Лилян Хенеси беше арестувана изненадващо много пъти за толкова млада и привилегирована жена, но само при демонстрации за правото на глас. Обвиненията винаги биваха отхвърляни. Доказателство за силно увлечение в политиката или за властта на един предан баща, който между другото беше президент на най-голямата железопътна компания в страната.

От двамата банкери, споменати от Хенеси като заподозрени, които биха могли да са отгатнали плановете му, единият беше съден за финансова измама, а другият — споменат като замесена страна в бракоразводно дело. Единият адвокат се оказа лишаван от адвокатски права в Илинойс, другият беше натрупал състояние в търговия с железопътни акции, като купувал с предварителна информация за намеренията на компаниите. При по-внимателно проучване, съобщаваха следователите на Ван Дорн, се оказваше, че двамата банкери са извършили нарушенията си на младини, а лишеният от права адвокат след това си ги беше възстановил. Но притежателят на капитала, Ерастъс Чарни, привлече интереса на Бел, след като явно беше човек, който играеше на борсата с предварителна информация накъде духа вятърът. Изпрати телеграма с нареждане да поровят по-надълбоко в делата на Чарни.

Но не беше изненадан, че живата и одухотворена госпожа Комдън беше живяла колоритен живот, още преди да стане любовница на железопътния магнат, дете чудо пианист, беше изнесла дебютния си

концерт с Нюйоркската филхармония на четиринайсетгодишна възраст, изпълнявайки „Концерт за пиано и оркестър № 2 във фа минор“ — труден за свирене на всяка възраст, отбелязваше оперативният на Ван Дорн. Беше обиколила на турне Съединените щати и Европа, където бе останала, за да учи в Лайпциг. Беше се оженила за богат лекар с връзки в германския двор, който след това се беше развел с нея, след като избягала с офицер аристократ от Първа гвардейска кавалерийска бригада. Бяха живели заедно в Берлин, докато се намесила скандализираната фамилия на офицера. Ема след това се омъжила за мизерстващ художник портретист на име Комдън, но след година овдовяла. Безпарична и след като дните ѝ на концертиране на пиано бяха останали зад гърба ѝ, вдовицата Комдън беше слязла в Ню Йорк, обиколила до Ню Орлиънс и Сан Франциско, докато накрая отвърнала на вестникарска обява и я наели за възпитателка на Лириан Хенеси. Номадският ѝ начин на живот бе продължил на луксозния специален влак, нает от вечно движещия се Хенеси. В редките случаи, когато раздражителният Озгуд се появяваше на публични събития, чаровната госпожа Комдън винаги беше до него. И тежко на политика, банкера или индустриалеца, чиято съпруга си позволише да се отнесе презрително с нея, отбелязваше оперативният на Ван Дорн.

Животът на Чарлз Кинкейд се оказваше далеч не толкова колоритен, колкото вестниците на Престън Уайтуей се опитваха да убедят читателите си. Беше следвал за кратко инженерство във военната академия Уест Пойнт, след това се бе прехвърлил в цивилно инженерство в университета на Западна Вирджиния, направил бе дипломната си работа в „Technische Hochschule“ в Мюнхен, а после бе нает от германска фирма в строежа на Багдадската железница. Фактите зад прякора „Героя инженер“ бяха спорни. Това, че турските революционери бяха уплашили американски сестри и мисионери, взели страната на арменските бежанци, беше достоверно. Писанията на вестника на Уайтуей за ролята на Кинкейд в тяхното спасяване — „не толкова“, както отбелязваше язвително оперативният на Ван Дорн.

Бел прати обратно още два въпроса по телеграфа: „Защо Кинкейд е напуснал Уест Пойнт?“ и „Кой е Ерик Соарес?“

Асистентът на Франклин Мауъри винаги беше до него. Каквато и специална информация да знаеше за делата на Хенеси конструкторът на мостове, младият Ерик също щеше да я знае.

Но като стана дума за млади асистенти, защо Джеймс Дашууд се бавеше толкова с намирането на ковача, изработил куката за дерайлирането на специалния влак „Коустлайн“? Айзък препрочете подробните доклади на Дашууд. След това прати нареждане на асистента в офиса в Лос Анджелис:

КОВАЧА СПРЯ ДА ПИЕ. ПРОУЧИ СЪБИРАНИЯТА
НА ВЪЗДЪРЖАТЕЛИТЕ.

След това получи доклад от офиса в Канзас, според който Ерик Соарес бил сирак, когото Франклин Мауъри спонсорира в университета в Корнуел и след това го взел за свой асистент. Соарес, според някои описания, се оказваше надарен инженер, според други — парвеню, издигнало се на гърба на прочут с щедростта си човек.

Бел разсъди над факта, че на Мауъри не му бяха останали физическата издръжливост и пъргавината, необходими, за да върши работа на терен без чужда помощ. Ерик щеше да изпълнява задълженията, изискващи физическа активност, като инспекцията на работата, извършена на моста. Телеграфира до Канзас сити да продължат да ровят.

— Частна телеграма, господин Бел.

— Благодаря, господин Медоуз.

Бел отнесе телеграмата в купето си с надеждата, че е от Марион. Точно така се оказа и той възкликна радостно, щом прочете:

НЕ ЖЕЛАЯ — ТВЪРДО — ДА СЪМ С ПРЕСТЪН
УАЙТУЕЙ НА ХИЖА КАСКАДИ ЗА СНИМАНЕ НА
ДОКУМЕНТАЛЕН. НО ТИ ОЩЕ ЛИ СИ ТАМ? АКО ДА,
КАКВО ЖЕЛАЕШ?

Бел се обади на Лилиан Хенеси. Плановете му да се измъкне от ухажванията на момичето и в същото време да спаси Арчи Абът от опеката на майка му изглежда действаша. След завръщането му от Ню Йорк повечето им разговори клоняха към темата Абът и тя вече беше

склонна да не се отнася към Бел като към обожавания по-възрастен братовчед. След като поговориха, отвърна на Марион с:

ЕЛА! БЪДИ ГОСТ НА СПЕЦИАЛНИЯ НА ХЕНЕСИ.

Докато продължаваше с разследването си и укрепваше защитата на моста над каньон Каскейд, железният път напредваше. Два дни след като отсечката прехвърли каньона, на строителния район на отсрещното плато имаше място и коловози, които да поемат непрекъснато пристигащите композиции товарни платформи със стоманени релси, клинове, баласт и въглища. Докараха на части цех за третиране с креозот. Беше сглобен до струпаните траверси и скоро започна да бълва отровен черен пушек, докато суровото дърво влизаше от единия край и излизаше от другия, напоено с консерванти.

Вагоните, докарали траверсите по лъкатушещата по стръмните склонове линия от далечната компания за дървен материал „Източен Орегон“, сега караха дъски и греди. Цял влак с дърводелци сглобяваха депа с ламаринени покриви за локомотивите, електростанции с динамо машини за електричество, ковашки работилници, кухни, бараки за строителните бригади, конюшни за мулета и коне.

Пробил през последния тунел, прикачил линията с моста и свързан чрез него със стратегически железопътни възли, Хенеси вече можеше да докарва хора и материал пряко от Калифорния. Задачата с охраняването на шестстотин и петдесет километровото трасе, както и на моста, се падаше на детективите на Вая Дорн и железопътната полиция на „Южен Пасифик“. Айзък Бел настоя пред Ван Дорн да заеме части от армията на САЩ, за да подпомогнат изтънялата им сила.

На дванайсет километра над моста на каньон Каскейд, гората на компания за дървен материал „Източен Орегон“ кънтеше от сутрин до мрак от непрестанната сеч на двуострите брадви. Модерни тежки рудани свличаха дървени трупи от най-стръмните склонове. „Парни магарета“ — мощни стационарни парни машини — въртяха барабани с

телено въже, които влачеха трупите до дъскорезната по платно от дебели греди. Траверса след траверса се исичаше, подравняваше и отпращаше с фургони по ужасните пътища надолу. Щом работата спреше през нощта, изтощените дървосекачи чуваха далечния писък на локомотивни свирки, които им напомняха, че и докато спяха, железният път гладува за още дърво.

За коларите, които доставяха гредите на възела, разстоянието между моста и лагера изглеждаше не дванайсет, а сто и двайсет километра. Планинските пътища бяха толкова неравни, че Джийн Гарет, амбициозният и алчен началник на дъскорезницата, беше благодарен на Паниката, докарала тези трудни времена. Ако икономиката бе процъфтявала, фабриката щеше да е в недостиг на работна ръка. Мулетарите щяха да си потърсят работа другаде, вместо да катерят планините за поредния товар. А дървосекачите, спуснали се на издълбани от дърва канута по речните бързеи, за да отпразнуват съботните нощи след плащането на надниците, нямаше да извървят дванайсет километра обратно, за да работят в неделята.

До дърводобивния лагер се запълваше огромно изкуствено езеро. Калната вода се свличаше ежедневно от склоновете на естествената чаша, оформена там, където при река Каскадата се събираха три хълма. Четвъртата страна представляваше груба язовирна стена, построена от изтъркаляни камъни и дървени трупи. Издигаше се на петнайсет метра над първоначалния зид, вдигнат за воденичен улей, който да захранва трионите. Сега енергията идваше от парните магарета, които новите собственици на дъскорезница „Източен Орегон“ бяха докарали на части с волски коли. Първоначалното езерце бе изчезнало под непрекъснатото пълнещия се язовир. Хамбарите за мулета, бараките и кухните, бяха премествани два пъти заради вдигащата се вода.

Саботьора се гордееше с този язовир.

Беше го замислил на принципа на вировете, строени от бобрите, които задържаха водата, без да я спират напълно. Замисълът му включваше гигантски дънери вместо съчки и двуметрови канари вместо бучки кал. Номерът беше да задържи достатъчно от водния поток, за да напълни езерото, като в същото време пропуска толкова, че надолу по течението всичко да изглежда нормално. И да изглеждаше нивото на реката малко по-снизено от обичайното за късната есен, малко обитатели щяха да го забележат. А тъй като мостът

над каньон Каскейд бе новопостроен, старите маркери за водното ниво липсваха, така че нямаше как да се сравни речният поток, кипящ около подпорните каменни стълбове.

Директорът Гарет изобщо нямаше да запита за предназначението на бента, нито за огромната инвестиция в обект, твърде отдалечен за доставяне на дървен материал, с който да се изплати вложеното. Фиктивната корпорация на Саботьора, която тайно беше изкупила дърводобивното предприятие, плащаше на директора на дъскорезницата тлъст бонус за всяка дъска и траверса, доставена на строежа на линията. Гарет се интересуваше само как да изстиска още малко работа от дървосекачите си, преди зимата да го принуди да затвори.

Езерото продължаваше да набъбва с есенните дъждове, напълнили безбройните потоци и бързеи, вливащи се в реката. С горчив хумор Саботьора беше нарекъл езерото „Лилиан“ на упоритото момиче, което го бе отхвърлило. Пресметна, че вече над милион тона вода бяха напълнили дълбокото дефиле. Езеро „Лилиан“ представляваше милионтона застрахователна полица, в случай че дефектите, които бе вградил в моста на каньон Каскейд, не го накараха да рухне от само себе си.

Обърна коня си и подкара нагоре по пътеката около километър и половина до дървената барака, скътана в сечище край един извор. До нея под брезентов навес бяха струпани дърва за огрев. От комина от кал и съчки се вдигаше дим. Единственият прозорец гледаше към пътя. Отвори за пушечна стрелба по четирите стени на колибата осигуряваха 360 градуса огнево поле.

Филип Доу излезе пред вратата. Беше стегнат хладнокръвен четирийсетгодишен мъж, гладко обръснат, с гъста къдрава черна коса. Родом от Чикаго, беше облечен в нелепи за обиталището си тъмен костюм и бомбе.

Пронизващият му поглед и хладното лице можеха да са на полицай ветеран, на армейски снайперист или на професионален убиец. Беше последното, с награда от десет хиляди долара „жив или мъртъв“ за главата му, обявена от Асоциацията на собствениците на мини. За шестнайсет години жестоки удари в Кьор д'Алейн, Филип Доу беше убил, по собствените му думи, „мнозина плутократи, аристократи и всякакви други плъхове“.

Хладнокръвен, с талант на лидер и със строг кодекс за лична чест, която поставяше лоялността над всичко, Доу представляваше рядко изключение от правилото на Чарлз Кинкейд, че никой съучастник, който е видял лицето му не оцелява, още по-малко ако знаеше истинската му самоличност. Кинкейд беше предложил убежище, когато убийството на губернатор Стюненбург беше направило територията на северен Айдахо твърде опасна за Доу. Убийственият майстор на палката, ножа, пистолета и експлозива пребиваваше жив и здрав в колибата си в дървосекаческия лагер на Саботьора, трогателно благодарен и абсолютно лоялен.

— Айзък Бел слиза до хижата за банкета тази вечер. Разработил съм план за засада.

— Ченгетата на Ван Дорн не са лесни за убиване — отвърна Доу. Каза го като факт, не като оплакване.

— Някой от момчетата ти не е ли навит да щракне капана?

„Момчетата“ на Доу бяха група закоравели дървосекачи, които беше стегнал в опасна банда. Много от тях бягаха от закона, откъдето идваше и привлекателността на отдалечения обект на компания за дървен материал „Източен Орегон“. Повечето от тях бяха готови да извършат убийство срещу заплащане, вместо да превиват гърбове в сеченето на дърва. Чарлз Кинкейд никога не се занимаваше пряко с тях — никой не знаеше за връзката с него — но под командата на Доу бандитите разширяваха обхвата на Саботьора, било за устройване на нападение на железопътната линия или за тероризиране на платените му, но колебливи понякога извършители. Беше изпратил двама от тях до Санта Моника, за да убият ковача, който беше видял лицето му. Но ковачът беше изчезнал, а дървосекачите избягаха. Рехаво залесената слънчева Южна Калифорния не беше безопасно място за мускулести, мустакати, облечени във вълна дървари с цена, обявена за главите им.

— Лично ще го направя — заяви Доу.

— Идва жена му — каза му Саботьора. — Предполага се, че ще бъде разсеян. Това би трябвало да ги улесни да го изненадат.

— Все пак ще го направя сам, сенатор. Това е най-малкото, което мога да направя за вас.

— Оценявам добрината ти, Филип — каза Кинкейд, съзнавайки, че самолюбието на Доу изискваше по-архаична формалност на изразяване.

— Как изглежда този Бел? Чувал съм за него, но никога не съм го виждал с очите си.

— Айзък Бел е приблизително с моя ръст... Всъщност, съвсем малко по-висок. Фигурата му е като моята, но може би малко по-слаб. Строго лице, като на човек на закона. Жълта коса и мустаци. И, разбира се, ще бъде облечен изискано за банкета. Ела, ще ти покажа схемата. Жената е отседнала на влака на Хенеси. Моментът, в който да го направиш, е късно през нощта, след като се върнат от банкета. Хенеси има проблем със спането. Винаги кани гостите си за чашка преди лягане...

Влязоха в бараката, поддържана безукорно от Доу. На мушамата на масата Саботьора разпъна скица, описваща специалния влак на Хенеси.

— От локомотива и тендера назад, първи е личният вагон на Хенеси, както и вторият. След това е багажният, с пътека през него. Вагоните с лични купета, трети и четвърти, са зад него, след това вагон-ресторанта, спалните вагони „Пулман“, салонът. Багажният ги отделя. Никой не минава през него без покана. Годеницата на Бел ще е в четвърти вагон, четвърто купе, най-задното. Бел е в четвърти вагон, първо купе. Тя ще си легне първа. Той ще се задържи за благоприличие.

— Защо?

— Все още не са женени.

Филип Доу изглеждаше объркан.

— Същото като уикенд извън града, само че с влак — обясни Кинкейд. — Любезен домакин урежда спални за любовните връзки на гостите си, тъй че на никого да не се налага да стъпва много дълго на пръсти по коридора. Всеки знае, разбира се, но не се знае „публично“, ако ме разбираш.

Доу сви рамене, сякаш искаше да каже, че е по-важно да се убиват аристократите, отколкото да ги разбира човек.

— Бел ще влезе в четвърти вагон от предния край, на връщане от апартамента на Хенеси. Ще мине до задния и ще почука на вратата й. Щом я отвори, за да го пусне, ти ще се появиш от нишата — мястото на шафнера. Препоръчвам палка, тъй като е тихо, но, разбира се, тези подробности оставям на теб.

Филип Доу проследи замислено маршрута с маникюрирания си пръст. До степенята, в която можеше да изпитва чувства към когото и да било, харесваше сенатора. Никога нямаше да забрави как му беше помогнал, след като всеки друг щеше да го предаде за наградата. Плюс това, Кинкейд знаеше как ставаха нещата. Беше доста добър план, чист и простичък. Въпреки че жената можеше да създаде неприятност. След като палачът го чакаше в Айдахо, не можеше да си позволи да го заловят. Щеше да се наложи да убие и нея, преди да е запищяла.

Палката беше логичният избор. Пистолетите бяха шумни, разбира се, докато с ножа и най-малката грешка можеше да вдигне голям вой. Освен това, доколкото помнеше, в проклетия си буен живот беше убил повече врагове с палка, отколкото с пушки, ножове и взривове взети заедно. Концентрираната тежест на оловната топка се наместваше в слепочиято на човек толкова здраво, че обикновено трошеше костта и винаги пръскаше мозъка.

— Да ви попитам нещо, сенатор.

— Какво?

— Тръгнали сте да унищожите Озгуд Хенеси, нали?

Кинкейд извърна очи, та Доу да не разбере, че е на косъм да му пръснат черепа с ръжена на камината.

— Защо питаш? — попита сенаторът.

— Бих могъл да ви го убия.

— О. — Кинкейд се усмихна. Доу просто се опитваше да помогне. — Благодаря, Филип. Но предпочитам да го оставя жив.

— Отмъщение. — Доу кимна. — Искате да разбере какво му правите.

— Правилно — излъга Кинкейд. Отмъщението беше за глупаците. Дори заради хиляда обиди, отмъщението не си струваше неприятностите. Ненавременната смърт на Озгуд Хенеси щеше да осуети всичките му планове. Лилиан, наследничката му, беше само на двайсет. Банкерите на Хенеси щяха да подкупят легализиран съдия да назначи попечител, който да пази интересите ѝ. Самият Дж. П. Морган щеше да се докопа до тази възможност да контролира „Южен Пасифик“, като вземе Лилиан Хенеси под опеката си. Всичко това изобщо нямаше да помогне на плановете на Чарлз Кинкейд да стане първият сред „привилегированото малцинство“.

Филип Доу отново насочи вниманието си към схемата. Предвиди нов проблем.

— А ако шафнерът е на мястото си?

— Едва ли, толкова късно. Ако се окаже там, как ще се справиш с него си е твоя работа.

Филип Доу поклати глава.

— Не убивам работещи хора. Освен ако нямам избор.

Саботьора го погледна заинтригуван.

— Той е само един шафнер. Дори не е бял.

Доу се изправи с помръкнало лице и очи, черни и твърди като антрацит.

— Най-лошата работа на влака е най-добрата, която хората им могат да получат. Всеки е шеф на шафнера на спалния вагон. За мен това го прави работещ човек.

Саботьора никога не беше срещал профсъюзни лидери, които приемат с радост чернокожи в работническото си движение. Побърза да успокои ядосания убиец.

— Ето, вземи това.

Подаде на Доу шестолъчна сребърна звезда.

— Ако прецениш, Филип, че ще е безопасно просто да заповядаш на шафнера да се разкара от влака, покажи му това.

Доу претегли значката в шепата си и прочете надписа.

— Капитан на железопътната полиция „Южен Пасифик“? — Усмихна се, явно облекчен, че няма да се налага да убива шафнера. — Горкият, няма да спре да бяга чак до Сакраменто.

Марион Морган пристигна от Сан Франциско едва час преди банкетата на Престън Уайтуей в чест на Озгуд Хенеси. Лилиан Хенеси я посрещна сърдечно на специалния влак и я отведе до купето ѝ в четвърти вагон. Предложи да остане, за да помогне на Марион с тоалета ѝ, но за годеницата на Айзък Бел скоро стана ясно, че главната цел на красивата млада наследничка бе да я разпита за Арчи Абът.

Айзък Бел вече беше слязъл до градчето, за да огледа караулните помещения, охраняващи стълбовете на моста над каньон Каскейд. Поговори строго с капитана на охраната, като му напомни за трети път, че постове му трябва да се сменят на различни интервали, за да не може някой нападател да предвиди на какво ще се натъкне. Временно удовлетворен, забърза към хижа Каскейд.

Представляваше голяма дървена постройка, украсена отвътре с препариран дивеч, черги „навахо“, груби мебели, по-удобни, отколкото изглеждаха, и газови лампи с абажури „Луис Комфорт Тифани“. Докато сваляше шлифера си над тъмносиния смокинг, оркестърът загряваше с „Тази нощ ще е горещо в старото градче“. Няколко мига по-късно пристигна Озгуд Хенеси с мисис Комдън, Лилиан, Франклин Мауъри и Марион.

Айзък си помисли, че Марион изглежда зашеметяващо в червената рокля с дълбоко деколте. Ако никога до този миг не беше я виждал, щеше да отиде право при нея и да я помоли да се омъжи за него. Зелените ѝ очи искряха. Беше прибрала русата си коса високо над главата и пазвата ѝ бе изящно прикрита с рубиненото колие, което ѝ беше подарил за рождени, ѝ ден. Беше махнала превръзката, която покриваше раната на бузата ѝ от разлетялото се стъкло. Малко руж я скриваше от всяко око, освен от неговото.

— Добре дошла в каньон Каскейд, мис Морган — усмихнат я поздрави той официално. Имаше твърде много хора наоколо, за да я награби в прегръдката си.

— Никога не съм ви виждал толкова красива.

— Толкова съм щастлива, че ви виждам — отвърна му тя с усмивка.

Престън Уайтуей, следван плътно от сервитьорите с шампанско, зачервен така, сякаш вече бе изпил няколко чаши, забърза да ги поздрави.

— Здравей, Марион. — Приглади русите си къдрици. — Изглеждаш страхотно. О, здрасти, Бел. — Как върви локомотивът ти?

— Върхът е.

— Ако поискаш да го продадеш...

— Не.

— Е, приятна вечеря. Марион, настанил съм те между мен и сенатор Кинкейд. Имаме да обсъдим много служебни неща.

— Аз ще се оправя с това — измърмори Озгуд Хенеси. Тръгна направо към челната маса и хладнокръвно размести всички картички на местата.

— Татко — възрази възмутено Лилиан. — Неучтиво е да разместваш картичките за местата.

— Ако искат да ме почетат, могат да започнат, като ме настанят между двете най-добре изглеждащи дами залата, които не са ми дъщери. Теб те поставих до Кинкейд, Лилиан. Тежка работа е, но някой трябва да я свърши. Бел, теб те преместих между Уайтуей и мис Морган, та оня вестникар да престане да зяпа в роклята ѝ. Е добре, хайде да ядем!

Още щом Филип Доу стъпи на огромния железопътен възел на каньон Каскейд, спря го железопътен полицаи.

— Къде отивате, господине?

Доу изгледа хладнокръвно ченгето и показа шестлъчата сребърна звезда.

Ченгето залитна назад с такава паника, че само дето не падна.

— Съжалявам, капитане. Забравих, че съм ви виждал преди.

— По-добре да съжалиш, отколкото да страдаш. — Доу беше двойно зарадван, че получи значката. Ченге, което го беше виждало преди, щеше да има остра памет за постери на издирвани престъпници.

— Мога ли да помогна с нещо, капитане?

— Да. Трай си до сутринта. Как се казваш, полицай?

— Маккинли, сър. Дарън Маккинли.

— Ще бъдеш в дясната страна на доклада ми, Маккинли. Едва стъпих на обекта и ме забеляза. Браво.

— Благодаря, капитане.

— Продължи обиколките.

— Слушам, сър.

С отривисти крачки, разчитайки на костюма и бомбето си, че ще изглежда като служебно лице, съвсем на място сред маневрените машини, местещи товарни композиции, Доу започна обхода си между коловозите. Най-отпред специалният влак на Озгуд Хенеси грееше златен и червен отвъд резкия блясък на светлините на моста. Специалният влак на президента на железницата беше спрял на издигнат страничен коловоз с гледка към целия обект.

Бел потанцува с Марион при смяната на блюдата.

— Кога ще ми позволиш да те науча на онзи бавен валс „Бостън“?

— Не и докато свирят „Тази нощ ще е горещо в старото градче“.

Престън Уайтуей се приближи с намерението да ги прекъсне, но острият поглед на детектива на Ван Дорн го разубеди и той се върна на дансинга с госпожа Комдън.

Десертът беше печена „Аляска“, смес от кекс и сладолед в белтъчна глазура. Гости, които никога досега не бяха стигали на изток от Мисисипи се кълняха, че с нищо не отстъпва от сервираното в прочутия ресторант „Делмонико“ в Ню Йорк Сити.

Споменаването на Ню Йорк напомни на Лилиан Хенеси за Арчи Абът.

— Каква усмивка само — подхвърли Чарлз Кинкейд, прекъсвайки мислите ѝ.

— Очаквах словото ти — сряза го тя.

Бел чу и ѝ се ухили дискретно.

Лилиан забеляза, че Айзък беше необичайно тих и сериозен въпреки компанията на красивата му годеница. Тих почти колкото притеснения на вид Франклин Мауъри. Нещо наистина го безпокоеше. Пресегна се над Кинкейд и потупа доброто старче по ръката. Той

кимна разсеяно. След това Престън Уайтуей почука с лъжица по една чаша и двойната редица пълни зачервени лица около дългата маса се извърнаха в очакване.

— Господа. И дами... — Вестникарският издател удостои с поклон Ема Комдън, Лилиан Хенеси и Марион Морган, единствените жени в салона на хижата. — За мен е чест, че благоволихте да ме поканите, за да поздравим великите строители на железопътната линия „Южен Пасифик“. Докато те напредват неуморно към крайната си цел, нека знаят, че нашите молитви винаги са с тях. Да се надяваме, че пламенното ни възхищение към успехите им ще ги вдъхнови още повече. Строителите правят Америка велика и за нас е висока чест, че сме в компанията на едни от най-дръзките строители в Запада.

— Вярно! Браво! — отекнаха възгласите до таванските греди. Калифорнийците станаха като един и заръкопляскаха силно. Озгуд Хенеси закима благодарно.

— И както аплодираме тези хора, които строят с ръцете си и със сърцата си, така умоляваме настойчиво друг един мъж в тази великолепна банкетна зала да построи бъдещето на нашата велика страна със своето лидерство и мъдрост. Имам предвид, разбира се, нашия добър приятел, сенатор Чарлз Кинкейд, който, вярвам, би могъл да направи точно сега заявление, което ще зарадва сърцето на всеки мъж и жена в тази зала. Сенатор Кинкейд.

Кинкейд стана усмихнат, за да приеме аплодисментите. Изчака ръкоплясканията да заглъхнат, взрян във възхитените лица, втъкнал палци на ревера. Обърна се, усмихна се на Лилиан и погледна Озгуд Хенеси в лицето. След това извърна погледа си към главите на елени и мечки гризли, увиснали на дървените стени.

— Дойдох тук по покана на най-успяващите бизнесмени в Калифорния и Орегон. Мъже, работили дълго и упорито, за да развият тази велика страна. Всъщност, тази сурова обстановка тук ни напомня, че очевидното ни предопределение в американския Запад е да подчиним природата за процъфтяването на целите Съединени щати. Дървен материал, мини, зърно и добитък, всичко обслужвано от големите железопътни линии. Сега тези господа ме помолиха да ги поведе към нови постижения за благо на великата ни страна и в защитата ѝ от враговете... Бяха много убедителни.

Зарея поглед над масите.

Бел забеляза, че сенаторът притежаваше политическата дарба да създаде впечатлението, че гледа всяко отделно лице. Изведнъж, Кинкейд обърна ревера си и разкри червено-бялата значка с надписа „Кинкейд — президент“, която му бе показал в Ню Йорк.

— *И ме убедихте!* — Чаровното му лице засия в широка усмивка. — Вашата настойчивост ме склони, господа. Ще служа на страната си така, както намерите за уместно.

— Президент ли? — обърна се Озгуд Хенеси към Бел, щом залата изригна от аплодисменти и оркестърът засвири силно.

— Така изглежда, сър.

— На Съединените щати?

Престън Уайтуей извика, за да надвие шума:

— Точно така, господин Хенеси. Ние, джентълмените на Калифорния, обещаваме сериозната си подкрепа за сенатор Чарлз Кинкейд, „Героя инженер“.

— Е, проклет да съм.

— И мен ме изненада! — подвикна богат секач на секвоя от окръг Мейрин. — Бореше се с нас със зъби и нокти. Буквално трябваше да го вържем да не рита, преди да се съгласи.

Престън Уайтуей изчака смехът да затихне и заяви:

— Вярвам, че сенатор Кинкейд има да каже още няколко думи по темата.

— Съвсем малко — увери ги Кинкейд. — Ще се радвам да вляза в историята като президента, изнасял най-кратките речи. — Изчака да затихне смехът им и заговори сериозно: — Както казахте, бях поласкан, но много се колебаех, когато за първи път подхвърлихте за тази възможност. Но ужасните събития преди две седмици в Ню Джърси и Ню Йорк ме убедиха, че всеки слуга на обществото трябва да се вдигне и да защити американския народ от Жълтата напаст. Онази нагла експлозия бе предизвикана от китаец. Улиците на града бяха засипани със стъкла от счупени прозорци. Докато отивах на помощ на пострадалите, няма никога да забравя скърцането на гумите на линейките по стъклото. Звук, който никога няма да се изтрие от ума ми...

Айзък Бел заслуша внимателно, докато Кинкейд продължаваше в същия дух. Вярваше ли си на това, което говореше? Или предупрежденията му за „жълтата напаст“ бяха политическото

фразьорство, което поддръжниците му очакваха? Озърна се към Марион. Очите ѝ блестяха палаво. Усети погледа му, наведе глава и прехапа устна. Лилиан се наведе зад баща си да я заговори и Бел видя как двете жени прикриха устите си, за да приглушат смеха. Беше зарадван, но не и изненадан, че си допадаха.

— ... Жълтата напаст, пред която сме изправени, вълните китайски имигранти, които отнемат работата на американските мъже и плашат американските жени, изведнъж ни порази в онази нощ в Ню Йорк. Онзи подъл китаец взриви тонове динамит на оживен железопътен възел близо до пълен с хора град, по някакви непонятни причини, които никой бял, не би могъл да проумее...

Скрит в сянката на низ товарни платформи, Филип Доу наблюдаваше осветените прозорци на специалния влак на президента на железницата. Сенатор Кинкейд му беше дал графика за вечеря на служителите, които живееха във влака. Изчака докато екипът на вагон-ресторанта сервира на гостите. След това, докато ядяха вечерята си, а шафнерите и белите от влаковия екип се хранеха в багажния вагон, се качи на предната страна на вагон 3. Огледа разположението във вагони 3 и 4 и проследи възможните пътища за бягство през влака.

Сервизното помещение на шафнера на вагон 4 представляваше малък килер със завеса вместо врата. Беше пълен с чисти кърпи и салфетки, лекарства против настинка и главоболие, сандъче за лъскане на обувки и спиртник за затопляне на вода. Доу отвинти една от лампите, за да засенчи късия коридор, по който щеше да затича към четвърто купе, в което беше настанена Марион Морган. После отрепетира. Упражни се в наблюдаване на коридора през завеската на шафнера, за да проследи маршрута, който щеше да измине Айзък Бел от предната към задната страна на вагона. След това се упражни в безшумно излизане в коридора и замахване с папката. Ограничен от тясното пространство, замахна отдолу. Инерцията от пробягването на трите крачки, съчетана с дългия замах отзад, щеше да ускори тежката оловна топка с убийствена сила в слепоочието на Бел.

Айзък Бел притисна с пръсти слепоочието си.

— Главоболие ли? — промълви Марион.

— Просто се надявам тази „къса реч“ скоро да свърши — прошепна той в отговор.

— Анархия? — извика Чарлз Кинкейд, набрал пара. — Култ към императора? Кой знае как мисли китаецът? Омраза към белия човек. Или умопомрачение от пушенето на опиум, любимия му порок...

Поддръжниците му скочиха на крака и заръкопляскаха.

Престън Уайтуей, с почервенял нос от многото вино, изрева в ухото на Озгуд Хенеси:

— Не закова ли сенаторът хубаво Жълтата напаст право в главата?

— Построихме трансконтиненталната железница с Джон Китаеца — отвърна Хенеси. — Това го прави съвсем добър за мен.

Франклин Мауъри се надигна от масата, хвърли поглед към Уайтуей и промърмори:

— Следващия път, когато влакът ви се плъзне през билото Донър, погледнете зидарията им.

Уайтуей, глух за възраженията, се ухили на Марион.

— Бас слагам, че старият Айзък тука аплодира разбирането на сенатор Кинкейд за заплахата, след като той беше отличният ни детектив, който спря побъркания от опиум китаец.

Според Бел хиленето на Уайтуей към Марион започваше опасно да се доближава до похотливост. В смисъл, опасно за самия Уайтуей.

— Мотивацията изглежда са били пари — отвърна Бел съдържано. И добави, избягвайки ритането на Марион под масата: — Нямаме доказателство, че човекът, който му е платил, е пушил нещо по-силно от тютюн.

Мауъри взе бастуна си и закуцука към верандата. Бел побърза да му задържи вратата, тъй като младият му асистент не беше сред поканените на банкета. Мауъри закрета по покритата веранда и се подпря на перилото с изглед към реката.

Детективът го загледа с любопитство. Инженерът се беше държал странно през целия ден. Сега се взираше с присвити очи към стълбовете на моста, осветени от електрическите лампи на арката. Старият мъж изглеждаше хипнотизиран.

— Голяма гледка е долу, нали?

— Какво? Да, да, разбира се.

— Има ли някакъв проблем, сър? Не се ли чувствате добре?

— Водата се вдига — каза Мауъри.

— Много дъжд валя. Всъщност, май отново започва.

— Дъждът само го влошава.

— Моля, сър?

— От хиляди години реката се е спускала от планините под стръмен наклон — отвърна Мауъри, все едно че четеше лекция по учебник. — При такъв наклон безброй тонове нанос се изсипва във водата. Абразивни материали — пръст, пясък, чакъл, камъни. Разравят речното корито по-дълбоко и по-широко. Междувременно повличат още повече нанос. Там, където речният наклон намалява, реката отлага този материал. Минавайки през низината, на която е построено това градче, реката се уширява и започва да криволичи. Каналите ѝ се заплитат като плитка. След това се струпват тук в дефилето и отлагат тонове и тонове утайка. Само бог знае колко има оттук до дъното.

Изведнъж вдигна глава и погледна Бел в лицето. Чертите му се бяха изопнали като на череп на рязката електрическа светлина.

— Библията ни казва, че глупавият човек строи къщата си върху пясък. Но не ни казва какво да правим, когато нямаме никакъв избор, освен да строим пясък.

— Предполагам, че затова ни трябва инженери. — Бел се усмихна окуражително, усетил, че инженерът се готвеше да му каже нещо, което не смееше да изрече.

Мауъри се изсмя, но без усмивка.

— Заби пирона право в главата, синко. Точно затова *се доверяваме* на инженерите.

Вратата зад тях се отвори.

— Връщаме се на влака — извика Марион. — Господин Хенеси е уморен.

Благодариха на домакините си и се сбогуваха. Чарлз Кинкейд дойде с тях, предлагайки ръката си на Франклин Мауъри за опора. Айзък подаде ръка на Марион, докато вървяха през дъжда към подножието на стръмната товарна линия.

Тя му прошепна:

— Ще се извиня с умора от дългото си пътуване и ще си легна.

— Не си прекалено уморена за едно почукване на вратата, надявам се?

— Ако ти не го направиш, аз ще почукам на твоята.

Качиха се на пътническия вагон на „Змийската линия“, в който бяха пристигнали. Три локомотива отпред и два отзад бавно ги подкараха по стръмните серпентини нагоре към платото, където бе спрял специалният влак на Хенеси на страничния коловоз. Прозорците му светеха гостоприемно.

— Заповядайте горе, господа — разпореди се Хенеси. — Бренди и пури.

— Мислех, че си уморен — каза Лилиан.

— Уморен от брътвежите на бизнесмени — сряза я Хенеси. — Дами, за вас има шампанско във вагон-ресторанта, докато господата изпусшат по една.

— Няма да се отървеш от мен — заяви Лилиан.

Госпожа Комдън също остана, като се настани кротко в един стол в ъгъла с плетиво в ръцете си.

Марион Морган пожела лека нощ на компанията и се запъти към купето си.

Айзък Бел реши да изчака от благоприличие, като продължи да наблюдава внимателно Кинкейд.

Филип Доу надникна иззад завесата, когато чу, че от предния вестибюл някой влиза в спалния вагон. Зърна красива жена, която се приближаваше към сервизното помещение на шафнера. Носеше червена рокля с пищно колие от червени рубини. Такива демонстрации на богатство обикновено събуждаха интуитивен гняв в профсъюзния деец. Щастливата усмивка на дамата обаче го завладя. Жени, красиви като нея, със сламено руса коса, с дълга изящна шия, с тънко кръстче и морско зелени очи, винаги се усмихваха, все едно че се гордеят с външността си. Тази изглеждаше различно. Усмихваше се от щастие.

Надяваше се да не спре на вратата на Марион Морган. Ужасяваше го мисълта, че ще трябва да убие такова прелестно същество. Но тя все пак спря и влезе в четвърто купе. Никога не беше убивал жена. Не искаше да го направи сега. Но и не гореше от желание да срещне палача.

Бързо промени плана си за нападението. Вместо да я изчака да отвори на почукването на Бел, щеше да удари в мига, в който

детективът вдигнеше ръка, за да похлопа на вратата ѝ. Наистина мишената му нямаше да е толкова разсеяна, колкото щеше да е миг покъсно в прегръдката на жената, детективът щеше да е повече нащрек, за да се защити, но Доу беше готов да плати тази цена, за да не я убие. Пъхна револвера в колана си, за да може да го сграбчи бързо, в случай че Бел успееше да избегне палката му. Един изстрел щеше да усложни бягството, но си струваше, за да запази живота на красавицата. Освен ако не му оставеше никакъв избор.

Айзък Бел видя как устата на сенатор Кинкейд се изкриви от отвращение, когато Лилиан Хенеси демонстрира колко модерна дама е. Не само отказа да остави господата да пушат, но сама си запали пура и заяви на баща си:

— Щом дъщерята на президент Рузвелт може да пуши, мога и аз. Хенеси беше не по-малко възмутен от сенатора.

— Няма да търпя името на тази самонадеяна, опортюнистична, самоизтъкваща се особа да се споменава във вагона ми.

— Би трябвало да се радваш, че се ограничавам само с пушене. За Алис Рузвелт е известно също така, че се появява на партита в Белия дом, увита в питон.

Мисис Комдън вдигна глава от плетивото си.

— Озгуд, да разбирам ли, че не би допуснал змии във вагона си?

— Ако Рузвелт си пада по змии, аз ги отглеждам.

Сенатор Кинкейд се засмя сърдечно.

Бел вече беше забелязал, че според сенатора значката му „Кинкейд — президент“ го е издигнала в очите на Хенеси. Също така забеляза, че Хенеси като че ли преосмисляше потенциала на сенатора.

— Кажете ми, Кинкейд — попита президентът на железопътната линия най-сериозно, — какво би направил, ако бъдеш избран за президент?

— Ще се науча в процеса на работата — отвърна Кинкейд самоуверено. — Както вие се научихте да строите линии.

Госпожа Комдън се намеси отново:

— Господин Хенеси *не се* е учил да строи линии. Той учи *другите* как се строят.

— Поправям се — каза Кинкейд със скована усмивка.

— Господин Хенеси създава империя посредством железниците на Америка.

Хенеси я накара да замълчи с усмивка.

— Госпожа Комдън умее да борави с думи. Учила е в Европа, знаете.

— Много си мил, Озгуд. Учих в Лайпциг, но само пиано. — Прибра плетивото в обшитата си със сатен чантичка. После стана от стола си в ъгъла с думите: — Не ставайте, господа. — След което напусна салона.

Поседяха още малко, допушвайки пурите и отпивайки бренди.

— Е, мисля да се прибирам — каза Айзък Бел.

— Преди да си тръгнете, кажете ни все пак как върви разследването ви на този така наречен Саботьор — подкани го Кинкейд.

— Адски добре — отвърна вместо него Хенеси. — Бел спира опасния радикалист на всеки завой.

Детективът почука облегалката на стола си с кокалчетата на пръстите.

— Да чукнем на дърво, сър. Имахме късмет, че засякохме няколко негови пропуска.

— Ако сте го спрели, значи работата ви е свършила — каза Кинкейд.

— Работата ми ще е свършила, когато увисне на бесилото. Той е убиец. И заплашва поминъка на хиляди хора. На колко души казахте, че сте осигурили работа, господин Хенеси?

— Сто хиляди.

— Господин Хенеси е скромен — заяви Кинкейд. — Умножено по всички железопътни линии, на които държи контролния пакет, при него работят милион души.

Бел хвърли поглед към Хенеси. Президентът на линията не оспори внушителното твърдение. Айзък изпита възхищение. Макар и погълнат от титаничното усилие да построи тази стратегическа пряка отсечка, старецът продължаваше да разширява империята си.

— Докато наистина не го обесите, какво предполагате, че ще е следващото му намерение? — попита Кинкейд.

Бел се усмихна хладно. Спомни си последния словесен двубой със сенатора, докато играеха на покер.

— Вашето предположение би трябвало да е не по-лошо от моето, сър.

Кинкейд отвърна със студена усмивка.

— Щях да си помисля, че предположението на детектива ще е по-добро от моето.

— Да го чуем:

— *Моето* допускане е, че ще удари моста на каньон Каскейд.

— Точно затова е силно охраняван — каза Хенеси. — Ще му трябва армия да стигне до него.

— Защо допускате, че би нападнал моста? — запита Бел.

— Всеки глупак може да разбере, че саботьорът, който и да е той — анархист, чужденец или радикален синдикалист — знае как да предизвика възможно най-големи щети. Явно е гениален инженер.

— Хрумвало ни е — измърмори сухо Бел.

— Пропускате нещо господин Бел. Търсете цивилен инженер.

— Като вас?

— Не. Както ви казах онзи ден, бях добре подготвен способен, но не и гениален.

— Какво прави един инженер гениален, сенатор?

— Добър въпрос. Бел. Най-добре го поставете на господин Мауъри. Той е такъв.

Мауъри, обикновено приказлив, беше станал много мълчалив, откакто Бел поговори с него в сянката на моста. Махна нервно на подканата на Кинкейд и не отвърна.

Сенаторът се обърна към Хенеси.

— Или още по-добре, да го поставим на президента на железопътната компания. Какво прави един инженер гениален, господин Хенеси?

— Конструирането на железопътна линия не е нищо повече от справяне с наклона и водата. Колкото по-равно е платното ти, толкова по-бърз е влакът ти.

— А водата?

— Проклетата вода ще подронва платното ти, ако не я отклониш.

— Поставям въпроса на вас, сенатор — каза Бел. — Какво прави един инженер гениален?

— Хитростта — отвърна Кинкейд.

— Хитростта? — повтори Хенеси и погледна Бел озадачен. — За какво по дяволите говориш, Кинкейд?

— Мълчание. Потайност. Хитруване. — Кинкейд се усмихна. Всеки проект изисква компромис. Сила срещу тежест. Скорост срещу цена. Това, което конструкторът сграбчи в едната си шепа, предава с другата. *Гениалният* инженер скрива компромиса. Никога няма да го

видиш в работата му. Да вземем моста на господин Мауъри. За моето чирашко око, компромисът му е невидим. Мостът просто се извисява.

— Глупости — изръмжа Франклин Мауъри. — Това е просто математика.

Бел се обърна към Мауъри.

— Но вие сам ми казахте за инженерните компромиси едва на другия ден след аварията на завоя „Диамантения каньон“. Какво смятате вие, сър? Гениален инженер ли е нашият Саботьор?

Мауъри поглади разсеяно върха на острата си брада.

— Саботьора е показал знания за геология, експлозиви и железопътно платно, да не говорим за поведението на локомотивите. Ако не е инженер, сбъркал е призиванието си.

Ема Комдън се върна, загърната до брадичката в кожено палто. Яката покриваше хубавото ѝ лице. Също такава кожена шапка стоеше елегантно кривната над косата ѝ, а тъмните ѝ очи искряха.

— Хайде, Озгуд. Да се поразходим покрай коловоза.

— Защо, по дяволите?

— Да погледаме звездите.

— Звездите? Навън вали.

— Бурята отмина. Небето е ясно.

— Студено е — възрази Хенеси. — А и ме чакат телеграми за пращане, щом Лилиан угаси проклетата си цигара и си вземе бележника. Кинкейд, ще изведеш госпожа Комдън на разхода, нали? Бъди така добър.

— Разбира се. За мен ще е удоволствие, както винаги. — Кинкейд взе палтото си, предложи ръката си на госпожа Комдън и слязоха на платното.

Бел стана раздражено, изгубил търпение да се върне при Марион.

— Е, ще ви оставя с работата ви, сър. Ще си лягам.

— Остани още малко с мен... Лилиан, ще ни извиниш ли?

Погледна го озадачена, но не възрази и се оттегли купето си в „Нанси №2“.

— Малко пиене?

— Пих достатъчно, благодаря ви.

— С чудесна жена си се свързал.

— Благодаря, сър. Чувствам се много щастлив. — И се надяваше скоро да го докаже.

— Напомня ми за жена ми... Момичето си го бива. Какво знаеш за своя приятел Абът?

Бел го погледна изненадан.

— С Арчи сме приятели още от колежа.

— Що за човек е?

— Трябва да попитам защо питате. Приятел ми е.

— Разбирам, че дъщеря ми проявява интерес към него.

— Тя ли ви каза това?

— Не. Научих го от друг източник.

Бел помисли за миг. Госпожа Комдън не беше в Ню Йорк, а беше останала в Запада с Хенеси.

— След като ме пипате за мой приятел, трябва да ви попитам кой ви каза това.

— Кинкейд. Кой друг според теб? Беше с нея в Ню Йорк, когато се запозна с Абът. Моля да ме разбереш, Бел, напълно наясно съм, че би могъл да каже какво ли не, за да подрони репутацията на всеки съперник за ръката й... Която ще получи само през трупа ми.

— И този на Лириан, предполагам — отвърна Бел. Подхвърлянето му предизвика усмивка.

— Макар че — продължи Хенеси, — трябва да призная, че тези приказки за президент са нов повод за размисъл. Може да съм подценявал Кинкейд... — Старецът поклати глава удивен. — Винаги съм казвал, че бих предпочел павиан в Белия дом, вместо Теодор Рузвелт. Трябва да внимаваме с желанията си. Не Кинкейд поне би бил *моят* павиан.

— Щом сте готов да приемете павиан в Белия дом — попита Бел, — бихте ли го приел и за свой зет?

Хенеси отклони въпроса, като каза само:

— Питам те за приятеля ти Абът, защото когато се наложи да претегля кандидати, искам да знам какъв е изборът ми.

— Добре, сър. Сега разбирам. Ще ви кажа каквото знам. Арчи Абът — Арчибалд Ейнджъл Абът IV е чудесен детектив, майстор в маскировката, добър с юмуците, ловък с ножа, убийствен като стрелец и верен приятел.

— Мъж, с когото да тръгнеш по реката? — попита с усмивка Хенеси.

— Безрезервно.

— А състоянието му? Толкова беден ли е, колкото Кинкейд твърди?

— Преживява с детективската си заплата — отвърна Бел. — Семейството му изгуби всичко в Паниката от 1893 г. Майка му живее при семейството на шурей си. Преди това бяха заможна фамилия, като старите нюйоркски фамилии по онова време, с добра къща, в приличен квартал.

Хенеси го погледна рязко.

— Би ли могъл да е зестрогонец?

— Два пъти се отдръпна от две богати млади дами, чиито майки с радост щяха да ги омъжат за такава изтъкната фамилия като Абът. Едната беше единственото дете на собственик на параходна линия, другата — дъщеря на текстилен магнат. Можеше да има, която и да е от двете, ако бе поискал. И в двата случая бащите дадоха да се разбере, че биха го взели в бизнеса си или, ако предпочита да не работи, просто да го издържат.

Старият мъж го изгледа твърдо. Бел издържа погледа без усилие.

Най-сетне Хенеси заяви:

— Оценявам откровеността ти, Бел. Няма да ме има вечно, а до голяма степен съм единственият близък, когото тя има. Искам да я видя устроена, преди да ме сполети нещо.

Бел стана.

— Лилиан би могла да се устрои много по-зле от Арчи Абът.

— Също така много по-зле от това да стане Първата дама на Съединените американски щати.

— Тя е много способна млада жена — отвърна Бел неутрално. — Ще отиграе всяка ръка, която ѝ се падне.

— Не бих искал да ѝ се налага.

— Разбира се. Кой баща би го искал? А сега, позволете аз да ви попитам нещо, сър.

— Давай.

Бел седна отново. Колкото и да му се искаше да се събере с Марион, притесняваше го един въпрос, на който трябваше да получи отговор.

— Наистина ли вярвате, че сенатор Кинкейд има шанс за номинацията?

Чарлз Кинкейд и Ема Комдън бяха минали мълчаливо покрай настойчиво пухтящата парна машина на специалния вагон, през мрачните коловози далече от блясъка на електрическите светлини. Там, където свършваше баластът, положен за новите релси, стъпиха на земята на новото сечище, разчистено за транзитната линия.

Звездите грееха ярко в тънкия планински въздух. Млечният път изпълваше нощния мрак като бяла река. Госпожа Комдън заговори на немски. Гласът ѝ бе приглушен от козината на яката ѝ.

— Внимавай да не дърпаш много силно опашката на дявола.

Кинкейд отвърна на английски. Немският му, усъвършенстван през десетте години следване инженерство в Германия и работата му за германските компании, строящи Багдадската железница, беше добър като нейния. Но последното, което му трябваше, бе някой да донесе, че го е чул да говори на чужд език с любовницата на Озгуд Хенеси.

— Ще ги надвием — каза ѝ. — Много преди да са разбрали кои сме и какво искаме.

— Но на всеки твой ход Айзък Бел те надиграва.

— Бел няма представа какво съм замислил — отвърна Кинкейд презрително. — Толкова съм близо, Ема. Банкерите ми в Берлин са готови да ударят в мига, в който доведе компания „Южен Пасифик“ до банкрут. Тайните ми холдинги ще я изкупят за пенита и ще заграбят контролните пакети във всяка железница в Америка. Благодарение на „строителството на империя“ на Озгуд Хенеси. Никой не може да ме спре.

— Айзък Бел не е глупак. Нито Озгуд.

— Достойни противници — съгласи се Кинкейд, — но винаги на няколко стъпки назад. — А в случая с Бел, помисли той, без да го каже на глас, детективът едва ли щеше да преживее нощта. Стига Филип Доу да се окажеше толкова точен, колкото по принцип си беше.

— Трябва да те предупредя, че Франклин Мауъри става подозрителен за моста си.

— Твърде късно е да направи каквото и да било.

— Струва ми се, че започваш да ставаш безразсъден. Толкова безразсъден, че ще те хванат.

Кинкейд се загледа към звездите и промърмори: Не могат. Имам тайните си оръжия.

Какви тайни оръжия?

— Например ти, Ема. Казваш ми всичко, което замислят.

— А аз какво имам?

— Всичко, което може да се купи с пари, когато ги спечелим.

— А ако искам нещо — или *някой* — който не може да се купи с пари?

Кинкейд се засмя отново.

— Ще бъда много търсен. Ще трябва да се наредиш на опашка.

— На опашка...? — Ема Комдън вдигна чувственото си лице към звездната светлина. Очите ѝ блестяха мрачно. — Кои са другите ти тайни оръжия?

— Това е тайна — отвърна Кинкейд.

Съществуваше все пак нищожната вероятност Бел някак да оцелее от нападението и да извади достатъчно късмет да го надиграе отново. Тъй че не можеше да рискува да ѝ каже за „езеро Лилиан“.

— Искаш да пазиш тайни от мен?

— Не се сърди. Знаеш, че си единствената, на която съм оставил възможността да ме предаде.

Нямаше полза да споменава за Филип Доу. Както и нямаше да каже никога на Доу за аферата си с Ема, започвала години преди тя да стане любовница на железопътния президент.

Горчива усмивка разтегли устните ѝ.

— Никога не съм познавала по-лош мъж от теб, Чарлз. Но никога не бих те предала.

Кинкейд отново се огледа наоколо, за да се увери напълно, че *никой* не може да ги види. След това пъкна ръка под палтото ѝ и я придърпа към себе си. Изобщо не се изненада, че не се възпротиви. Нито се изненада, че беше смъкнала всичките си дрехи, преди да се загърне в кожата.

— А какво имаме тук? — промълви той със загрубял от желание глас.

— Краят на линията — отвърна госпожа Комдън.

— Стане ли дума за политика — изсумтя Озгуд Хенеси в отговор на въпроса на Бел, — вярвам, че всичко е възможно.

— Питам сериозно, сър. Вярвате ли, че Кинкейд искрено се кандидатира за президентския пост?

— Политиците са в състояние да се самозаблуждават във всичко, което съвпада с фантазиите им. Дали би могъл да бъде избран? Предполагам. Гласоподавателите са способни на най-ужасни неща. Слава на Господа, че жените не гласуват. Щеше да бъде избран само заради външността му на хубаво момченце.

— Но би ли могъл да бъде номиниран? — настоя Бел.

— Това е същинският проблем.

— Зад него е Престън Уайтуей. Уайтуей трябва да смята, че има шанс.

— Онзи демагог няма да се спре пред нищо, за да си продава вестниците. Не забравяй, че независимо дали печели или губи, от „Кинкейд — президент“ все пак става добра новина до последната нощ на изборите.

Бел назова няколко от калифорнийските бизнесмени в групата на Уайтуей.

— Те наистина ли вярват, че могат да пробутат Кинкейд пред партийните привърженици?

Озгуд Хенеси се изсмя цинично.

— Успешните бизнесмени вярват, че са успели, защото са интелигентни. Фактът е, че повечето бизнесмени са с птичи мозъци, освен в едно нещо, в което всеки от тях е умен — да прави пари. Но не разбирам защо не биха били свършено доволни с Уилям Хауърд Тафт. Разбира се, би трябвало да знаят, че ако разцепят партията, ще връчат избора на демократите и на Уилям Дженингс Браян, онзи популистски маниак. По дяволите, може би просто смучат един безплатен уикенд за сметка на Уайтуей.

— Може би — каза Бел.

— Защо питаш? — Хенеси го изгледа проникателно Бел отвърна на погледа.

— Имам чувството, че нещо тук не е наред.

— Да не би случайно да подронваш репутацията на съперник на приятеля си за ръката на дъщеря ми?

Бел се изправи.

— Не хитрувам. Нито интригантствам. Ще ви кажа тук и на място, в лицето ви, че дъщеря ви заслужава нещо по-добро от Чарлз Кинкейд. Лека нощ, сър.

— Чакай — спря го Хенеси. — Чакай... Извинявам се. Това беше неуместно и явно невярно. Стреляш точно в целта. Наистина се извинявам. Седни. Направи още малко компания на стареца. Ема ще се върне от разходката си всеки момент.

Чарлз Кинкейд придружи Ема Комдън до вратата на двойното спално купе, което делеше с Озгуд Хенеси. Чуха, че Бел и Хенеси още си говореха в салона в предния вагон.

— Благодаря ви, че ме разходихте да видя звездите, сенатор.

— За мен беше удоволствие, както винаги. Лека нощ, мисис Комдън.

Стиснаха сдържано ръцете си. След това Кинкейд се запъти към своето купе няколко вагона по-назад. Коленете му трепереха — обичайния ефект, който му оказваше Ема Комдън. Главата му все още кръжеше и отворил и затворил вратата зад себе си, преди да осъзнае, че някой седи на съгваемия стол. Доу? Избягал от преследване? Невъзможно. Според строгия морален кодекс на убиеца той по-скоро щеше да се самоубие, отколкото да рискува да издаде приятел. Кинкейд измъкна деринджъра от джоба си и включи осветлението.

— Изненада, сенатор — каза Ерик Соарес.

— Как влязохте тук? — попита Кинкейд инженера.

— Разбих ключалката — отвърна той безгрижно.

— Защо, по дяволите?

Соарес свали очилата си с телена рамка и ги излъска показно с носна кърпа. Накрая ги постави отново, заглади връхчетата на щръкналите си мустаци и отвърна:

— Изнудване.

— Изнудване? — повтори Кинкейд и замисли трескаво. Като сенатор Кинкейд знаеше, че Ерик Соарес беше асистентът на инженер Франклин Мауъри. Само че като Саботъора знаеше, че всъщност Соарес бе фалшифицирал докладите си до Мауъри от инспекциите за състоянието на каменните стълбове, крепящи моста над каньон Каскейд.

Опря деринджъра си в главата на младия инженер. Соарес не трепна.

— Не можете да ме застреляте в купето си. Кое е доста луксозно, в сравнение с мизерния ми горен нар на „Пулман“-а. По-разкошно е дори от това на господин Мауъри.

— *Мога* да те застрелям и *ще го* направя — заяви хлад, но Кинкейд. — Беше тъмно. Не разбрах, че горкият господин Соарес ме е стреснал. Помислих, че някой радикален убиец е влязъл и действал при самоотбрана.

— Това би могло да удовлетвори закона. Но застрелването на един сирак, който на практика е осиновен от най-прочутия мостостроител на континента, не би подсилило надеждите ви за президентския пост.

Кинкейд прибра оръжието си, сипа си бренди от кристалната гарафа, осигурена от железница „Южен Пасифик“ и отпи, подпрян на облицованата с ламперия стена. Загледа се в натрапника. Беше много облекчен. Соарес, както и всички останали, вярваше на симулацията му „Кинкейд — президент“. Това вероятно означаваше, че Соарес не знаеше, че той беше Саботъора. Но какво знаеше, че да реши, че си струва да опита изнудване?

— Аз също бих пийнал.

Кинкейд пренебрегна молбата. Въпреки че можеше да е от полза да го напие, от много по-голяма полза щеше да е да покаже на малката невестулка къде му е мястото.

— Абсолютно прав си за политическите ми аспирации. Тъй че хайде да приключим с игрите. Нахълтал си тук с цел. Каква е тя? Какво искаш?

— Казах ви. Пари.

— Защо да ти давам пари? За какво?

— Не ставайте глупав, сенатор. За да не разкрия, че държите контролен пакет в „Подводни стълбове и кесон Юниън“ на Сейнт

Луис, Мисури.

Саботьора прикри изумлението си, но беше на косъм. Усети как краката му се подгънаха и този път не можеше да обвини Ема Комдън.

— Какво те наведе на тая идея?

— Проявих любопитство кой ми плаща, за да лъжа за стълбовете. Прецених, че саботирането на най-големия мост в Запада би трябвало да си струва няколко долара, ако разбере откъде идват подкупите ми. Тъй, че отидох при стария си съквартирант от сиропиталището. Той се захвана с банкиране, когато аз започнах инженерството. Проучи лабиринт от холдингови компании. Лабиринтът се оказа джунгла, но старото приятелче е наистина добър. Накрая ги проследи чак до вас. Купили сте тайно достатъчно акции, контролния пакет в компанията, която строи стълбовете за моста на каньон Каскейд.

Трябваше да се случи някога, помисли мрачно Кинкейд. Но никога не беше му хрумвало, че този провал щеше да го сполети като лоша шега: разкрит от сирак, когато един добросърдечен строител на мостове бе взел под крилото си.

Кинкейд прехвърли набързо възможностите си. Да убие Соарес. Ако не тази нощ, то утре или вдругиден. Да изтръгне името на съучастника му и да убие и съквартиранта. За съжаление, Ерик Соарес му трябваше, за да продължи да крие истината за стълбовете. Ако изчезнеше, Мауъри моментално щеше да го замени с друг. При повнимателен оглед и задълбочено преглеждане на фалшифицираните доклади на Ерик, всеки компетентен инженер, заел поста му, щеше да разбере, че крепежните стълбове не са достатъчно здрави, за да удържат моста, щом реката се вдигне.

— Работите за Саботьора, както и аз — каза Соарес.

— Сигурно трябва да съм благодарен, че не ме обвиняваш, че самият аз съм Саботьора.

— Не ме размивайте. Имате твърде голямо бъдеще като сенатор. Дори като президент, ако не ви издам.

„Отървахме се“, помисли Кинкейд. „На чисто“.

— Колко искаш?

— Тройно на това, което вашата компания „Подводни стълбове и кесон Юниън“ ми плаща, за да си затварям очите.

Кинкейд извади портфейла си.

— Мисля, че можем да го уредим.

Изобщо не беше изненадан колко дребни бяха мечтите на Соарес.

Айзък Бел най-после се измъкна от Озгуд Хенеси и забърза към спалните вагони. Докато минаваше през вагона на Хенеси „Нанси №4“, Лилиан Хенеси излезе от салона си и прегради пътя му с бутилка „Мъм“. Беше сменила роклята си с прилепнал по тялото нощен халат и беше свалила огърлицата си от перла и диамант, оголвайки гладката кожа на шията си. Косата ѝ беше спусната по раменете и светлосините и очи гледаха топло. Бутилката беше запотена от леда в кофичката и станиолът ѝ беше откъснат. Но телта все още държеше корковата тапа на място.

— Подслушах — прошепна му тя. — Благодаря ти за това, което каза за Арчи.

— Казах само истината.

Тя пхна бутилката в ръката му.

— За Марион. Кажи ѝ „сладки сънища“ от мен.

Бел се наведе и я целуна по бузата.

— Лека нощ.

Спря в багажния вагон и поговори със сънения телеграфист. Нямаше спешни телеграми. Отвори задната врата на багажния, прекоси вестибюла и посегна към вратата на първия вагон със спални купета. Усмивка огря лицето му. Чувстваше се като хлапе. Устата му пресъхна само при мисълта за Марион. Добре, че имаха шампанското на Лилиан.

Бутна вратата и влезе в страничния коридор, със затъмнените в нощта прозорци отдясно и лъскавите орехови врати на купетата отляво. В другия край на коридора бързаше някакъв мъж. Имаше нещо крадливо в движението му и Бел се спря, за да го огледа. Нисък до среден на ръст, облечен в черен костюм. Тъмна коса. Когато мъжът се обърна, за да излезе във вестибюла, Бел зърна за миг тънкия му като молив мустак и очилата в телена рамка.

Ерик Соарес, асистентът на Мауъри, явно напускаше купето му и се връщаше на кушетата си във вагоните „Пулман“. С мисълта, че часът бе ужасно късен за среща, особено след като старецът се бе задържал

до късно на банкета, Бел остави на Соарес достатъчно време, за да мине в следващия вагон, вместо да го задържи за разговор.

Най-сетне мина по коридора на трети вагон, излезе в задния вестибюл и прекоси свързката към вестибюла на четвърти вагон.

Филип Доу чу, че идва някой, присви се още в килера на шафнера и надникна през процепа на завеската. Слухът му подсказа, че не беше Айзък Бел, а по-дребен мъж, освен ако детективът нямаше изключително лека походка. Не забави покрай завесата, а премина бързо, сякаш минаваше през вагона със спалните купета запътен към по-далечна част на влака. Предположението му се оказа вярно. Дребен мъж в черен костюм подмина купето на Марион Морган и излезе през задната врата, водеща към спалните кушети „Пулман“.

Минута след това чу по-тежки стъпки. Изчака, докато мъжът подмине, преди да дръпне завесата. Точно така. По-висок от Кинкейд, облечен контешки от банкета, вървеше право към вратата на Марион Морган. Носеше бутилка шампанско и си тананикащ тихо „Тази нощ ще е горещо в старото градче“.

Доу чу думите на чикагската версия на песента главата си, когато затича безшумно, размахвайки палката си:

*Мисис Лиъри остави фенера в обора
и когато кравата го ритна,
смигна хитро и каза,
тази нощ ще е горещо в старото градче!
ОГЪН! ОГЪН! ОГЪН!*

Преди Филип Доу да стигне до жертвата си, вратата на купето се отвори рязко. Жената трябваше да е стояла там, стиснала бравата и вслушана за любимия си. Бел ѝ махна с бутилката шампанско. Нетърпеливата ѝ усмивка угасна моментално и очите ѝ блеснаха ядосано.

— Престън! Какво си...

— Внимавай! — изрева някой зад Доу.

Мъжът, чийто череп се канеше да разбие с оловната топка на палката си, се обърна рязко и Доу не видя жълти мустаци над устата, отворила се в пиянско объркване. Бутилката шампанско, която вдигна инстинктивно, отклони удара му. Тежката топка изсвистя на косъм от лицето на Марион Морган, натресе се във вратата на купето и разби здравето орехово дърво.

„Никакъв жълт мустак!“, помисли Доу. Не беше Айзък Бел. Вместо това Бел някак се бе озовал зад него. Именно той беше извикал предупредително. Убиецът се избута покрай свилия се до стената пиян мъж, за да го използва като щит.

Видя как детективът затича към него на пълна скорост. Издърпа револвера от колана си. Бел беше взел една трета от двацет и пет метровия коридор и вадеше полуавтоматичен пистолет „Браунинг 2“ от смокинга си с плавна лекота. Доу вдигна тежкия си 45 калибров револвер, готов да се обзаложи, че оперативният на Ван Дорн с лекия браунинг би могъл да улучи муха в околото от двацет крачки.

Айзък Бел на свой ред видя мъж, чиито черти помнеше от един постер на издирван престъпник от Асоциацията на собствениците на мини. Филип Доу, убиец. Престън Уайтуей залитна на пътя му. Детективът задържа огъня.

— Долу! — извика му.

Доу дръпна спусъка колкото може по-бързо. Не можеше да пропусне. Бел запълваше тесния коридор като локомотив, забързан през тунел с един коловоз.

— Марион, не! — извика Бел.

Доу усети как красивата жена в червената рокля го сграбчи над лакътя с двете си ръце.

Първият му изстрел улучи бутилката шампанско, която детективът носеше и тя се пръсна на облак пяна и зелено стъкло. Вторият изстрел улучи детектива. Третият заора в пода. Издърпа ръката си и насочи револвера в лицето на жената.

Сякаш удар на каменарски чук шибна ръката на Айзък, когато куршумът на убиеца я прониза под лакътя. Прехвърли браунинга в лявата си ръка и потърси чист прицел. Марион бе проявила благоразумието да се дръпне назад в купето. Но Престън Уайтуей продължаваше да залита в коридора и блокираше мерника му. Когато видя, че мъжът, който го беше прострелял, насочи револвера си към купето на Марион, Бел натисна спусъка.

Филип Доу чу взрив в главата си. За секунда си помисли, че е получил куршум в черепа и по някакъв начин е оцелял. След това осъзна, че изстрелът на Бел е откъснал ухото му. Усети перване по ръката си, одраскана от втория изстрел на детектива. Пръстите му се разтвориха неволно и револверът излетя от ръката му. Доу блъсна пияния към Бел, преди детектива да може да стреля отново, пробяга няколкото стъпки към вратата за вестибюла зад него, бутна я рязко и скочи от влака.

Железопътно ченге тичаше насам, привлечено от стрелбата. Доу нямаше време за мислене. Палката все още беше в дясната му ръка. Натресе я между очите на ченгето и драсна в тъмното.

Бел стигна чак до най-долното стъпало от вестибюла, преди болката в ръката да го събори на колене. Железопътни полицаи тичаха към специалния влак на Хенеси.

— Натам! — посочи им той с пистолета си. — Сам. Среден ръст. Тъмен костюм и бомбе. Изтърва пистолета си. Вероятно има друг.

Втурнаха се в тъмното и някои надуха свирки за подкрепление. Бел се олюля към стъпалата, тъкмо когато Марион слезе.

— Добре ли си? — извикаха двамата едновременно.

— Нищо ми няма — отвърна Марион първа и извика на тичащия към тях кондуктор: — Доведи лекар!

Помогна на Бел да се качат във вагона. Престън Уайтуей се беше подпрял на вратата ѝ и пречеше.

— Ей, какво става тук? — попита той.

— Престън! — извика Марион. — Махни се от пътя ми, преди да вдигна онзи пистолет и да те застрелям.

Вестникарският издател се изниза по коридора, чешейки се по главата. Марион помогна на Бел да влезе в купето и го сложи да легне на леглото.

— Кърпи — отрони той. — Преди да съм нацапал чаршафите ти.

— Лошо ли си ранен, Айзък?

— Мисля, че всичко е наред. Улучи само ръката благодарение на теб.

Докато дойде докторът от болничния вагон „Южен Пасифик“, железопътната полиция бе докладвала на Бел, че мъжът, който го беше прострелял изчезнал в тъмното.

— Продължавайте да търсите — каза им той. — Сигурен съм, че го раних. Всъщност мисля, че му отпрах ухото.

— И още как! Намерихме парче от него. И дيريا кръв чак до края на лампите. Но това не е достатъчно, за да го убие, за съжаление.

— Намерете го! Името му е Филип Доу. Десет хиляди долара са обещани за главата му. Искам да разбера дали работи за Саботьора.

Лекарят на компания „Южен Пасифик“ се оказа корав тип, свикнал с пробивни рани и премазвания, които се срещаха често в строителството на железопътни линии. Бел изпита облекчение като видя, че изобщо не го притесни кървавата бразда, оставена от 45-калибров оловен куршум през мускула. Промислено грижливо раната с вода. После вдигна шише с карболова киселина.

— Това ще боли.

— Отравянето на кръвта ще боли повече — отвърна Бел, стиснал зъби. — Сипете го.

След като го поля с изгарящия дезинфектант, докторът го превърза.

— Ще се наложи да носите ръката си превързана през рамо един-два дни, за да отпочине. Но костта е добре. Обзалагам се, че адски боли.

— Да — отвърна Бел и се усмихна широко на Марион, която изглеждаше преbledняла. — След като го споменахте.

— Не се безпокойте, ще се погрижа за това.

Докторът извади от кожената си чанта игла за подкожни инжекции и започна да пълни резервоара с прозрачна течност.

— Какво е това? — попита го Бел.

— Морфин хидрохлорид. Няма да чувствате нищо.

— Не, благодаря, докторе. Трябва ми бистра глава.

— Вие си знаете — отвърна лекарят. — Утре ще сменя превръзката. Лека нощ. Лека нощ, мадам.

Марион затвори вратата след него.

— *Бистра глава?* Айзък, ти си прострелян. Пребледнял си като призрак. Не може ли да си дадеш почивка до края на нощта?

— Точно това възнамерявам — отвърна ѝ Бел и посегна към нея със здравата си ръка. — Затова искам бистра глава.

*Татко, скъпи ми татко,
ела си вкъщи с мен сега*

Шейсет гласа от Въздържателно дружество окръг Вентура пееха в хор.

Джеймс Дашууд изви врат, надявайки се да зърне изгърбения ковач Джим Хигинс, който беше избягал, когато му показа рисунката на дървосекача. Айзък Бел твърдеше, че Хигинс се е заклел във въздържание на събрание на клуба. Това събрание в градчето Окснард, което се издържаше от производството на захарно цвекло, изпълваше тента, достатъчна да побере цирк.

До този момент Дашууд беше посетил вече шест такива събрания — достатъчно, за да е наясно с нещата. Ловко отбягваше усмихващите се майки, които сръгваха с лакти дъщерите си да погледнат към него. Винаги, когато се търсеше обет за въздържание, жените имаха числено превъзходство пред мъжете. Малцина бяха млади като него, толкова чисти и спретнати. По-типичен беше златотърсачът, седящ до него в опърпано палто и провиснала шапка, който сякаш беше влязъл само за да се скрие от дъжда.

Певците най-после приключиха. Разпоредители монтираха мощен „магически фенер“ с ацетиленово осветление. Дългата му леща очерта кръг светлина на екрана от другата страна на тентата. Всички очи се загледаха в кръга. Предстоеше някакво шоу.

Следващият оратор се оказа ревностен методист.

— Невежите алкохолизирани тълпи с почервенели носове ни презират като утописти — заговори той гръмко. — Но твърдението ни, че на този свят не бива да има място за опияняващи напитки, не ни прави утописти. Ние не провеждаме опасен експеримент. Практикуването на лично въздържание не е нещо ново. *Опасността* идва от опита да се живее с пиене.

Посочи към магическия фенер.

— С помощта на мощен микроскоп и този магически фенер ще демонстрирам пред вас, че да поглъщаш дестилиран спирт е като да пиеш отрова. Когато пиеш опияняваща течност, отравяш ума си. Отравяш семейството си. Отравяш собственото си тяло. Гледайте екрана, дами и господа. Под увеличителните сили на този микроскоп поставям тази чаша чиста природна вода, извадена от кладенеца на църквата долу на пътя, и я прожектирам на екрана.

Многократно увеличена, кладенчовата вода гъмжеше от плуващи из нея микроби.

Вдигна капкомер, пъхна го в гърлото на бутилка уиски „Скуиръл“ и засмука в него от кафявата течност.

— Сега поставям една капка уиски във водата. Само една-единствена капка.

Увеличената капка уиски удари като кал, зацапала езеро. През водата се разпръсна кафяв облак. Микробите се разбягаха, заплуваха в паника към краищата на стъклото. Но спасение нямаше. Гърчеха се, свиваха се, застиваха и умираха. Златотърсачът, седнал до Дашууд, потръпна.

— Виж ги всички тия гнусни гадини — изръмжа той. — Никога повече няма да глътна вода без уиски в нея.

Дашууд забеляза някакъв едър мъж в тъмно палто в първите редове на събранието и бързо се запровира към него.

— Кой ще излезе? — призова ораторът. — Кой ще подпише сертификата за въздържание и ще се закълне никога повече да не пие?

Когато се приближи, Дашууд видя, че мъжът тъмното палто не беше Джим Хигинс. Но междувременно се оказа на ръка разстояние от асистента на оратора, приятни млади дами, които се спуснаха отгоре му, размахвайки писалки „Уотърман“ и празни сертификати.

— Още две телеграми, господин Бел — каза Дж. Дж. Медоуз. — Как е ръката тази сутрин?

— Тип-топ.

Първата телеграма отговаряше на въпроса на Бел за преждевременното напускане на Военната академии в Уест Пойнт от сенатор Чарлз Кинкейд. Офисът на Ван Дорн в окръг Вашингтон, който имаше неофициален достъп до армейските архиви на САЩ,

донасяше, че Кинкейд се е оттеглил доброволно, за да продължи следването си в университета на Западна Вирджиния. Не бяха изровили никакъв намек за нарушение и никакъв запис за освобождаване. Оперативният споделяше мнението, че качеството на гражданските инженерни училища се беше вдигнало над това на военното, което допреди Гражданската война бе единственото място за обучение за инженери.

Бел беше заинтригуван повече от второто съобщение, което съдържаха нова информация за асистента на Франклин Мауъри, Ерик Соарес. По-задълбоченото проучване показваше, че Соарес беше избягал от сиропиталището на Канзас сити, подкрепяно от Мауъри. Соарес беше изплувал на повърхността две години по-късно в изправително училище за малолетни, Мауъри беше поел лична отговорност за него, наел беше възпитатели, които да попълнят празнотите в образованието му, а след това го беше промоцирал в инженерния колеж в Корнел. Което, според Бел, обясняваше отношението от типа „чичото и любимия племенник“ между двамата.

Посети стария мъж същия следобед, докато Соарес беше долу на реката, за да извърши ежедневната си инспекция на стълбовете на моста. Кабинетът на Мауъри представляваше преоборудвано купе на специалния влак на Хенеси. Изненада се, като видя детектива.

— Мислех, че сте в болницата. Дори не носите превръзка.

— С превръзка боли повече, отколкото без нея.

— Заловихте ли типа, който ви простреля?

— Още не... Господин Мауъри, може ли да ви задам няколко въпроса?

— Моля.

— Сигурен съм, че можете да си представите колко широк е обхватът на разследването ни. Тъй че моля да ми простите, ако ви се стори, че ви засягам лично.

— Стреляйте в целта, господин Бел. На една и съща страна сме. Аз строя. Вие се грижете престъпникът да не разрушава построеното.

— Притеснява ме миналото на асистента ви — заяви Бел откровено.

Мауъри пхна лулата в устата си и го изгледа намръщено.

— Когато реших да помогна на Ерик, момчето беше на петнайсет години и живееше на улицата.

Добронамерени хора ми казаха, че ще бръкне в джоба ми и ще ме халоса по главата. Отвърнах им това, което казвам и на вас: не вярвам в съществуването престъпна класа.

— Съгласен съм, че няма такова нещо като престъпна класа — каза Бел. — Но аз съм запознат с криминалния *тип*.

— Ерик си заслужи дипломирането — Мауъри сърдито. — Винаги, когато съм телеграфирал да му намеря работа, не ме е разочаровал. Хората в „Подводни стълбове и кесон Юниън“ са доволни от работата му. Всъщност, те вече го помолиха да остане с фирмата им, след като работата приключи. Бих казал, че младежът вече е прескочил най-лошото, не мислите ли?

— Предполагам, че ще ви липсва, ако остане с „Подводни стълбове и кесон Юниън“...

— Желая му успех в кариерата. Колкото до мен, връщам се на люлеещия си стол на верандата. Твърде стар съм, за да поддържам скоростта на Хенеси. Направих му услуга. И се радвам за това. Построихме чудесен мост. Озгуд Хенеси. Аз. И Ерик Соарес.

— Има нещо забавно, обаче — каза Бел. — Чух Джетро Уат, шефа на железопътната полиция, да повтаря наскоро една стара фраза: „Нищо не е невъзможно за Южен Пасифик“.

— По-верни думи едва ли са казвали някога. Точно затова работата за „Южен Пасифик“ е целта на всеки младеж.

— Според Джетро това означава, че железницата прави всичко. Сама строи машините си, релсите и тунелите. И мостовете.

— Прочута е с това.

— Защо тогава наехте „Подводни стълбове и кесон Юниън“ да положат крепежните стълбове на моста ви?

— Работата по речни стълбове е специализирана област. Особено когато имаш сложни условия, каквито намираме тук. „Юниън“ са най-добрите в бизнеса. Захванали са Мисисипи. Ако можеш да построиш стълбове, които издържат на река Мисисипи, можеш да ги построиш навсякъде.

— Вие ли предложихте наемането на фирмата? Мауъри се поколеба.

— Сега като го споменахте... не е съвсем вярно. Първоначално бях склонен да оставя нашата компания да свърши работата. Но ми беше подхвърлено, че „Юниън“ може да се окаже по-разумен ход,

защото геологията тук се оказва сложна... както ви споменах предната нощ. Натъкнахме се на предизвикателни условия на дъното на река Каскада, меко казано. Много по-неустойчиво е, отколкото може да очаква човек в тези планини.

— Ерик ли препоръча „Юниън“?

— Разбира се. Бях го пратил напред да извърши проучването. Познаваше речното дъно както познава „Юниън“. Защо ме питате всичко това?

Високият детектив погледна стария инженер в очите.

— Изглеждахте притеснен във вагона на господин Хенеси предната нощ след банкета. Преди това, докато бяхме в хижата, се взирахте дълго и упорито в стълбовете на моста.

Мауъри извърна поглед.

— Почти нищо не ви убягва, нали, господин Бел? Не ми хареса начинът, по който водата течеше около тях. Не можех да определя точно защо — все още не мога, — но просто изглеждаше не както трябва.

— Имате чувството, че нещо не е наред?

— Може би — призна с неохота Мауъри.

— Може би сте като мен в това отношение.

— В смисъл?

— Когато не ми достигат факти, ми се налага да заложа на инстинктите си. Например този, който ме простреля снощи, може да е бил крадец, който е проследил Престън Уайтуей на този влак с намерението да го удари по главата и да му вземе портфейла. Вярвам, че го разпознах като известен убиец. Но нямам твърди факти, за да кажа, че не е търсил просто лесни пари. Уайтуей видимо беше опиянен и следователно беззащитен. Облечен беше като богат джентълмен, който вероятно носи тлъста пачка в джоба си. След като „крадецът“ избяга, това са единствените ми факти. Но инстинктът ми подсказва, че е бил пратен, за да ме убие, но е объркал Уайтуей с мен. Понякога инстинктът помага да събереш две и две...

Този път, когато Мауъри се опита да извърне очи, Бел го задържа с цялата сила на властния си поглед.

— Звучи сякаш искате да обвините Ерик за нещо — измърмори старецът.

— Да, така е — отвърна Бел.

Седна, без да откъсва поглед от лицето на Мауъри.

Старецът понечи да възрази:

— Синко...

Леденият блясък в сините очи на Бел го накараха да премисли. Детективът не беше ничий син, освен на баща си.

— Господин Бел...

Бел заговори с хладен и отмерен тон:

— Любопитно е, че когато подхвърлих, че ни трябва инженери, вие ми опонирахте, че трябва да вярваме на инженерите. А когато отбелязах, че изглеждате притеснен за стълбовете, отвърнахте, че звучи все едно, искам да обвиня Ерик.

— Мисля, че трябва да поговоря с Озгуд Хенеси. Извинете ме, господин Бел.

— Ще ви придружа.

— Не. Разговорът е инженерен. Не детективски, факти, не инстинкти.

— Ще ви придружа до вагона му.

— Както желаете.

Мауъри посегна към бастуна си и се надигна болезнено. Бел задържа вратата и го поведе по страничния коридор, като му помогна да мине през вратите на вестибюла между вагоните. Хенеси беше в облицования си с ламперия кабинет. Госпожа Комдън беше с него и четеше на стола си в ъгъла.

Бел прегради за миг вратата и попита Мауъри:

— Къде е Соарес сега?

Час по-късно в Сейнт Луис, в приземния коптор на един анархист, избягал от Италия и сменил името си на Франсис Рицо, пристигна телеграма. Рицо затвори вратата под носа на малкия разносвач на „Уестърн Юниън“, преди да отвори плика. На бледожълтата бланка беше отпечатана една-единствена дума:

„Сега“.

Рицо награби палтото и шапката си, хвана трамвай до един квартал, където никой не го познаваше, купи тенекия с литър керосин и се качи на друг трамвай, който го закара до река Мисисипи. Слезе и бързо тръгна през складовия район, докато намери един бар в сянката на речния насип. Поръча си бира и изяде наденица на тезгяха за безплатен обяд, без да откъсва очи от люшкащата се врата. В мига, в който работниците от складове и коларите се заизсипваха, за да отбележат края на работния ден, Рицо напусна бара и забърза по тъмните улици към кантората на компанията „Подводни стълбове и кесон Юниън“.

Последният напускащ служител заключваше. Рицо го наблюдаваше от отсрещната страна на улицата докато се увери, че офисите са празни. След това, по отработен отпреди няколко месеца маршрут, навлезе в една задна уличка, която водеше до тесен проход покрай задната стена на сградата и дигата между нея и реката. Дръпна една разхлабена дъска, издърпа лоста, който предварително беше скрил зад нея и отвори с негова помощ един прозорец. Качи се вътре, намери централното дървено стълбище, което водеше до върха на триетажната сграда, изкачи го и разтвори няколко прозореца. След това проби тенекията с керосин с джобното си ножче и тръгна надолу по стълбището, като разливаше запалителната течност по стъпалата, долу запали клечка кибрит, поднесе пламъка към керосина и загледа пламъците, плъзнали нагоре по сухото дърво. Изчака, докато се увери, че се е запалило самото дърво. След това се измъкна навън през прозореца и го остави отворен, за да се усили течението.

Айзък Бел се качи на бавното маневрено влакче по „Змийската линия“ надолу до градчето Каскейд. Ерик Соарес беше казал на Франклин Мауъри, че може да работи до късно, както правеше често. Както обикновено, щеше да вечеря в града, а след това да преспи в някоя от бараките на охраната до стълбовете и да започне работа рано сутринта, вместо да губи време с връщане на влакчето горе в базата.

Когато Бел стигна до бараките на охраната откри, че уж претовареният с работа Соарес бе напуснал рано.

Никой не знаеше къде бе отишъл.

По-надолу по реката от първоначалното градче Каскейд беше изникнал цял град от паянтови постройки и палатки, наречен „Дъното на ада“. Дължеше съществуването си на железарите, зидарите и миньорите, построили моста над каньон Каскейд, на железопътните строители, които бяха положили стръмната „Змийска линия“ от градчето и началната станция долу до моста, и на дървосекачите и коларите, съживили старата дърводобивна компания „Източен Орегон“ в планините.

Ерик Соарес се запъти към „Дъното на ада“ въодушевен. Всъщност, мислеше си, с пачката в джоба, с която сенаторът се беше бръкнал за първото от многото плащания, които му предстояха, беше със сигурност най-богатият мъж в бързо разрастващото се градче. Освен това беше влюбен, което както бе научил от трудната си младост, беше най-малоумното нещо, което можеше да си причини човек. Особено да се влюбиш в курва. Малоумно или не, посещаваше я всяка нощ, когато можеше да се измъкне от стареца Мауъри. Сега, благодарение на сенатора, можеше да си позволи да я задържи за себе си цялата нощ.

В „Дъното на ада“ имаше три класи бардаци.

Най-долнопробните обслужваха дървосекачите и мулетарите. Мъжете рискуваха живота си, за да слязат там в съботните нощи по бързеите на скалистата река в „Експресите на дъното на ада“ — канута, направени от издълбани с брадва и огън дънери.

Жените в по-малко долнопробните бардаци обслужваха железопътните бригади, пристигащи с влакчето на „Змийската линия“.

Полагащите линията слизаха събота вечер. Железничари, стрелочници, кондуктори и машинисти, работещи на смени в железницата, се мотаеха тук ден и нощ, размахвайки червените си фенери.

Имаше само едно първокласно заведение. В „При Гейбриъл“ обстановката беше сравнително изтънчена, особено според стандартите на работническите градчета в Запада и по-скъпо, отколкото един работник можеше да мечтае, че ще си позволи. Клиентите му бяха видни бизнесмени и професионалисти, работещи по отсечката Каскейд, заможни туристи, отседнали в прословутата хижа високо платени старши инженери, работещи за железницата адвокати и началници.

Мадам Гейбриъл поздрави Ерик Соарес като редовния клиент, в какъвто се беше превърнал.

— Бих искал Джоана.

— Ангажирана е, сър.

— Ще изчакам.

— Ще се забави.

Жегна го глупава ревност. Глупава, разбира се. Но чувството бе толкова реално, колкото и гневното туптене на сърцето му, от което едва можеше да си поеме дъх.

— Има ново момиче, което може би ще ви хареса.

— Ще изчакам за Джоана.

Когато бъдеше предизвикана, мадам Гейбриъл придобиваше най-студените очи, които бе виждал у жена. Сега те станаха ледени и въпреки богатия опит за толкова млад като него човек, Ерик изпита чувство, близко до страх. Извърна поглед, уплашен да не я предизвика още повече.

Но тя го изненада с топлатата си усмивка.

— Вижте какво ще ви кажа, сър. Новото момиче е ваше за сметка на заведението, ако можете да ме погледнете в очите след това и да ми кажете, че не струва високата си цена. Всъщност, ще ви върна парите дори ако можете честно да ми кажете, че не е по-добра от Джоана. Какво може да загубите?

Какво можеше да загуби?

Охранителят на мадам Гейбриъл го заведе до една врата в дъното на големия дом, почука вместо него и я отвори. Ерик пристъпи в стая, огряна от светлината на розов фенер. Дебеловратият затвори вратата

зад него. Двама мъже, облечени като дървосекачи, го обкръжиха от двете страни.

Изневиделица се появи цев на пушка. Изсвистя покрай ръката му, вдигнала се твърде късно, за да спре атаката. Оръжието се натресе в черепа му. Усети как краката му се огънаха, все едно че костите му бяха станали на желе. Опита се да изреве. Нахлузиха груб чувал на главата му и вързаха китките му отзад. Опита се да ги изрита. Удариха го в слабините. Докато парализиран от болка се мъчеше да си поеме дъх, вързаха глезените му, вдигнаха го и го изнесоха от сградата. Усети, че го метнаха на седло и вързаха ръцете и краката му под коня. Изрева под чувала. Удариха го отново по главата и той изгуби съзнание.

Дойде на себе си, докато развързваха ръцете и краката му. Извиха ръцете му зад гърба и ги вързаха отново. Свалиха чувала и светнаха с фенерче в очите му. Двамата мъже бяха като изгърбени сенки зад светлината. Долови миризмата на вода и чу шуртенето ѝ. Намираха се в нещо като мазе с вода в него. Като мелница с течащ през нея поток, помисли той. Дървосекачите се надвесиха над него от сенките.

— Как се казва старото ти приятелче от сиропиталището?

— Вървете по дяволите — отвърна Ерик Соарес.

Сграбчиха го за ходилата, обърнаха го във въздуха с главата надолу и натопиха главата му в леденостудения поток. Беше толкова изненадан, че не му остана време да вдиша дълбоко. Въздухът му свърши и започна панически да се бори. Мяташе се толкова силно, че очилата се откачиха от ушите му. Не можеше повече да се сдържа да не вдиша. Носът и устата му се напълниха с вода. Вдигнаха го от водата и го задържаха все още обърнат, с лицето му на половин педя от потока.

— Името на приятелчето ти от сиропиталището.

— Защо ме... — понечи да ги попита, макар вече знаеше защо.

Сбъркал беше със сенатора — оказваше се, че Кинкейд не беше наивник.

Дървосекачите отново го спуснаха с главата надолу. Този път успя да всмуче въздух и го задържа колкото може. Изви гръб и се опита да се вдигне от водата. Пуснаха го още надолу и го задържаха, докато се наложи да вдиша. Носът и устата му се напълниха вода. Замята се, силата му отпадна и цялото му тяло постепенно се отпусна.

Дръпнаха го нагоре. Закашля се задъхан, повърна вода и най-сетне успя да вдиша, докато се съвземаше ги чу, че говорят. Разбра, че са го извадили, за да могат да го запитат отново.

— Името на приятелчето ти от сиропиталището.

— Пол — изпъшка той.

— Фамилия?

— Какво ще му...

— *Фамилия?*

Ерик се поколеба. След като угаснеха светлините в сиропиталището, двамата с Пол бяха стояли гръб до гръб и отбиваха всеки, който се опита да ги нападне. Усети как ръцете им се стегнаха около глезените му.

— Не! — изкрещя, но вече отново бе под водата, с раздрано гърло и пламнал нос, пред очите му стана розово, после тъмно. Когато най-сетне отново го издърпаха, изрева: *Пол Самюълс! Пол Самюълс! Пол Самюълс!*

— Къде живее?

— Денвър — изпъшка Ерик.

— Къде работи?

— В банка.

— Коя банка?

— „Фърст Силвър“. Какво ще му направите?

— Вече му направихме. Просто искахме да се уверим, че е точното приятелче.

Отново натопиха лицето на Ерик Соарес в потока и той разбра, че е за последно.

Претърсиха вагоните „Пулман“, но никой не можа да намери асистента на Франклин Мауъри. Айзък Бел изпрати железопътната полиция да претърсят Каскейд и работническото градче по-надолу по реката, наричано „Дъното на ада“. Но се съмняваше, че ще го намерят. Един старши майстор също беше изчезнал, както и няколко работници на „Опорни стълбове и кесон Юниън“.

Бел отиде при Озгуд Хенеси.

— Няма да е зле да огледате стълбовете на моста — каза му мрачно. — Соарес работеше по тях.

— Франклин Мауъри вече е долу — отвърна Хенеси. — Цялата сутрин телеграфира на „Юниън“. Никакъв отговор засега.

— Съмнявам се, че изобщо ще получи такъв.

Бел телеграфира на офиса на Ван Дорн в Сейнт Луис. Отговорът дойде моментално. Сградата на компания „Опорни стълбове и кесон Юниън“ бе изгоряла до основи.

— По кое време? — телеграфира Бел.

Ответната телеграма бе доказателство за вътрешната информация на Саботьора. Коригирано с часовата разлика между Пасифика и Централните щати, първата аларма за пожар се бе появила по-малко от два часа, след като Бел бе споделил пред Франклин Мауъри подозренията си за Ерик Соарес.

Бел беше видял Ема Комдън с Хенеси, когато Мауъри му докладва за притесненията си за стълбовете.

Но за няколко минути Хенеси беше събрал десетина инженери на линията, за да оценят потенциалната опасност. Така че Ема не беше единствената в течение. Все пак, неизбежно беше да се залита дали красивата жена не разиграваше стареца.

Отиде да потърси Мауъри и го намери в една от бараките на охраната, пазеща стълбовете. В очите на стария инженер имаше сълзи. Беше разпънал чертежи на една от масите, където железопътните ченгета вечеряха, с папка от докладите на Ерик Соарес до тях.

— Лъжа — каза той и потупа по листовете. — Лъжа и лъжа. Пълна лъжа... Стълбовете са нестабилни. Един по-силен порой и ще рухнат.

На Бел му беше трудно да повярва. От прозореца на караулната барака масивните колони на въздушните кули, държащи конструкцията на моста, изглеждаха здрави като крепости.

Но Мауъри кимна вяло през прозореца към баржата, привързана за най-близкия крепежен стълб. Работниците извадиха от водата водолаз и смъкнаха от главата му шлема, най-новия модел „Марк V“. Това, че компанията не щадеше разходи, бе поредното доказателство за важността на моста.

— Какво имате предвид? — попита Бел.

Мауъри грабна молив и задраска на празния лист скица на стълба, изправен във водата.

— Наричаме го „подравяне“. Ефектът на подравянето възниква, когато подкопае дупка в речното корито малко по-нагоре от течението пред стълба. Основата изведнъж се оказва неукрепена. Ще затъне в тази дупка или ще се пропука под въздействието на различните по големина сили... Наистина сме построили къщата си върху пясък.

Айзък Бел закричи по моста над каньон Каскейд.

По платното цареше мъртва тишина. Всякакво движение беше спряно. Единственият звук, който можеше да чуе, беше чаткането на петите на ботушите му и ехото от бързеите долу. Никой не знаеше все още колко нестабилен е мостът, но всички инженери се бяха съгласили, че беше само въпрос на време и на водния поток, преди да се срути. Когато стигна до средата между двата бряга на дефилето, се загледа в реката долу, напиреща срещу дефектните стълбове.

Беше стъписан от дързостта на Саботьора.

Размишлявал бе трескаво в усилието си да предвиди как би могъл Саботьора да атакува моста. Беше пазил всеки подстъп, охранявал беше самите стълбове и беше наблюдавал с орлово око работата на строителните бригади. Изобщо не му бе минал през ума вариантът, че престъпникът *вече* бе атакувал, още *преди* мостът да започне да се строи.

Бел го беше спрял в Ню Йорк Сити. Спрял го беше на линията. Спирал го беше по целия път през Тунел 13, та чак до самия мост. Но тук, под този мост, Саботьора бе доказал амбицията си с опустошителен контраудар, в случай че всичко друго се провалеше.

Бел поклати глава, отчасти от яд, отчасти — от мрачно възхищение към уменията на врага си. Саботьора беше нагъл безмилостен убиец, обаче беше силен. Такова планиране, както и изпълнението, надхвърляха с много дори нападението с динамит в Ню Йорк.

Единственото, което Айзък Бел можеше да каже в своя защита, бе фактът, че когато мостът над каньона Каскейд рухнеше в дефилето, поне нямаше да дойде като изненада. Беше разкрил замисъла преди катастрофата. Никой влак, натоварен с невинни работници нямаше да пропадне с него. Но въпреки че нямаше да загинат хора, все пак беше катастрофа. Пряката линия, мащабният проект, който се бе заклек да защити, все едно че беше мъртъв.

Усети, че някой идва към него. Позна я, още преди подуши парфюма ѝ.

— Скъпа — извика ѝ, без да извърща унилия си поглед от водата.

— Изправен съм срещу гениален ум.

— „Наполеон на престъпността“ ли? — попита Марион Морган.

— Така го нарича Арчи. И е прав.

— Наполеон е трябвало да плаща на войниците си.

— Знам — отвърна мрачно Бел. — „Разсъждавай като banker“. Не ме е отвело много далече.

— Още нещо трябва да си спомниш — каза Марион.

— Наполеон може да е имал гениален ум, но накрая загуби.

Бел се извърна и я погледна. Почти очакваше съчувствена усмивка, но вместо това лицето ѝ бе засияло, изпълнено с надежда и вяра. Беше невероятно красива, с грейнали очи, а косата ѝ светеше, все едно че се бе окъпала в слънчева светлина. Устните му неволно се разтвориха в усмивка като нейната.

— Какво има? — попита го тя.

— Благодаря ти за напомнянето, че Наполеон загуби. Беше накарала ума му да се раздвижи отново. Награби я в буйната си прегръдка, изохка от болката, задържала се от куршума на Филип Доу в дясната му ръка и леко измести любимата си към лявата.

— Отново се налага да те оставя, след като едва пристигна. Но този път вината е твоя, защото наистина ме накара да помисля.

— Къде отиваш?

— Връщам се в Ню Йорк, за да разпитам всеки banker в железопътния бизнес. Ако има отговор на загадката *защо* напада тази железница, той ще дойде от Уолстрийт.

— Айзък? — Марион взе ръката му. — Защо не отидеш в Бостън?

— Най-големите банки са в Ню Йорк. Хенеси и Джо Ван Дорн могат да дърпат конци. Ще започна с Дж. П. Морган и ще продължа надолу по веригата.

— „Американска щатска банка“ е в Бостън.

— Не.

— Айзък, защо не попиташ баща си? Има огромен опит във финансите. Когато работих в банковия бизнес, той беше легенда.

Бел поклати глава.

— Казах ти, че баща ми не се зарадва, когато станах детектив. Всъщност беше с разбито сърце. Мъжете, превърнали се в легенди, се надяват синовете им да продължат да градят върху основите, които са положили. *Не съжалявам, че тръгнах по своя път.* Но нямам правото да го моля да ми прости.

Бел забърза към частния вагон на Озгуд Хенеси, за да го помоли да уреди срещите му в Ню Йорк. Завари го в унило настроение. Франклин Мауъри беше с него. Двамата мъже изглеждаха съкрушени. И като че ли подсилваха взаимния си песимизъм.

— Деветдесет процента от линията ми е от другата страна на моста — скърбеше президентът на железопътната компания. — Всичко е на място за последния щурм. Линия, въглища, траверси, креозотен цех, депо, локомотиви, механични работилници. Всичко от другата страна на мост, който няма да издържи и една ръчна количка. Разбит съм.

Дори бодрата обикновено госпожа Комдън изглеждаше съкрушена. Все пак се опита да го окуражи, като каза съчувствено:

— Може би е време да отстъпиш пред природата. Идва зима. Можеш да започнеш отново догодина. Запомни от пролетта.

— Ще съм мъртъв до пролетта.

Очите на Лилиан Хенеси блеснаха от яд. Погледна мрачно към Бел, след което седна зад масата с телеграфа и опря пръсти на ключа.

— Татко. Мисля да телеграфирам до цеха в Сакраменто.

— Сакраменто ли? — попита Хенеси разсеяно. — За какво?

— Приключиха с производството на крепежни пръти за моста на каньон Каскейд. Тъй че имат време да направят два люлеещи се стола.

— Люлеещи се столове? Какво говориш, по дяволите?

— За пенсия. За двете най-жалки деденца, които съм виждала в живота си. Дай да вдигнем една веранда на депото, та да можете да се люлеете на нея.

— Хайде стига, Лилиан.

— Предавате се точно както иска Саботъора.

Хенеси се обърна към Мауъри и го попита със слаба надежда в гласа си:

— Има ли някакъв шанс да укрепим тези стълбове?

— Зимата приближава — промърмори Мауъри. — Тихоокеанските бури ще ни ударят, а водата вече се качва.

— Господин Мауъри? — тихо подхвърли Лилиан през зъби. — В какъв цвят бихте искали да боядисат люлеещия ви се стол?

— Не разбирате, млада лейди!

— Разбирам разликата между това да вдигнеш ръце и да се бориш.

Мауъри заби поглед в килима.

— Отговорете на баща ми! — настоя Лилиан. — Има ли някакъв шанс да се укрепят тези стълбове, преди да са се срутили?

Мауъри примига. Издърпа от ръкава си огромна носна кърпа и избърса очите си.

— Бихме могли да се опитаме да отклоним течението.

— Как?

— Пускаме насипи от брега. Укрепваме го с трошляк. И набиваме трошляк над и под стълбовете. Същото двойно укрепване, което малкото коп... трябваше да постави. Бихме могли да се опитаме с фланци, предполагам. — Вдигна молив от масата и вяло надраска скица на отклонители на реката, отбиващи течението покрай стълбовете.

— Но това е само временна мярка — възрази мрачно Хенеси. — До първия порой. А дългосрочната?

— Дългосрочно, бихме могли да се опитаме някак да увеличим дълбочината на основите на стълбовете. Чак до скалната основа, ако можем да я локализираме. Но най-малко под дълбочината на подравянето.

— Но стълбовете вече са поставени — изпъшка Хенеси.

— Знам. — Мауъри извърна поглед към Лилиан. — Виждате ли, мис Лилиан, би трябвало да потопим всички нови кесони^[1], за да разкопаят миньорите. Надраска скица, която показваше основата на стълбовете, обкръжена от непромокаеми камери, в които мъжете можеха да работят под реката. — Но преди дори да започнем да потапяме кесоните, ще трябва да вдигам шлюзове, временна защита около стълбовете, за да задържим реката настрани, тук и тук. Виждате ли? Нямаме нужното време.

Хвърли молива и се пресегна за бастуна си. Преди Мауъри да успее да стане, Бел се надвесил над него и заби пръст в скицата.

— Тези „шлюзове“ приличат на онези фланци. Биха ли могли шлюзовете да отклонят потока?

— Разбира се! — сопна се Мауъри. — Но работата е, че...

Гласът на стария инженер секна на средата на изречението. Очите му блеснаха, вторачени в скицата. Бутна бастуна настрана и награби молив.

Айзък Бел тикна пред него чист лист хартия. Мауъри зарисува трескаво.

— Погледни тук, Озгуд! По дяволите с временната мярка. Ще построим направо кесоните. Оформяме шлюзовете така, че да действат и като отклонители на потока. По-добре от фланци, като си помислиш.

— Срок? — попита Хенеси.

— Най-малко две седмици, денонощно, за да монтираме шлюзовете. Може би три.

— Времето се влошава.

— Ще ми трябва всеки работник, който можеш да заделиш.

— Имам хиляда на възела, които седят без работа.

— Ще сипем трошляк тук и тук, укрепваме брега.

— Моли се само да нямаме порой.

— Тук изпъваме отклоняващата дига...

Нито строителят на мостове, нито президентът на железницата забелязаха, когато Айзък Бел и Лилиан Хенеси безшумно се оттеглиха от разговора, превърнал се в разгорещен спор между професионалисти.

— Браво, Лилиан. Размърда им мозъците.

— Осъзнах, че няма да е зле да осигуря финансовото си бъдеще, ако ще ме ухажва безпаричен детектив.

— Би ли ти харесало това?

— Мисля, че да, Айзък.

— Повече, отколкото кандидат за президент?

— Нещо ми подсказва, че би било далеч по-възбуждащо.

— В такъв случай имам добра новина за теб. Телеграфирах на Арчи да дойде да ме замести.

— Арчи идва тук? — Тя стисна ръцете му. — О, Айзък, благодаря ти. Това е чудесно.

Русите мустаци на Бел се разтеглиха в първата безгрижна усмивка, откакто бяха разкрили заложената катастрофа с подложените на саботаж стълбове.

— Трябва да ми обещаеш, че няма да го разсейваш прекалено.
Все още не сме заловили Саботъора.

— Но щом Арчи се заема с нещата тук, ти къде отиваш?

— Уолстрийт.

[1] Инженерни съоръжения за работа под вода. — Б.пр. ↑

Айзък Бел прекоси континента само за четири дни и половина. Взимаше свръхбързи експреси, когато можеше и чартиреше специални композиции, когато влаковете вървяха бавно. Последният бърз преход направи на „Бродуей експрес“, гордо наречен така заради широкото железопътно платно с четири коловоза, простряло се между Чикаго и Ню Йорк.

На ферибота до Манхатън видя колко бързо железниците на Джърси сити възстановяваха щетите от динамитната експлозия на Саботьора. Покривът на гарата вече беше сменен и там, където само допреди три седмици беше видял почернели пилони, залети от прилива, вече се издигаше нов кей. Разбитите от експлозията съдове вече ги нямаше и макар много прозорци все още да бяха покрити с дъски, още повече блестяха с новите си стъкла. Гледката в началото го изпълни с надежда, като му напомни, че Хенеси и Мауъри хвърляха денонощно строителни бригади в Каскейд, за да спасят моста над каньона. Но беше длъжен трезво да признае, че тяхната задача бе многократно по-трудна, ако не и направо невъзможна. Самите основи на моста бяха подложени на саботаж. А престъпникът все още беше на свобода, решен да нанесе още по-големи щети.

Бел слезе на Либърти стрийт и бързо закрачи към близката Уолстрийт. На ъгъла на Бродуей се издигаше бялото мраморно здание на управлението на компания „Дж. П. Морган“.

— Айзък Бел, желая да се видя с господин Морган.

— Имате ли уговорена среща?

Бел отвори златния си часовник.

— Господин Джоузеф Ван Дорн уреди срещата ни за 10 часа. Часовникът ви е изостанал.

— О, да, разбира се, господин Бел. За жалост, обаче господин Морган трябваше спешно да промени плановете си. Пътува за Англия.

— Кого остави да го замества?

— Е, никой не може да го замести, но има един джентълмен, който би могъл да ви помогне. Господин Брукс.

Млад служител отведе Бел в недрата на сградата. Поседя близо час в чакалнята на господин Брукс, предлагаща гледка към облицования с никел, защитен със стоманени решетки банков трезор, охраняван от двама въоръжени мъже. Уби времето си, обмисляйки детайлите по два елементарни обира, дневен и нощен. Най-сетне го поканиха в кабинета на заместника.

Брукс се оказа нисък, стегнат и сдържан. Поздрави Бел раздразнено, без да се извини, че го бе накарал да чака толкова дълго.

— Срещата ви с господин Морган бе уговорена без мое знание. Наредиха ми да отговоря на въпросите ви. Много съм зает и не мога да си представя каква информация бих могъл да предложа на детектив.

— Имам само един простичък въпрос — каза Бел. — Кой би спечелил, ако железопътна компания „Южен Пасифик“ банкрутира?

Очите на Брукс блеснаха хищнически.

— Имате ли информация, подкрепяща подобно заключение?

— Нищо не заключавам — отвърна строго Бел, преди неволно да е вкарал свеж елемент във вечната битка за консолидиране на железниците и да подрони репутацията на Хенеси на пазара. — Питам кой би спечелил, ако такова събитие евентуално се случи?

— Ще ви попитам директно, детектив. Нямаме никаква информация, че Озгуд Хенеси е в отслабени порции?

— Абсолютно никаква.

Интересът в очите на Брукс се стопи.

— Разбира се, че не — промърмори той унило. — Хенеси е неуязвим от трийсет години.

— Ако не беше...

— Ако! Ако! Ако! Банкирането не е бизнес на ако, господин... — Престори се, че поглежда към визитката на Бел, за да освежи паметта си. — Бел. Банкирането е бизнес на факти. Банкерите не спекулират. Действат въз основа на сигурности. Хенеси спекулира. Хенеси напират слепешком напред.

— И все пак, казвате, че Хенеси е неуязвим.

— Хитър е.

Бел разбра, че нямаше смисъл да си губи времето. Мълчаливи и винаги опипващи да се домогнат до някаква изгода, банкери като този нямаше да предложат нищо на непознат.

Брукс стана рязко. Изглежда Бел отгоре и заяви:

— Честно казано, не разбирам защо господин Морган би си губил времето да отговаря на въпроси на детектив. Вероятно е поредният пример за прекалено добродушния му нрав.

— Господин Морган не е „добродушен“ — отвърна Бел, сдържайки яда си, докато се изправяше в пълния си ръст. — Господин Морган е интелигентен. Знае, че може да научи ценна информация, като изслуша въпросите на друг човек. Точно затова той е ваш шеф, а вие сте негов лакей.

— Хей! Как смеете...

— Лек ден!

Излезе от сградата на Дж. П. Морган и прекоси улицата за следващата си среща.

Половин час по-късно си тръгна и оттам, и ако точно в този момент още някой банкер му скъсаше нервите, щеше да се наложи да го шибне с юмрук в устата или просто да го застреля с деринджъра си. Мисълта предизвика тъжна усмивка и той се спря по средата на оживения тротоар, за да помисли дали изобщо си струваше да спази следващата си уговорена среща.

— Изглеждате объркан.

Пред него стоеше мъж с приятна външност, тъмнокос, четирийсет и няколко годишен, и го гледаше с топла, закачлива усмивка. Носеше скъпо палто с кожена яка и „ярмулка“ на главата — малък кръгъл кадифен диск, издаващ юдейската му вяра.

— *Наистина* съм объркан — отвърна Бел. — Кой сте вие, сър?

— Андрю Рубенов. — Мъжът протегна ръка. — А вие сте Айзък Бел.

— Откъде знаете? — попита изненадан Бел.

— Чисто съвпадение. Не е съвпадение, че ви разпознах. Просто съвпадение, че ви видях да стоите тук. И изглеждате объркан.

— Но как ме познахте?

— Снимката ви.

Бел съзнателно отбягваше фотографии. Както беше напомнил на Марион, за един детектив не беше от полза лицето му да е познато.

Рубенов се усмихна разбиращо.

— Не се притеснявайте. Виждам съм снимката ви на бюрото на баща ви.

— Аха. Имал сте бизнес с баща ми.

Рубенов завъртя длан в жест „и да, и не“.

— Съветваме се понякога.

— Банкер ли сте?

— Така казват — отвърна той. — Всъщност, когато пристигнах от Русия, не се впечатлих от долен Ййст Сайд на Ню Йорк, затова взех влак през страната. В Сан Франциско отворих бар. След това срещнах едно хубаво момиче, чийто баща притежаваше банка, а останалото е много приятна история.

— Бихте ли приели да обядвате с мен? — попита го Айзък Бел.
— Трябва да поговоря с някой banker.

— Вече съм уговорил обяд. Но имаме време за чай в офиса ми.

Офисите на Рубенов се намираха на ъгъла на Ректор стрийт, която беше блокирана от полиция. Причината се оказа безопасното вдигане на някакъв роял от електрическа товарна кола до петия етаж, където бяха свалили прозореца. Отвореният прозорец беше на Рубенов и той покани детектива да влезе, без да обръща внимание на бъркотията. През зейналия отвор в стената първо лъхна студен полъх от река Хъдсън, а след това голямото черно пиано се люшна вътре, придружено от виковете на носачите. Секретарката с вид на почтена матрона им донесе чай във високи стакани.

Бел обясни мисията си.

— Значи изобщо не е съвпадение — каза Рубенов. — Рано или късно щяхте да ме намерите, след като другите ви посочеха вратата. Това, че ви познах, спестява време и ядове.

— Благодарен съм за помощта ви — отвърна Бел — При Морган не стигнах до никъде. Шефът го няма.

— Банкерите се държат като клан — обясни Рубенов — Откровеничат само помежду си, въпреки че изпитват взаимна неприязън и недоверчивост. Елегантните банкери на Бостън не обичат наглите нюйоркчани. Протестантите не вярват на немските евреи. Немските евреи не обичат руските евреи като мен. Неприязънта и недоверието карат света да се върти. Но стига философия. Какво точно искате да знаете?

— Всички са съгласни, че Озгуд Хенеси е неуязвим. Така ли е?

— Питайте баща си.

— Моля, сър?

— Чухте ме — каза той строго. — Не пренебрегвайте най-добрия съвет, който можете да получите в Ню Йорк. Питайте баща си. Предайте му поздравите ми. Не знам дали Хенеси е неуязвим. Допреди година щях да знам, но излязох от железниците. Вложих парите си в автомобилите и киното. Лек ден, Айзък.

Стана и отиде до пианото.

— Ще ви посвиря за довиждане.

Бел не искаше да пътува до Бостън, за да пита баща си. Искаше да получи отговорите си тук и сега от Рубенов, когото заподозря, че знае повече, отколкото признава.

— Носачите тъкмо излязоха. Не трябва ли първо да го настроите?

В отговор ръцете на Рубенов пробягаха по клавишите и четири акорда изригнаха в съвършено съзвучие.

Господин Мейсън и господин Хемлин правят пиана, които трябва да пуснеш от Ниагарския водопад, преди да ти се наложи да ги акордираш... Баща ви, млади Айзък. Идете да поговорите с баща си.

Бел взе метрото до Гранд Сентръл терминал, телеграфира на баща си, че идва и се качи на прочутия експрес „Белия влак“ на железница „Ню Ингълънд“. Помнеше го добре от студентските си дни, когато се возеше на него до Ню Хейвън. Бяха нарекли лъскавия експрес „Призрачния влак“.

Шест часа по-късно слезе на новата Южна гара на Бостън, гигантски храм от розов мрамор, посветен на мощта на железницата. Взе асансьора до горния пети етаж на гарата и се отби в бостънския офис на Ван Дорн. Баща му бе отговорил с телеграма: „Надявам се да можеш да останеш с мен“. Докато стигне до градската къща в стил „гръцки ренесанс“ на площад Луизбърг, беше минало девет.

Падрейк Райли, престарелият иконом, който се беше грижил за къщата още преди раждането на Айзък, отвори лъскавата предна врата. Поздравиха се топло.

— Баща ви е на масата — каза Райли. — Помислих, че може би ще ви е приятна една късна вечеря.

— Огладнял съм — призна Бел. — Как е той?

— Същият си е — отвърна Райли, дискретен както винаги.

Бел се спря в гостната.

— Пожелай ми късмет — промълви той на портрета на майка си. След това изправи рамене и влезе в трапезарията, където високата слаба фигура на баща му се изправи като щъркел от стола си в челото на масата.

Вгледаха се един в друг.

Райли, задържал се на прага, затаи дъх. Ебънизър Бел, помисли той с лека завист, изглеждаше неподвластен на възрастта. Косата му бе посивяла, разбира се, но си я беше запазил цялата, за разлика от него. А брадата му на ветеран от Гражданската война беше почти бяла. Но все още съхраняваше стройната фигура и изправената стойка на офицер от армията на Съюза, сражавал се в кървавия конфликт преди четири десетилетия.

Според иконома, мъжът, в който бе израснал синът на господаря му, трябваше да накара всеки баща да изпита гордост. Увереният синеок поглед на Айзък не отстъпваше на този на баща му, обагрен с теменуженото, наследено от майка му. Много си приличаха, помисли Райли. Може би твърде много.

— С какво мога да ти помогна, Айзък? — попита сковано Ебънизър.

— Не съм сигурен защо Андрю Рубенов ме прати тук — отвърна Айзък също така сковано.

Райли насочи вниманието си към по-стария мъж. Ако щеше да има помирение, зависеше от Ебънизър. Но той само каза сдържано:

— Рубенов е семеен човек.

— Не разбирам.

— Прави ми добрина... В характера му е.

— Благодаря, че ме покани да остана за през нощта — отвърна Айзък.

— Добре си дошъл тук — заяви бащата.

И тогава, за огромно облекчение на Райли, Ебънизър галантно се издигна до поднесената от сина му възможност със съгласието да остане, нещо, което от дълго време не беше правил. Всъщност, според иконома, суровият стар протестант прозвуча почти прочувствено:

— Добре изглеждаш, синко. Вярвам, че работата ти върви добре.

Двамата мъже протегнаха ръце.

— Вечерята е сервирана — обяви Райли.

Над уелски сандвич и студена варена съомга Ебънизър Бел потвърди това, което Марион намекна, а синът му подозираше.

— Железопътните магнати не са толкова всемогъщи, колкото изглеждат. Контролират линиите си, като пускат само дребни миноритарни дялове на борсата. Но ако банкерите им загубят доверие, ако инвеститорите поискат парите си, изведнъж се оказват на брега, към който духа вятърът. — Устните му се изкривиха в усмивка. — Извини ме, че намесвам моряшки метафори. Магнатите изпадат в затруднение, когато трябва да съберат капитал, за да попречат на конкурентите си да ги завземат, когато акциите им паднат. Железница „Ню Ингълнд“ скоро ще бъде погълната от железници „Ню Йорк“, „Ню Хейвън“ и „Хартфорд“. Работата е там, че „Ню Ингълнд“ вече няма думата по въпроса.

— Знам — възрази Бел. — Но Озгуд Хенеси досега поглъщаше всяка железница, която се изпречеше на пътя му. Твърде интелигентен и солиден е, за да бъде затруднен. Признава, че ще изгуби доверието за разширението на Каскейд, ако Саботьора го осуети. Това би било ужасна загуба, но твърди, че има достатъчно кредит, за да движи останалите си линии.

— Помисли колко много линии е съчетал Хенеси, в колко още е съдружник...

— Точно така. Притежава най-могъщия тръст в страната.

— Или най-голямата къща от карти.

— Но всички са съгласни, че Озгуд Хенеси е надежден. Човекът на Морган използва думата „неуязвим“.

— Не и според моите източници. — Ебънизър Бел се усмихна.

В този момент Айзък видя баща си в друга светлина.

Знаеше, разбира се, че като млад офицер Ебънизър се бе изявил в разузнаването на армията на САЩ. Доказваха го медалите му. Но го порази странна идея. Нещо, за което не беше помислял досега. Дали и баща му някога беше копнял да е нещо повече от банкер?

— Татко. Да не би да ми казваш, че ако Саботьора е в позиция да купува, ако компания „Южен Пасифик“ рухне под тежестта на провалилото се разширение Каскейд, би могъл да стане накрая нейният притежател?

— Не само на „Южен Пасифик“, Айзък.

— Всяка железница и страната — каза Айзък Бел.

Най-после го осъзна.

Престъпленията на Саботьора бяха продиктувани от толкова дръзка цел, колкото бяха зли и деянията му.

— Най-после знам какво иска той — каза Айзък. — Колкото и да е извратен, мотивът му е понятен. Твърде амбициозен е за нещо по-малко. Чудовищни престъпления, обслужващи бляна на гениален ум. Но как би могъл да се наслаждава на победата си? В мига, в който заграби железниците, ще го подгоним безмилостно от единия край на континента до другия.

— Напротив — отвърна Ебънизър Бел. — Ще се радва на победата си в лично охолство.

— Как?

— Предпазил се е от възможността да бъде идентифициран. Кого ще гоните? В коя страна? Толкова изобретателен престъпник, колкото го описваш, би осигурил „пенсионирането“ си, да го наречем така, по модела на европейските търговци на оръжие. Или опиумните картели. Знаем за спекуланти и борсови мошеници, които въртят незаконната си търговия безпрепятствено от трийсет години.

— Как? — настоя Айзък, макар че вече започваше да схваща картината.

— Ако бях Саботьора — отвърна Ебънизър, — щях да отида в чужбина. Щях да учредя лабиринт от чуждестранни холдинг компании, защитени от корумпирани правителства. Фиктивните ми корпорации биха подкупвали властите, за да си затварят очите. Да подкупя военния министър, защо не и финансовия. Европейските бюрократи са ужасни.

— А в Америка — член на Сената на САЩ — каза тихо Айзък.

— Корпорациите подкупват сенатори. Защо да не го направи един престъпник? Имаш ли предвид някой сенатор?

— Чарлз Кинкейд.

— Човек на Хенеси. Макар да съм длъжен да заявя, че винаги съм смятал Кинкейд за по-голям палячо от повечето, които заседават в онази височайша камара.

— Така изглежда. Но от доста време имам ужасно подозрение за него. Това, което ми подсказваш, го обяснява. Би могъл да е агентът на Саботьора.

— С неограничен достъп до правителствени служители, горящи от желание да угодят. И не само агентът на Саботьора в Съединените щати, но също така и шпионинът на Саботьора във вътрешния кръг на Хенеси. Би било дяволски подло, нали, синко?

— И ефективно! Ако Саботьора е показал като нещо повече от хладнокръвие и безскрупулност, това е ефективността... Но с тази хипотеза има един проблем: Чарлз Кинкейд изглежда клони да бъде номиниран за президентския пост.

— Не говориш сериозно!

— Престъпник Уайтуей го подкрепя. Трудно ми е да си представя политик, който иска да стане президент, рискувайки да го хванат, че взима подкупи от убиец.

— Няма да е първият политик, достатъчно нагъл, за да се самоубеди, че никой не може да го хване — отвърна кротко Ебънизър Бел.

Падрейк Райли ги прекъсна, за да заяви, че е сервирал бренди и кафе в библиотеката и би желал да си легне, в случай че не желаят още нещо. Завъртя се на пети и изчезна, преди да размислят.

Освен това беше оставил разпалени въглища зад решетката на камината. Докато Ебънизър Бел наливаше щедро глътки бренди в две кафени чаши. Айзък се загледа в пламъците, мислейки трескаво. Възможно беше Кинкейд да е наел боксьорите да го убият в Роулинс.

— Натъкнах се на Кени Блум в Овърленд Експрес — подхвърли той.

— Как е хайманата?

— С около трийсет кила по-тежък от средния хаймана и по-богат от всякога. Татко, как Саботьора би събрал капитала, нужен му да купи „Южен Пасифик“?

Ебънизър отговори без колебание.

— От най-богатите банкери на света.

— Морган ли?

— Не. Както разбирам, ресурсите на Морган са изопнати. Не би могъл да пипне линиите на Хенеси. Нито Вандербилт или Хариман, или Хил, дори да се обединят. Ван Дорн има ли офиси в чужбина?

— Имаме взаимни споразумения с чуждестранни следователи.

— Погледнете в Европа. Единствените достатъчно богати банкери са в Лондон и Берлин.

— Непрекъснато споменавах Европа.

— Ти ми описа престъпник, който трябва да опази огромен капитал в най-строга тайна. Накъде би могъл да се обърне за парите си, освен към Европа? И точно там ще се скрие накрая. Препоръчвам ти да използваш европейските връзки на Ван Дорн, за да хванеш банкерите му. Междувременно ще разровя въглените.

— Благодаря ти, татко. — Айзък стисна ръката му. — Вдъхна нов живот на случая.

— Къде отиваш?

Айзък крачеше към коридора.

— Връщам се на отсечката колкото може по-бързо. Ще продължи да напада, докато Хенеси се срути.

— Но няма бързи влакове толкова късно.

— Ще наема специален до Олбъни и ще хвана експрес „Чикаго“.

Баща му го изпрати до вратата, помогна му с палтото и се задържа във фойето, щом синът забърза в нощта.

— Когато мога да се върна — извика през рамо Айзък, — има едно лице, с което искам да те запозная.

— Очаквам да се запозная с мис Морган.

Бел се закова на място. Това в окоето на баща му блясък от светлината на лампата ли беше, или намигване?

— Знаеш? Чул си?

— Източниците ми са единодушни: „Синът ти — казват ми — е щастливец“.

Поредният бурен тихоокеански вятър духаше с все сила, докато Джеймс Дашууд присъстваше на дванайсетото си събрание на въздържатели. Този път се провеждаше в мразовит салон в Санта Барбара, нает от „Лосовете“. Дъжд пердашеше в прозорците, а вятърът огъваше дърветата и пръскаше мокри листа по стъклата. Но ораторът

беше вдъхновен, а публиката — ентузиасирана, в очакване на пикантно въодушевено слово от чворестия червендалест „Капитан“ Уили Ейбрамс, водач на клипер от нос Хорн, оцелял от корабокрушение и реформиран пияница.

— Че алкохолът не е хранителен... — забумтя капитан Уили. — Че води до обща и нездравословна възбуда... Че втвърдява мозъчните тъкани... е доказано от всеки научен анализ. Питайте всеки корабен офицер какво предизвиква моряшките бунтове. Отговорът му? *Алкохолът*. Питайте полицая какво прави хората престъпници? Отговорът му? *Алкохолът*. Питайте пазача в затвора. *Алкохолът*. И помислете за разхода! Колко самуна хляб могат да удостоят кухненската маса с парите, похарчени за упойващи течности? Колко уютни домове могат да се построят с тези пари? Ами че с тези пари може да се изплати целият национален дълг!

Дашууд се заслуша, отвлечен за миг от огледа на мъжете сред публиката. От многото оратори въздържатели, които беше слушал досега, докато търсеше ковача Джим Хигинс, капитан Уили Ейбрамс беше първият, който обещаваще изплащане на националния дълг.

След като приключи и Дашууд не видя в изнизващата се тълпа никой, който да прилича на ковача, се приближи до подиума.

— Още един ли? — попита капитан Уили, докато прибираше бележките си. — Винаги има време за още един обет.

— Вече съм дал обет — отвърна му Дашууд и размаха под носа му „Декларацията за пълно въздържание“, регистрирана преди четири дни от клона на Женския християнски въздържателски съюз във Вентура. Имаше още десет такива в чантата си, наред с куката за дерайлиране на влакове, изработена от котва, и пачка копия от скицата на дървосекача.

— Търся един приятел, който, надявам се, е дал обета, но може да го е нарушил. Изчезнал е и се боя от най-лошото. Висок мускулест тип, ковач на име Джим Хигинс.

— Ковач? Едър мъж? Изгърбени рамене? Тъмна коса? Тъжни и уморени очи?

— Виждали сте го?

— Дали съм го виждал? И още как. Благодарение на мен горкият дявол промени навиците си. До крайност.

— В какъв смисъл?

— Вместо да даде обет никога повече да не пие алкохол, закле се да се откаже от всичко, което би могъл изобщо да иска един мъж.

— Не ви разбирам, капитан Уили.

Ораторът се озърна наоколо да се увери, че няма да го чуят жени и смигна със сбръчкания клепач над кървясалото си око.

— Отказа пиенето, отказа светските неща, дори момичетата отказа. Значи, братко, аз искрено вярвам, че пиенето и пианството са неразделими злини. Самият наш Спасител Иисус не би могъл да опази клиентите си трезви, ако държеше бар. Но никога да не се казва, че капитан Уили проповядва отказ от *всички* земни удоволствия.

— Какво направи Джим Хигинс?

— Монах е станал, както чух.

— Монах?

— Влезе в манастир, това направи.

Джеймс Дашууд бързо извади бележника си.

— Кой орден?

— Не съм сигурен за това. Орденът на Свети Някой си. Изобщо не бях го чувал преди. Не е от редовните, нещо като разклонение... каквито се срещат в тия краища.

— Къде?

— Нагоре по крайбрежието. Разбирам, че много са разпрострели.

— Кой град?

— Някъде северно от залив Моро, мисля.

— В хълмовете или до морето? — настоя Дашууд.

— И двете, както чух. Много се ширят.

Бяха изтекли четирийсет години, откакто първият трансатлантически телеграфен кабел анихилира времето и пространството. До 1907 г. над дузина такива се изпъваха под океана между Ирландия и Нюфаундленд. Последният можеше да предава по сто и двамайсет думи в минута. Докато Айзък Бел летеше на запад, значителен дял от капацитета на кабела бе ангажиран от детективска агенция Ван Дорн в събиране на информация за европейските банкери на Саботьора.

Телеграмите се сипеха при всяка смяна на влаковия екип и всяко спиране за вода. Докато стигне до Бъфало в наетия локомотив

„Атлантик 4-4-2“ — бърза машина с високи колела, гонеща крайезерното трасе на равнището на водата — Бел имаше цял куфар пълен с хартии. По пътя при него се качваха агенти на Ван Дорн и наети на договор проучватели, специалисти в банковото дело и преводачи от френски и немски. В началото докладите бяха от общ характер, по европейското финансиране на железопътни трасета в Китай, Южна Америка, Африка и Мала Азия. След това, докато колегите на агенцията разравяха по-надълбоко, докладите станаха по-специфични, с повтарящи се упоменавания на компания „Шане & Симон“, малко известна немска инвеститорска къща.

— Бел нае спален „Пулман“ в Толедо за набъбващия си персонал и замени „4-4-2“ с по-мощен „Болдуин 4-6-0“. В Чикаго добави и вагон-ресторант, за да могат следователите му да разпрострат работата си по масите, докато бързаха през Илинойс и Айова.

Прекосиха Канзас, сменяйки локомотивите с новия високоефективен в сравнение с „Болдуин“ „Атлантик“, за да вдигнат скоростта по лекия, но неумолим наклон на Големите равнини. Взимаха телеграми при всяко спиране. Масите в ресторанта бяха затрупани под жълтата хартия. Оперативните, счетоводителите и одиторите на Айзък Бел нарекоха специалния си влак „Ван Дорн Експрес“.

Появиха се Скалистите планини, сини като небето, след това се оформиха от мъглата в три отделни увенчани със сняг вериги. Шефовете на Планинското подразделение на железницата, водени от желание да помогнат, подмениха най-добрите си машини прериен тип с тежките цилиндри „Воклейн“, подходящи за наклона на трасето. До този момент в бързия бяг през континента осемнадесет локомотива и петнадесет екипа бяха карали „Ван Дорн Експрес“ на скорост, надминала рекорда от предишната година, петдесет часа от Чикаго.

Бел вида шаблон, който се въртеше около компанията „Шане & Симон“, базирана в Берлин. Преди години си беше създала здрави връзки с германското правителство посредством могъщия канцлер Ото фон Бисмарк. Тези връзки бяха укрепнали при сегашния владетел, кайзер Вилхелм. Източниците на Ван Дорн донасяха, че финансовата къща изглежда тайно беше преливала правителствени пари към строителите на Багдадската железница, за да поддържа фикцията, че

Германия не е замесена в строежа на железницата, противопоставяйки се на британските, френските и руските интереси в Близкия изток.

— Работодателят на сенатор Чарлз Кинкейд, доколко помня — каза един от преводачите, служил в Държавния департамент, преди да го привлече Ван Дорн.

— От времето, когато е станал известен като „героят инженер“.

Бел телеграфира до Сакраменто, за да проверят за трансакции между „Шане & Симон“ и членове на вътрешния кръг на Хенеси.

Чарлз Кинкейд, разбира се, беше останал в челото на списъка в ума на Айзък Бел, след като баща му бе обяснил, че чуждестранни холдингови компании и тайният им собственик щяха да са прикрити от корумпирани правителствени лица. Естествено, един американски сенатор можеше да помогне много за интересите на Саботьора и за опазване на тайните му. Но какъв мотив можеше да тласка Кинкейд да излага на риск вече изгодната си политическа кариера? Пари? Много повече, отколкото печелеше от акциите на железница „Южен Пасифик“. Неприязън към Хенеси, затова че не е окуражил Лилиан да се омъжи за него? Или ухажването беше игра, повод да може да се навърта около вечно движещия се щаб на Хенеси?

— Но как се връзваше шпионирането за Саботьора с президентските му аспирации? Или окуражаваше Престън Уайтуей да води кампанията му, само за да си осигури димна завеса? Дали Чарлз Кинкейд не бе пожертвал политическите си мечти, за да се съсредоточи над трупане на огромни богатства чрез подкупи? Или, както беше предположил баща му, беше толкова арогантен да вярва, че ще може да се измъкне и с двете?

Дефиницията на Ебънизър Бел за „разравяне на въглените“ се оказа доста вълнуващо начинание. Президентът на „Американска щатска банка“ започна с разпитване на доверени приятели и колеги в Бостън. Ню Йорк и Вашингтон по телефон, телеграф и с частни куриери. След като научи каквото можа благодарение на високите си връзки, зарови по-надълбоко в централните райони на страната, като обърна особено внимание на Сейнт Луис, рожденото място на изгорялата компания „Подводни стълбове и кесон Юниън“. Информацията, която събра в Запада, покривайки най-големите банкери в Сан Франциско, Денвър и Портланд, го доведе до

необходимостта да потърси услугите на по-дребните банки в Калифорния и Орегон.

Молба от страна на влиятелния бостънски banker доведе до частна среща в Юрика, дълбоководно пристанище, което обслужваше индустрията с дървен материал от секвоя на двеста километра северно от Сан Франциско. Стенли Перони, енергичният президент на Северозападна банка Юрика, се отби в офиса на предприемчивия дървосекач А. Дж. Готфрайд. Готфрайд беше заел солидна сума от банката на Перони, за да модернизира дърворезна компания „Хъмбълт бей“. Офисът му беше с изглед към дървения му кей, изпънал се навътре в пердашеното от дъжда пристанище.

Готфрайд извади от бюрото си бутилка класен бърбън и двамата мъже започнаха да отпиват, обсъждайки времето. Това, че ставаше от ужасно по-ужасно, можеше да се предскаже от гледката с червения парен катер, пухтящ напористо между пристаналите и закотвени товарни шхуни.

— Проклето време. Май ще ни удари отново.

Червеният катер се пилотираше от специалния куриер на метеорологичната служба на САЩ, който вещаеше прогнози за силни бури на капитаните на съдове в пристанището.

Банкерът мина по същество.

— Доколкото помня, Готфрайд, ти купи дърворезна „Хъмбълт бей“ с приходите от продажбата на дърводобивното си предприятие в източен Орегон.

Дървосекачът, решил да се възползва от тази неочаквана визита на банкера си, отвърна:

— Точно така стана. Макар да си спомням, че ти го улесни, като обеща да ми помогнеш с подмяната на старото оборудване.

— Готфрайд, кой купи твоята компания „Източен Орегон“?

— Един тип с повече пари, отколкото разум — призна сърдечно Готфрайд. — Бях се отчаял, че изобщо ще мога да се отърва, докато той не се появи. Просто беше прекалено скъпо да се смъква дървото от онези планини. Не като тук, където мога да товаря шхуните с дървен материал от собствения си кей. Стига, разбира се, съдовете да не потънат, докато се опитват да стигнат до пристанището.

Перони кимна нетърпеливо. Всеки знаеше, че входът към залив Хъмбълт заслужаваше прозвището си „Гробището на Пасифика“.

Гъстата като грахова супа мъгла, пенестите вълни, разсипващи се на вихрушки и облаците пушек от дърворезните превръщаха намирането на канала в изпитание, от което косите на морските капитани побеляваха.

— Разбирам — натърти той, — че планираш да добавиш фабрика за дограма и врати към бизнеса си.

— Стига да мога да събера средствата — отвърна Готфрайд с надеждата, че е чул добре. — С тази Паника не е лесно да заемеш пари.

Банкерът погледна дървосекача в очите и каза:

— Подозирам, че някои благонамерени заемодатели ще нададат съчувствено ухо, въпреки Паниката. Кой купи „Източен Орегон“?

— Не мога да ти кажа всичко за него. Както можеш да си представиш, точно на този кон не му гледах зъбите. Веднага щом си стиснахме ръцете, духнах от там колкото може по-бързо.

Пресуши чашата си и си наля нова, а чашата на банкера допълни.

— Какво *все пак* знаеш за купувача на дървопреработвателна компания „Източен Орегон“? — настоя Перони.

— Първо, че имаше доста пари.

— Откъде издаде чека си?

— Виж, това беше интересно. Бих предположил, че ще е през Сан Франциско или Портланд. Но чекът му беше от нюйоркска банка. Беше малко подозрително, но го изплатиха чисто.

— Човекът от Ню Йорк ли беше?

— Може би. Определено не разбираше много от бизнеса с дървен материал. Сега като го спомена, струва ми се, че го купуваше за някой друг.

Банкерът кимна, окуражавайки дървосекача да продължи разказа. Ебънизър Бел беше дал ясно да се разбере, че не очаква цялата история от един-единствен източник. Но всяко късче беше от полза. И могъщият президент на „Американска щатска банка“ също така беше дал ясно да се разбере, че ще е благодарен за всяко сведение, което Перони можеше да му подаде по жицата.

„Ван Дорн Експрес“ спря в Юниън депо на Денвър само колкото един агент на Ван Дорн в карирано сако и с бомбе да се качи наперено, носейки нови съобщения от Лондон и Берлин.

— Здравсти, Айзък. Отдавна се съм те виждал.

— Сядай тук, Роскоу. Изчеткай ги хубаво тия записи за компания „Шане и Симон“. Въпросите ти да са готови за телеграфиране на следващата спирка.

Адвокат, привлечен в Солт Лейк Сити, донесе още за „Шане & Симон“. Основата на мощната германска банка представляваше инвестиционна мрежа, подкрепила модернизационни проекти из Отоманската империя. Но от деветдесетте години на миналия век бяха започнали бизнес в Северна и Южна Америка.

„Ван Дорн Експрес“ фучеше през Голямата солена пустиня, когато Роскоу, качил се в Денвър, докопа жилата в купищата телеграми за „Шане & Симон“.

— Айзък! Кой е Ерастъс Чарни?

— Железопътен адвокат. Забогатял с акции на „Южен Пасифик“. Изглежда знае повече кога да купува и кога да продава, отколкото би трябвало.

— Е, адски сигурно е, че е продал нещо на „Шане и Симон“. Виж тия депозити с брокера на Чарни.

Бел телеграфира до Сакраменто от Уендоувър, докато влакът бързо зареждаше вода и въглища за изкачването в Невада, като им даде указания да проследят откритието на Роскоу. Но се опасяваше, че доста са закъснели. Ако „Шане & Симон“ наистина подкрепяше финансово Саботъора, то Чарни явно беше подкупен, за да му предава информация за плановете на Хенеси. За жалост фактът, че продажният железопътен адвокат все още бе жив подсказваше, че връзката му с опасния престъпник беше заобиколна и Чарни нямаше да знае нищо за него. Но поне щяха да отстранят от играта още един от съучастниците на Саботъора.

Два часа по-късно влакът потегляше от Илко, Невада, когато един пълничък счетоводител затича след последния вагон. С петнайсетина кила наднормено тегло и с десет години над подходящата за такова тичане възраст, Джейсън Адлър се препъна. Едната му мека розова длан вече се беше вкопчила в перилото на вестибюла, другата бе притиснала дебела кожена чанта до гърдите му. Когато влакът го повлече по перона, човекът се задържа с всичка сила, преценявайки хладнокръвно, че вече лети твърде бързо, за да се пусне, без да понесе тежки увреждания. Бдителен кондуктор го забеляза и се притича на помощ. Сграбчи с две ръце гънките на палтото му. Твърде късно осъзна, че тежестта на падащия повлича и двамата от влака.

Двама мускулести детективи на Ван Дорн скочиха да им помогнат.

Най-сетне счетоводителят се озова на пода на вестибюла, притиснал чантата си до гърдите.

— Имам важна информация за господин Айзък Бел — каза задъхано.

Бел тъкмо беше заспал за първи път от двацет и четири часа, когато дръпнаха завесата на купето му във вагона кушет „Пулман“. Събуди се моментално и очите му блеснаха съсредоточено. Оперативният се извини и представи дебелия мъж, притиснал чантата и до костюма, който изглеждаше, все едно че се е търкалял в склад с въглища.

— Това е господин Адлър, господин Бел.

— Здравсти, господин Адлър. Кой сте вие?

— Счетоводител, работя за „Американска щатска банка“.

Бел смъкна краката си от кушета.

— Работите за баща ми.

— Да, сър — каза гордо Адлър. — Господин Бел изрично ме помоли да се заема с този одит.

— Какво открихте?

— Разкрихме името на тайния собственик на компания „Подводни стълбове и кесон“ от Сейнт Луис.

— Продължете!

— Трябва да говорим насаме, господин Бел.

— Това са агенти на Ван Дорн. Можете да го кажете пред тях.

Адлър притисна още по-силно чантата си.

— Извинявам се на господата, както и на вас, господин Бел, но имам изрична заповед от шефа ми, господин Ебънизър Бел, президент на Американска щатска банка, да говоря с вас и само с вас.

— Извинете ни — каза Бел. Детективите напуснаха. — Кой е собственикът на „Юниън“?

— Фиктивна корпорация, учредена от берлинска инвестиционна къща.

— „Шане и Симон“.

— Да, сър. Добре сте осведомен.

— Стигнахме до там. Но кой притежава фиктивната корпорация? Адлър сниши гласа си до шепот.

— Изцяло е контролирана от сенатор Чарлз Кинкейд.

— Сигурен ли си?

Адлър се поколеба само за секунда.

— Не на сто процента, но достатъчно сигурен, че сенатор Кинкейд е техен клиент. „Шане и Симон“ са осигурили парите. Но съществуват много податки, че са го направили в негова полза.

— Това подсказва, че Саботьора има добри връзки в Германия.

— Такова беше заключението и на баща ви — отвърна Адлър.

Кинкейд вероятно служеше на Саботьора, точно както беше подозирал. Но Бел нямаше време да се поздравява за откритието. Моментално нареди разследване на всеки външен подизпълнител, привлечен от компания „Южен Пасифик“ да работи на линия Каскейд. И прати предупредителна телеграма до Арчи Абът да държи под око сенатора.

— Телеграма, господин Абът.

— Благодаря ви, господин Медоуз.

Арчи Абът се усмихна широко, след като разшифрова телеграмата от Айзък Бел. Вчеса рижата си коса в отражението на вагонния прозорец и оправи стегнатата си вратовръзка. След това закрачи право към частния кабинет на Озгуд Хенеси, въоръжен с чудесен повод да се обади на мис Лилиан, която носеше рубинено кадифена блузка, вталена в кръста, с интригуващи перлени копчета отпред и впита по бедрата дълга пола.

Старецът тази сутрин не беше в дружелюбно настроение.

— Какво искаш, Абът?

Лилиан наблюдаваше внимателно, за да прецени как ще се оправи Арчи с баща ѝ. Нямаше да се разочарова. Арчи нямаше проблеми с бащите. Слабостта бяха майките.

— Искам да ми кажете всичко, което знаете за външните подизпълнители, работещи по отсечката — каза Абът.

— Вече знаем за „Стълбове и кесон Юниън“ — отвърна тежко Хенеси. — Иначе, няколко долу в Каскейд. Доставчици, хотели, перални. Защо питаш?

— Айзък не иска да се повтори проблемът със стълбовете, нито пък аз. Проверяваме всички външни контрактори. Правилно ли разбирам, че от „Южен Пасифик“ е бил нает подизпълнител за доставянето на траверси за линията?

— Разбира се. Когато започнахме да я строим, уредих да се складират траверси отсам моста над каньона, за да можем бързо да скочим напред, след като го прехвърлим.

— Къде е дъскорезницата?

— На около дванайсет километра нагоре в планината. Новите собственици модернизираха старата водна дъскорезница.

— Доставяха ли траверси според обещаното?

— В общи линии. Оттам смъкването на материала долу е бавно, но общо взето се получи. Дадохме им голяма преднина и креозотният цех има повече, отколкото може да обработи.

— Цехът също ли е външен контрактор?

— Не. Наш е. Просто го събаряме и го местим по линията, където ни потрябва.

— Защо не учредихте своя дъскорезница, както сте правили преди?

— Защото мостът беше далече напред от останалата част от трасето. Тези хора вече работеха. Изглеждаше най-бързият начин да се свърши работата. Това е всичко, което мога да ти кажа.

— Между другото, виждали ли сте сенатор Кинкейд днес?

— Не, от вчера не съм го виждал. Ако си толкова заинтригуван от дъскорезното предприятие, защо не се качиш горе да го видиш?

— Точно там отивам.

Лилиан скочи от стола си.

— Ще дойда с теб!

— Не! — отвърнаха едновременно Арчи Абът и Озгуд Хенеси.

Баща ѝ удари с юмрук по масата за повече тежест. Арчи ѝ предложи грабваща сърцето усмивка и извинение.

— Бих искал да дойдеш с мен, Лилиан, но политиката на Ван Дорн...

— Знам. Вече го чух. Не водите приятели на престрелки.

Джеймс Дашууд разпозна манастира „Сейнт Суидън“ от податката, изтървана от оратора на Женското християнско въздържателно дружество, капитан Уили Ейбрамс, който му бе казал, че много са се разпрострели.

Границите му обхващаха хиляда и триста квадратни акра, ширнали се от подножията на планината Санта Лусия до скалите над Тихия океан. Разкалян път, на километри от най-близкото градче, водеше през железни порти на нагънато плато, засадено с градини с плодни дървета, орехи и лозя. Църквата беше скромна съвременна сграда с прозорци от цветно стъкло. Ниски каменни здания в същия стил подслоняваха монасите. Не обърнаха внимание на Джеймс, когато ги попита за дошъл наскоро ковач на име Джим Хигинс.

Монасите в широки раса го подминаваха, все едно че не съществуваше. Тези, които събираха гроздето и орехите, продължаваха да работят, каквото и да им кажеше. Най-сетне един го съжали, взе пръчка и надраска в калта: „Клетва за мълчание“.

Дашууд взе пръчката и надраска: „Ковач?“

Монахът посочи към няколко плевника и навеси срещу спалните. Дашууд се запъти натам, чу далечно дрънчене на чук върху желязо и ускори крачките си. Заобиколи един плевник и видя тънък димен стълб, издигащ се между клоните на кестен. Хигинс се беше изгърбил и очукваше конска подкова на рога на наковалнята.

Носеше кафяво расо под кожената си престилка. Главата му беше гола под студения дъжд. В расото ковачът му се стори по-едър, отколкото го помнеше. В едната си яка ръка стискаше масивен чук, а в другата — дълги клещи, които държаха нажеженото до червено желязо. Когато вдигна очи и го видя в костюма и пътната чанта, сякаш едва потисна импулса си да побегне.

Вместо това го изгледа дълго и навъсено.

— Надявам се, че не си дал клетва за мълчание като другите — каза Дашууд.

— Само послушник съм. Как ме намери?

— Когато чух, че си спрял пиенето, отидох на събранията на въздържателите.

Хигинс изсумтя — къде на смях, къде ядосано.

— Мислех, че манастир ще е последното място, където ще ме намери Ван Дорн.

— Беше уплашен от рисунката, която ти показах.

Хигинс вдигна нажежената подкова в клещите си.

— Май съм сбъркал...

— Позна го, нали?

Хигинс хвърли подковата във ведро с вода.

— Името ти е Джеймс, нали?

— Да. И двамата сме Джим.

— Не, ти си Джеймс, аз съм Джим... — Подпря клещите на наковалнята и остави чука до тях. — Ела, Джеймс. Ще те разведа.

Джим Хигинс закрачи тежко надолу към брега. Джеймс Дашууд го последва. Настигна го и продължиха заедно, докато се наложи да спрат на ронливия ръб на стръмнината. Тихият океан се просна пред очите им, сив и застрашителен под снишеното небе. Дашууд погледна надолу и стомахът му се сви. На сто метра от тях океанът връхлиташе с грохот по скалистия плаж и мяташе бели пръски нагоре. Дали Хигинс го беше подмамил на тази самота стръмнина, за да го хвърли долу на смърт?

— От доста време знаех, че съм се запътил към ада — заговори мрачно ковачът. — Точно затова спрях да пия уиски. Но не помогна. Спрях и бирата. Продължавам обаче да вървя към ада. — Обърна се към Джеймс Дашууд с пламнали очи. — Излязох от кожата си, когато се появи. Уплаши ме и побягнах. Хукнах да се крия.

Джеймс Дашууд се зачуди какво да отговори. Какво щеше да направи Айзък Бел при тези обстоятелства? Да се опита да щракне белезниците на дебелиите му китки? Или да го остави да говори?

— Едри риби учредиха този манастир — говореше Хигинс. — Много от тези монаси са богати хора, отказали се от всичко, за да живеят простичко. Знаете ли какво ми каза един от тях?

— Не.

— Каза ми, че върша ковашкия си занаят точно както са го правили в Библията, само дето горя минерални въглища вместо

дървени. Казват, че да се работи според писаното в Библията е добре за душите ни.

Едрият мъж обърна гръб на пропастта и се загледа към нивите и ливадите. Дъждът се усили и загърна в тъмна пелена лозята и плодните дървета.

— Мислех, че тук съм в безопасност.

Погледа дълго и мълчаливо, преди да заговори отново.

— Това, за което не помислих бе, че тук ще ми хареса. Харесва ми да работя на открито под някое дърво, а не притиснат от камиони и автомобили, с вмирянания въздух. Харесва ми да съм с бурята. Обичам да гледам бури... — Обърна се към океана, набразден от тъмния шквал. На югозапад, небето почерняваше като въглен. — Виждаш ли там? — попита той и посочи към тъмното.

Дашууд виждаше мрачен студен океан, ронеща се стръмнина под краката си и скали далече долу.

— Погледни, Джеймс. Не виждаш ли, че идва?

Младшият детектив си помисли за миг, че ковачът бе полудял много преди дерайлирането на влака.

— Какво да видя, Джим?

— Бурята. — Очите на ковача пламтяха. — Най-често идват от северозапад, каза ми един монах, от северния Тихи океан, където е студено. Тази идва от юг, където е топло. От юг носи повече дъжд... Знаеш ли какво?

— Какво? — попита Дашууд, изгубил надежда.

— Има един монах, чийто баща притежава безжичен телеграф „Маркони“. Знаеш ли, че в този момент, на четиристотин мили в морето, има кораб, който телеграфира на Метеорологичното бюро какво е времето там! — Мъжът замълча, възхитен на откритието.

Беше възможност да се натисне педала и Джеймс я използва.

— Взеха идеята от Бен Франклин.

— А?

— Научих го в средния курс. Бенджамин Франклин забелязал, че бурите са движещи се формации, които могат да се проследят накъде отиват.

Ковачът изглеждаше заинтригуван.

— Сериозно?

— Тъй че когато Самюъл Морз изобретил телеграфа, станало възможно да се изпращат предупреждения до хората на пътя на бурята. Както казваш, Джим, сега безжичният телеграф „Маркони“ позволява кораби да телеграфират предупреждения далече от океана.

— Значи метеорологичното бюро е знаело за тази от доста време? Не е ли страхотно?

Дашууд прецени, че темата с климата ги е отклонила достатъчно.

— С какво те изплаших? — попита го.

— Онази рисунка, която ми показва.

— Тази ли? — Извади скицата без мустаци от чантата си.

Ковачът извърна глава.

— Този извади експрес „Коустлайн“ от релсите — промълви мъжът. — Само дете сте направили ушите му прекалено големи.

Дашууд ликуваше. Примката около Саботьора се стягаше. Бръкна в чантата си. Айзък Бел му беше телеграфирал да се свърже с две ченгета на „Южен Пасифик“, Том Григс и Ед Ботъмли. Григс и Ботъмли бяха извели Дашууд да ударят по едно, напиха го и го оставиха в прегръдките на червеночоса дама в любимия им бардак. След това го заведоха на закуска и му дадоха куката, която бе изкарала от релсите експрес „Коустлайн“. Извади от чантата си тежкото парче желязо.

— Ти ли направи тази кука?

Ковачът я погледна навъсено.

— Знаеш, че бях аз.

— Защо не каза нищо?

— Защото щяха да обвинят мен за убийството на горките хора.

— Как се казваше?

— Изобщо не си каза името.

— Щом не знаеш името му, защо побягна?

Ковачът отпусна глава. В очите му бликнаха сълзи и се затъркаляха по червените бузи.

Дашууд нямаше представа какво да прави по-нататък, но усещаше, че щеше да е грешка да заговори. Загледа се към океана в усилие да запази мълчание с надеждата, че мъжът ще продължи изповедта си. Плачещият ковач прие мълчанието му за обвинение.

— Не исках да навредя. Не исках да нараня никого. Но на кого щяха да повярват, на мен или на него?

— Защо нямаше да ти повярват?

— Аз съм просто един ковач. Той е едра риба. Ти на кого би повярвал?

— В какъв смисъл „едра риба“?

— На кого би повярвал ти? На пиян ковач или на сенатор?

— Сенатор? — повтори Дашууд напълно отчаян. Цялата му работа, цялото преследване, цялото гонене на ковача го беше довело до един луд.

— Винаги се криеше в тъмното — промълви Хигинс, докато бършеше сълзите. В уличката зад конюшнията. Но момчетата отвориха вратата и светлината падна на лицето му.

Дашууд помнеше уличката. Помнеше вратата. Можеше да си представи светлината. Искеше да повярва на ковача. И все пак не можеше.

— Къде беше виждал този сенатор преди?

— Във вестника.

— И сетне го видя добре?

— Както ти стоиш тук пред мен — отвърна Хигинс и Дашууд реши, че си вярва на всяка дума толкова силно, колкото се обвиняваше за катастрофата на експрес „Коустлайн“. Но това, че си вярваше, не го правеше непременно нормален. — Мъжът, когото видях, приличаше точно на онази голяма клечка, на сенатора. Не беше възможно да е той. Но ако беше — ако беше той — разбирах, че съм се забъркал в голяма каша. Голяма беда. Беда, която заслужавах. От свършеното с ей тая ръка.

Заплака по-силно, гърдите му се разтърсиха и вдигна си длан, мокра от сълзите му.

— Онези хора загинаха от свършеното с ей тази ръка. Машинистът. Огнярят. Онзи от профсъюза. Малкото момче...

Силният порив на вятъра развя монашеското расо на Хигинс и той се загледа надолу в пенестите вълни, сякаш му предлагаха мир. Дашууд не смееше да диша. Беше сигурен, че една грешна дума, едно просто „Кой сенатор?“ щеше да накара Хигинс да скочи в пропастта.

Озгуд Хенеси четеше конско на адвокатите си, след като беше съдрал кожата на банкерите си за лошите новини от Уолстрийт, когато

заседанието бе прекъснато от нисък, симпатичен на вид тип с тънка вратовръзка, жилетка, кремаво бяла шапка „Стетсън“ и старомоден патлак за единична стрелба 44 калибър в кобура на бедрото.

— Извинете, господа. Съжалявам за прекъсването.

Адвокатите на железницата вдигнаха глави и лицата им засияха от надежда. Всяко прекъсване, извадило от релсите разгневения им президент, беше дар от Небесата.

— Как минахте през кондуктора ми? — попита ядосано Хенеси.

— Уведомих кондуктора ви — и джентълмена детектив с пушката — че съм Крис Данис, съдия-изпълнител на Съединените щати. Имам съобщение от господни Айзък Бел за господин Ерастъс Чарни. Господин Чарни случайно да е тук?

— Аз съм — заяви пълният Чарни с провисналата гуша. — Какво е съобщението?

— Арестуван сте.

Куршумът от пушката „Уинчестър“, който замалко не беше свалил ренегата телеграфист Рос Паркър от коня, беше разкъсал десния му бицепс и бе надупчил мускула с парчета счупена кост. Според доктора бе извадил късмет, че раменната му кост не е пробита, а е само нащърбена. Паркър не се чувстваше късметлия. Две и половина седмици след като детективът на Ван Дорн с провлечения тексаски говор го беше прострелял и бе убил двама от най-добрите му хора, болката все още бе толкова силна, че главата му се замая от вдигането на ръката, за да превърти ключа в пощенската си кутия.

Още повече го заболя, когато бръкна вътре, за да извади писмото от Саботъора. Болеше го дори докато режеше плика с автоматичния си нож. Паркър изруга на ум частното ченге, което го беше простреляло. Наложил се да се подпре на тезгяха, докато вадеше багажния билет, който се беше надявал да намери.

Ежедневната пощенска картичка на метеорологичното бюро с отпечатаната на нея прогноза седеше на тезгяха в метална рамка. Пощальонът я носеше всеки ден във вдовишката ферма извън градчето, където Паркър се възстановяваше. Днешната прогноза беше също като вчерашната и онзи деншната: още вятър и още дъжд.

Поредната причина да се махне от Сакраменто, докато все още бе възможно.

Паркър отнесе багажния билет на гарата и прибра оставения от Саботьора пътен сак. Вътре намери обичайните пачки с двайсетдоларови банкноти заедно с карта на Северна Калифорния и Орегон, показваща къде трябва да се срежат жиците. Имаше и кратка бележка: „Започни веднага“.

Ако Саботьора смяташе, че Рос Паркър ще хукне да се катери по телеграфни стълбове с гръмната ръка и с двама от бандата му застреляни, въобще не беше познал. Плановете му, свързани с тази торба пари не включваха да си ги изработва. Буквално затича на галоп през гарата, за да се нареди на опашката на билетното гише.

Пререди го едър мъж. С елечето, плетената шапка, карираната риза, мустаците като на морж и подкованите с кабари ботуши, приличаше на дървосекач. Дори миришеше на такъв — на засъхнала пот и мокра вълна. Липсваше само двуострата брадва, метната на рамото му. С брадва или не, беше твърде едър, за да спори човек с него, призна си Паркър, особено с гръмната ръка. Още по-едър тип със същата миризма се нареди на опашката зад него.

Дървосекачът купи три билета до Рединг и се спря отстрани, за да си преброи рестото. Паркър купи билет до Чикаго. Погледна часовника. Имаше достатъчно време, за да обядва и да дремне. Напусна гарата и тръгна да търси бар. Изведнъж дървосекачите от опашката за билети се озоваха от двете му страни.

— Чикаго?

— Какво?

— Господин Паркър, не можете да вземете влака до Чикаго.

— Откъде знаете името ми?

— Някои хора тук разчитат на вас.

Умът на Рос Паркър заработи бързо. Тези двамата трябваше да са наблюдавали багажното помещение.

Което означаваше, че Саботьора, който и по дяволите да бе той, беше на няколко крачки пред него.

— Ранен съм. Прострелян. Не мога да се катеря на стълб.

— Ние ще го направим вместо теб.

— Телеграфист ли сте?

— Колко е висок един телеграфен стълб?

— Пет метра.

— Ние сме катерачи, мистър. Катерим се на дървета за мачти на трийсет метра от земята и оставаме там за обяд.

— Не е само катеренето. Можете ли да снаждате жица?

— Ти ще ни научиш.

— Е, аз не знам. Сложна работа е.

— Все едно. Бездруго е повече рязане, отколкото снаждане.

— Трябва и да снаждате — каза Паркър. — Рязането на жиците не стига, ако искаш да затвориш системата и да я задържиш затворена. Трябва да скриеш срезове, за да не види ремонтната бригада къде е прекъснатата линията.

— Ако не можеш да ни научиш как да снаждаме, ще те убием — каза дървосекачът равнодушно.

Рос Паркър се примири със съдбата си.

— Кога искате да започнем?

— Както пише на картата ти. Веднага.

Час след час „Ван Дорн Експрес“ на Айзък Бел пухтеше упорито напред по стръмния подстъп към прохода Донър. След като най-сетне прехвърлиха хребета, локомотивът, тендерът, вагон-ресторантът и кушетът „Пулман“ изгътнаха между високите каменни зидове, известни като „Китайските стени“ и навлязоха с грохот в тунел „Билото“. След това продължиха с бясна скорост надолу по Сиера Невада.

Набирайки скорост с всеки километър, влакът надвиши 170 км/ч. Дори с още едно спиране за възлища и вода Бел смяташе, че с тази скорост ще стигнат Сакраменто до час.

Когато специалният влак спря в Сода Спрингс, изпрати телеграма. За да спести време за смяната на локомотивите, помоли началник-гарата в Сакраменто да приготви нова машина, която да го откара на север до моста на каньон Каскейд.

Бел обикаляше непрекъснато одиторите, адвокатите, детективите и проучвателите си, говореше многократно с всеки човек на влака. Затваряха кръга около загадката кои европейски банкери плащаха за деянията на Саботьора. Но колко се бе доближил до самия Саботьор?

Откакто счетоводителят на баща му бе потвърдил ролята на Чарлз Кинкейд като агент и шпионин на Саботьора, Бел беше превъртал на ум играта на покер, когато блъфтира Кинкейд на експрес „Овърленд“. Помнеше, че първо беше изкарал с блъф от играта стоманения магнат Джеймс Конгдън. Това, че Кинкейд също беше сгънал картите, бе повече от изненада. Беше умен пас. Беше ход на пресметлив играч достатъчно смел, за да смали загубите си, но по-предпазлив, отколкото беше през цялата нощ. По-хитър.

Странна фраза започна да се мъти в ума на Бел — „Мисля си немислимото“.

Яхнал дорест кон по пътека с изглед над дърводобивна компания „Източен Орегон“, Саботьора гледаше как всичко се обръща в негова

полза. Дъждовете вече падаха не на шега. Снежни бури бушуваха в планините на север. Портланд и Спокен бяха блокирани от виелици. Но тук валише дъжд, пълнеше дерета, потоци и бързеи, които се вливаха в река Каскейд. „Езеро Лилиан“ заливаше импровизирания бент.

Дъждът бе прекалено силен, за да се секат дърва. Парните магарета на „Източен Орегон“ стояха затихнали. Телените въжета на тежките макари, които теглеха трупи до дъскорезницата, се полюшваха лениво на вятъра. Алчният управител крачеше намусен в кабинета си. Мулетата дремеха в конюшните. Воловете се свиваха под навесите с гърбове към дъжда. Колари и дървосекачи хъркаха проснати в бараките, пияни от контрабанден алкохол.

Дървените канута на „Експрес Дъното на ада“ лежаха на речния бряг под бента, пълен с дъждовна вода. Нямаше работа, нямаше и надница. Баровете рядко предлагаха на кредит с идването на зимата. Жените — никога.

Саботьора обърна коня си нагоре по пътеката и изкачи стръмния километър и половина до колибата на Филип Доу.

Доу не излезе да го поздрави. Саботьора върза коня си под навеса, метна на рамо дисагите и почука на вратата. Доу я отвори моментално. Беше го наблюдавал през един от процепите за стрелба.

Очите му бяха трескави. Кожата около превръзката, покриваща останалото от ухото му, се беше възпалила. Многократни дози карболова киселина и силно уиски едва задържаха инфекцията. Но не само инфекцията си казваше думата тук, подозираше Саботьора. Провалът на Доу в опита да убие Айзък Бел и последвалата престрелка с детектива беше оставила професионалния убиец извън контрол.

— Взрив, фитил и детонатори — каза Саботьора, докато оставяше торбите в ъгъла най-далече от огнището. — Непромокаеми. Как е слухът ти?

— Чувам чудесно от другата страна.

— Можеш ли да чуеш оная локомотивна свирка? — Машина „Консолидейшън“ надуваше свирката на петнайсетина километра долу във възела на отсечката и звукът се чуваше смътно.

Доу кривна здравото си ухо.

— Сега като го спомена...

— Трябва да повикаш някое от момчетата си тук, за да можеш да чуеш сигнала ми и да взривиш бента.

— Ще оставя вратата отворена. Не съм глух. Ще го чуя.

Саботьора не възрази. Трябваше да запази Доу настроен лоялно и готов да съдейства. Ясно беше, че в сегашното му състояние един навъсен и вмирисан дървар в спретнатата му колибка щеше да го провокира да го убие.

— Не се притеснявай. Ще включа две свирки наведнъж. Ще ме чуеш идеално.

Звукът от две локомотивни свирки едновременно щеше да излети нагоре от дефилето по-силен от вряска на крилати банши, вресящи: „Гръмни бента на езеро Лилиан“!

— Как ще го уредиш това?

— Вярваш ли, че всеки железничар долу работи за Озгуд Хенеси? — попита загадъчно Саботьора, — ще разполагам с два свободни локомотива, спрени в края на възлите. Докато някой дотича да проучи защо надуват свирките си, ще си запалил фитила.

Доу се усмихна. Хареса му.

— Навсякъде си, а?

— Навсякъде, където трябва.

Убиецът отвори дисагите и огледа експлозивите с опитно око.

— Гърмящ желатин — каза одобрително. — Знаеш си работата.

Бентът беше прогизнал. Водата щеше да отдели нитроглицерина от обикновения динамит. Саботьора беше донесъл делигнит, който щеше да устои на вода. Детонаторите и фитилът също издържаха на проверката, натопени щедро във восък.

— Не бих заложил заряда преди утре по обед, за да съм абсолютно сигурен, че детонаторът ще остане сух — каза Саботьора.

Учтивият обикновено Доу издаде колко се бяха изопнали нервите му, като се сопна:

— Знам как да гръмна един бент.

Саботьора подкара обратно надолу към езерото. Някои дънери се бяха смъкнали до преливника и още повече запушваха потока. Чудесно, помисли той. До утре следобед езеро „Лилиан“ щеше да е още по-голямо. Изведнъж се надвеси напред в седлото си с изпънати нерви.

По коларския път долу от лагера при моста на каньон Каскейд се изкачваше конник. Тринайсет километра разкаляни коловози нямаше да подканят човек на безгрижна езда, дори да не валеше проливно. Мъжът на онзи кон изрично беше тръгнал да огледа дърводобивна компания „Източен Орегон“.

Шапка „Стетсън“ покриваше косата му, а светложълта мушама — тялото и пушката в калъфа. Но Саботьора имаше добра представа кой е. За първи път го беше видял в театъра на Хамърстейн „Жарден дьо Пари“, седнал до Айзък Бел. Нито шапка, нито мушама, нито фактът, че яздеше кон, можеха да скрият актьорската му стойка на нюйоркски актьор с изправените рамене и високо вдигнатата глава, крещяща „Вижте ме!“

Жадна усмивка изкриви лицето на Саботьора, докато обмисляше как най-добре да се възползва от тази неочаквана визита.

— Детектив Арчибалд Ейнджъл Абът IV — каза той на глас, — е дошъл да ни навести...

* * *

Нищо в дърводобивна компания „Източен Орегон“ не се харесваше на Арчибалд Ейнджъл Абът IV. От разкаляното тринайсеткилометрово катерене до замлъкналите парни магарета и навъсените дървосекачи, които го наблюдаваха от бараките си, не видя нищо, което да имаше икономически смисъл. Дори никога да не беше виждал дървопреработващо предприятие — а всъщност беше виждал много, в дълбоките гори на Мейн и Адирондакс, когато посещаваше фамилията Ейнджъл и Абът с майка си — можеше да прецени, че този отдалечен и труден обект не можеше да произведе достатъчно дървен материал, за да плати за всичката машинария, още по-малко да е на печалба.

Мина покрай офиса и жилищните бараки.

Никой не си направи труда да му отвори врата и да предложи подслон от дъжда.

Още по-малко му хареса езерото. Паянтовият бент изглеждаше готов всеки момент да се пръсне. Водата се лееше от горе до долу и се изливаше над преливника на порой. Това езеро какво въобще търсеше

тук? Срѝга коня нагоре по стрѝмния пѝт, за да огледа отблизо. Пѝтят го доведе до горната част на язовира, с гледка над езерото. Беше огромно, много по-голямо, отколкото трябваше да е. Нямаше канал, който да пропуска водата. Освен това модерните кръгли триони, които беше видял в дѝскорезницата, се задвижваха с пара.

Абѝт забеляза движение по-нагоре по разкаляния пѝт. Надолу идваше конник. Носеше се на опасно бѝрз трѝс. Дѝждобранѝт му беше загѝрнат от едната страна, оголвайки калѝфа на пушката му. Частно ченге, излязло на патрул, реши Абѝт.

Подпря се на ефеса на седлото си, докато от шапката му капеше дѝждовна вода, и нави цигара с ловките прѝсти на едната си рѝка. Беше стар каубойски трик, който бе научил от Уолт Хатфийлд Тексасеца, подходящ за маскировката му на скитник. Тѝкмо бе успял да я накара да задими с влажния кибрит, когато осѝзна, че конникѝт, слизащ към него беше не кой да е, а сенатор Чарлз Кинкейд.

„Добре, добре... Същия, когото Айзѝк каза да наблюдавам“.

Абѝт хвърли фаса си в локвата.

— Кинкейд. Какво правите тук?

— Бих могѝл да ви попитам същото.

— Аз си върша работата. Вие какво правите?

— Този обект привлече любопитството ми.

— Привлече любопитството и на Айзѝк. Помоли ме да огледам.

— Какво мислите?

— Отгоре сте видели повече. — Абѝт кимна нагоре по пѝтя. — *Вие* какво мислите?

— Работата ми изглежда доста модернизирана — отгѝрна Саботѝора, докато обмисляше как точно да убие Абѝт. — Липсва само вѝжен пѝт да смѝква дѝрвото направо до железопѝтния вѝзел.

Силният грѝм на пушката „Уинчестѝр“ щеше да доведе на бегом хора от бараките. Същото щеше да предизвика изстрела на револвера, който носеше в кобура под мишницата си. Притискането на цевите на деринджѝра в дѝжоба му в черепа на детектива щеше да приглуши звука. Но за да се доближи достатѝчно, щеше да се изложи на прицела на опитен стрелец, а Абѝт изглеждаше напѝлно способен да го убие. Тѝй че трябваше да прибегне до сгѝваемата си рапира. Но можеше да се заплете в мушамата. Най-добре беше първо да слязат от конете и да се отдалечат от бараките.

Канеше се да отвърне, че е видял нещо отгоре, което може да се стори интересно за Абът, когато чу женски вик. Дватама се извърнаха към пътеката, водеща към дъсчения път.

— Е, проклет да съм — каза Абът с усмивка и извика в отговор: — Баща ти знае ли, че си тук?

— Ти как мислиш?

Лилиан Хенеси яздеше удобно на грамадния Гръм, единствения достатъчно голям кон в конюшните на компанията, който би могъл да носи Джетро Уат. Докосна с пети ребрата му и звярът продължи в лек тръс към Абът и Кинкейд.

Страните на младата наследничка на компанията бяха порозовели от студения дъжд. Очите ѝ изглеждаха още по-светлосини на сивата светлина. Прелестен кичур светлоруса коса се беше измъкнал под шапката ѝ с широка периферия. И да имаше по-привлекателна гледка в Орегон в този момент, никой от двамата мъже не можеше да си я представи. И двамата я удостоиха с най-чаровната си усмивка.

— Чарлз, какво правиш тук?

— Каквото и да правя, не нарушавам забраната на баща ти.

Но тя вече се беше извърнала към Абът.

— Намери ли престрелката, която търсеше?

— Още не — отвърна той сериозно. — Ще ида да говоря с управителя. Моля, изчакай ме. Бих искал да не се връщаш сама.

— Няма да е сама — каза Кинкейд. — Аз ще я върна.

— Точно това имах предвид — каза сухо Абът. — Ей сега ще се върна, Лилиан.

Подкара към сглобяемата постройка, която приличаше на служебна барака, слезе от коня и почука на вратата. Отвори му мършав около трийсетгодишен мъж с изпит поглед.

— Какво?

— Арчи Абът. Агенция Ван Дорн. Имате ли минута време за няколко въпроса?

— Не.

Абът запречи вратата с ботуша си.

— Железницата ми е клиент. Виждам, че са единственият ви купувач. Искате ли да се оплача?

— Защо не го казахте? Влезте.

Управителят се казваше Джийн Гарет. Абът не можеше да повярва, че не съзнава колко невъзможно бе това предприятие да е на печалба. След като настоя, изтъквайки разходите, направени за операцията. Гарет се сопна:

— Собствениците ми дават добра заплата, плюс бонус за доставката. Това ми показва, че са на печалба, при това доста добра.

Арчи надникна в дъскорезницата, огледа техниката вътре, а след това се върна при Лилиан и Кинкейд, които го чакаха мълчаливо под брезентовия навес с конете си. Слязоха бавно по ужасния път надолу до възела.

Абът отведе коня на Лилиан до конюшните, за да може да се прибере на влака, без баща ѝ да я засече. След това отиде да телеграфира доклад за Айзък Бел, с препоръката одиторите на Ван Дорн да поровят по-надълбоко за собствениците на дърводобивна компания „Източен Орегон“. Докладва също така, че е намерил Кинкейд на обекта и ще го държи под око.

— Ще я пратя на секундата, след като оправят линията — обеща Дж. Дж. Медоуз. — Жиците току-що умряха. Сигурно от този дъжд са падали стълбове.

Джеймс Дашууд скочи от ферибота на „Южен Пасифик“ на пристанище Оукланд. Бели флагове с черен кръг в центъра на метеорологичната служба плющяха на силния вятър, духащ от залив Сан Франциско. Бялото с черно в средата предупреждаваше за рязко спадане на температурата.

Затича на пълна скорост да хване влака за Сакраменто, в отчаяното си желание да засече Айзък Бел на възела. Влакът му вече тръгваше от перона. Продължи на спринт след него, метна се на борда в последната възможна секунда и се задържа на задната платформа, докато си поеме дъх. Докато влакът оставяше зад себе си сградата на терминала видя, че свалят белите флагове. На пилоните се вдигнаха червени флагове с черен кръг в центъра. Точно както ковачът беше предсказал.

Предупреждение за буря.

Айзък Бел не загуби време в Сакраменто. В отговор на телеграмата му железницата бе подготвила за скачване най-новия си „Пасифик 4-6-2“ — със загрята пара, зареден с въглища и вода. Броени минути след като влезе от изток, „Ван Дорн Експрес“ отново поемаше на север.

Бел отпрати новопристигналите сътрудници към вагон-ресторанта, където се вършеше работата. Задържа се на задната платформа, свъсил вежди, докато влакът пухтеше бавно, излизайки от възела. Странната фраза продължаваше да се върти в ума му: „Мисля си немислимото“. Отново и отново.

Беше ли се преструвал Чарлз Кинкейд в началото на играта на покер? Беше ли му позволил Кинкейд да спечели огромния под, за да го отвлече? Нямаше съмнение, че тъкмо Кинкейд беше скочил от влака в Роулинс, за да наеме боксърите да го убият. И най-вероятно Кинкейд, действащ от името на Саботьора, бе накарал Филип Доу да го нападне от засада в специалния влак на Озгуд Хенеси, когато беше смъкнал гарда си.

Спомни си отново престореното възхищение на Кинкейд към Хенеси за огромните рискове, които поемаше. Съзнателно беше уронил престижа на благодетеля си пред bankerите, което го правеше много ефикасен агент на Саботьора. Много коварен шпионин.

Но ако известният сенатор на САЩ *не беше* корумпираният агент на Саботьора? Ако не беше негов шпионин?

— Мисля си немислимото — промълви Бел на глас.

Влакът набираше скорост.

— Господин Бел! Бел!

Погледна назад, привлечен от неистовите викове.

Позната фигура, помъкнала тежка кожена чанта тичаше с все сила през лабиринта от коловози, прескачаше релси и се промушваше между маневрени локомотиви.

— Спрете влака! — нареди Бел, отворил широко вратата, за да го чуе кондукторът.

Локомотив, тендер, вагон-ресторант и спален вагон „Пулман“ изскърцаха на релсите и спряха. Бел сграбчи изпънатата ръка, мокра от дъжд и пот, и издърпа Джеймс Дашууд в преддверието.

— Намерих ковача.

— Защо не телеграфира?

— Не можах, господин Бел. Сигурно ме мислите за луд. Трябваше да докладвам лично.

Бел изгледа свирепо кондуктора, който бързо се прибра набързо във вагона, оставяйки ги сами на платформата.

— Разпозна ли рисунката?

— Признава, че е бил пиан в нощта, когато е направил куката за Саботьора. Но смята, че мъжът, когото е видял, би могъл да е много важна особа. Толкова важна, че не мога да го повярвам. Точно затова трябваше да докладвам лично.

Айзък плесна Дашууд по рамото и стисна ръката му.

— Благодаря ти, Джеймс. Ти направи немислимото мислимо. Сенатор Кинкейд е Саботьора.

— *Как го разбрахте?* — ахна Джеймс Дашууд.

Айзък Бел знаеше, че е вярно в мига, в който го изрече. Сенатор Чарлз Кинкейд не беше шпионинът на Саботьора. Кинкейд беше самият Саботьор.

Чарлз Кинкейд бягаше от нападение на нападение с железопътния пропуск на сенатор. („О, обикаля, сър“ — беше казал кондукторът на „Овърленд Експрес“. „Знаете ги тези висши държавни служители, винаги са в движение“.)

Чарлз Кинкейд беше проникнал във вътрешния кръг на Хенеси. (Въртеше се, преструвайки се, че ухажва Лилиан Хенеси. Подмазваше се на баща ѝ. Наемаше близки сътрудници като Ерастъс Чарни.)

Чарлз Кинкейд беше цивилен инженер, който знаеше как да причини най-големи щети от всяко нападение. (Фразата „търсете инженер“ го беше подразнила.)

— Как го разбрахте?

Посърналото изражение на момчешкото лице накара Бел да отвърне добронамерено:

— Джеймс, никога нямаше да мога да го изрека на глас, ако не беше ми казал какво си научил. Добра работа. Господин Ван Дорн ще чуе за теб... Кондуктор! Върни влака до офиса на диспечера. Трябва ми телеграфа му.

Диспечерската служба заемаше дървена постройка в средата на оживения железопътен възел. Подът се тресеше от маневрените машини, разместващи влакове само на педя просвет. Детективът продиктува телеграма до Арчи Абът на моста на каньон Каскейд. Гласеше „Арестувай сенатор Кинкейд“.

Очите на телеграфиста се опулиха.

— Продължавай да пишеш! „Кинкейд е Саботьора“.

— *Продължавай да пишеш!* „Вземи всички предохранителни мерки. Не забравяй — повтарям — не забравяй — той уби Уиш Кларк, Уебър и Фийлдс“.

— Изпрати я!

Ключът на телеграфиста затреця по-бързо от картечница „Викърс“. Но не стигна по-далече от думата „Арестувай“. Ръката му замръзна на бутона.

— Какво чакаш?

— Жицата е умряла.

— От цял ден имаме проблем!

— Телеграфирай на Дънсмюър! — каза Бел. Беше доставил оперативни агенти на Ван Дорн в този железопътен център. Щеше да им нареди да пратят локомотив на север, за да кажат на Арчи да арестува Саботьора.

Телеграфистът опита, но без успех.

— И до Дънсмюър е мъртво.

— Обади се до Рединг. — Уолт Хатфийлд Тексасеца наблюдаваше Рединг.

— Съжалявам, господин Бел. Изглежда всички линии са мъртви от тук до Сакраменто на север.

— Намери начин да го заобиколиш.

Бел знаеше, че многобройни телеграфни линии свързваха Сакраменто с останалата част на страната. Комерсиални мрежи свързваха големите градове. Втората система беше частната железопътна мрежа за предаване на влакови нареждания.

— Залавям се веднага.

С Бел до рамото му, телеграфистът започна да отмята станциите за приемане на влакови ордери в района, за да прецени размера на щетите в системата.

Диспечерът се задържа притеснен и заобяснява:

— Северно от Уийд линиите на „Уестърн Юниън“ следват стария маршрут Сиския до Портланд. Новата отсечка Каскейд има само железопътни жици.

— Залети са от дъжд — каза телеграфистът, докато изчакваше за отговор. — Теренът се размеква, падат стълбове.

Бел крачеше нервно.

„Всички жици са паднали?“

Не беше заради дъжда.

Сигурен беше, че това бе работа на Саботьора. Кинкейд беше взел мерки, в случай че Бел отгатне кой е. Беше изолирал последната станция на отсечка Каскейд за последен удар по моста, за да я откъсне

и доведе „Южен Пасифик“ до банкрут. Щеше да удари по усилията за укрепване, докато стълбовете все още бяха уязвими.

— Кални свлачища, също така — продължаваше диспечерът. — А идва още дъжд.

В отчаян опит да успокои мрачния крачещ свиреп из помещението детектив, диспечерът измъкна от бюрото си сутрешните вестници. „Сакраменто Юниън“ съобщаваше за реки, вдигнали се шест метра над най-ниското равнище и за наводнения. „Сан Франциско Инкуайър“ на Престън Уайтуей вдигаше врява за „Бурите на века“ със сензационна илюстрация на картата на метеорологичното бюро, която оказваше поредица от тихоокеански бури, прииждащи плътно една след друга.

— Наводненията могат да се окажат най-сериозните в историята на Орегон — зачете на глас диспечерът. — Железопътни коловози в долините са залети и може да бъдат пометени от водната стихия.

Детективът продължаваше да крачи напред-назад. Наблизо изгътна товарен влак и прозорците издрънчаха в дървените си рамки. Облаци загърнаха сградата, когато спрелият до нея локомотив на Бел бе принуден да изпусна нагнетената пара, която трябваше да го подкара бързо за моста на каньон Каскейд.

— Линията е отворена до Сан Франциско и Лос Анджелис — докладва телеграфистът, потвърждавайки най-лошите опасения на Бел. Саботьора — Кинкейд — се беше съсредоточил на маршрута Каскейд.

— Заобиколи през Сан Франциско или от Лос Анджелис до Портланд и след това опитай оттам.

Но съучастниците на Саботьора бяха помислили и затова. Телеграфът не беше мъртъв само на север от Сакраменто. Линиите още по на север — от Дънсмюър. Уийд и Кламат — също бяха прекъснати. Чарлз Кинкейд напълно бе изолирал началната станция на отсечката при моста каньон Каскейд.

Бел се обърна рязко, чул шумотевица на вратата. Джейсън Адлър, одиторът на Американска щатска банка, нахлу вътре.

— Господин Бел, сър. Току-що прегледах телеграмите, които взехме отгук. Открихме компанията, която контролира чрез „Шане & Симон“. Купили са дърводобивно предприятие „Източен Орегон“, която има договор с железница „Южен Пасифик“ да доставя траверси и дървен материал на отсечката.

— Къде? — попита Бел с изстинало сърце. Но името казваше всичко.

— Над моста над река Каскейд. Това е същият мост, който неговата „Стълбове и кесон Юниън“...

— *Разчисти линията!* — заповяда Бел на диспечера на Сакраменто със стоманен глас.

— Но материалите и работническите влакове са приоритетни за отсечката, сър.

— Моят влак е с приоритет чак до моста над каньон Каскейд — отсече Бел.

— Но с прекъснатия телеграф не можем да разчистим линията.

— Ще я разчистим в движение!

— Възразявам — заяви диспечерът. — Това е нарушение на всички процедури за безопасност.

Бел забърза към влака, ревейки заповеди.

— Разкачи „Пулман“-а. Счетоводители, адвокати, преводачи и одитори: оставете тук. Продължавайте да ровите, докато научим всичко, което е планирал Кинкейд. Не искаме повече изненади да ни гърмят в лицата. Въоръжените оперативни, скачайте на влака!

Разтичаха се железничари. Когато откачиха излишния вагон. Бел видя Джеймс Дашууд, застанал умърлушен на платформата на спалния „Пулман“.

— Ти какво чакаш. Джеймс? Качвай се на влака.

— Нямам оръжие.

— *Какво?*

— Казахте „въоръжени оперативни“, господин Бел. Стажантите на Ван Дорн имат право да носят само белезници.

Няколко детективи наоколо се разсмяха и се спогледаха невярващо.

Никой ли не беше казал на хлапето, че това бе първото правило, което се нарушава?

Бел повиши глас.

— Момчета, запознайте се с Джеймс Дашууд, бивш стажант в офиса на Сан Франциско. Току-що беше повишен за разкриване на ключова податка, която уличава сенатор Чарлз Кинкейд като Саботьора. Някой може ли да му заеме оръжие?

Юмруци затършуваха из палта, шапки, колани и ботуши. Цял арсенал от автоматични оръжия, револвери, деринджъри и джобни пистолети блесна на светлината под дъжда. Еди Едуардс стигна пръв до Дашууд и тикна лъскав шестзаряден револвер с никелова плоча в ръката му.

— Дръж. Даш. Двойно зареждане е. Само натискаш спусъка. Презареди, щом спре да вдига шум.

— *Качвай се на влака!*

Бел скочи в машинистката кабина на Пасифика.

— Право до каньон Каскейд — каза на машиниста.

— Как ще разберат, че идваме, след като телеграфът е прекъснат?

— Добър въпрос. Спри на депото.

Затича в тъмното и опушено сводесто здание, където на гигантската обръщателна платформа бе в пълен ход шумният ремонт на двацет локомотива. Ченгето на „Южен Пасифик“ го отведе до почернелия от сажди и омазнен с грес старши на бригадата.

— Чух за вас, господин Бел — извика старшият над грохота на стомана и чугун. — С какво да ви помогна?

— Колко време ще ни отнеме да смъкнете челните фарове от два от тези локомотиви и да ги монтирате на моя?

— Час.

Бел извади шепа златни монети с двуглавия орел.

— Направи го петнайсет минути и са твои.

— Приберете си парите, господин Бел. Заведението плаща.

Четиринайсет минути по-късно „Ван Дорн Експрес“ ускори от Сакраменто с триъгълник от челни фарове, блеснал като комета.

— Сега ще ни видят, че идваме! — каза Бел на машиниста и хвърли лопатата на огняря. — Гребни въглища.

Тихоокеанската буря, която Джим Хигинс беше показал на Джеймс Дашууд, връхлетя над планинския хребет, обрамчил бреговете на Северна Калифорния и Южен Орегон и проливен дъжд заля Сискию. След това стихията прескочи Крайбрежния хребет, олекнала сякаш от водния си товар. Но заваля още по-силно. Бурята затътна навътре в континента, потапяйки тесните долини на река Кламат. Детективите на „Ван Дорн Експрес“ видяха прекършени дънери,

запушили реките, пометени стоманени мостове и фермери във високи гумени ботуши, които се опитваха да спасят добитъка от наводнените поля.

Движещата се от югозапад на североизток буря се стовари над източните Каскади. Въздействието ѝ заплашваше с катастрофа линията, която водеше до планинската отсечка. Потоци и бързеи излизаха от бреговете си. Реките набъбваха. Прогизналите от вода склонове опасно се раздвижваха.

От прозорците на бързо профучаващия влак Сакраменто стрийт на Дънсмяур приличаше на поредната кафява река. Хората я прехвърляха на канута, избягвайки плуващите дървени тротоари, изтръгнати от постройките. В Уийд във водата плуваха цели къщи. По пътя към Кламат фермите приличаха на езера, а самото езеро Кламат беше кипнало като океан. Малък парен катер в езерото, изтръгнат от пристана, беше притиснат от течението в железопътния насип. Влакът на Бел се промъкна през теснината и продължи напред.

Северно от езерото ги спря свлачище.

Трийсет метра релса беше погребана под дълбока до коленете кал и камъни. От Чилокуин бяха дошли ремонтни бригади, за да я разчистят. Съобщиха, че телеграфът бил замрял, точно когато тръгнали. Никой не знаеше колко време щеше да трябва, докато го поправят. Бел прати стрелочника да се качи на един и да пробва сигнал по жицата. Все още беше мъртва. По негова заповед детективите се изсипаха в проливния дъжд и награбиха лопати. След час се движеха отново. Мъжете бяха прогизнали, оплескани с кал изприщени ръце и в ужасно настроение.

Щом падна нощта, видяха бежанци от околните наводнени ферми, присвити край огньовете си.

Бел забеляза флотилия ръчни коли, спрени на един страничен коловоз, когато спряха в Чилокуин, за да заредят локомотива с вода. Разпореди се да натоварят една лека триколка, подобна на возилото с ръчно помпане и педали за инспектиране на коловози, което Саботьора беше откраднал, за да дерайлира експрес „Коустлайн“. Ако се случеше най-лошото, ако влакът му бъдеше спрял от ново свлачище, можеха да пренесат триколката отвъд затрупаната линия и да продължат с нея.

Един помощник влаков диспечер затича след тях, докато тръгваха от възела и извика с тънко гласче, че телеграфната линия от

Сакраменто вече е отворена. Бел научи, че телеграфистите на „Южен Пасифик“ са се натъкнали на три отделни акта на саботаж, при които срязаните жици са били прикрити с умело снаждане. Доказателство, че Саботьора отново се беше развихрил, каза той на оперативните си, изолирайки началото на отсечка Каскейд за последна атака.

Второто съобщение по възстановената линия беше предупреждение от метеорологичното бюро на САЩ, окръг Сан Франциско, за усилване на вятъра. Силните ветрове вещаеха още бури и още дъжд. Веднага след това предупреждение дойдоха съобщения за нова буря, понесла се от Тихия океан при Юрика. Улиците на Юрика бяха наводнени, един параход бе потънал, докато подхождаше към залив Хъмбълт и вятърът бе откъснал шхуни от кейовете.

На север валеше сняг. Железопътният трафик беше замрял. Портланд беше парализиран и откъснат от Сиатъл, Такома и Спокен. Но на юг, където преобладаваха проливните дъждове, температурите оставаха по-умерени. По реките навътре в сушата се давеха дърворезачи в усилие да разбият затлачвания, предизвикани от дървени трупи, които заплашваха да потопят цели градчета. Бързо придвижващата се нова буря вече бушуваше из планините Кламат, догонваше и се сливаше с тила на бурята, наводнила планинската отсечка. Четирийсет и осем часовата прогноза от Портланд от осем часа вечерта предсказваше още сняг на север и още дъжд на юг.

Бел отново се опита да телеграфира на Арчи Абът. Жиците на север от Чилокуин все още бяха замрели. Единственият начин да се свърже с моста на каньон Каскейд бе да продължи до там на пълна пара с „Ван Дорн Експрес“.

Специалният влак пухтеше на север, тройните челни фарове блестяха ярко. Но машината беше принудена да забавя непрекъснато. Когато изненаданите влакови екипи, които пътуваха на юг, я виждаха да идва, набиваха спирачки и се отдръпваха на най-близкия страничен коловоз много километри назад. Едва след като товарният влак отбиеше безопасно, „Експрес Ван Дорн“ можеше да продължи напред.

Джеймс Дашууд се добра до Бел с много пързаляне и препъване по тендера. Носеше чайник горещо кафе. Детективът го разпредели на влаковия екип, преди да отпие благодарно. Когато вдигна очи да благодари на Дашууд видя, че повишеният наскоро служител е впил ужасен поглед в планинския склон.

Бел чу глухо ръмжене, грохот по-силен от този на локомотива, който сякаш изригваше от недрата на земята. Релсите се разтърсиха под тежката машина. От планинския склон се откъсна канара.

— *Натисни дросела!*

Цяла гора от ели се свличаше право към коловоза.

Гората се понесе надолу върху свлачище от кал и къртещи се канари. Невероятно, но свличащите се дървета оставаха прави, докато огромната маса земя, върху която растяха, връхлиташе към „Ван Дорн Експрес“.

— *Натисни дросела!*

Машинистът изпадна в паника.

Вместо да ускори големия „Пасифик“, за да изпревари неумолимата лавина от дърва, кал и камъни, той се опита да спре влака, като дръпна назад лоста „Джонсън“ и натисна въздушните спирачки. Само с лекия вагон-ресторант зад тендера локомотивът рязко забави. Бел, Дашууд и огнярят бяха изхвърлени към пещта.

Бел се надигна и извърна очи към боботещата планина.

— Напред! — изрева той и изтръгна дросела от ръцете на машиниста. — Пълен напред!

Машинистът се овладя и натисна напред лоста „Джонсън“. Бел избута дросела. Голямата машина скочи напред като звяр, побягнал на живот и смърт. Но свлачището набираше скорост, а огромната маса високи дървета продължаваше да приижда по склона. По-широка от дължината на влака, стихията се спусна по склона като изхвърлен настрани океански лайнер.

Поривът на вятъра, който Бел усети, беше толкова силен, че буквално разтърси набирация скорост локомотив. Въздухът, изтласкан от свлачището, беше влажен и студен. Смрази горещата кабина, все едно че огънят, който бушуваше под парния котел, бе угаснал.

След това връхлитащата маса започна да се разпада. Разпростря се още по-нашироко, докато се разсипваше.

Дърветата в краищата на свличащата се гора се понесоха напред и заудряха по влака като огромни копия. Камъни, изхвърлени пред ядрото на лавината, заблъскаха по релсите и затрещяха по корпуса на локомотива. Голяма колкото наковалня канара изригна през страничния прозорец на кабината и събори огняря и машиниста на пода.

Дашууд се хвърли да помогне на окървавените мъже. Бел го дръпна назад. Второ парче скала профуча като гуле във въздуха, където допреди миг беше главата на младежа. Грамадни камъни заудряха по локомотива, затрещяха по тендера и разбиха прозорците в пътническия вагон, засипвайки детективите с натрошено стъкло.

Свлачището се раздели на две. Половината се изсипа пред локомотива. Ускори се и възви към коловоза като влак беглец, изпреварващ „Ван Дорн Експрес“ към връзка, която само един от тях можеше да премине. Беше надпревара, която влакът на Бел не можеше да спечели. Кипящ порой от камъни и кал погребва под себе си линията пред машината.

По-голямата част от свлачището засипа пътническия вагон с дървета. Канара, голяма колкото плевник, се натресе в тендера и го изхвърли от релсите. Тежкият въглевоз между локомотива и пътническия повлече със себе си и двата вагона. Сцепката го задържа към локомотива, като издърпа задницата му от релсите.

Релсите се разтвориха под огромните сили и задвижващите колела рухнаха на траверсите. Стотонната машина надвисна над дефилето, докато продължаваше да връхлита напред. Започна да се накланя. После предните колела се блъснаха в струпаните от свлачището камъни, машината се надигна нагоре и изведнъж спря. Рязкото спиране откърти сцепката към тендера и въглевозът се изтърколи надолу в пропастта.

Бел се озърна назад и затърси с очи вагона с детективите.

Натрошени телеграфни стълбове се люшкаха, увиснали от жиците си. Сто и осемдесет метра от линията бяха заровени под кал, скала и натрошени дървета. Беше ли се откъснала и сцепката на пътническия вагон? Или тендерът го беше повлякъл със себе си надолу? На мястото на вагона с детективите се виждаше настръхнала могила дървета. Бел изтри дъжда от очите си и се взря отново, почти изгубил надежда. След това го видя. Все още беше на линията. Развалина, задържана на място от нападалите дървета, забити в прозорците като игли за плетене в чиле прежда.

Събра шепа, за да извика над засипаните с отломки остатъци от доскорошния коловоз:

— Еди! Как сте там?

Наостри слух за отговор. Успя да чуе само грохота на реката в дефилето и съсъка на пара от разбития локомотив. Извика отново и отново. Стори му се, че видя познат кичур бяла коса през дъжда. Еди Едуардс му махаше с ръка. Другата висеше отпусната.

— Размазани сме — извика му в отговор Еди. — Но живи!

— Отивам напред. Ще пратя лекар с ремонтния влак. *Джеймс. Бързо.*

Момчето беше преbledняло като платно. Очите му се бяха разширили от шока.

— *Дрезината. Действай!*

Бел поведе от наклонената кабина към предницата на опасно клатещия се локомотив. Ръчната дрезина беше непокътната. Развързаха я от скарата и я пренесоха, хлъзгайки се и залитайки над петнайсетте метра камъни, изсипали се върху релсите. След няколко минути детективът помпаше ръчките и педалите колкото му сили държаха.

Двайсет и пет километра нагоре по линията се натъкнаха на товарен влак, отбит на страничен коловоз. Бел се разпореди да откачат локомотива. Подкараха го към последните петнайсетина километра до Тунел 13. Преминаха с грохот през тунела. Машинистът забави, щом излязоха на възела, пълен с товарни композиции, спрени заради отслабените основи на моста. Детективът се изненада, като видя тежък влак, натоварен с въглища, спрял на самия мост. Черният товар, струпан на петдесет платформи, лъщеше под дъжда.

— Мислех, че мостът не може да понесе такава тежест. Оправиха ли го вече?

— Не, за бога — отвърна машинистът. — Пратиха хиляда души долу на стълбовете. Работят денонощно, но положението е критично. Има работа за още седмица, а реката се вдига.

— Какво прави там онзи влак с въглища?

— Мостът започна да се клати. Опитват се да го стабилизират с натиск надолу.

Бел видя, че главният железопътен възел от другата страна на моста също беше пълен с влакове. Бяха празни, след като пътят назад към работилниците и депата в Калифорния беше прекъснат. Това, че цялата работна ръка беше пратена да укрепва пилоните на моста, обясняваше защо строителният лагер изглеждаше зловещо пуст.

— Къде е диспечерската служба?

— Устроиха временна база отсам моста. В онзи жълт служебен вагон са.

Бел скочи от локомотива и затича към служебния вагон, с Дашууд плътно до него. Диспечерът четеше стар вестник. Телеграфистът дремеше до затихналия си телеграфен ключ.

— Къде е сенатор Кинкейд?

— Почти всички са долу в градчето — каза диспечерът.

Телеграфистът отвори очи.

— Последния път го видях да се запътва към специалния влак на Стареца. Но на ваше място не бих се выяснал там. Хенеси е побеснял. Някой му е пратил четири влака с въглища вместо трошляка, който им трябва за укрепване на стълбовете.

— Пратете назад лекар с аварийен екип. Има ранени хора на сипей, на двайсет и пет километра, нататък по линията. Хайде, Даш!

Затичаха по моста покрай натоварения с въглища влак. Бел видя вълнички в дъждовните локви. Отслабената конструкция трепереше въпреки тежестта на влака. Озърна се настрани и видя, че река Каскейд се е вдигнала много за деветте дни, откакто беше заминал за Ню Йорк. Виждаха се стотици работници, струпани на двата бряга. Теглеха баржи с дълги въжета, изсипваха камъни във водата, опитваха се да отклонят течението, докато други стотици се трупаха при новите камери и кесони, които потапяха около стълбовете.

— Участвал ли си в много арести? — обърна се към Дашууд, докато се приближаваха към специалния влак на издигнатия страничен коловоз. Влакови екипи и бригади стрелочници се сменяха. До локомотива на Хенеси имаше изпъната редица фенери и сигнални флагове. Фенерите хвърляха мътна светлина в дъжда.

— Да, сър. Господин Бронсън разреши да присъствам при залавянето на Самсън Бързака.

Бел прикри усмивката си. Иронично нареченият Самсън Бързака тежеше 40 кила с мокри дрехи и беше известен като най-кроткият бандит в Сан Франциско.

— Този е опасен — предупреди го той строго. — Стой плътно до мен и прави точно каквото кажа.

— Да вадя ли оръжието си?

— Не на влака. Ще има хора наоколо. Стой край мен с готови белезници.

Бел закрачи покрай специалния влак и се качи по стъпалата на „Нанси №1“. Детективът, когото бе назначил да охранява вагона след нападението на Филип Доу, покриваше вестибюла с рязана карабина.

— Сенатор Кинкейд горе ли е?

Озгуд Хенеси се показва на вратата.

— Току-що се разминахте с него, Бел. Какво става?

— Накъде замина?

— Не знам. Но паркира онзи „Томас Флайър“ горе над линията.

— Той е Саботьора.

— Дяволът, казваш.

Бел се обърна към детектива на Ван Дорн:

— Ако се върне, арестувай го. Затрудни ли те, стреляш пръв, иначе ще те убие.

— Слушам, сър!

— Обадете се на Арчи Абът. Железопътната полиция да пази моста и града, в случай че Кинкейд се върне. Хората на Ван Дорн, с мен. Даш! Вземи флаг и два фенера.

Дашууд свали бързо здраво завързан на дървения прът сигнален флаг. Взе два железничарски фенера и затича след Бел.

— Дай ми единия! — каза му детективът и обясни: — Ако приличаме на железничари, ще спечелим няколко секунди да се приближим.

От високия коловоз Бел огледа редиците влакове и тесните пътеки между коловозите. Разполагаше само с шест часа дневна светлина, за да догони Кинкейд. Погледна към моста. След това извърна очи към края на линията, където новият строеж бе прекъснат, когато се разбра, че мостът е подложен на саботаж. Трасето беше разчистено от дървета и храсти много след пресечката с калния път към дърводобивна компания „Източен Орегон“.

Не можа да види автомобила на Кинкейд „Томас Флайър“ оттук. Дали Кинкейд вече бе стигнал до колата си? Дали не я беше подкарал? След това, в края на запуснатия железопътен възел видя някакъв мъж, появил се между два низа празни товарни композиции. Крачеше енергично към два локомотива, спрени един до друг в края на коловозите.

— Это го там!

Саботьора бързаше към локомотивите, за да даде сигнал на Филип Доу да взриви бента, когато чу тропането на ботуши зад себе си.

Погледна назад. Двама стрелочници тичаха бързо към него, размахвайки бели железничарски фенери. Мършав младеж и висок дългокрак мъж, с широки рамене и тънък в кръста. Но къде беше локомотивът, който трябваше да водят със светлините си? Двата, към които бързаше самият той, бяха отбити на страничен коловоз, с пара само колкото да ги поддържа загрети.

Високият мъж носеше шапка с широка периферия вместо железничарското кепе. „Айзък Бел!“. След него тичаше някакво момче, което сякаш още не беше завършило горния курс.

Кинкейд трябваше да вземе мигновено решение. Защо Бел тичаше през коловозите и се правеше на стрелочник? Можеше ли да допусне, че самоличността му все още не бе разкрита? Може би трябваше да тръгне към тях, да им махне за поздрав, да измъкне деринджъра си и да ги застреля и двамата с надеждата, че никой няма да види. В мига, в който посегна за оръжието разбра, че е направил грешка. Беше си загубил времето в мислене.

Ръката на Бел се завъртя мълниеносно и в следващия момент Чарлз Кинкейд зяпна в дулото на пистолет браунинг, държан в стоманена хватка.

— Не насочвай към мен този пистолет, Бел. Какво по дяволите, си мислиш, че правиш?

— Чарлз Кинкейд — отвърна с плътен отекващ глас детективът, — търсен си от закона за убийство и саботаж.

— Търсен от закона? Сериозно ли говориш?

— Извади деринджъра си от левия джоб и го пусни на земята.

— Ще видим тая работа — заплаши Кинкейд. Всичко в поведението му издаваше обидения от наглостта на един глупак американски сенатор.

— Извади деринджъра си от левия джоб и го пусни на земята, преди да съм ти прострелял ръката.

Кинкейд сви рамене, сякаш примирен, че му се налага да се съобрази с каприза на един луд.

— Добре. — С много бавно движение посегна за деринджъра.

— Леко — каза му Бел. — Дръж оръжието между палеца и показалеца си.

Толкова студени очи Чарлз Кинкейд беше виждал само в огледалото.

Вдигна деринджъра от джоба си между палеца и показалеца и се наведе, уж за да го постави леко на земята.

— Разбираш, естествено, че частен детектив не може да арестува член на Сената на Съединените щати.

— Формалностите ги оставям за съдия-изпълнител на САЩ... или за окръжния съдебен лекар, ако ръката ти посегне към ножа в ботуша.

— Какво, по дяволите...

— *Пусни деринджъра!* — заповяда Бел. — *Не посягай към ножа си!*

Много бавно Кинкейд отвори ръката си. Пистолетът изпадна от пръстите му.

— Обърни се.

Бавно като в транс Кинкейд се обърна с гръб към мрачния детектив.

— Хвани ръцете си зад гърба.

Кинкейд бавно изви ръцете си назад. Ако Бел набавеше грешка, щеше да я направи сега. Чу зад себе си думите, които се молеше да чуе.

— Белезниците, Даш.

Чу как стоманата изщрака. Остави първата гривна да се стегне около китката му. Едва след като студеният метал на втората халка докосна кожата му, се завъртя вихрено, озова се зад гърба на младия мъж и стегна ръката си около гърлото му.

В носа му се натресе юмрук и Кинкейд изхвърча назад.

Вдигна очи, паднал на гръб и замаян от удара. Младият Дашууд стоеше отстрани, ухилен възбудено и с лъскав пистолет в ръката. Но над него стоеше Айзък Бел. Бел, който го беше нокаутирал с един удар.

— Наистина ли мислеше, че ще оставя новак да се приближи на по-малко от три метра от престъпника, който уби Уиш Кларк, Уоли Кисли и Мак Фултън?

— Кои?

— Трима от най-добрите детективи, с които съм имал привилегията да работя. Стани!

Кинкейд се надигна бавно.

— Само трима? Арчи Абът не го ли броиш?

Кръвта се изцеди от лицето на Бел. И в този миг на пълен шок Саботъора нанесе удара си.

Саботьора се задвижи с нечовешка бързина. Вместо да нападне Айзък Бел, налетя на Джеймс Дашууд. Сниши се под насочения пистолет, озова се зад него и ръката му се стегна около гърлото на младия детектив.

— Сега мога ли да бръкна в ботуша си? — запита насмешливо. Вече беше извадил ножа си.

Притисна острието към гърлото на Дашууд и поряза кожата. Закапа кръв.

— Разменихме си ролите, Бел. Пусни пистолета си или ще му отрежа главата.

Айзък Бел пусна браунинга на земята.

— Ти също, синко. Пусни го!

— Направи каквото казва, Даш. — Едва след заповедта на Бел револверът издрънча върху каменния баласт.

— Отключи белезниците.

— Направи каквото казва.

Дашууд измъкна ключа от джоба си и заопипва гривната на китката, стегната на гръкляна му. Белезниците издрънчаха върху баласта. Последва мълчание. Чуваше се само пухтенето на маневрен локомотив някъде далеч, докато Бел не попита:

— Къде е Арчи Абът?

— Деринджърът в шапката ти, Бел.

Бел извади двуцевния пистолет от шапката си и го пусна до браунинга.

— Къде е Арчи Абът?

— Ножът в ботуша ти.

— Нямам.

— Съдебният лекар в Роулинс докладва за боксьор, умрял от метателен нож в гърлото му — каза Саботьора. — Вярвам, че си го заменил.

Поряза отново Дашууд и втората струйка кръв се сля с първата.

Бел извади метателния нож и го пусна на земята.

— Къде е Арчи Абът?

— Арчи Абът ли? Въздишаше по Лилиан Хенеси последния път, когато го видях. Точно така, Бел. Изиграх те. Възползвах се от ужасната ти слабост да се притесняваш.

Кинкейд пусна Дашууд, натресе лакътя си в челюстта на момчето и го зашемети. Завъртя рязко ножа в китката си. Тънкото острие на рапира излетя към лицето на Бел.

Бел избегна забиването, убило приятелите му.

Кинкейд се хвърли мълниеносно напред и заби отново. Бел скочи напред, падна по очи върху натрошените камъни, стегна дългите си крака и се превъртя. Рапирата на Кинкейд изсвистя в празното, където той беше допреди секунда. Айзък Бел се превъртя отново и посегна за полуавтоматичния револвер, даден от Еди Едуардс на Джеймс Дашууд.

Изпъна ръката си към него и видя блясък на стомана — Кинкейд го беше изпреварил. Острият като игла връх на сгъваемата рапира надвисна над оръжието.

— Пробвай да го вземеш — прикани го той.

Детективът се хлъзна настрани, сграбчи сигналния флаг, пуснат от Джеймс и се превъртя на крака.

Настъпи плавно и бързо, хванал пръта на флага в гард.

Кинкейд се изсмя.

— Взел си пръчка в двубой със саби, господин Бел. Никога ли няма да се научиш?

Бел хвана края с плътно увитото парче плат и заби напред с дървения прът.

Кинкейд парира.

Бел отвърна с рязко шибване по тънкия метал малко под върха на оръжието на сенатора. Ударът го оголи за мълниеносно забиване, възможност, която Кинкейд не пропусна. Рапирата прониза палтото му и го опари покрай ребрата. Докато залиташе назад, успя отново да перне рязко с пръта на флага.

Кинкейд заби. Бел го избегна и шибна за трети път.

Кинкейд скочи напред. Бел се завъртя и се плъзна покрай него като тореадор. Докато сенаторът се обръщаше бързо, за да атакува

отново. Бел отново перна с все сила и предната половина на рапирата се огъна.

— Компромисът, Кинкейд. Всяко инженерно решение включва компромис. Помниш ли? Каквото сграбчиш в едната шепа, отстъпваш с другата, нали така? Възможността да криеш сглобяемата си рапира я отслабва.

Кинкейд хвърли огънатото оръжие към Бел и извади револвер от палтото си. Цевта се наклони нагоре, докато дръпне спусъка. Бел се наведе и нанесе нов рязък удар. Този път тоягата перна изпънатата кожа на опакото на ръката на противника му. Саботьора изрева от болка и пусна оръжието. Нападна мигновено, свил юмруци.

Бел вдигна своите и подхвърли презрително:

— Нима опасният фехтовчик и гениален инженер е пренебрегнал мъжката защита? Най-непохватният юмручен бой, който съм виждал след Роулинс. Толкова ли беше зает с убийства, че нямаше време да научиш бокса?

Удари два пъти Саботьора, тежък двоен, който разкървави носа му и го накара да залитне назад. Задържайки явното превъзходство, Бел настъпи да го довърши и да закопчае китките му. Страничният десен се натресе в слепоочието на противника му. Ударът щеше да извади от строя всеки друг. Но Саботьора го понесе и Бел осъзна по-силно от всякога досега, че пред него стои не толкова човек, колкото зло чудовище, родено и излязло сякаш от огнен вулкан.

Мъжът го изгледа с неприкрита омраза.

— Никога няма да ме спреш.

Сменяйки тактиката с изумителна бързина, сенаторът сграбчи сигнален фенер и го разлюля високо. Бел ловко отстъпи в страни. Саботьора го натресе в релсата и керосинът се плисна. Фенерът пламна на огнено кълбо и Кинкейд го запокити към безжизненото още тяло на Джеймс Дашууд.

Огнена вълна заля Дашууд. Пламналата течност плисна по панталоните, палтото и шапката му, от дима блъвна вонята на опърлена коса.

Саботьора се изсмя победоносно.

— Ти избираш, Бел. Спасяваш момчето или се опитваш да ме хванеш.

Затича към локомотивите, спрени в края на страничния коловоз.

Айзък Бел нямаше избор. Смъкна палтото си и нагази в дима.

Огънят гореше най-силно по гърдите на Дашууд, но първо трябваше да се спасят очите му. Уви бързо палтото си около главата на момчето, за да потуши пламъците, след това затисна с тялото си пламъците по гърдите и краката му. Дашууд се съвзе с крясък. Бел помисли, че е вик от болка и страх, приглушен от палтото му, но момчето отчаяно се опитваше да се извини:

— Съжалявам, господин Бел, ужасно съжалявам, че се оставих да ме събори.

— Можеш ли да станеш?

С оцапано със сажди лице, с половината му коса опърлена и полепнала, с кръв, стичаща се от гърлото му, Дашууд се вдигна бързо на крака.

— Добре съм, сър, съжалявам...

— Намери Арчи Абът. Кажи му да вдигне всички на Ван Дорн. Нека тръгнат след мен нагоре по склона.

Прибра ножа си, деринджъра и браунинга. Пъхна в джоба си и падналия наблизко деринджър на Кинкейд.

— Кинкейд е собственикът на дърводобивна компания „Източен Орегон“. Ако има заден изход, убиецът го знае. Кажи на Арчи да вдигне бързо момчетата!

Внезапният писък на локомотивна свирка го накара рязко да извърне глава.

— Кинкейд се беше качил в кабината на най-близкия локомотив. Държеше въжето на свирката и се опитваше да го завърже за скобата

долу.

— Бел вдигна браунинга си, прицели се внимателно и стреля. Разстоянието беше голямо дори за толкова точно оръжие. Куршум изтрещя в стоманена плоча. Саботьора хладнокръвно дозавърза връвта и понечи да скочи през отворената врата на кабината. Бел стреля отново през отворения прозорец с намерението да го задържи на място, докато стигне до него. Кинкейд все пак скочи и затича, след като се приземи долу.

— Свирката рязко прекъсна. Кинкейд погледна назад, с изкривено от изумление лице.

Във внезапно настъпилата тишина Бел осъзна, че изстрелът, с който не беше улучил Кинкейд, случайно бе скъсал връвта на локомотивната свирка. Кинкейд затича обратно към локомотива. Бел стреля отново. Свирката беше важна, някакъв сигнал. Толкова важна, че подлецът тичаше обратно към локомотива пред pistolетния огън. Натисна спусъка отново.

Шапката на Кинкейд отхвърча във въздуха, отпрана от главата му от оловния куршум. Обърна се и притича зад тендера. Четвъртитият корпус на вагона за въглища и вода прегради огневото поле на Бел и той затича към тендера колкото му сили държат. Заобиколи го и видя Саботьора далече пред себе си, как скочи от края на покритото с баласт платно. Бел стигна до края на коловоза и го видя затичан през разчистената от храсти просека. Беше трудна за прицел мишена, както бягаше на зигзаг през сенките на околните дървета и скоро се скри от погледа му, щом просеката се изви успоредно на планинския склон.

Детективът скочи от баласта на разчистената земя и се втурна след него.

Щом зави по разчистената за линията пътека, в далечния край на правата отсечка блесна жълто петно. Беше автомобилът на Кинкейд, „Томас Флайър“ Модел 35. След това мерна затичания към него саботьор.

Саботьора бръкна под червената кожена седалка, измъкна дългоцевен револвер и хладнокръвно стреля три пъти в бърза последователност. Бел залегна за прикритие и оловните куршуми изсвистяха над него. Скри се зад близкото дърво и пушна нов изстрел. Кинкейд беше пред колата, опитваше се да запали мотора, като с

лявата си ръка се държеше за единия фар, а с дясната въртеше манивелата.

Бел стреля отново. Този път почти улучи. Кинкейд се сниши, но продължи да върти. Стрелял беше шест пъти. Оставаше му още един куршум, преди да смени пълнителя.

Моторът запали. Бел чу накъсаното бумтене, докато четирите гигантски цилиндъра един по един се оживиха. Кинкейд скочи зад волана. Бел вече беше достатъчно близо, за да види потръпващите калници, докато моторът загряваше. Но колата беше висока отзад и платненият гюрук беше вдигнат, с малкото му прозорче, покрито с три резервни гуми, вързани отгоре. От Кинкейд успя да види само ръката му, когато посегна за скоростния лост от страни. Прицелът щеше да е много труден, за да похаби последния си патрон.

Пращенето се усили. Моторът задвижваше трансмисията. Бел затича още по-бързо, без да обръща внимание на грубия терен. Колата се задвижи. След нея се проточи струя синкав пушек. Пращенето се усили до рязък съсък, докато ускоряваше по правата просека. Бързо колкото човек. След това — колкото препускащ кон.

Бел затича след жълтата кола. Имаше само един патрон в магазина на браунинга и никаква пряка видимост към Кинкейд, скрит от гюрука и гумите отзад, а нямаше и време да презареди. Тичаше бързо като вятъра, но „Томас Флайър“, набрал скорост, се отдалечаваше.

Просеката пред колата изведнъж се ушири, там, където правият участък на линията „Южен Пасифик“ пресичаше черния път на дърводобивна компания „Източен Орегон“. Автомобилът рязко зави от разчистеното платно на дърварския път и забави, щом колелата му се завъртяха в меката кал и дълбоките коларски бразди. Двигателят му нададе вой от усилието, гумите му замятаха пръсти вода, ауспухът забълва пушек.

Бел се добра на няколко стъпки от колата и скочи.

Сграбчи най-задната резервна гума със свободната си ръка и стегна пръсти в каучуковия ѝ ръб. Тежестта му усили триенето на задните колела и колата набра скорост.

Ботушите му се повлякоха в калта и детективът се вкопчи с двете си ръце, за да се издърпа напред. Люшна стъпала, за да се изтласка,

стигна до затегнатия на задния ресор куфар и се хвана за кожената каишка.

С чиято помощ се издърпа върху задния калник. Калникът се огъна под тежестта му и затърка в гумата. Скърцането на метала в гумата предупреди Кинкейд за присъствието му.

Кинкейд мигновено натисна спирачката, за да го изхвърли. Бел се възползва от маневрата, като се остави инерцията да го отнесе напред и по-близо до сенатора. Посегна към лостовете. Убягнаха му, но успя да хване месинговата тръба, доставяща масло до верижния механизъм. Кинкейд замахна с гаечен ключ, за да го удари по ръката. Бел се пусна, падна и се вкопчи в кутията с принадлежности, завинтена за стъпенката под вратата.

Озова се малко пред задното колело, което заплашваше да го прегази. Веригата от вътрешната страна на колелото изсвистя на няколко сантиметра от лицето му. Издърпа автоматичния пистолет от палтото си, бръкна пред колелото и натика цевта под горната половина на веригата. Веригата затисна пистолета в зъбите на зъбчатото колело. Автомобилът се разтърси силно и зацепи на място със заключените колела.

Кинкейд освободи съединителя. Веригата скочи. Пистолетът на Бел изхвърча и колата се понесе напред. Хванал волана с лявата ръка, Кинкейд замахна с ключа. Желязото забърса шапката на детектива. Той се вкопчи в кутията за принадлежности с дясната ръка, задържа лявата извита върху калника и издърпа метателния нож от десния си ботуш. Кинкейд замахна отново.

Принуден да го пусне, преди да е счупил костта на ръката му. Бел заби ножа в гумата. Бързо движещото се колело изтръгна ножа от ръката му и той падна на пътя.

Ауспухът на „Томас Флайър“ изтрещя кухо, щом набра скорост, колата прехвърли склона и се скри от погледа му на острия завой. Бел се превъртя на крака, целият покрит с кал и затича назад, за да потърси пистолета си в браздите на пътя. Първо намери шапката си, а после и автоматичния пистолет. Разглоби го, почисти го бързо от калта и смени пълнителя със зареден. Вече имаше един патрон в магазина и шест други в готовност. След това смъква натежалото си от кал палто и затича нагоре по горския път след Саботьора.

Зад него изтъгнаха копита.

Арчи Абът се появи от завоя, повел хайка от десет детективи на Ван Дорн на коне, с пушки „Уинчестър“ щръкнали от дисагите на седлата им. Арчи му даде коня, който бяха довели за него. Бел понечи да го яхне. Конят се опита да го ухапе.

— Лилиан Хенеси нямаше никакъв проблем да го язди — докачи го Абът.

Бел придърпа надолу главата на Гръм с яката си лява ръка и заговори строго в изпънатото му ухо:

— Гръм. Работа имаме да свършим.

Животното го остави да се качи и тежко затопурка напред по грубия терен в челото на групата.

След три километра Бел зърна жълто петно през дърветата.

Автомобилът беше спрял на средата на пътя. Задната гума беше наполовина смъкната от колелото с нарязан ръб. Все още забития в нея нож я беше извадил от строя. Стъпките на Кинкейд водеха право нагоре по пътя. Бел заповяда на един от мъжете да остане, да смени гумата и да подкара автомобила след тях.

В края на още пет тежки километра нагоре по планинския склон, на по-малко от километър и половина до лагера на дърводобивна компания „Източен Орегон“, конете взеха да се уморяват. Дори грамадният звяр под Бел задиша тежко. Но двамата с Гръм още водеха групата, когато се натъкнаха на засадата на Саботьора.

От тъмните дървета засвяткаха пламъци. Загърмяха пушки „Уинчестър“ Дъжд от олово изригни във въздуха. Тежко парче олово забърса лицето на Бел, друго разпра ръкава му. Чу как един от мъжете извика и един от конете зад него се строполи. Хората на Ван Дорн се пръснаха за прикритие, водейки дългите си пушки от дисагите. Детективите се пръснаха от двете стрини на пътя, избягвайки мятащите се копита на уплашените животни. Бел остана на коня си, като стреляше непрекъснато по посока на нападението, и изхвърлящият лост на уинчестъра му се движеше мълниеносно. Когато хората му най-сетне се скриха сред дърветата, скочи долу и зае позиция зад дебелия ствол на една ела.

— Колко са? — извика Абът.

В отговор от храстите изтрещя втори мощен залп от куршуми.

— Шест или седем, изглежда — отвърна Бел и презареди пушката си. Саботьора беше избрал позицията си добре. Куршумите

свистяха отвисоко. Стрелците му можеха да виждат хората на Ван Дорн, но за да могат и те да ги видят, трябваше да изложат главите си на огъня.

Имаше само един начин да се справят с това.

— Арчи? — извика Бел. — Готови ли сме?

— Готови.

— Момчета?

— Готови, Айзък — отвърнаха в хор.

Бел изчака цяла минута.

— *Сега!*

Детективите на Ван Дорн атакуваха.

Саботьора запази хладнокръвие. Агенция Ван Дорн вече не можеше да го изненада с нищо. Смелостта им също не беше под съмнение. Вече почти бе очаквал концентрираната им и дисциплинирана контраатака. Филип Доу също запази самообладание и стреляше само когато видеше пробягваща между дърветата мишена. Битката явно го беше оживила. Но дървосекачите на Доу бяха типове, свикнали да се бият само двама срещу един. По-бързи с юмруци и брадви, отколкото с пушки, изпаднаха в паника срещу десетте оръжия, които настъпваха нагоре по хълма и бълваха огън като елитна „дяволска бригада“.

Саботьора усети, че се огъват. След няколко секунди побягнаха, някои дори хвърлиха пушките си. Хукнаха през гората нагоре за повисока позиция, явно решили в паниката, че ще се спасят с криене. Доу до него продължаваше да стреля. Не че имаше много цели за поразяване, както притичваха от дърво на дърво, но бяха все по-близо.

— Отстъпвай — каза му тихо Саботьора. — Защо да стреляме по тях, като можем да ги удавим?

Айзък Бел беше провалил плана му да даде сигнал на Доу с локомотивна свирка. И да беше чул единичното изсвирване на локомотива в няколкото кратки секунди преди Бел да започне да стреля, убиецът не беше разбрал сигнала „действай“, за да взриви бента, задържащ езеро Лилиан.

Двамата се оттеглиха от засадата и затичаха нагоре по същата пътека на сърни, по която Доу беше довел хората си от лагера. Когато

стигнаха до лагера, секачи и мулетари, които не участваха в бандата на Доу, занадничаха по пътя към стрелбата. Щом видяха появилите се от дърветата мъже с пушки в ръце, благоразумно се прибраха в бараките, оставяйки въпросите за тия, дето бяха достатъчно глупави, за да питат въоръжени хора.

— Филип — каза Саботьора. — Разчитам на теб да взривиш бента.

— Смятай го за свършено.

— Ще те затруднят.

— Първо трябва да ме хванат — отвърна Доу и протегна ръка.

Саботьора я стисна силно, придавайки церемониалност на жеста. Изобщо не беше трогнат, но изпита облекчение. Какъвто и странен морален кодекс да ръководеше живота на убиеца, Доу щеше да взриви експлозивите дори това да му струваше сетния дъх.

— Ще те прикривам — увери го Кинкейд. — Дай ми пушката си. Ще ги задържа, докато имам амуниции.

Щеше да се измъкне, когато пороят удареше моста на каньон Каскейд в дефилето. С малко късмет щеше да е последният, минал по него.

Абът притича до Бел, след като бандата на Саботьора спря стрелбата.

— Айзък, там горе има огромно езеро, затворено зад бент. Мисля, че ако го гръмне, ще удари моста.

Бел прати четирима детективи след бягащите стрелци през дърветата. Тримата ранени настани край пътя и се погрижи поне един от тях да може да ги защити, ако нападателите се върнат. На пътя бяха останали два мъртви коня. Останалите се бяха разбягали. След това затича нагоре по разровената пътека, с Абът и Дашууд плътно по петите му.

— Онова напред е лагерът — извика Абът.

Точно когато пътят се вля в лагера на секачите, убийствен пушечен огън ги накара да залегнат зад дърветата.

— Той ни разсейва — каза Бел. — За да може да взриви бента.

Тримата изпразниха уинчестърите си по посока на атаката. Стрелбата секна и настъпиха, вадейки револверите си в движение.

* * *

Свит в подножието на бента от дървени стволоче, прогизнал от пръските вода, изсипваща се от петнайсет метра към реката до него, Филип Доу разбра, че животът му е свършил, когато уинчестърите престанаха да трещят. Кинкейд беше задържал детективите колкото бе могъл.

Убиецът не изпитваше никакво съжаление.

Беше останал верен на принципите си. Беше избавил света от достатъчно много плутократи, аристократи и прочее плъхове. Но знаеше кога е моментът да тегли чертата. За да приключи с чест, трябваше само да довърши една последна задача. Да взриви бента, преди хората на Ван Дорн да го убият. Или да го заловят жив, което беше по-лошо от смъртта. Само че първо, преди да запали фитила и да

направи Големия скок, искаше да прати още няколко плъха пред себе си.

Трима от тях нападнаха от дърветата с пистолети в ръка. Щяха да го връхлетят в мига, в който атакуваше. Това беше бомбаджийска работа, а за щастие вече беше заредил достатъчно бомби в бента. Издърпа пакет от шест пръчки делигнит от гнездото между два дънера. След това отрязва късо парче от фитила и внимателно извади един от детонаторите.

Детективите го забелязаха. Чу смътно виковете им над грохота на водата. Дойдоха на бегом, хлъзгаха се и се пързалия по мокрите дървени трупи надолу. Имаше само няколко секунди. С вкочанени като камък пръсти свърза късия фитил с детонатора и го напъха в пакета делигнит. Закри с тяло водните пръски, извади суха клечка кибрит и драскало от запушената с корк бутилка, драсна и опря пламъка до фитила. След това взе шестте пръчки, скри ги зад гърба си и закри право към детективите.

— Пусни оръжието си! — извикаха му.

Доу вдигна празната си ръка.

— Покажи си ръката!

На челото му избиха капки пот. Продължи да върви. Обхватът все още беше дълъг за пистолети.

— Айзък Бел стреля с броунинга си и го порази в рамото.

Умът на Доу бе толкова концентриран в това да се доближи максимално до детективите, че едва усети лекия куршум. Не спря, а обърна раненото си рамо към тях и изпъна другата си ръка назад, за да изхвърли бомбата високо и далече. Един от детективите затича пред другите, вдигнал голям лъскав револвер. Беше достатъчно голям, за да го спре. Стига бягащ човек да можеше изобщо да улучи цел от такова разстояние.

— Върни се, Даш! — извика Бел. — Има нещо в ръката си.

— Доу се изви, за да хвърли делигнита. Мъжът, когото Бел нарече Даш, замръзна на място и изпъна оръжието напред. Прицели се внимателно. След това сви в юмрук празната си ръка и я кръстоса пред гърдите си, за да защити сърцето и дробовете си, и да укрепи пистолета. Доу се стегна да понесе куршума. Знаеше как се стреля.

Тежкото парче олово го порази в гърдите и го накара да се олюлее, преди да е хвърлил бомбата. Всичко в полезрението му

замръзна. Единственият звук, който чуваше, беше ревят на водата, която се изсипваше от бента. Доу си спомни, че все още не беше запалил фитила към заряда, който трябваше да взриви стената на импровизирания язовир. Беше възпламенил само късото парче, което гореше към делигнита в ръката му. Как можеше да свърши, преди да е приключил работата си?

Краката и ръцете му се бяха вдървили. Но събра цялата сила, която му беше останала, за да обърне гръб на оръжията и да закрета назад към бента.

— *Даш! Махни се оттам!*

Разбраха моментално какво правеше Доу. И тримата откриха огън. Един куршум го порази в рамото, друг го уцели в гърба. Един го удари отзад в крака и започна да пада, но куршумите го тласнаха напред. Рухна върху бента. Беше се изгърбил над делигнита, притиснал го с гърдите си върху мокрите дънери, когато видя пламъка, запълзял от фитила към детонатора. В последната част от секундата, която му оставаше да живее разбра, че е свършил работата си и е взел отделение плъхове на Ван Дорн със себе си.

Айзък Бел сграбчи Джеймс Дашууд за врата и го хвърли към Арчи Абът, който с едно перване го отпрати още по-нагоре по реката, сякаш подаваше страничен пас. Арчи посягаше към ръката на Бел, когато бомбата избухна. От взрива ги отделяха двайсетина крачки. Ударната вълна преодоля разстоянието за миг и двамата приятели видяха калейдоскоп от въртящи се из въздуха дървета, когато ги удари и изхвърли назад към Дашууд. С бръмнали уши задращиха нагоре по склона в колкото отчаяно, толкова и безнадеждно усилие да избягат от водната стена, която знаеха, че ще изригне от взривения бент.

Когато Саботьора чу експлозията разбра, че нещо не беше както трябва. Не беше достатъчно силна. Не всичкият делигнит се беше взривил. Спря бяга си на едно място на пътя, откъдето можеше да види реката долу в каньона и загледа с безпокойство за движещата се водна стена, която падналият бент трябваше да освободи. Реката се вдигаше, водата определено бе станала по-висока, но не беше каквото очакваше и той се опасяваше от най-лошото. Частичната експлозия беше увредила бента, но не го беше унищожила.

С надеждата, че поне е убила повечето детективи, затича отново надолу по пътя, уверен, че рано или късно бентът щеше да рухне и да отпрати порой, който да събори моста, все едно дали след минути или часове. Изведнъж чу бръмчене на мотор — неговият „Томас Флайър“ идваше нагоре по пътя.

На лицето му пропълзя доволна усмивка. Хората на Ван Дорн трябваше да са сменили спуканата гума. Колко мило от тяхна страна. С пистолет в едната ръка и нож в другата бързо избра място, където особено дълбоките бразди щяха да принудят колата да забави.

— Беше чудо — каза Абът.

— Кратко чудо — отвърна Бел.

Порой от вода изригваше от широката дупка, изровена от взрива на убиеца в бента от дърва и камъни. Но бомбата, с която Филип Доу се беше опитал да ги убие, не беше взривила останалото от заряда и стената се бе задържала. Поне засега.

Бел огледа щетите, опитвайки се прецени колко щеше да се задържи бентът. От ръба му се изсипваше водопад и през стената като от пожарни маркучи изригваха струи вода.

— Даш, как се научи да стреляш така? — попита Абът.

— Майка ми не искаше да ме пусне да се запиша във Ван Дорн, докато не ме научи.

— *Майка ти...*

— Яздеше с шоуто „Дивия запад“ на Бъфало Бил, когато бях малък.

— Можеш да предадеш на майка си, че ни спаси кожата — каза Бел. — И може би моста също. Дано влакът с въглища да го задържи... Какво има, Арчи?

Абът изглеждаше силно притеснен.

— Но това беше идея на Кинкейд.

— Коя идея?

— Да стабилизируют моста с отвесно налягане. Кинкейд каза, че са го правили в Турция. Изглежда, че действа.

— Кинкейд никога в живота си не е правил нещо без цел — каза Айзък.

— Но Мауъри и другите инженери нямаше да го позволят, ако тежестта на влака наистина не помагаше. Предполагам, е разбрал, че всичко е пропаднало, като ме видя, че съм тръгнал насам. Затова е помогнал, за да отхвърли подозренията.

— Трябва да сляза долу веднага.

— Конете се разбягаха — каза Абът. — Но в конюшните има мулета.

Бел огледа наоколо за по-добро решение. Мулетата, обучени да влачат коли с дървен материал, изобщо нямаше да ги закарат долу достатъчно бързо, за да предотвратят това, което Саботьора беше скроил с влака с въглища на моста.

Погледът му се спря на дървено кану на речния бряг. Водата вече се беше вдигнала до него и дърпаше предния му край.

— Ще вземем експрес „Дъното на ада“!

— Какво?

— Кануто. Ще стигнем на него до моста.

Обърнаха издълбания дънер, за да изляят дъждовната вода от него.

— Давай! Дръж онези гребла!

Избутаха кануто в реката и го задържаха до брега. Бел се качи пред напречника, с който дървосекачите го бяха укрепили и приготви греблото си.

— Влизай!

— По-полека, Айзък — предупреди го Абът. — Това е безумие. Ще се удавим.

— Пощръклелите за жени секачи слизат с него от години. Качвай се.

— Когато проклетият бент се разхлаби, ще изсипе приливна вълна по реката, която ще помете това кану като кибритена клечка.

Бел погледна през рамо към бента. Пороят, изригващ от дупката, взривена от Доу в основата на дървената стена, я раздираше по краищата.

— Дупката се разширява — каза Абът. — Виждаш ли как се свличат дърветата над нея?

— Прав е — каза Даш. — Ще рухне всеки момент.

— И двамата сте прави — каза им Бел. — Не мога да рискувам живота ви. Догонете ме, когато можете.

— *Айзък!*

Бел се избута от брега. Абът се хвърли да хване задницата на кануто, но течението го дръпна към средата на тясното течение.

— Ще се срещнем долу! — извика Бел и загреба яростно, за да избегне скала. — Приятна езда на мулетата.

Бързината на течението го изненада. Кипналата вода тласкаше кануто по-бързо от всеки кон и от повечето автомобили. С тази скорост щеше да е под моста на каньон Каскейд до двайсет минути.

Стига да не се удавеше.

Бреговете бяха стръмни, реката — тясна и осеяна с канари. Тук и там стърчаха заседнали дънери. Подмина цели отсечени стволоче, понесени от водата почти под повърхността. Кануто мина над един от тях и за миг започна да се накланя. Бел прехвърли тежестта си на другата страна, за да го изправи. След това някакво изтръгнато от

пороя от брега дърво се затъркаля до него, пръскайки вода из въздуха с гигантските си корени, протегнати към кануто като пипала. Избути го настрана с греблото, след което загреба дълбоко във водата, мъчейки се да надмине мятащото се чудовище. Един корен го шибна в лицето и едва не го изхвърли от кануто.

Бел загреба на живот и смърт, издърпа се пред въртящото се във водата дърво, избегна нова канара, плъзна се между други две и се друсна върху плоския камък, скрит под повърхността. След това стените на каньона се доближиха и дълбоката вода потече между тях в дълга, почти права отсечка от няколко километра. Това беше по-добре и Бел започна да мисли, че може и да стигне до моста невредим.

Непрекъснато поглеждаше назад. Никакъв признак, че бентът е рухнал.

Правата отсечка завърши в низ от остри завои. Завоите предизвикваха въртопи, които завъртаха кануто на кръгове, които сам човек не би могъл да преодолее. Вместо това Бел се съсредоточи да държи кануто изправено и да го избутва от големите канари, които изведнъж изникваха сякаш от никъде. Излизайки заднешком от третия завой, погледна през рамо, за да види накъде отива. Стените на каньона отново се бяха разширили и водата беше заляла плитък бряг с осеяни с камъни бързеи. Течението го понесе към тях. Загреба с всичка сила, за да изправи кануто и го насочи към по-дълбоката вода на първоначалното корито.

Но веднага щом се изправи чу зловещо тихо бръмчене, което изведнъж прерасна в силен грохот. Звучеше като водна стена, връхлитаща зад него. Погледна назад, очаквайки най-лошото. Но реката не беше по-буйна от преди. Бентът, вече няколко километра назад, явно все още се държеше. Изведнъж Бел осъзна, че звукът, отекващ от стените на каньона идваше откъм завоя *пред* него.

Течението го изсипа през завоя в реката.

Зърна за миг въжета, завързани за дърветата по брега. След това очите му пробягаха по нещо, което в първия момент му заприлича на въже, прокарано през водата. Но не беше въже. Беше рязко прекъсване на водата, където реката пропадеше на водопад.

Сигурно дървосекачите бяха вързали въжетата, та да имат възможност да се задържат, да успеят да слязат от канутата си и да ги прекарат покрай водопада. Но спирането не беше вариант за Айзък

Бел. Течението вече се беше ускорило и хвърли кануто му от водопада с 50 км/ч.

Спасиха го дъждовете. При ниска вода щеше да е мъртъв, разбит на трески върху скалите. Високата вода съкрати падането и смекчи удара.

Все още плуваше по бързото течение, високо над водата и сух, когато изведнъж се понесе към голяма колкото остров канара, разцепила реката наполовина. Загреба дълбоко, за да я заобиколи. Течението се сля от другата страна на камъка в буен въртоп от пръски и пяна, който заблъска кануто от двете страни.

След това, на фона на помръкващото небе, видя ефирния свод и ясно очертаната права линия на моста на каньон Каскейд, свързал двете страни на дефилето. Беше странно, че най-точното описание на съдържаната му красота бе дошло от устата на самия Саботьор: „Той се рее“. Трудно беше да се повярва, че толкова голяма конструкция можеше да изглежда така лека, да се протяга на такова разстояние. Влакът с въглища, спрял на средата му, беше петдесет вагона дълъг, и въпреки това оставаха свободни отсечки от коловоза пред него и зад него.

Но Саботьора, който така изящно бе описал моста на каньон Каскейд, беше човекът, който искаше да го унищожи. Саботьора, разбира се, знаеше някаква тайна, свързана с влака с въглища, която щеше да му спечели контрол над всяка главна железница в страната. Всеки акт, който Бел беше видял да извършва, всяко негово престъпление, всеки невинен човек, когото беше убил подсказваше, че Чарлз Кинкейд беше подлъгал компания „Южен Пасифик“ да спре онзи влак на моста заради нещо, което щеше да обслужи чудовищната му амбиция и пъклените му намерения.

След няколко секунди Айзък Бел вида светлините на градчето, струпано по двата бряга под моста. Опита се да загребе към брега, но усилието се оказа напразно. Тежкото кану беше в здравата хватка на речното течение. Подмина бързо покрайнините на градчето и докато реката се стесняваше и забързваше, видя електрически светлини, блеснали по стълбовете на бентовете и кесоните, вдигнати около тях. Хиляда души и сто машини бяха пратени, за да укрепят отклонителите с тонове камък и да издигнат с дебели греди бентовете, за да останат над водното ниво.

Реката носеше кануто на Бел между стълбовете. Никой не го забеляза, тъй като кануто не се различаваше много от тъмните дънери, понесени ниско във водата. Точно когато си помисли, че ще бъде отнесен под моста и надолу в тъмното, стените на каньона стесниха реката. Теченията го заподмятаха безумно.

Изхвърлиха го странично към най-отдалечения от града стълб. Кануто скочи през ръба на каменния насип, завъртя се дивашки и се блъсна в дървената стена на бента. Петдесет капнали от умора дърводелци, които наковаваха талпи по рамката от греди, вдигнаха размътените си очи, щом Бел излезе от лодката и закрачи отривисто по дъсченото мостче, свързващо кесона със стълба.

— Добър вечер, господа — поздрави той, без да спира, за да отговори на виковете „Кой?“ и „Откъде?“

Видя стоманената стълба, вградена в камъка и бързо се заизкачва по нея, като извика предупредително на мъжете долу:

— Всеки момент по реката ще се спусне приливна вълна. Вдигайте се по-високо и бъдете готови да бягате.

На осемнайсет метра над водата камъкът прекъсна и започна стоманата. Стълбът представляваше четвъртата рамка, укрепена с триъгълници от ферми. По него също имаше стълби. За боядисване, предположи той. Оттам, където бе застанал над каменната основа, стълбът изглеждаше висок колкото сградата на „Сингер“ която бе видял в Ню Йорк Сити, за която Абът веднъж се беше похвалил, че е сто и осемдесет метра висока. Пример за объркваща перспектива, успокои се Бел и се пресегна към най-долната стъпенка.

Усети, че мостът трепери в мига, в който докосна стълбата. Като че ли се тресеше по-силно, отколкото докато бягаше по него преди няколко часа. Но не много по-силно. Дали влакът с въглища имаше обещания ефект? Дали стабилизираше моста? Озадачен за намеренията на Саботьора, Бел се заизкачва по-бързо.

Ранената му ръка, където Доу го беше прострелял, запулсира. Притесни го не толкова болката, която започна да става по-остра, а какво означаваше тя. Чакаше го дълго изкачване до моста горе и трябваше и четирите му крайника да са в добра форма. Колкото по-високо се изкачваше, толкова по-силно усещаше клатенето на моста.

Колко ли по-опасно щеше да се тресе без добавената тежест?

Щом се доближи до върха му замириса на пушек. Изглеждаше странно, след като по моста не се движеха влакове. Най-сетне стълбата завърши на метална пътека, която минаваше през стоманената арка и водеше до по-тясна стълба до платното на моста. Изкатери последните няколко стъпки и прехвърли краката си на платното, където се озова в тясно пространство между натоварената с въглища композиция и незащитения с перило ръб на съоръжението. Със замаяна от усилието глава се наведе, за да отдъхне и се подпря с ръка на най-близката платформа.

Дръпна рязко дланта си и извика стъписан от болка.

Стоманената страна на платформата беше гореща — толкова гореща, че изгаряше кожата.

Бел притича до следващата платформа и я докосна предпазливо. Тя също беше нагорещена. Отново подуши дима и в миг осъзна сатанинския номер, който бе изиграл Саботьора. Тъй нареченото отвесно налягане стабилизираше моста, както той бе гарантирал. Но вибрациите от водата, която блъскаше разхлабените стълбове, разтърсваха моста. На свой ред мостът разтърсваше влака, който разтърсваше въглищата. Дълбоко в петдесетте пълни с въглища вагони хиляди късчета въглини се триеха едно в друго. Триенето създаваше топлина. На същия принцип заселниците в крайния запад триеха сухи съчки, за да си напалят огън.

Докато Бел осъзнаваше извратената гениалност в замисъла на Кинкейд, въглищата се подпалиха. Десетина малки искри се превърнаха в сто пламъка. Скоро от въглищата щяха да изникнат хиляда огъня. Целият влак тлееше на средата на моста. Всеки момент траверсите под влака щяха да се подпалят.

Трябваше да премести композицията.

Железопътният възел беше задръстен от влакове и локомотиви. Но след като не можеше да се върши никаква работа, нито един от локомотивите не вдигаше пара. Бел зърна големият черен „Болдуин“, прикачен към специалния влак на Хенеси. Винаги беше със загоряла пара, за да се осветяват и топят частните вагони и за да е готов всеки момент да тръгне по линията, ако президентът на компанията пожелаеше.

Именно натам затича Бел. Видеше ли стрелочник и работник, им заповядваше да превключат стрелките, за да насочат локомотива на

Стареца към моста. Самият Хенеси стоеше до локомотива по риза. Изглеждаше крехък и уязвим, подпрян на лопатата на огняря и задъхан.

— Къде е влаковият ви екип? — попита Бел.

— Поддържал съм пара, преди да се родят. Пратих всяка работна ръка долу да вдигат кесоните. Слязох само да си поема дъх. Нещо не е наред. На какво ми мирише? Онова на моста огън ли е?

— Въглищата са се запалили. Откачете машината. Аз ще изтегля влака.

След като Хенеси отпрати стрелочниците, които се разтичаха да превключват, Бел отдели „Болдуин“-а от специалния влак, подкара го напред, а след това на заден ход и го качи на моста. Щом навлезе го прикачи за първата платформа, докато всички на възела действаха да превключат линия към отдалечен коловоз, на който безопасно да бъде преместен горящият влак.

Бел избута напред лоста „Джонсън“ и натисна дросела, за да захрани с пара буталата. Това беше трудната част. Беше прекарал достатъчно време в машинистката кабина, за да знае как да кара влак, но карането и изтеглянето на петдесет тежки платформи бяха две различни неща. Колелата се завъртяха, но влакът не помръдна. Спомни си за клапата, която пръскаше пясък под колелата, за да подобри зацепването и намери лоста ѝ. Димът вече се вдигаше силно от платформите и видя изригващи пламъци. Посегна към дросела, за да опита отново. Изведнъж Саботьора заговори през страничния прозорец:

— С какво ще замениш тежестта? — попита го той с насмешка.
— С други въглища ли?

— Баласт щеше да задържи моста, но сигналите някак се объркаха. Хенеси поръчваше баласт. Непрекъснато получаваше въглища. Чудно как се случи това.

Саботьора се пхна в кабината през откритата задна страна и бързо издърпа нож от ботуша си.

Подозирайки, че ще има резервно копие на рапирата, която бе извадил от строя. Бел извади браунинга и натисна спусъка. Но пистолетът бе понесъл твърде много кал и вода и засече. Чу как ножът на Саботьора изщрака. Сгъващото се острие излетя напред и порази, преди да успее да се задвижи в тясното пространство на кабината.

Не беше порязване, а ужасно забиване под рамото му. Замаян и зачуден дали белият му дроб не беше пробит. Бел бръкна под сакото си. Усети топла кръв по ръката си. Не можеше да фокусира погледа си. Саботьора стоеше над него и детективът с изненада осъзна, че се е свлякъл на плочата на пода.

Чарлз Кинкейд издърпа рапирата си, за да пониже Айзък Бел в сърцето.

— Наясно бях за слабостта на оръжието си — каза той. — Не беше направено, за да издържи на удар. Тъй че винаги си нося резервно.

— Аз също — отвърна Бел.

Издърпа от джоба си деринджъра на самия Кинкейд, който беше прибрал по-рано от коловоза. Беше станал лепкав от кръвта и се хлъзгаше в ръката му. От болката в раната виждаше двойно, беше на ръба да изгуби съзнание. Събра всичките си сили, фокусира очите си като фарове в широката гръд на Кинкейд и стреля.

Кинкейд отстъпи назад, зяпнал невярващо. Чаровното му лице се изкриви от гняв, докато падаше от локомотива долу на коловоза.

Бел се опита да стане. Трудно му беше да свие краката си. Далече отдолу под моста се понесоха тревожни викове. Парната свирка на крана на една от баржите нададе отчаян писък. Детективът се издърпа назад в кабината. Оттам успя да види какво бе ужасило хората, работещи на стълбовете. Горещата вода на реката бентът на Саботьора най-после се беше разрушил. Пороят беше тръгнал.

Яростна бяла вълна, висока колкото къща и осеяна с рязани трупи и цели дървета, изпълни реката от бряг до бряг. Мъжете викаха и се бореха да задържат над пороя електрическите динамо машини. Една от баржите се обърна. Работните светлини угаснаха.

Бел сграбчи лоста „Джонсън“ и се помъчи да се вдигне на крака.

Мостът разтърсваше локомотива. От вагоните с въглища към небето изригнаха пламъци. Ако издърпаше горящия влак, щеше да спаси моста от огъня. Но дори мъртъв долу на коловоза, Саботьора щеше да постигне своето. Ако Бел изтеглеше влака, щеше да махне стабилизиращата тежест и съоръжението щеше да рухне от напора на прииждащата вода. Ако не преместеше влака, мостът щеше да изгори. Траверсите под влака вече започваха да тлеят и миришеше на горящ креозот.

Единственото решение беше компромис.

Издърпа лоста „Джонсън“ назад, отвори дросела и подкара композицията към края на моста. Стисна здраво ръчките и слезе долу, изтръпнал от болка. Към него тичаше дежурен старши на възела и поглеждаше с изпълнени с ужас очи към горящия влак.

— Местим стрелки, сър, за да може да го преместите на страничен коловоз, по-далеч оттук!

— Не, трябва ми инструменти. Донеси ми лост и клещи за вадене на клинове.

— Трябва да го изтеглим настрана, преди да е подпалил целия възел!

— Оставете влака тук — разпореди се Бел хладнокръвие. — Ще ми потрябва всеки момент. Моля те, донеси ми веднага инструментите.

Старшият изтича обратно и след минута се върна. Бел взе клещите и тежкия лост. Закрета по моста толкова бързо, колкото дупката в гърдите му позволяваше. Подмина застиналото тяло на Саботьора, свито между релсите. Влакът беше минал над него, без да го осакати. Детективът продължи почти до отсрещния край на моста. Там се наведе и започна да вади клиновете от свързващите плочи, задържащи релсите.

Усещаше ужасното люлеене след изтеглянето на влака. Хвърли поглед надолу и видя реката на каньон Каскейд, кипнала като океан с бушуващ над него ураган. Замаян от недостига на кислород и от загубата на кръв чувстваше, че всеки момент ще загуби съзнание, докато вадеше с отчаяно настървение клин след клин.

„Кой е Саботьора сега?“, помисли Бел. Ролите се бяха сменили. Айзък Бел, главен следовател на детективска агенция Ван Дорн, се бореше с всяка капка от гаснещата си сила да дерайлира влак.

Ставаше все по-трудно да диша и виждаше кървавия мехур, който се издуваше и спадеше от раната в гърдите му. Ако рапирата на Кинкейд беше пробила гърдния му кош и не получеше скоро помощ, въздухът щеше да изпълни и да смаже дробовете му. Но първо трябваше да освободи цяла дължина релса.

Саботьора не беше толкова тежко ранен като Бел, но беше също толкова неумолим. Дошъл бе в съзнание, когато детективът се изтътри

покрай него с лоста и клещите за вадене на клинове. Без да обръща внимание на куршума, заседнал между двете му ребра, вече тичаше сгънат на две колкото му сили държат към влака с въглищата. Сечивата в ръцете на детектива му казаха всичко, което трябваше да знае. Бел се канеше да дерайлира горящия влак в реката, за да отклони водата от отслабените стълбове.

Стигна до локомотива, издърпа се горе в кабината и хвърли няколко лопати въглища в пещта.

— Ей, какво правиш там? — извика някакъв железничар, който се качваше по стълбата към кабината. — Господин Бел каза да оставим влака тук.

Кинкейд извади дългоцевния револвер, който беше взел от колата и го простреля. След това положи уверена ръка върху дросела и лоста на пясъчната клапа и подкара напред димящия локомотив. Задвижващите колела зацепиха плавно и машината повлече вагоните с въглища по моста. Саботьора видя как белият лъч на челния фар падна върху Айзък Бел, който още се бореше да разхлаби релсата.

* * *

Тежката композиция смекчи вибрациите, които тресяха моста. Усетил разликата, Бел вдигна очи към заслепяващия лъч на локомотивния фар и разбра мигновено, че изстрелът на деринджъра не беше убил Чарлз Кинкейд.

Локомотивът се носеше право към него. Усети стърженето на колелата по релсите. Ето че главата на Кинкейд се показа от кабината, с изкривено от омраза лице. Устата му се разтвори в грозна победоносна усмивка и Бел чу как парата запухтя по-силно, щом Саботьора отвори дросела.

Изтръгна последния клин от траверсата. След това натисна с цялата си тежест лоста, мъчейки се с последни сили да избути настрани разхлабената релса, преди Кинкейд да го е прегазил.

Усети как предните колела на машината се затъркаляха по релсата му. Тежестта на локомотива я задържаше. Напрягайки последни сили, избути съдбоносните „два сантиметра оттук до вечността“.

Локомотивът се изплъзна от релсите и се натресе върху траверсите. Бел видя Саботьора с ръката му на дросела, видя как триумфът му преля в отчаяние щом осъзна, че всеки момент ще повлече горящия влак от моста и ще рухне долу в реката.

Когато Бел се обърна, за да побегне. V-образната скара пред локомотива го удари. Като перната от ръката на великан муха залитна пред машината и падна през ръба на платното, преди да се хване за стоманената ферма. Заклещен в металната решетка, Айзък Бел видя как локомотивът се срутва надолу. Беше дълго, дълго падане и за миг сякаш целият влак увисна във въздуха.

Локомотивът и низът от вагони рухнаха с грохот в реката, изхвърляйки потоп от вода, която заля двата бряга. Изригнаха пара и пушек. Макар и под водата, огънят продължаваше да грее яркочервен в платформите. Но вагоните се бяха струпали в плътен низ през речното корито подобно на острови на бариерен риф, който пазеше сушата от мощта на океана. Прииждащата вода се заизлива покрай тях и напорът ѝ отслабна.

Мостът на каньон Каскейд престана да се тресе. Падналият влак бе отклонил пороя. И докато губеше съзнание и се будеше отново. Айзък Бел видя как работните прожектори блеснаха, а натоварените баржи и строители се спуснаха към кесоните, за да укрепят стълбовете.

Въпреки виелицата, пред сивото каменно имение на Трийсет и седма и Парк авеню се бяха събрали тълпи, за да видят пристигащите гости на *сватбата* на зимния сезон на 1908 година: бракосъчетанието на син на Стар Ню Йорк и дъщерята на железопътен титан. Тези, които наблюдаваха чаровната двойка, която пресичаше заснежения тротоар, за да изкачи стъпалата на имението предположиха, че високият, безукорно облечен джентълмен със златистите мустаци е стиснал ръката на красивата жена до него, за да не се хлъзне на леда. Вярно беше обратното, но никой не чу как Айзък Бел каза на Марион Морган:

— На кого му трябва бастун, щом има силна жена, на която да се опре?

— На детектив, възстановяващ се от пробивна рана в белия дроб.

— Съвсем леко нараняване. Иначе изобщо нямаше да се оправя.

— ... Загубил почти фатално кръв, в допълнение с инфекция и пневмония.

— Ако онзи с камерата ме снима, ще го застрелям.

— Не се притеснявай. Казах, че „Свят в картини“ ще го уволни и ще изхвърли семейството му на улицата, ако я насочи близо към теб. Взе ли пръстена?

— В джоба на елечето ми е.

— Дръж се здраво, скъпи. Ето ги и стъпалата.

Справиха се, но Бел пребледня от усилието. Лакеи и слуги ги придружиха вътре, Марион ахна, като видя цветята, подредени из фойето и нагоре по пищното стълбище.

— Кали, рози и черешови цветове! Откъде са ги набрали?

— Навсякъде, където е пролет покрай железопътните линии на бащата на булката.

Бащата на булката бързо се появи, за да ги поздрави. Озгуд Хенеси беше облечен в перлено сиво сутрешно палто, с роза в бутониерата. Бел си помисли, че изглеждаше малко самотен без госпожа Комдън до него, но благодарен, че вижда познато лице.

— Марион, толкова се радвам, че дойде чак от Сан Франциско. И ти, Айзък, вече си на крака и изпълнен с енергия.

— Сватба без шафера щеше да е като бесилка без въжето.

Марион попита дали кандидат младоженката е изнервена.

— Лилиан изнервена? Има седемнайсет шаферки от всички онези претенциозни училища, от които я изритаха, а в жилите ѝ има лед. — Хенеси засия от гордост. — Освен това никога не е имало по-красива булка в Ню Йорк. Само почакайте да я видите. — Извърна глава, за да удостои Дж. П. Морган с ледено кимване.

Бел прошепна на Марион:

— Този рекорд ще падне, ако решим да се оженим в Ню Йорк.

— Какво беше това? — попита Хенеси, след като отпрати Морган с небрежно плесване по рамото.

— Просто казвах, че е трябва да се видя с младоженеца. Бих ли могъл да оставя Марион на грижите ви, господин Хенеси?

— С удоволствие — каза Хенеси. — Ела, скъпа. Икономът ми каза, че уж трябвало да изчакаме да прием шампанско след клетвите, обаче аз знам къде го държат.

— Бих ли могла да видя първо Лилиан?

Хенеси ѝ посочи нагоре към стъпалата. Почукването на вратата предизвика женски писъци и кикот отвътре. Три момичета я придружиха до тоалетната масичка на Лилиан, където се бяха струпали други от приятелките ѝ. По-зрялата ѝ възраст сякаш събуди страхопочитание в тях и Марион неволно се усмихна.

Младоженката скочи и я прегърна.

— Прекалила ли съм с ружа?

— Да.

— Сигурна ли си?

— Предстои ти първа брачна нощ, не посещение на бардак. Съученичките на Лилиан се запревиваха от смях и тя им каза:

— Я се махайте.

Поседяха за миг сами.

— Изглеждаш толкова щастлива — каза Марион.

— Щастлива съм. Но съм малко изнервена за... знаеш, нощта и... след това.

Марион хвана ръката ѝ.

— Арчи е от онези редки мъже, които наистина обичат жените. Ще бъде всичко, което би могла да пожелаеш.

— Сигурна ли си?

— Познавам този тип мъже.

Бел завари Арчи Абът в приемна с позлатена мебел с майка му, чаровна жена с горда осанка и благородно излъчване, която познаваше още от колежа. Целуна го по бузата и го попита за баща му. След като се отдалечи тържествено като океански лайнер, за да поздрави един роднина. Бел отбеляза, че дамата изглеждаше доволна от избора на булка.

— Благодаря на Стария за това. Хенеси адски я очарова. Смята това имение за екстравагантно, разбира се, но ми каза: „Този господин Хенеси е толкова великолепно грубо одялан, като стара кафява греда“. И това беше *преди* той да обяви, че ни строи къща на Шейсет и четвърта улица с частен апартамент за майка.

— В такъв случай мога ли да поднеса двойните си поздравления?

— Тройни, като си почнал. Всеки banker в Ню Йорк изпраща брачен подарък... Мили боже, виж кой идва от голямата прерия.

Уолт Хатфийлд „Тексасеца“, дългнест, мършав и настръхнал като кактус, закрачи към тях през стаята, тръскайки настрана от пътя си градски мъже като цигарена пепел. Огледа позлатения таван, маслените платна по стените и килима под ботушите си.

— Поздравления, Арчи. Голяма жила си ударил. Как си, Айзък? Много отслабнал ми изглеждаш.

— Нервите на шафера.

Хатфийлд огледа елита на нюйоркското общество наоколо.

— Честна дума, икономът на Хенеси ме изгледа като гърмяща змия на пикник.

— Какво му направи?

— Казах му, че ще го скалпирам, ако не ме доведе при вас. Трябва да поговорим, Айзък.

Бел се приближи и заговори тихо:

— Намерихте ли тялото?

Уолт Тексасеца поклати глава.

— Претърсихме къде ли не. Намерихме кобур, който сигурно е неговият. И един ботуш с кания за нож. Но никакво тяло. Момчетата мислят, че койотите са го изяли.

— Не го вярвам — каза Бел.

— Нито пък аз. Гадините винаги оставят нещо, макар и само ръка или крак. Но хрътките ни не намериха нищо... Вече три месеца...

Бел не отвърна. Усмивката, която стопли лицето му бе заради Марион, щом я видя в другия край на стаята.

— Всичко е дълбоко под снега... — продължи Уолт Тексасеца.

Бел запази мълчание.

— ... Обещах на момчетата да попитам. Кога спираме да търсим?

Айзък Бел положи едната си едра длан върху рамото на Уолт Тексасеца, а другата — на рамото на Арчи, погледна всеки от двамата в очите и каза това, което очакваха да чуят.

— Никога.

НЕДОВЪРШЕН БИЗНЕС

*12 декември, 1934 г.
Гармиш-Партенкирхен*

Айзък Бел затегна за последен път тюленовите кожи за катерене към ските си и задърпа шейната нагоре по стръмния склон, загладен от навятия сняг и хлъзгав от леда. На върха се издигаше замъка на Кинкейд. Преди да стигне до него, спря и присви очи към ореола от електрическа светлина на няколкостотин метра встрани, издаващ пропускателния пункт с бронирани машини, където германски войници пазеха пътя към главната порта.

Не забеляза никакъв признак, че войниците не са се скрили в машините от бурята и продължи катеренето си, като зави към задната страна на замъка. Извисяващото се здание бе доказателство за находчивостта и далновидността на Кинкейд. Дори и в поражението си бе успял да спаси достатъчно, за да живее в удобство. Кули маркираха двата края на голям коридор. В основата на по-далечната, където живееха охраната и слугите, грееха светлини. Единственият осветен прозорец в по-близката кула издаваше личните покои на бившия сенатор.

Бел се спря в наветите преспи под старите стени и си пое дъх.

Извади катераческа кука от шейната, разви от намотката въже с навързани възли по него и я метна високо. Желязната кука беше увита с гума и захапа безшумно в камъка. Изкачи се до ръба, като използваше възлите за ръкохватки. Беше засипан с натрошено стъкло. Разчисти наоколо с ръкав, като издърпваше стъклото към себе си, за да пада безшумно извън стената. След това се издърпа до горе, прибра навързаното въже, спусна го от вътрешната страна на стената и слезе в двора. Осветеният прозорец беше на втория етаж на пететажната кула.

Добра се до дебелията външна врата и я развинти, като остави един от болтовете, за да не се люшка вратата от вятъра. След това прекоси двора до по-малка вратичка в подножието на кулата. Ключалката беше съвременна, но шпионите на Ван Дорн бяха установили производителя, което му бе позволило да упражнява отключването ѝ, докато можеше да се справи с вързани очи.

Бел не хранеше никакви илюзии за лесен арест. Почти бяха хванали Чарлз Кинкейд преди осемнайсет години, но им се беше измъкнал в хаоса, опустошил Европа в края на Световната война. Отново се бяха доближили до него, по време на Гражданската война в Русия, но пак не беше достатъчно. Кинкейд си беше създал приятели и от двете страни.

През 1929 г. Бел смяташе, че е хванал Кинкейд натясно в Шанхай, докато не се измъкна отново, превръщайки се в престъпника, стигнал най-близо до убийството на Уолт Тексасеца. Нямаше никакво основание да вярва, че Саботьора е станал по-малко находчив в края на шейсетте си години. Злите хора не остаряваха, защото никога не се притесняваха за други, беше го предупредил Джо Ван Дорн с една от най-мрачните си усмивки.

Ключалката изщрака и се отвори. Бел бутна вратата на смазаните ѝ панти. Беше тихо като гробница.

Пъхна се вътре и затвори. Лампа с парафинен абажур смътно осветяваше извито стълбище, което водеше към мазе и към тъмница долу, и към жилището на Саботьора горе. Надолу висеше дебело въже за захващане при изкачването на стръмните и тесни стъпала. Бел не го докосна. Както беше изпънато от покрива до подземията, всяко движение щеше да го накара да изплющи шумно в камъка.

Извади пистолета си и тръгна нагоре.

Под вратата към жилището на Саботьора струеше светлина. Изведнъж го лъхна миризма на сапун и той рязко се обърна, усетил движение зад себе си. В тъмното се очерта фигурата на едър мъж в слугинско облекло и с кобур на кръста. Бел нападна с мълниеносна бързина, заби цевта на пистолета си в гърлото на германеца, за да приглуши вика, след което го повали в безсъзнание с юмрук в главата. Бързо го издърпа по коридора, опита една врата, която се оказа отворена и го скри вътре. Срязва шнур от завесата с ножа си и овърза с него мъжа за китките и краката. Запуши и устата му.

Трябваше да побърза. Липсата на охраната скоро щеше да се усети.

Погледна към коридора пред вратата на Кинкейд и се увери, че е пуст и тих. Вратата беше тежка, с голяма топка за дръжка. Беше научил, че Кинкейд не я заключва, разчитайки на стените, външната врата, охраната си и германските войници, които пазеха пътя.

Опря ухо на вратата. Чу музика, много смътно. Соната на Бетовен. Фонограф вероятно, тъй като радиовълните едва ли проникваха в тези планини. Толкова по-добре, че щеше да приглуши звука при отварянето. Завъртя топката. Наистина не беше заключено. Бутна вратата и влезе в затоплената меко осветена стая.

В камината пращеше огън, свещи и газени лампи хвърляха светлина по книжните рафтове, килимите и красиво оформения на касети таван. Тежкото кресло бе обърнато към огъня с гръб към вратата. Бел леко я затвори, за да не предупреди с въздушното течение Саботьора. Постоя мълчаливо няколко мига, докато очите му се приспособят към светлината. Музиката свиреше отнякъде другаде, зад друга врата.

Айзък Бел проговори с глас, който изпълни стаята.

— Чарлз Кинкейд, арестувам те за убийство.

Саботьора скочи като пружина от тежкото кресло.

Все още беше със здраво телосложение, но шейсет и деветте му години си личаха. Леко изгърбен, облечен в кадифен смокинг и с очила, Кинкейд можеше да мине за оттеглил се от бизнеса banker или дори за университетски професор, ако не бяха белезите от чудодейното измъкване от каньон Каскейд. Лявата страна на чаровното му някога лице беше сплескана заради счупена кост. Лявата му ръка свършваше рязко малко под лакътя. Изражението му беше грозно като белезите. Очите му бяха изпълнени с горчивина, устата — изкривена от разочарование. Но това, че видя Айзък Бел изглежда го оживи и поведението му стана язвително и пренебрежително.

— Не можеш да ме арестуващ. Това е Германия.

— Ще се изправиш на съд в Съединените щати.

— Да не би слухът ти да е отслабнал с възрастта? — подигра се Кинкейд. — Чуй ме добре. Като верен приятел на новото правителство се радвам на пълната защита на държавата.

Бел извади белезниците от скиорското си яке.

— По-лесно би било да те убия, вместо да те взема жив. Тъй че не забравяй какво стана с носа ти последния път, когато се опита да се дръпнеш бързо, докато ти слагах прангите. Обърни се.

Като държеше пистолета насочен в Кинкейд, щракна едната халка около здравата китка, а другата плътно над лакътя на отрязаната ръка. Убеди се, че бившият сенатор няма да може да я измъкне.

Изщракването на ключа на белезниците като че ли парализира Чарлз Кинкейд. Отпаднал духом попита с измъчен глас Айзък Бел:

— Как можа да ми го причиниш? Немската полиция задържа всеки, който се приближи на трийсет километра от замъка ми.

— Точно затова дойдох сам. През задния вход.

Кинкейд изпъшка, оставил всякаква надежда. Бел погледна пленника си в очите.

— Ще си платиш за всички престъпления.

Музиката рязко прекъсна и детективът осъзна, че не е слушал фонограф, а истинско пиано. Чу отварянето на врата, шумоленето на коприна, и Ема Комдън влезе в стаята с плавна походка, в стилна рокля със скосено деколте, излята сякаш по извивките на тялото ѝ. Също като Кинкейд лицето ѝ издаваше възрастта, но без белезите и горчивия гняв, загрозили неговото. Бръчките от възрастта около тъмните ѝ очи се раздвижиха в сърдечна усмивка, но погледът ѝ остана сериозен.

— Здравей, Айзък. Винаги съм знаела, че ще те видя отново някой ден.

Бел се изненада. Винаги я беше харесвал, до момента, в който разбра, че е била съучастничка на Кинкейд. Невъзможно беше да се отдели нейното шпиониране за Саботьора от неговите убийства. Каза ѝ хладно:

— Ема, за твое щастие имам място само за един, иначе и ти щеше да дойдеш с мен.

— Спокойно, Айзък. Ще ме накажеш, като го отведеш от мен. И ще страдам за престъплението по начин, който само ти би могъл да разбереш.

— Какво имаш предвид?

— Така, както ти обичаш Марион, аз обичам него... Може ли да се сбогувам?

Бел отстъпи.

Тя се повдигна на пръсти, за да целуне Кинкейд по обезобразената буза. В същия момент плъзна малък джобен пистолет към стегнатата в белезниците ръка на Кинкейд.

— Ема, ще застрелям и двама ви, ако му подадеш оръжието. Пусни го!

Тя замръзна. Но вместо да пусне оръжието или да го насочи към него, натисна спусъка. Изстрелът бе приглушен от тялото на любовника ѝ. Той залитна силно и падна по гръб на пода.

— Ема! — изпъшка Кинкейд. — Какво става, по дяволите?

— Не мога да понеса мисълта, че ще умреш в затвора или ще бъдеш екзекутиран на електрическия стол.

— Как можа да ме предадеш?

Ема Комдън понечи да отговори, а след като не можа, се извърна умолително към Айзък Бел.

— Не те е предала — отвърна мрачно Бел вместо нея. — Даде ти дар, който не заслужаваш.

Кинкейд затвори очи. Издъхна с шепот на устните.

— Какво каза? — запита я Бел.

— Каза „Заслужавам всичко, което искам“. Беше най-ужасното му убеждение и най-голямата му сила.

— Все пак идва с мен.

— Ван Дорн никога не се предават, докато не хванат човека си? — каза тя с горчивина. — Жив или мъртъв?

— Никога.

Ема се смъкна на колене и захлипа над тялото на Кинкейд. Бел все пак се трогна.

— Ще се справиш ли тук? — попита я тихо.

— Ще оцелея — отвърна тя. — Винаги съм оцелявала.

Ема Комдън се върна на пианото си и засвири тъжен бавен раг. Докато Бел коленичеше, за да вдигне тялото на Саботьора на рамото си, разпозна меланхоличната импровизация на песен, която беше свирила на специален влак на гара Оукланд, „Краставички и чушлета“ на Адалайн Шефърд.

Бел понесе тялото на Саботьора надолу по стълбите, през вратата на кулата и излезе на снега. В другия край на двора мина през масивната порта и покрай стената до шейната, която беше оставил. Завърза го в платнената носилка, сложи ските си и пое надолу по склона.

Прекият маршрут беше донякъде по-лесен от жестокото бъртане през долината — пет километра стръмни, но равномерни склонове. И макар снегът да падаше по-силно от всякога, навигацията надолу беше проста работа. Но, както го беше предупредил Ханс, склонът изведнъж се накланяше много по-рязко в последния километър до селото. Уморен и започнал да губи контрол над краката си, Бел падна. Вдигна се, изправи шейната и се приближи достатъчно, за да може да види светлините на железопътната станция, преди да падне отново. Отново на ските и с изправена шейна измина последните двеста метра без повече произшествия и спря зад един навес близо до станцията.

— *Халт!*

От входа го наблюдаваше един мъж. Бел разпозна тренчката и шапката с козирка на старши офицер от Гехайме Щатсполицай — немската полиция.

— Приличаш на излязъл от водевил.

— Ще го приема като комплимент — каза Арчи Абът. — И ще откарам приятеля ни в багажния вагон. — Докара дървен ковчег на колела от навеса. — Трябва ли да се притесняваме, че няма да му стига въздухът за дишане?

— Не.

Положиха Кинкейд, все още стегнат на носилката, в ковчега и завинтиха капака.

— Влакът навреме ли е?

— Виелица не може да забави немски влак. Взе ли си билета? Ще се видим на границата.

Облак сняг, завихрен от снегорина, заискри пред фара на локомотива, навлязъл с пухтене в станцията. Бел се качи и показа билета си. Едва след като се отпусна благодарно в плюшената седалка на купето първа класа, осъзна колко беше премръзнал, уморен и натъртен.

Въпреки това изпитваше дълбока радост и удовлетворение. Саботьора беше приключил, наказан беше за престъпленията си. Чарлз Кинкейд нямаше да убива повече. Бел се запита дали Ема Комдън бе наказана достатъчно заради шпионирането на Озгуд Хенеси. Дали не я беше оставил да се измъкне безнаказано? Не. Никога нямаше да е свободна, докато не се спасеше от затвора на сърцето си. А това, както знаеше Айзък Бел повече от всеки друг, никога нямаше да се случи.

Час по-късно влакът забави при Митенвалд. Кондукторите преминаха, за да предупредят пътниците да приготвят документите си за проверка.

— Дойдох да карам ски — отвърна Бел на въпроса на граничния служител.

— Какъв е този „багаж“ в багажния вагон?

— Един стар приятел се разби в дърво. Помолен бях да придружа тялото му до дома.

— Покажете ми!

Войници, въоръжени с пушки „Карабинер 986“ застанаха мирно в коридора и придружиха Бел с граничаря до багажния вагон. Арчи

Абът седеше на ковчега. Пушеше цигара „Щурм“ — добър щрих според Бел, тъй като марката „Щурм“ беше собственост на нацистката партия.

Абът не си направи труда да стане заради граничаря. Изгледа го пренебрежително със студените си сиви очи и изляя на безукорен отсечен немски:

— Жертвата беше приятел на Райха.

Граничарят щракна с пети, отдаде чест, върна документите на Бел и отведе със себе си войниците. Бел се задържа в багажния вагон. Половин час по-късно слязоха в Инсбрук. Австрийски носачи натовариха ковчега на катафалка, придружена от дипломатическа лимузина. На двете возила се вееше американският флаг.

Асистент шарже д'афер стисна ръката на Бел.

— Негово превъзходителство посланикът изпраща съжаленията си, че не можа да ви поздравя лично. Трудно се оправя тези дни. Стари футболни рани, знаете.

— И половин тон мас — промърмори Абът. В битката си с Голямата депресия президент Франклин Делано Рузвелт беше обезоръжил реакционните вестници на Престън Уайтуей, назначавайки стария шеф на Марион за посланик в Австрия.

Бел отпусна ръка на капака на ковчега.

— Кажете на посланик Уайтуей, че агенция Ван Дорн оценява помощта му и му предайте личните ми благодарности... Един момент!

Извади от сакото си етикет за доставка, облиза гърба и го залепи на ковчега. Гласеше:

Детективска агенция Ван Дорн

Чикаго

Внимание: Алойшъс Кларк, Уоли Сисли, Мак Фултън

Беше влажно студено утро в Париж, когато Айзък Бел слезе от влака си на „Гар дю л'Е“. Махаше за такси, но се спря и погледна с възхищение елегантната синьо-черна кола „Бугати 41 Роял“. Рекламирана като най-скъпата кола на света, тя беше извън всякакво съмнение толкова изящна, колкото и величествена.

Бугатито спря безшумно до бордюра пред Бел. Униформеният шофьор скочи от отворената си кабина.

— *Бонжур, мосю Бел.*

— *Бонжур* — отвърна Бел и се зачуди: „Сега пък какво?“ Съжали, че беше оставил немския си автоматичен пистолет в чантата.

Шофьорът отвори вратата на луксозното отделение за пътници.

Марион Морган Бел потупа седалката до себе си.

— Помислих, че ще ти хареса да се повозиш.

Айзък влезе и я целуна топло.

— Как мина? — попита тя.

— Приключи — отвърна ѝ той. — Джо Ван Дорн трябва вече да е качил тялото му на крайцер в Средиземно море. До две седмици ще е в Щатите.

— Поздравления. — Марион знаеше, че щеше да ѝ разкаже всичко, когато бъдеше готов. — Толкова съм щастлива, че те виждам.

— И аз. Но нямаше защо да ставаш толкова рано.

— Е, не съм напълно станала. — Отвори горницата на палтото си, за да се види червената ѝ копринена нощница. — Помислих, че ще искаш закуска.

Колата плавно се вля в трафика. Бел хвана ръката ѝ.

— Може ли да те попитам нещо?

— Всичко. — Притисна дланта му до бузата си.

— Откъде взе този „Бугати Роял“?

— О, това ли? Отбих се снощи за чашка в хотелския бар и най-сладкият французин се опита да ме свали.

От едно на друго и накрая настоя да използваме тази кола, докато сме в Париж.

Айзък Бел изгледа жената, която беше обичал почти трийсет години.

— „Най-сладкият французин“ не е фраза, която би успокоила съпруг. Защо според теб този стар джентълмен е бил толкова щедър с автомобила си?

— Не е стар. Доста по-млад е от теб. Въпреки че едва ли е в толкова добра форма, бих добавила.

— Радвам се да го чуя. Все пак искам да знам как го очарова, за да ти даде колата си.

— Беше безнадежден романтик. Милото момче буквално се просълзи, когато му казах защо не бих могла да изляза с него.

Айзък Бел кимна. Изчака, докато се увери, че може да се довери на гласа си.

— Разбира се. Каза му: „Сърцето ми е вретено“.

Марион го целуна по устните.

— Сълза ли е това в окото ти?

Издание:

Автор: Клайв Къслър; Джъстин Скот

Заглавие: Саботьорът

Преводач: Валерий Русинов

Година на превод: 2012

Език, от който е преведено: Английски

Издание: първо

Издател: ProBook

Град на издателя: София

Година на издаване: 2012

Тип: Роман

Националност: Американска

Редактор: Весела Ангелова

Художник: Стилиян Найденов

Коректор: Марко Кънчев; Катя Калфова

ISBN: 978-954-2928-19-5

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/2073>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.